

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *ALWAYS REMEMBER*

MARY
BALOGH

REMEMBER
WHEN

A RAVENSWOOD NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AL S O BY MA RY BA L O G H

Ravenswood Serisi

AŞKI HATIRLA BENİ

HATIRLA

HER ZAMAN HATIRLA

Westcott Serisi

SEVECEK BİRİ SARILACAK

BİRİ EVLENECEK BİRİ

İLGİLENECEK BİRİ

GÜVENİLECEK BİRİ,

ONUR DUYULACAK BİRİ

HATIRLANACAK BİRİ AŞK

YAŞANACAK BİRİ DEĞER

VERİLECEK BİRİ

MÜKEMMEL BİRİ

Hayatta Kalanlar Kulübü Serisi

ÖNERİ

DÜZENLEME KAÇIŞ

SADECE

BÜYÜLEYİCİ

SADECE BİR SÖZ

SADECE BİR

ÖPÜCÜK

TEK SEVİLEN

Athılar Üçlemesi

PATAVATSIZ

AFFEDİLMEZ KARŞI

KONULMAZ

Bedwyn Prequels

AŞK İÇİN BİR GECE

HATIRLANACAK BİR YAZ

Huxtable Serisi

ÖNCE EVLİLİK, SONRA

BAŞTAN ÇIKARMA VE EN

SONUNDA AŞK GELİR

BİR MELEĞİ BAŞTAN
ÇIKARMAK GİZLİ BİR
İLİŞKİ

Simply Serisi

SADECE UNUTULMAZ
SADECE AŞK
SIMPLY MAGIC
SADECE MÜKEMMEL

Bedwyn Serisi

BİRAZ EVLİ BİRAZ KÖTÜ
BİRAZ SKANDAL BİRAZ
BAŞTAN ÇIKARILMIŞ
BİRAZ GÜNAHKAR
BİRAZ TEHLİKELİ

Metres Üçlemesi

BİR METRESTEN DAHA
FAZLASI, KIMSENİN
METRESİ DEĞİL.
GİZLİ METRES

Web Serisi

YALDIZLI AŞK AĞI
ŞEYTANIN AĞI

Klasikler

İDEAL EŞ
GİZLİ İNCİ DEĞERLİ
BİR MÜCEVHER
BİR NOEL SÖZÜ
KARA MELEK/LORD CAREW'İN
GELİNİ BİR SINIF MESELESİ
GEÇİCİ EŞ/BAHAR VAADİ
ÜNLÜ EROİN / TÜYLÜ BAŞLIK BİR YILBAŞI
GELİNİ / YILBAŞI SEVGİLİSİ
SAHTE BİR NİŞAN/ÖKSEOTUNUN ALTINDAKİ KÖTÜ
ŞÖHRETLİ TIRMIK
GÜNDOĞUMU
ÖZLEMİNİN ÖTESİNDE
KALPSİZ
SESSİZ MELODİ

HATIRLAYI
N
NE
ZAMAN
MARY BALOGH
A RAVENSWOOD ROMAN

Berkley
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Mary Balogh

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve bir canlı bir kültür. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

herhangi bir parçasını izinsiz olarak herhangi bir biçimde kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait
Çiftin kapak fotoğrafı: Lee Avison / Trevillion Images Kitap
tasarımı: George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Balogh, Mary, yazar.

Başlık: Hatırla o zaman / Mary Balogh.

Açıklama: New York : Berkley, 2025. | Seri: Bir Ravenswood romanı

Tanımlayıcılar: LCCN 2024020478 (basılı) | LCCN 2024020479 (e-kitap) |

ISBN 9780593638415 (ciltli) | ISBN 9780593638422 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Tarihsel kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6052.A465 R468 2025 (baskı) | LCC PR6052.A465 (e-kitap) | DDC 823/.914--dc23/eng/20240506

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024020478> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024020479> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593638422

ep_prh_7.0a_149802294_c0_r0

İçindekiler

Aile Ağacı: Ravenswood'lu Ware Ailesi

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Bölüm Onüçüncü

BölümOniki

Bölüm On Dört On

Beş Bölüm Bölüm

On Yedi On Altı

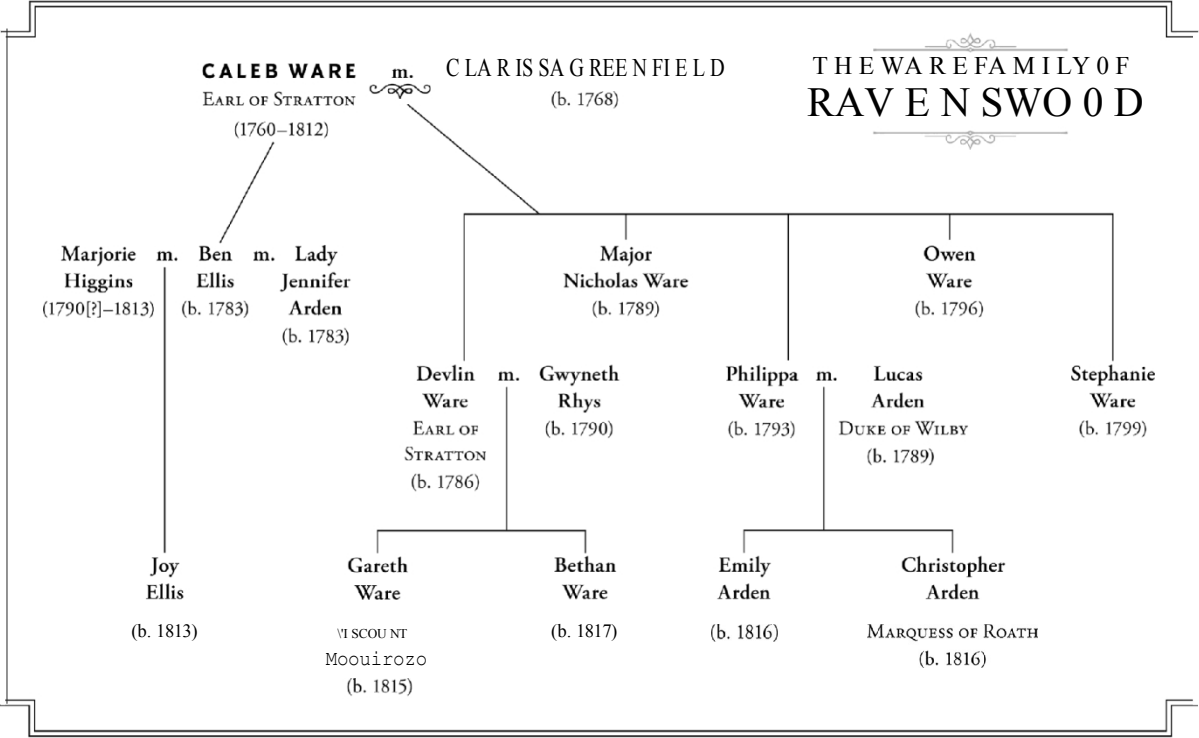
Bölüm Bölüm On

Dokuz BölümOn

Sekiz

Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
Yirmi İkinci Üçüncü
Bölüm

Yazar Hakkında

PROLOJE

1785

I Matthew Taylor'ın asla unutamayacağını bildiği bir andı. Bir hayali düşünce, belki, o iken On sekiz yaşındaydı ve tüm yaşam ve yaşam deneyimleri önünde uzanıyordu. Ya da özellikle anne ve babası tarafından öyle söyleniyordu, sanki çocukluğunun ve gençliğinin hiçbir önemi yokmuş gibi.

Yine de her zaman hatırlayacağını biliyordu. Clarissa Greenfield'ı seyrederek durdu, onun görüntüsünü içselleştirdi, içinde bulunduğu anın bitmemesini diledi ve bir süre daha hareket etmemesini ya da konuşmamasını umdu.

Uzun bir ağaca yaslanmıştı, kolları iki yanında hafifçe arkasındaydı, avuç içleri ağacın gövdesine bastırılmıştı. Hissedemediği bir esinti uzun, dolgun eteğinin kenarlarını ve hasır şapkasını yere düşürdüğünde salladığı koyu renk saçlarını dalgalandırıyordu. Gençliğin tüm tazeliği ve onun vazgeçilmez bir parçası olan doğuştan gelen sıcaklığı ve çekiciliğiyle son derece güzeldi.

On yedi yaşındaydı.

Aileleri komşuydu. Hayatlarının büyük bir bölümünde onun en yakın arkadaşı olmuştu, ancak isteseler de doğa ve mizaç olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Kız yumuşak huylu, ailesine bağlı ve itaatkârdı.

onlara ve mürebbiyesine. Onların istediği gibi bir genç kız olmak istiyordu. Ne de olsa onu seviyorlardı. Kendisinden beş yaş küçük, iyi huylu bir delikanlı olan erkek kardeşine karşı da derin bir sevgi besliyordu. Matthew'öyle geliyordu ki Greenfield ailesi içinde hiçbir zaman anlaşmazlık olmamıştı.

Öte yandan o, ailesi içinde uyumsuz biriydi. Anne babasını ve kendisinden on yaş büyük kardeşi Reginald'ı sevmeye çalışmıştı. Daha cömert olduğu anlarda onların da kendisini sevmeye çalışmış olabileceğini kabul ediyordu. Ama işe yaramamıştı. Annesi ve babasının, müreffeh ve saygın bir gelecek beklentisi olan ikinci oğulun nasıl bir insan olması gerektiği konusunda çok katı fikirleri vardı. Babası mülk sahibi bir beyefendi olmasına rağmen büyük bir servete sahip değildi. Sahip olduğu her şey ölümünden sonra Reginald'a geçecekti, tıpkı babasının mülkünün kendisine geçtiği gibi, küçük iki erkek kardeşi de başarılı kariyerler yapmışlardı; büyük olan diplomat, küçük olan ise avukattı. Matthew ne amcalarıyla ne de kuzenleri olan eşleri ve çocuklarıyla tanışmıştı. Amcaları babasına mektup yazıyor ama eve hiç ziyarete gelmiyorlardı. Babası onları Matthew'un ne olması gerektiğine dair örnekler olarak kullanıyordu. Doğuşuna uygun mesleklerden birine girmek için eğitim görmeliydi.

Bütün çocukluğu onu hazırlamak için tasarlanmıştı. o gelecek için. Her türlü boş faaliyet, plana ters düşen her türlü davranış kesinlikle engelleniyordu. Matthew'a, on sekiz yaşından geriye dönüp baktığında, dünyasını keşfeden ve belki de bundan zevk alan bir çocuk olmasına asla izin verilmemiş gibi görünüyordu.

Hayatının erken dönemlerinde, ebeveynlerinin ayık, neşesiz beklentilerine her zaman, hatta çoğu zaman uyamayacağına karar vermişti. Davranışları nedeniyle defalarca azarlanıp cezalandırıldıktan sonra denemekten bile vazgeçmişti.

Örneğin, güvenli olmadığı konusunda uyarıldığı yosunlu taşlar üzerinde karşıya geçmeye çalışırken dereye düşmek; sahip olmaması gereken bir bıçakla tahta parçalarını yontmak ve mobilyaların ve zeminin üzerinde biriken her bir talaş kırıntısını temizlemek konusunda dikkatsiz davranmak; öğleden sonra çayı için ziyaretçiler beklendiğinde eve geç kalmak - geç kalmak ve toz, çamur ve baştan ayağa terle kirlenmek. Liste uzayıp gidiyordu. Bazen odasında sadece kuru ekmek, bayat su ve bir İncil ile başka hiçbir yerde geçirmediği kadar çok zaman geçirdiğini düşünüyordu.

Annesinin annesi olan büyükannesi bile Küçük bir çocukken sık sık uğradığı, Greenfield'lara komşu olan ve onlarınkine bitişik arazide yaşayan bir adam, bir gün ona, kendi evindeki davranışları düzelmedikçe, artık onun evinde hoş karşılanmayacağını söylemişti. Bir daha oraya kendi isteğiyle gitmemiştir.

Matthew denemekten vazgeçti. Huysuz, asi bir çocuğa dönüştü, ta ki en kötü şey olana kadar. Kardeşi, ilk yıllarının sevgili Reggie'si, kötü davranışları için onu cezalandırmaya başladı; onunla derede balık tutmak, çayırdaki uçurtma uçurmak ya da köy dükkanına gidip nadiren tatlı almak gibi şeyler yapmayı reddetti. Matthew protesto için daha da isyan ettiğinde, Reggie ondan ellerini yıkamış ve sonsuza dek Reginald olmuştu. Anneleri bazen ağlıyor ve böyle itaatsiz, nankör bir çocuğu hak etmek için ne yaptığını bilmediğinden yakınıyordu. Babası Matthew'un kendi iyiliği için söz dinlemesi konusunda ne kadar ısrar ettiyse, Matthew bilerek tam tersini yapıyordu.

Evdeki yaşam, belki de hepsi için dayanılmaz hale gelmişti. Matthew büyürken tek gerçek arkadaşının Clarissa Greenfield olduğunu düşünmüştü. Dünyada onu olduğu gibi kabul eden tek kişi oydu, ama hiçbir zaman onun en az hayranlık uyandıran kahramanlıklarını mazur göstermeye çalışmamıştı, örneğin bir pencereyi kırmaması için topunu evden uzağa götürmesi söylendiğinde, bunun yerine topunu babasının emir verirken durduğu pencereden içeri kasten fırlatmıştı. Clarissa ona sadece nedenini sormuştu.

Büyüdükçe sık sık sorduğu bir soruydu bu, ama asla retorik değildi, anne babasının aynı şeyi her soruşunda olduğu gibi kılık değiştirmiş bir suçlama değildi. Daha ziyade, gerçek bir cevap arayışında olan bir soruydu. Her zaman onun açıklamasını bekledi. Daha da önemlisi, her zaman dinledi ve sonrasında asla ona hatalı ya da kötü olduğunu, bunu telafi etmek için şunu ya da bunu yapması gerektiğini söylemedi. Gerektiğinde bağırıp çağırmasına ve tüm öfkesini ve kendine acımasını dökmesine izin verdi. Şikayetleri bitene kadar dinledi ve bunun yerine hayallerinden bahsetti ve onun hayallerini dinledi.

Her zaman onun doğasının en iyi tarafını ortaya çıkarabilirdi, ancak bunu nasıl yaptığından hiçbir zaman tam olarak emin olamadı. Belki de sadece iyi bir dinleyici olarak? Onu asla yargılamayarak mı? Ayrıca fırsat verildiğinde iyi bir konuşmacıydı, neşeli ve eğlenceli bir arkadaştı. Sık sık en ufak saçmalıklara birlikte gülerlerdi, bazen de çaresizce. Aslında birlikte güldüğü birkaç kişiden biriydi. Ona mutlu olma, saf eğlenceden başka bir amacı olmadan eğlenme izni veren tek kişiydi.

Ve uzun yaz günleri boyunca hep babasının mülkünün sınırları içinde kalarak eğlenmişler, çünkü ondan beklenen orasıymış. Onlar

Yürüdüler, koştular, derede yüzdüler, çimenlere uzandılar, zincir yapmak için papatya topladılar ve akıllarına gelen her şey hakkında durmadan konuştular. Çoğunlukla çimenlerin üzerinde bağdaş kurup otururlardı, dizleri neredeyse birbirine değecek şekilde, adam bir tahta parçasını yontarken kız da onun ne yaptığını tahmin etmeye çalışırdı.

"Bir kunduz," derdi. "Ne kadar sevimli, Matthew." "Bir sincap," derdi Matthew ve ikisi de gülerdi.

Ona hiçbir zaman bıçağı dikkatli kullanmasını söylemedi. Yaptığı oymalara her zaman hayranlık duydu ve bir sincabı kunduz sandığında bile onu olağanüstü zeki olarak nitelendirdi.

Kışın bile birlikte vakit geçirirlerdi; bazen parkta yan yana dolaşırlar, gözlerinden biraz daha fazlası açıkta kalacak şekilde sıcacık giyinirlerdi, ama daha çok içerideki küçük, az kullanılan salonda kek, bisküvi, sıcak çikolata ya da çay getirilirdi ve Bayan Greenfield ona annesinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sorardı.

"Tahmin edecektir," derdi.

Gülümser ve annesinin endişelenmemesi için ona bir not göndereceğini söyler ve nota onu evden çıkaracağı ve eve doğru adımlarını yönlendireceği saati eklerdi. Ama bu sözler ona her zaman güler yüzle söylenirdi. Ve işin komik tarafı, her zaman belirlenen saatte evden çıkar ve aceleyle eve dönerdi, böylece annesinin Bayan Greenfield'ı suçlayabileceği hiçbir şey olmazdı.

Matthew şimdi Clarissa'nın ağaca yaslanışını izliyordu, tıpkı kendisi gibi büyümüştü. Ama bunca yıldan sonra, az önce kalbini kırmıştı. Duygularını tarif etmenin abartılı bir yoluydu bu. Ama onu kaybetmek üzereydi ve bu kaybı dayanılmaz bulabileceğinin farkına varmayı ertelemeye çalışıyordu. Bu aptalca bir fikirdi, evet,

Kalbini kırık olarak tanımlamak için doğru kelime aptalcaydı, her ne anlama geliyorsa. Tanrı aşkına, daha on sekiz yaşındaydı.

Kızın, parkın uzaklarına doğru uzanan, sonsuz gibi görünen çimenlik ve ağaçlık alana bakışını izledi. Öğleden sonra güneşi yüzüne vuruyordu ama ne düşündüğünü anlayamıyordu. Geleceğinin parlaklığına mı bakıyordu yoksa nostaljiyle geride bıraktığı geçmişe mi? Yoksa her şeyin değişmek üzere olduğunun bilincinde olarak yüzündeki ve saçlarındaki esintiyi hissediyor muydu? Adamın yakınlarda, neredeyse çevresel görüş alanında sessiz varlığının farkında mıydı, yoksa orada olduğunu unutmuş muydu? Onun kalbini kırdığını biliyor muydu?

Elbette en azından biraz üzüntü hissediyordu. O sevdi Ne de olsa bir arkadaş olarak. Ama bugünkü baskın ruh hali üzüntü değildi. Bunu biliyordu. Ona öyle söylemişti.

"O çok... muhteşem, Matthew," demişti. "Çok yakışıklı, çekici ve iyi huylu. Ve gülümsemesi! Herkes ona hayran. Annem onun muhtemelen tüm İngiltere'deki en uygun bekâr olduğunu söylüyor. Yine de beni seçti."

Üç ya da dört yıl önce babasının ölümünden beri Stratton Kontu Caleb Ware hakkında konuşuyordu. Yaklaşık on mil ötede, Boscombe köyü yakınlarındaki görkemli bir malikâne ve park olan Ravenswood Hall'da yaşıyordu. Matthew onu bir iki kez görmüştü ve komşuları tarafından iyi bir insan olarak görüldüğünü biliyordu. Ama adamla kişisel bir tanışıklığı yoktu. Stratton yirmi dört ya da yirmi beş yaşlarında olmalıydı ve evet, çok uygun bir bekârdı, çünkü her şeye ek olarak, inanılmaz derecede zengin olduğu söyleniyordu.

İki gün önce Kontes, dul annesiyle birlikte, randevu üzerine Greenfield'lerle ikinci çayı içmişti. Onlar ayrılmadan önce Stratton, Bay Greenfield'la üç gün sonra, yani yarın, her ikisi için de önemli olan bir konuyu görüşmek üzere geri dönmek üzere anlaşmıştı. Bu arada annesi de Bayan Greenfield'la özel olarak konuşmuş ve iki hanım, aileleri arasında bir bağın, özellikle de evlilik bağının kurulmasının çok arzu edilir bir şey olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı.

Stratton yarın Richard Greenfield'le konuşmaya gelecekti ve bu konuşmanın ne olacağı bir sır değildi. Büyük olasılıkla hemen ardından Clarissa'ya bir evlilik teklifi gelecekti.

Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen kabul etmeye niyetliydi. Daha önce açıkladığı gibi, kararını on sekiz ya da on dokuz yaşına kadar bir ya da iki yıl ertelemeyi isterse, şansını tamamen kaybedebilirdi. Stratton Kontu başka biriyle evlenecek ve seçenekleri sınırsız olacaktı. Annesi Bayan Greenfield'a, Caleb'in hakkında çok az şey bildiği, muhtemelen daha yüksek rütbeli biriyle evlenmesindense saygın bir yakın komşusunun kızıyla evlenmesini tercih edeceğini açıklamıştı. Caleb'in yuva kurma zamanı gelmişti. Mirası garantilemek zorundaydı, ayrıca son zamanlarda huzursuzdu ve belli ki üzerinde yerleşik bir etkisi olacak bir gelene ihtiyacı vardı. O halde Clarissa daha fazla zaman isterse ne o ne de annesi bekleyecekti.

Richard ve Ellen Greenfield, kesinlikle biraz Kızlarının küçük yaşından dolayı tedirgin olsalar da, yine de ona bahşedilen büyük onurun ve böyle bir evliliğin ona getireceği göz kamaştırıcı beklentilerin çok farkında olmalıydılar. Stratton Kontesi olacaktı.

Evliliğin ona getireceği prestij, mevki güvenliği ve anlatılmamış servet. Ve Ravenswood'da nispeten yakınında kalacaktı. Bu evliliği teşvik etmemiş olsalardı gerçekten de garip olurdu.

Ancak Clarissa'ya bu konuda baskı yapmamışlardı. Aslında, ona çok genç olduğunu, sarayda bir sunumun ve Londra'daki sosyal bir sezonun tüm zevklerinin tadını çıkarmak için birkaç yıl daha geçirmek istemesinin tamamen anlaşılabilir olacağını, burada çok sayıda uygun genç beyefendinin dikkatini çekmeyi umabileceğini belirtmeye dikkat etmişlerdi. Eğer isteği buysa, babası Stratton'a resmi bir teklif yaparak kendisini utandırmadan önce kararını bildirirdi.

Kızlarının duygularını dikkate almaları ve temkinli davranmaları onlara özgü bir davranıştı. Onu yüksek beklentileri olan bir hanımefendi olarak yetiştirmişlerdi ama şüphe duyduğu bir şeyi yapması için asla zorlamazlardı.

Yine de Clarissa'nın gururu okşanmıştı. Ve heyecanlıydı. Erken bir evlilik, bir unvan ve Ravenswood'da yeni bir ev beklentisi belki de onu etkilemek için tek başına yeterli olmazdı ama... Stratton Kontu'nun kendisi de vardı. Onu geçmişte sadece birkaç kez ve çoğunlukla annesiyle çay içmeye gelene kadar uzaktan görmüştü ama... Şey.

Matthew'a "O çok muhteşem," demişti. Ve Matthew, onu hiç tanımamasına rağmen adama aşık olduğunu anlamıştı.

Onu, Matthew Taylor'ı neredeyse tüm hayatı boyunca tanımıştı. Yıllardır yakın arkadaşlardı ama sadece arkadaşlıklar, diye hatırlattı Matthew kendi kendine, ayaklarını hafifçe açmış, ellerini arkasında gevşekçe kavuşturmuş, uzaklara dalıp gitmesini izlerken.

Bu anı tüm zamanlar için yakalayabilmeyi diledi. Ama boya ve fırçalarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kafasında gördüğü resim ile elinden kağıda ya da tuvale dökülen görüntü arasında bir yerde iletişim kopukluğu vardı. Bu çok sinir bozucuydu, çünkü imgeler her zaman canlı ve ısrarcıydı. Bu düşünceyle parmakları sırtında kaşındı ve onları esnetti. Onu tahtadan oymayı çok isterdi. Yontma konusunda da pek becerikli sayılmazdı ama ahşap oymacılığını neredeyse her şeyden daha çok arzuluyordu. Ahşapta hayat ve şekil görüyordu. Orada bir ruh görüyor ve bunu bıçağının yardımıyla ortaya çıkarmayı arzuluyordu.

Ama hiçbir zaman gerçek bir şey keşfetmeye teşvik edilmemişti.

sahip olabileceği yetenek. Aslında tam tersi. Bu yüzden yetersiz becerilerini hiçbir zaman geliştirememişti. Bir gün, belki... Ah, bir gün bu sahneyi oyacaktı.

Yoksa sadece unutacak
mıydı? Hayır. Asla
unutmazdı.

Onun kendisini sadece bir arkadaş olarak değil, bir sevgili olarak da sevdiğini bilmiyordu. Ona aşıktı ve bir süredir de öyleydi. En azından son bir yıldır. Elbette bu aşkını hiç kimseye, en azından ona açıklayamazdı. Çünkü o, mütevazı imkânlarla sahip toprak sahibi bir beyefendinin küçük oğluydu, kız ise hem kendi hem de eşinin soyu kusursuz olan, unvansız ama yine de üst tabakadan Richard Greenfield'in kızıydı. Taylor'larınkinin en az iki katı büyüklüğünde bir evi ve parkı, buna uygun olarak kârlı bir çiftliği ve hatırı sayılır bir serveti vardı. Greenfield'lar Matthew'a karşı her zaman nazik olmuşlardı ama onun biricik kızlarıyla evlenmesi asla söz konusu olamazdı. Bunu herkes anlamıştı. Bunun kelimelere dökülmesine hiç gerek olmamıştı. Matthew kızına aşık olurken bile bunu anlamıştı.

çocukluk arkadaşı. Bunu yaparak kendini kalp kırıklığına, hatta kalp kırıklığına mahkum ettiğini biliyordu. Çünkü kaçınılmaz olarak evleneceği zaman gelecekti.

Başka biriydi.

Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Kadının bugün ona söylediklerine tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Kalbini güçlendirmek için zamanı olmamıştı. Bunun gerçekleşmesi için en az bir ya da iki yıl daha beklemesi gerektiğini düşünmüştü.

Adam kadının başını çevirdiğini ve doğrudan kendisine baktığını fark etti. Gülümseliyordu.

"Matthew," dedi yumuşak bir sesle. "Benim adıma mutlu değil misin?"

Yaklaştı ve onun önünde durarak güneş ışığını yüzünden kesti. Onu gölgede bıraktı.

"Sen mutluyun ben de mutluyum," dedi. "Sen mutlu musun?"

Gözleri onunkileri arıyordu ama yine de yüz ifadesini yorumlayamıyordu. Genellikle onu iyi okuyabilirdi.

"Öyleyim," dedi. "Bunun benim için iyi bir evlilik olacağına inanıyorum ve bu kesinlikle yetersiz bir ifade. Ama bu her şeyin değişeceği anlamına geliyor. Çok uzakta olmayacak olsam da, burası artık evim olmayacak, değil mi? Ravenswood Hall'dan Clarissa Ware, Stratton Kontesi olacağım. Evet, mutluyum Matthew. Hatta heyecanlıyım. Onunla mutlu olacağıma inanıyorum. Sevimli ve çekici biri. Kontesle birlikte bize çay içmeye geldiğinde ondan çok etkilenmişim. Ama arkadaşlığımıza ne olacak, sizin ve benim? Kadın olsaydınız, her şeye rağmen devam ederdi, ama erkek olmanızın küçük bir sakıncası var."

Ona gülümsemek için durakladı. "Evet," dedi.

"Birbirimizle vakit geçirmek için sürekli gidip gelmemiz doğru olmazdı, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi. "Hiç de öyle değil." O da gülümsemeye çalıştı ama yüz kaslarına istediğini yaptıracak gibi görünmüyordu.

"Hayatında ne yapacaksın Matthew?" diye sordu. "Seni mutlu edecek bir şey yap."

Omuz silkti. "Bir şeyler bulacağım," dedi. "Kilise, ordu, donanma ya da mahkeme salonu değil ama bir şey. Ne yazık ki babamı asla tatmin edemeyeceğim. Şu anda on sekiz yaşında olmama rağmen onunla hiçbir zaman oturup iki eşit kişi olarak seçeneklerimi tartışamayacağız. Yine de benim için endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?" O anda neredeyse onu çözüyordu. Bir elini kaldırdı ve avucunu onun yanağına koydu. "Sen bir arayışçısın," dedi. "Ve bir gün aradığın şeyi bulacaksın ve mutlu olacaksın. Daha azıyla yetinmemelisin, gerçi babanın senin geleceğini güvence altına alma çabalarında iyi niyetli olduğundan şüphem yok. Ara Matthew. Olumlu bir şeyler yap. Sadece isyan etme."

O anda onun gözlerinde yaşlar vardı ve kendi gözlerinde de olmadığından emin değildi. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı.

"Bana söz ver," dedi.

"Söz veriyorum," dedi ona, ama insanın adını bile koyamadığı bir şeyi nasıl aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Ya da onu aramak için nereye gittiğini. Ve uzun tanışıklıkları boyunca ilk kez ona gerçek bir öğüt vermişti. Hem de ısrarla, zorla.

Birbirlerine baktılar, yüzleri sadece bir ayak kadar ayırdı ve adam onu öpmek için korkunç bir dürtü hissetti. Sadece bir kez. Bir veda öpücüğü. İyi şans öpücüğü. Ama bu korkunç bir hata olurdu; hem onun için, hem kendisi için, hem de onlar için. Çünkü eğer onu öperse, kız bunu bilecek ve kesinlikle üzülecekti. Ve adam da -zaten biliyordu ama- bunun umutsuz olduğunu bilecekti.

Koşullar yüzünden ayrılmak üzere olan trajik aşıklar olduklarına dair tutunduğu tüm imajlar sonsuza dek yıkılacaktı. Sonunda aptal gibi görünecek ve gelecekte onu her gördüğünde bunu hissedeceğini bilecekti - ki bu zaman zaman olacaktı.

"Şimdi bana söz ver," dedi, "mutlu olacaksın. Sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

Gülümsemesi anında daha parlak bir hal aldı. "Söz veriyorum," dedi.

Şapkasını ve içine yerleştirdiği kurdeleyi almak için eğildi. Saçlarını arkadan bağladı ve şapkasının iplerini arkadan tutturdu, ellerini dolgun eteklerinin üzerinde gezdirdi ve gülümseyen yüzünü onunkine doğru kaldırdı.

"İkimiz için de eve gitme vakti geldi," dedi ve eve doğru döndü. Onun da yanına gelmesini bekledi.

-

CLarissa yanında Matthew olduğu halde eve doğru yürürken on yedi yaşında olmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü.

Bir yandan göz kamaştırıcı bir geleceğin mutlu beklentisiyle dolup taşarken, diğer yandan kalp acısıyla ağırlaşıyordu. Birini hayatı boyunca tanıdığı, diğerini ise neredeyse hiç tanımadığı iki adamı sevmek.

Matthew Taylor'ı her zaman sevmiştir. Yaşları birbirine yakındı, erkek kardeşi ondan on yaş büyüktü, kız kardeşi George ise ondan beş yaş küçüktü. O ve Matthew aynı şeyleri yapmaktan zevk alırlardı. Mesafeyi fark etmeden kilometrelerce yürüyebiliyorlardı. Derede yüzebilir ve bir ağacın dallarında saatlerce oturup başlarının üzerindeki bulutlarda şekiller görebilirlerdi. Ve her zaman her şey ve hiçbir şey hakkında durmadan konuşurlardı.

Elbette çok farklıydılar. genç bir hanımın bilmesi gereken her şeyi öğrenmeye hevesliydi. sağlamak, genç yaşlı, zengin fakir herkes tarafından beğenilmek, hatta sevilmek istiyordu. Bir hanımefendinin yaşamının genellikle ailesine, arkadaşlarına, komşularına ve hizmetçilerine hizmet etmek olduğunu biliyordu ve bunu iyi yapmak istiyordu. Matthew bazen ona ahmak dese de, bunu her zaman sevgiyle söylerdi ve bu arkadaşlıklarında hiçbir fark yaratmazdı. Hayalperest ve asiydi, bu iki özelliği de evde sürekli başını belaya sokmasına neden oluyordu, bazılarını kasıtlı olarak göze alıyordu, sanki yetişkinlerin gazabına uğramaktan ve onların verebileceği cezaları çekmekten hoşlanıyormuş gibi. Zaman zaman ona umursamaz derdi. Ama dostluklarına bir son vermek hiç ama hiç aklına gelmemişti.

Şimdi onun kendisine aşık olmamasını diliyordu. Ama Öyle olmasından korkuyordu. Her ne kadar aşık olabileceğinden korksa da, ona biraz olsun aşık olmamayı diliyordu. Ancak ne kendisinde ne de onda tomurcuklanan duyguları cesaretlendiremeyecek kadar mantıklı ve gerçeklere bağlıydı.

Zengin, ayrıcalıklı bir toprak sahibinin, bir ton üyesinin sevgili tek kızıydı. Büyüdüğünde iyi, hatta parlak bir evlilik yapabileceğini her zaman biliyordu. Matthew orta halli bir toprak sahibinin ikinci oğluydu ve büyüdüğünde dünyada kendi yolunu çizmek zorundaydı. Anneanesi öldükten sonra onun mirası da dahil olmak üzere her şey kardeşine kalacaktı. Anneanesi bu gerçeği hiçbir zaman gizlememişti.

Ne yazık ki Matthew babasının ona dayatmaya çalıştığı kariyerlerin hiçbirine -kilise, ordu, Parlamento'da bir koltuk- sıcak bakmıyordu. Diplomatik hizmet ya da hukuk bile değil, her ne kadar amcaları görünüşe göre

bir başlangıç yapmasına yardım etmeye istekli olduklarını beyan ettiler. Annesinin önerisi olan zengin bir varisi tuzağa düşürmeye de hiç hevesli değildi. Belki de Clarissa'ya söylediği gibi, aklı başında hiçbir varlıklı mirasçının ondan hoşlanmaması daha iyiydi.

Babası ona karşı sabrını uzun zaman önce yitirmişti. Üç yıl önce evlenen ve peş peşe iki oğul doğuran kardeşi de öyle. Matthew her zaman bir asi olmuştu. Clarissa ona sık sık başını sallamıştı ama nadiren de olsa onu azarlamıştı. Her zaman onu dinlemiş ve ona sempati duymuştu, çünkü tüm kötü davranışlarının bir yardım çılgılığı, olduğu gibi kabul edilip sevmek için bir yalvarış olduğunu biliyordu. Bir keresinde çocuk omzunda ağlarken onu kucağına almıştı, o zamanlar sadece on yaşında olmasına rağmen. Bir daha böyle bir şey olmamıştı.

Hepsi aptallıktı. Çünkü Matthew Taylor kim olduğunu ya da hayatta nereye ait olduğunu bilmiyordu. Ve cevapları bulmasına yardım edecek olabilecek en kötü aileyle kutsanmıştı -en azından Clarissa'nın görüşüne göre. İyi niyetliydi. İçten içe onu sevdiklerinden ve geleceği için gerçekten endişelendiklerinden emindi. Ama içlerinde zerre kadar hayal gücü yoktu. Matthew'un kendi tasarladıkları kalıba asla sığmayacağını bir türlü anlayamıyorlardı. Onlar ne kadar ısrar etseler, o o kadar çirkin bir şekilde isyan ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kendisine yardım etmeyen birine nasıl yardım edilebileceğini bilmiyordu. Matthew'a hayatı boyunca dostluğunu, sevgisini ve sempatisini vermişti ama bunların yeterli olmadığını biliyordu. En azından ona dünyada yalnız olmadığını, birilerinin bu sorunlu çocuğun içinde bir yerlerde yatan değerli, zeki, yetenekli insanı önemseddiğini, gerçekten önemseddiğini hissettirmişti.

Oysa şimdi onun için işleri daha kötüleştiriyordu ve kendisini terk ettiğini düşünmesinden korkuyordu. Çünkü kendisi her genç kızın hayallerini süsleyen bir adamla muhteşem bir evlilik yapmak üzereyken, onun kendisine aşık olmaya çok yaklaştığına inanıyordu.

Ah, hayat çok acımasız olabilirdi. Matthew'a ne olacaktı?

Clarissa her zaman geleceğe hevesle bakmıştı, ama bu geleceğin onu içermeyeceğini biliyordu. Onun sosyal statüsüne sahip genç bir hanım, ne onu yerleştirecek bir mülkü ne de alıştığı şekilde onu destekleyecek araçları olan küçük bir oğulla evlenmezdi. Daha da önemlisi, çocuklarına gelecekleri için herhangi bir güvence sağlayamayacaktı. Tüm bunlar kulağa biraz hesaplı ve duygusuzca geliyordu belki ama toplum böyle işliyordu.

Ayrıca gençti. Dünyanın ona sunduğu her şeyi istiyordu. Bu onu sığ biri mi yapıyordu? Elbette yapmazdı. Gelecek kendiliğinden oluşmazdı. En azından, insan öylece olmasına izin vermek zorunda değildi. İnsan onu, hayatına istikrar ve güvenin yanı sıra mutluluk da getirecek bir şeye dönüştürmeye çalışmalıydı.

Umutsuzca Stratton Kontesi olmak istiyordu, özellikle de Kont'u düşünmek bile nefesini kesiyordu. Son derece yakışıklı, cana yakın ve çekiciydi. İki gün önceki çayda son derece iyi davranışlar sergilemiş, anne babasıyla ve hatta on iki yaşındaki erkek kardeşi George'la sohbet etmişti. Ama onunla ya da söylediği bir şeyi dinlediğinde, kendisini gerçekten gördüğünü ve duyduğunu hissetmişti. Onun beğenisini, hayranlığını hissetmişti. Ve bu doğal görünüyordu, hiçbir şekilde zorlanmamıştı. Belki de kibirli görünüyordu.

Onunla büyülediğine inanmak istemiyordu ama... gerçekten de büyülediğine inanıyordu.

Oysa birkaç dakika önce Matthew'un onu öpmesini umutsuzca istemişti. Onu öpmek istemişti. Son bir yıldır ona karşı hislerinin değiştiğini fark etmişti ve bu hisler rahatsız edici bir hal almadan önce onları bastırmak için kendine karşı yeterince katı davranmamıştı. Onu her zaman ailesi ve George dışında herkesten daha çok sevmişti. Matthew onun arkadaşıydı, neredeyse kendisinin diğer yarısıydı. Ama şimdi ona da biraz aşıktı. Kendine karşı tamamen dürüst olursa, bu birazdan da fazlaydı.

İnce ve sırim gibi bir yapısı vardı, pek uzun boylu sayılmazdı. Çok koyu renk saçları vardı, bir tutamı sürekli alnına düşüyordu. Yüzü dar ve köşeliydi, yakışıklı olduğundan daha ilginçti. Genellikle çatık kaşlı, hatta bazen asık suratlı bir yüzdü, ancak ara sıra bir gülümseme onu değiştirir ve dayanılmaz derecede çekici hale getirirdi. Çok güzel beyaz dişleri vardı. Gözleri çok koyuydu. Clarissa bazen kendi kendine onları kulaç derinliğinde olarak tanımlardı. Ayrıca mürebbiyesinin bir keresinde ona tarif ettiği gibi, onun bir buzdağının ucu gibi olduğunu düşünüyordu. Matthew Taylor'ın gördüğü, dünyanın görmesine izin verdiği şey, içindeki her şeyin yalnızca en küçük parçasıydı.

Her şey birbirine karışmıştı.

Şimdiye kadar tanıdığı en çileden çıkarıcı, çelişkili, işkence görmüş insandı. Bazen onu sarsabileceğini hissediyordu. Yine de onu seviyordu.

"Matthew." Yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndü. Neredeyse eve varmak üzereydi. Dallanıp budaklanması ve kendi evine dönmesi için en uygun yer burasıydı. "Çok sessizsin."

"Sen de pek gevezelik etmiyorsun," dedi. "Sence aptallık mı ediyorum?" diye sordu ona, aniden tüm şüphe ve belirsizlik. "Hiç tanımadığım biriyle evlenmek için mi? Daha on yedi yaşındayken? Çoğu kız on sekiz yaşına gelene kadar toplum içine bile çıkmazken? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır Clarissa," dedi iki elini de kaldırıp avuç içlerini ona doğru uzatarak. "Bunu bana yapmayacaksın. Bunun benimle bir ilgisi yok. Bu senin karar vermen gereken bir şey.

-Ailenin tavsiyesiyle."

Şimdi bile -aptalca- onu omuzlarından tutup kendine doğru çekmesini ve...Şey.

Ona bunu yapmamasını söylemesini diledi.

Ama bunu yapmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu. -Stratton Kontu'nun yarın kendisine yapacağı neredeyse kesin olan evlilik teklifini kabul etmek için. Şimdiye kadar tanıştığı en çekici adam olduğu kesindi -hayatı boyunca komşuları dışında pek kimseyle tanışmadığı doğrudur.

"Haklısın." Ona acıyla gülümsedi. "Özür dilerim. Düğünümeye gelecek misin?"

"Hayır," dedi. Kelimenin tam anlamıyla, hiç tereddüt etmeden

He

psi "Hayır mı?" Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

· "Neden?" "Clarissa," dedi yumuşak bir sitemle.

Anladığı halde derinden incindiğini hissetti ve Orada olmayacağı için rahatlamıştı.

"Eğer kadın olsaydın," dedi, "gelmek zorunda kalırdın. Benim nedimem olurdun ve eldivenlerimi ve eğer taşıyorsam çiçeklerimi tutman gerekirdi."

"Ben kadın değilim," dedi.

"Hayır." Titreyerek güldü. "Ve çiçeklerimi tutarken aptal gibi görünürsün. Oh canım, bu çok veda gibi hissettiriyor. Bu

kesinlikle değil. Öyle mi?"

Ona cevap verecekmiş gibi nefesini çekti ama sonra başını hafifçe salladı ve sessiz kaldı. Yüzü gülümsemeye çalıştı ama onun yerine kaşlarını çatı.

Konuşmak için ağzını açtı, söyleyecek bir şey olmadığını fark etti ve tekrar kapattı.

Birbirlerine söyleyecek söz bulmakta hiç zorlanmamışlardı. Şimdiye kadar.

Döndü ve uzun adımlarla eve doğru ilerledi. Gelecekte zaman zaman görüşmeye devam etseler bile bu bir vedaydı. Tek bir gözyaşı damlasının yanağından aşağı süzöldüğünü hissedebiliyordu.

Elvedaydı.

Ve yarın yeni bir başlangıçtı. Onun için sonsuza dek mutlu olmanın başlangıcı olacaktı. Adımlarında bir sıçrama ve kalbinde bir ağırlık hissetti.

Yarın onun için ne getirecekti?

CHAPTER ONE

1818

C Stratton Dowager Kontesi Larissa Ware, dışarı bakarken derin bir nefes aldı.

özel oturma odasının açık penceresinden. Tam bir mutluluktu. Aşağıda, ha-ha'ya kadar uzanan yeni tırpanlanmış çimenlerin kokusunu alabiliyordu. Ötesindeki çayırdaki kır çiçeklerinin tatlı kokusunu alabiliyor ve orada otlayan koyunları görebiliyordu. Güneş ışığı çayırın aşağısındaki nehrin üzerinde parıltıyor ve diğer taraftaki Boscombe köyünü ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Bu dünyada bundan daha güzel bir yer var mıydı?

Ravenswood.

Evime!

Son birkaç ayını geçirdiği, en küçük kızı Stephanie'yi kraliçeye takdim ederken ve onu tonla tanıştıtırırken ayaklarının yerden kesildiği Londra'nın tüm telaşından, bayat havasından ve sınırlı ufkundan o kadar farklıydı ki. Bu son görev, her gün izin verilen yirmi dört saate sığdırılabilecek kadar çok baloya, geziye, bahçe partisine, suareye ve diğer eğlencelere katılmak anlamına geliyordu. Bahar Mevsimi, insanın olabildiğince çok sayıda akrasıyla kaynaşması için fazlasıyla zevk sunuyordu. Neredeyse oyalanacak bir sabah bile olmamıştı.

ya da bir kitapla veya nakışıyla dinlenebileceği bir öğleden sonra. Evde, ailesinin tanıdık arkadaşlarıyla geçireceği neredeyse hiç akşam olmamıştı. Geceler bile özellikle ısıltılı bir balo nedeniyle sık sık kısılıyordu.

Ancak sonunda evdeydi ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez evde yalnızdı. Koskoca malikânenin sorunsuz çalışmasını sağlayan, çiftlikleri idare eden ve evi çevreleyen parkın bozulmadan kalmasını sağlayan hizmetliler ordusu dışında yalnızdı. Ancak yalnızdı, çünkü burada kendisiyle birlikte başka hiçbir aile üyesi ve misafir yoktu. Ve bu durum en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca böyle devam edecekti.

Ailesini ve yakın arkadaşlarını çok sevdiği için bu kadar uzun süre yalnız kalma ihtimalinden duyduğu mutluluktan dolayı biraz suçluluk duyuyordu. Ancak bazen yalnızlığı, kendi düşünceleri ve yansımalarıyla baş başa kalmayı özlüyordu. Şimdi, Londra'da geçirdiği delicesine yoğun aylardan sonra, bunu her zamankinden daha çok arzuluyordu.

Bir de birkaç ay sonra elli yaşına basacak olması gerçeği vardı. Son zamanlarda başkalarının da ona can sıkıcı bir sıklıkta söylediği gibi, ellinin sadece bir sayı olduğunu, sadece hissettiği kadar yaşlı olduğunu, doğum gününden sonraki gün de bir önceki gün olduğu gibi aynı kişi olacağını kendine söylemek çok iyiydi.

Elli yadsınamaz bir öneme sahip bir sayıydı. Gençliğinin o kadar uzun zaman önce geride kaldığını hatırlatıyordu ki, bazen başka bir yaşamdan ya da başka birinin başına gelmiş bir şey gibi geliyordu. Genç kadınlığı da çoktan gitmişti. Çocuklarının hepsi büyümüştü. Bebeği Stephanie on dokuz yaşındaydı. Clarissa evleneli iki yıl olmuştu.

Steph'in şimdiki yaşıydı. Devlin o on sekiz yaşındayken doğmuştu.

Caleb altı yıl önce ani bir kalp krizinden ölmüştü.

Elli, kırktan çok daha büyük bir sayı gibi görünüyordu. Hatta kırk dokuzdan bile. Bu konuda çok kararlı bir şey vardı. Yarım yüzyıl.

Çayırdaki koyunlardan biri, başının üzerinden çok alçaktan süzülen bir kuşa öfkeyle miyavladı. Kuş yakınlardaki ha-ha'nın kenarına tünedi ve kendisinden çok daha iri olan hayvanın yarattığı tehlikeyi umursamadan koyunlara serenat yaptı. Clarissa izlerken gülümsedi.

İlerleyen yaşımdan dolayı özellikle hüznü hissettiğinden değildi. Bu noktaya kadar hayatında hatırı sayılır bir mutluluk vardı ve daha fazlasının gelmesi için her türlü şans mevcuttu. Bildiği kadarıyla sağlığı mükemmeldi. Çocuklarının hepsinin durumu iyiydi. Torunları onun için sonsuz bir zevkti - şimdiye kadar dört tane olmuşlardı ve iki tanesi de yoldaydı. Pippa ve Lucas Noel'den sonra tekrar hamile kalacaklardı, Ben ve Jennifer da öyle, ama bu onlar için bir çift olarak ilk olacaktı. Beş yaşındaki Joy, Ben'in önceki evliliğinden olan kızıydı. Clarissa'nın anne ve babasının sağlık durumları hâlâ iyiydi. Erkek kardeşi George, uzun bir dulluk döneminden sonra uzun zamandır arkadaşı olan Kitty ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu.

Orada çok neden vardı memnuniyet için, sonra, içinde

Clarissa'nın hayatı. Stephanie'nin ilk sezonundan pek hoşlanmadığı doğruydı ama en azından artık resmen dışarıdaydı ve ilk olarak Clarissa'nın en büyük oğlu, şimdi Stratton Kontu olan Devlin'e gayet uygun bir şekilde yapılan iki teklifle kendine güveni kesinlikle artmıştı. Steph her iki teklifi de reddetmişti ama Clarissa kızının günün birinde onu şaşırtacağını umuyordu.

ve aslında doğru evliliği memnuniyetle karşılayacaktı. Her ne kadar Devlin ve Gwyneth, Steph'in ikinci teklifi reddetmesinden sonra ona güvence verdikleri gibi, Ravenswood'da kalmaya devam etmesini her zaman memnuniyetle karşılayacak olsalar da, sonuçta bir kadının hayatı boyunca evde kalmış bir kız olarak kalması iyi bir fikir değildi. Evlilik ile bekârlık arasında seçim yapmak Stephanie'ye kalmıştı.

Clarissa'nın ikinci en küçük çocuğu olan Owen'ın da sezon boyunca şehirde olması ve çoğu Oxford günlerinden kalma bir grup arkadaşıyla eğlenmesi bu yıl pek yardımcı olmamıştı elbette. Bu arkadaşlardan biri de birkaç yaz önce Owen'la birlikte Ravenswood'da birkaç hafta geçirmiş olan Vikont Watley Bertrand Lamarr'dı. O zamanlar da çok hoş bir genç adamdı, şimdi de öyle. Bu yıl ikiz kardeşi Leydi Estelle Lamarr'la birlikte şehre gelmiş ve onu büyük bir sevgiyle hatırladığı Ware ailesiyle tanıştırmaktan mutluluk duymuştu. Kızların hayalini kurduğu türden bir delikanlıydı; uzun boylu, esmer, yakışıklı ve gerçekten çekiciydi. Leydi Estelle de olağanüstü derecede güzeldi. Zavallı Stephanie iki yıl önce burada geçirdiği haftalar boyunca çok acı çekmişti. On yedi yaşındaydı ve kendinden utanıyor, var olan en çirkin genç kadın olduğuna inanıyordu. Açıkça aşık olduğu genç tanrıdan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Zavallı Steph.

İki yıl onu değiştirmemişti. Bu yıl da Vikont Watley'e aynı tepkiyi vermişti ama Londra'da kalabalıklar arasında Vikont Watley'den kaçmak Ravenswood'daki aile ortamından daha kolay olmuştu.

Clarissa'nın ailesinin neredeyse tamamı bu yıl Londra'da bulunmuştu, ancak Ben evde kalmıştı.

Penallen, Jennifer ve Joy'la birlikteydi ve artık süvari alayında albay olan Nicholas hâlâ Avrupa'da bir yerlerdeydi ama yakında İngiltere'ye dönmeyi ve Whitehall'daki Horse Guards'ta askeri bir görev almayı bekliyordu.

Birçok açıdan Clarissa için harika birkaç ay olmuştu; ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili, her zaman meşgul, her zaman ilginç yeni tanıdıklar edinmiş ve hatta evlenmeyi ima eden kendi sevgilisi bile olmuştu. Baştan çıkmıştı. Ama Wilby Dükü Lucas, karısının sağlığı için Pippa ve çocukları Greystone'daki evlerine geri götüreceğini açıkladığında ve Stephanie de onlarla birlikte kız kardeşinin loğusalık dönemini geçirmeye gitme fırsatını kaçırmadığında, Clarissa onlarla birlikte gitme ya da Sezon bittikten sonra onlara katılma davetini reddetmişti. Bunun yerine Ravenswood'daki evine dönme niyetini açıklamıştı.

Bir protesto korosu vardı, çünkü başka hiç kimse henüz buraya dönmeye niyetli değildi. Devlin ve Gwyneth parlamento oturumu ve sezon bittikten sonra çocuklarıyla birlikte doğruca Galler'e gidip Gwyneth'in Galli akrabalarını ziyaret etmeyi planlıyorlardı. Clarissa'nın da onlarla gelmesini istemişlerdi. Gwyneth, Clarissa'nın akrabalarının buna çok sevineceklerini söylemişti. Anne babası ve Clarissa'nın en yakın komşuları ve arkadaşları olan Sör Ifor ve Leydi Rhys'in de bir ay kadarlığına oraya gideceklerini belirtmişti. George ve Kitty, Clarissa'ya Londra'da biraz daha kalması ve sonra yaz için onlarla birlikte eve dönmesi için yalvarmışlardı. Owen annesine Ravenswood'daki evine kadar eşlik etmeyi ve yazı orada geçirmeyi asil bir şekilde teklif etmişti ama onu cezbedecek özel bir şey yoktu. Bu yıl büyük bir yaz şenliği olmayacaktı.

Organizasyon komitesi, bunu yıllık bir etkinlik haline getirmek için çok fazla iş gerektiğine karar verdi.

Clarissa, bu karar için gösterdikleri gerekçeye gülümsemişti. Caleb hayattayken, yaz şenliğinin her yıl yapılmasında ısrar etmiş, harcanan onca emeğin başlı başına bir zevk olduğunu ve bunun bir iş sayılamayacağını söylemişti. Ama o günlerde bir komite yoktu. Clarissa, hizmetçilerden ve büyüdükçe çocuklarından aldığı yardımla büyük miktarda planlama ve organizasyon yapmıştı. Caleb sadece faturaları ödemişti.

Owen'ın teklifini reddetmişti ve Owen da rahatladığını saklamaya çalışmıştı.

Dün eve tek başına gelmişti; tabii ki hizmetçilerden ve korumalardan oluşan bir maiyet dışında. Bu ona çok özel bir muamele gibi gelmişti ve hâlâ da öyle geliyordu, ama bundan daha fazlası da vardı. Elli yaşına girmek üzere olduğu gerçeğine alışması gerekiyordu, hayatının yeni bir evresine geçiyordu, aslında çoktan geçmişti, çünkü altı yıldır duldu.

Yirmi yedi yıllık bir eş için bu hiç de kolay değildi. Evlilik tamamen kolay bir evlilik olmasa bile, bir eşin ölümünü yaşamamış herhangi birinin anlayabileceğinden çok daha uzun sürdü alışmak. Gerçi kolay evlilik diye bir şey var mıydı? Ama yakında elli yaşına basacaktı ve özgürlüğünü kucaklamanın zamanı gelmişti.

Her neye benzeyecekse.

O yalnız değildi. Yalnızlık ve kimsesizlik arasında bir fark vardı. Yalnızlığın bir his olduğunu keşfetmek üzereydi. Ancak tam bir yalnızlık değil. Devlin ve Gwyneth Galler'den dönene kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca inzivaya çekilmeyecekti. Arkadaşları vardı.

ve tanıdıkları burada ziyaret edecek ve onlar tarafından ziyaret edilecekti. İhmal etmeye hiç niyeti olmadığı bazı yükümlülükleri olacaktı. Ancak tüm bunları minimumda tutacak ve zamanının çoğunu kendisiyle baş başa geçirdiğinden emin olacaktı. Bu oldukça yeni bir şey olacaktı.

Ancak yapmak istediği bir şey daha vardı ve belki de bugün bunu yapmanın tam günü olacaktı - son birkaç yıldır birkaç kez yaptığı gibi cesaretini kaybetmeden önce. Sadece ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama şimdi onu çağırmak için mükemmel bir bahanesi, hayır, nedeni vardı. Ben ve Jennifer bir bebek bekliyorlardı. Gidip onunla bu konuyu konuşacak ve araya başka bir şey sıkıştıracaktı - eğer doğru zamanı bulabilirse ve cesaretini toplayabilirse.

Ne kadar da aptalca davranıyordu! Genelde çekingen ya da kararsız biri değildi.

Sonunda pencereden döndü ve önce şöminenin saate, sonra da hâlâ üzerinde olan geceliklerine hayıflanarak gözlerle baktı. Bu sabah kendini şımartmış ve kahvaltı salonunda tek başına ihtişamla oturmaktansa kahvaltısını oturma odasına getirtmiş, sessiz, dikkatli bir uşak ve uşak tarafından beklenmişti.

Odayı geçti ve hizmetçisini çağırmak için zilin ipini çekti. Giyinme ve bu değerli yalnızlık dönemine başlama vakti gelmişti; tamamen kendi olabileceği ve istediği her şeyi yapabileceği, hatta isterse her sabah odasında kahvaltı edebileceği bir dönem.

Ne kadar lüks bir maceraya atılıyordu.

-

Mathew Taylor sabahı Albay'ın evinde geçirmişti.
Wexford sadece Dışarıda
Boscombe. Boscombe.

Albay'ın yıllardır onunla birlikte yaşayan bekâr kız kardeşi, eski ve yıpranmış yemek masalarını yenisiyle değiştirmenin tam zamanı olduğuna karar vermişti.

"Haftada iki kez cilalanmasına ve önce keten sonra da dantel bir bezle sürekli örtülmesine rağmen, Bay Taylor," dedi eski masadan bahsederken, "üzerindeki çiziklerin, çentiklerin ve su lekelerinin hâlâ farkındayım. Akşam yemeğinde misafirlerimiz olduğunda hep tedirgin oluyorum, bir sebepten dolayı örtünün soyulması gerekecek ve misafirlerimiz, Andrew'un evine ilk girmesine izin verdiğinde bile muhtemelen tepeler kadar eski olan masanın üzücü halini görecekler diye."

Uzun yıllar önce albayın geliniyle birlikte gelmişti. "Bu onun ve ondan önce de annesinin gururu ve sevinciydi," diye açıkladı albay Matthew'a biraz da mahcup bir tavırla. "Alaydaki hiç kimsenin onunla kıyaslanabilecek büyüklükte ve ihtişamda bir şeyi yoktu. Özellikle de mütevazı bir teğmenin, ki o zamanlar ben de öyleydim."

"Senin için manevi değeri olduğunu biliyorum Andrew," dedi kız kardeşi daha nazık bir sesle. "Ama kabul etmelisin ki yeni bir tane almanın zamanı geldi."

"Yapmam gerekiyorsa yapmalıyım," dedi kederli bir iç çekişle ve Matthew'a göz kırparak. "O zaman ölçüp biç Taylor. Prue sana tam olarak ne istediğini söyleyecek ve sen de onun onayı için planlar hazırlayacaksın. Sonuçta ben, faturanı ödeyecek ve yeni masanda yemek yiyecek adamdan başka neyim ki?"

"Ona aldırmayın Bay Taylor," dedi Bayan Wexford. "Eğer Andrew Nuh'un gemisinde yaşamış olsaydı, muhtemelen şu anda hala orada olurdu ve geminin tanıdıklığından dolayı rahat olurdu."

Matthew, Bayan Wexford'un tam olarak hayal ettiği şeyi ölçmüş ve notlar almıştı ve ertesi gün onaylaması için çizimlerle geri döneceğine söz verdi.

Matthew Taylor köyün marangozuydu. Boscombe'daki demirhanenin üst katında kiraladığı odalarda hem yaşam alanını hem de atölyesini kullanıyordu. Demirci Cameron Holland onun arkadaşıydı, tıpkı birkaç yıl önce emekli olduğunu açıklayan ve o zamandan beri neredeyse her gün demirhanede ortaya çıkan, Cam'i dinlerseniz işlerin düzgün yürümesine engel olan Oscar Holland gibi

-Oscar'ı dinleyen biri, onun zamanında her zaman olduğu gibi her şeyin yolunda gittiğinden emin olabilirdi. Matthew ikisini de fazla dikkatle dinlememeyi tercih etti. Baba ve oğul günde en az bir kez didişir ve düpedüz tartışırlardı, ama birbirlerini sevdikleri açıktı ve her ikisi de mükemmel demircilerdi ve toplumun sevilen üyeleriydiler.

Matthew onlar kadar dışa dönük değildi ama bir münzevi de değildi. Köydeki ve köyü çevreleyen kırsal alandaki hemen hemen herkesle arkadaşı. Çoğu insan onun bir beyefendi olarak doğup büyüdüğünü, ağabeyinin sadece on mil kadar ötede zengin bir toprak sahibi olduğunu, büyükannesinin ölümü üzerine ona bıraktığı ağabeyinin yanındaki mülkün kendisine ait olduğunu bilmiyor gibiydi ya da unutmuşlardı.

Ancak oraya yerleşmemişti. Bunun yerine çiftliği kiraya vermeyi ve iyi bir kâhya tutmayı tercih etmişti. Burada sadece köyün marangozu olarak biliniyordu. Yaşadığı ve zanaatını icra ettiği odalar en hafif tabirle mütevazıydı, demirhanenin üzerinde olmasından ve bunun getirdiği tüm gürültü ve kokulardan bahsetmiyorum bile.

Hayatından memnundu. Hatta belki de mutluydu, ancak mutluluğun aktif, bazen değişken bir şey olduğunu düşünüyordu ve hayatıyla ilgili duyguları daha sessizdi. Bu onun için uygundu. Çok fazla iniş çıkış vardı ve ile mutluluk ya da aktif duygularla ilişkilendiriliyordu.

Olayların her zaman kontrol edilemeyeceğini ve yılların alışkanlığını her an altüst edebileceğini fark edecek kadar gerçekçi olmasına rağmen, kanaatkârlık daha cazip bir alternatif sunuyordu.

Bayan Wexford'un gerçekten de çok süslü bir yemek masası için fikirleri vardı. Bunlar Matthew'un zevkine uygun değildi, ama müşterinin seçimiydi ve o da kendisinden isteneni verecekti, belki de bazı abartılı aşırılıkları yumuşatmaya çalışacaktı. Yine de, eski masa baldızının olduğu gibi, ona da gurur ve neşe kaynağı olabilecek bir şey vermek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kafası yarın Bayan Wexford'a göstermek üzere kâğıda dökeceği tasarımla doluyken eve geldi ve Ravenswood'dan gelen mütevazı arabalardan birinin köy hanının önünde durduğunu fark etti. Demek Wares'lar Londra'dan dönmüşlerdi, öyle mi? Parkın tamamı haftanın üç günü halkın kullanımına ve keyfine açık olsa da, parkın içindeki kavak sokağına yaptığı gezintiler konusunda daha dikkatli olması gerekecekti. Gerçekten de, Stratton-Devlin Ware, bu -Kendisinin ve eşinin, komşularını haftanın herhangi bir günü orada gezinirken ya da göl kenarında piknik yaparken görmekten mutluluk söylediği sık sık duyulmuştu. Böylesine geniş bir güzelliği sadece kendilerine saklamanın bencillik olduğunu söylemişti.

Matthew, demirhanenin üstündeki odalarına çıkan dış merdivenlerden yukarı doğru ilerlerken ve örsün üzerindeki çekicin tanıdık çınlamasını duyarken, Wareler'ın iyi insanlar olduğunu düşündü. Basamaklarda hiç de yüksek değillerdi. Yıllar önce öyle olmalarını dilemişti, böylece onlardan nefret etmek için bir nedeni olacaktı ama hiçbir zaman böyle bir bahane bulamamıştı. Balsa bile, bu ona yakışmayan kindar bir dilekti.

"Bay Taylor," diye seslendi aşağı sokaktan bir kadın sesi, kapısının tokmağını çevirip içeri adım atmak üzereyken. Çıkarken kapıyı kilitlememişti. Hiç kilitlememişti. Bildiği kadarıyla kimse de kilitlemezdi. Boscombe yaşamak için iyi ve güvenli bir yerdi.

Bu sesi her yerde, her zaman tanıyabilirdi. Dönüp Stratton Dowager Kontesi'ne baktı, eli hâlâ kapı kolundaydı.

"Merak ediyordum da," dedi ona bakarak, "sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Yalnız olduğunu gördü, gerçi hanın içinde muhtemelen bir arabacı vardı, birasını yudumlayıp hanımının dönüşünü beklerken arabaya göz kulak oluyordu. Hizmetçiden eser yoktu. Boscombe pek çok açıdan Ravenswood'un bir uzantısı olduğu için, bu şaşırtıcı bir edep ihlali değildi elbette. Ama... Özel bir konuşmayı mı kastetmişti? Odasında mı?

"Yukarı gelebilir miyim?" diye sordu, sanki onun düşüncelerini duymuş gibiydi.

"Lütfen," dedi ve Londra'da yeni ve ustalıkla -ve pahalı bir şekilde- dikildiği belli olan lacivert araba elbisesinin eteklerini tutarak merdivenlerden çıkarken kapıyı açık tutmak için içeri girdi.

"Günaydın, Leydi Stratton," dedi hızlıca, kadın en üst merdivene ulaştığında ve başını kaldırıp tekrar ona baktığında.

Gülümsedi. "İyi günler Matthew," dedi.

"Sanırım öğleni geçti," dedi, kadın içeri girdikten sonra kapıyı kapatırken.

Ve birdenbire burası onun evi gibi gelmemeye başladı. Onun varlığıyla dolmuş gibiydi ve kendini yarı boğulmuş hissetti. Bu garip bir gerçektir, onu güzel bir kadınla gördüğünde

ve ara sıra onunla birkaç kelime alışverişinde bulunmuştu. Hatta bir keresinde Ravenswood'daki balo salonunda onunla dans etmişti. Ama daha önce onun evine hiç gelmemişti. Arsız bir merakla etrafına bakınıyordu.

"Ne kadar rahat bir eviniz var," dedi ve sanki onunla alay ediyormuş gibi konuşmadı.

Oda büyük değildi ama ona uygundu. Derli toplu değildi, tıpkı hayatı gibi. Tek seferde üç kişinin oturabileceği bir kanepe vardı. Daha iyi günler görmüştü ama fevkalade rahattı. Sallanan bir sandalye ve iki dik sandalyesi olan küçük bir masa vardı, hepsini kendisi yapmıştı. Yerde düğümlü pamuklu bir hasır, duvarlarda ise seyahatlerinde edindiği birkaç resim vardı. Bunlardan birinin altında yine kendi yaptığı, içi en sevdiği kitaplarla dolu bir kitaplık duruyordu. Sobanın üzerindeki yine kendi el emeği olan ahşap şamdanlar ve en sevdiği olmasa da birkaç ahşap oyması vardı. O, yan taraftaki daha küçük bir oda olan yatak odasındaydı.

Demirci dükkânı büyüktü. odalar, orijinal Holland'ların evi de eşit büyüklükteydi. Ancak şu anki alanın çoğu Matthew'un çalışma odasına ayrılmıştı. Yaşam alanları küçüktü, ama o böyle olmalarını seviyordu. İhtiyaçlarını karşılıyorlardı.

"Ravenswood'dan biraz daha küçük," dedi ve kadın ona tekrar gülümsedi.

"Biraz daha küçük," diye kabul etti. "Alçak bir tavanı var. Kışın sıcak olmalı."

"Yazın da boğucu oluyor," dedi, "özellikle de Cam altımda çalışırken. Çekiçle vurmayı bıraktı. Bu daha iyi oldu. Artık düşündüklerimizi duyabiliyoruz."

İlk başta alışması biraz zaman alsa da, aslında demirhanenin seslerini ve hatta kokularını seviyordu. Elbette çalışma odasından gelen ilave bir odun kokusu da vardı.

"Pencereden çok hoş manzaranız var," dedi, pencereye yaklaşıp köyün yeşillikleri üzerinden uzak taraftaki nehre ve onun ötesindeki Ravenswood parkına baktı, ancak ev bu pencereden görünmüyordu.

"Evet," dedi ve terbiyesini hatırladı. "Oturur musunuz?" Adam kanepeyi işaret etti ama kadın bir sandalye çekip masaya oturdu. "Size bir fincan çay yapayım mı?"

"Size zahmet vermeyeceğim ama teşekkür ," dedi. "Şu anda çok meşgul olup olmadığınızı öğrenmeye geldim."

Her zaman meşguldü, ancak işinin uyanık olduğu saatlere hükmetmesine veya onu bunaltmasına asla izin vermemeye dikkat ediyordu. Yapması gerektiğini hissettiğinde hayır demeyi öğrenmişti. İnsanlar yakınlardan ve uzaklardan onun için hem küçük hem de büyük siparişlerle geliyorlardı. Buraya ilk yerleştğinde, kendi elleriyle yapabildiği -ya da yapamadığı- şeylerin geliriyle geçimini sağlayıp sağlayamayacağını merak etmişti. Elbette bu mümkün olmasaydı, büyükannesinden kalma malikâne için her yıl aldığı kira ödemeleri ve çiftlikten elde ettiği hatırı sayılır bir gelir olduğu için yoksul düşmezdi. Ama bu parayı asla geçinmek için kullanmayacağına yemin etmişti. Hayatta kendi yolunu çizmeye uzun zaman önce karar vermişti ve bakış açısına bağlı olarak inatçılık onun en büyük günahlarından ya da erdemlerinden biriydi.

"Çok meşgul değilim," dedi. Ayağa kalkıp ona baktı, ellerini arkasında kenetledi ve kızın ne kadar iyi yaşlandığına hayret etti. Çok ince, canlı bir güzelliğe sahip, siyah saçlı, sıcak bir çekiciliği olan bir kızdı.

varlığının özü haline gelmişti. Artık gençliğin aşırı inceliğine sahip değildi, ama yine de daha kadınsı bir şekilde ince ve düzgündü. Artık güzel değildi. Onun yerine güzeldi ve arada bir fark vardı; birincisinde gençliğin ışıltısı, ikincisinde ise olgunluğun sakin asaleti vardı. Saçları hâlâ koyu renkti, ama bonesini çıkarırsa belki de saçlarının arasında bir miktar gümüş rengi görebilirdi. Ne de olsa elli yaşındaydı ya da ona yakındı. Doğum günü sonbaharda idi.

Stratton'la yirmi yılı aşkın bir süredir evliydiler, Stratton yolun hemen aşağısındaki hanın içki salonunda yığılıp ölmeden önce. Beş çocukları olmuş, hepsi büyümüş, ikisi çoktan evlenmiş ve çocuk sahibi olmuşlardı. O bir büyükanneydi. Bir de Ben Ellis vardı, altıncı çocuk, ondan değildi ama merhum Stratton'ın Londra'da tuttuğu bir metresinden olmuştu. Matthew, Devlin doğduktan sadece birkaç hafta sonra, annesi öldüğünde ve Stratton onu Ravenswood'a getirdiğinde küçük çocuğu almayı kabul etmesine her zaman hayret etmişti. Tüm bunlar Matthew İngiltere'den ayrılmadan ve on yıldan fazla bir süre uzak kalmadan önce olmuştu.

Olağanüstü bir kadındı, Clarissa Ware, Dowager Stratton Kontesi.

"Ben ve Jennifer Noel'den hemen sonra ilk çocuklarını bekliyorlar," dedi, sanki yine onun düşüncelerini okuyormuş gibi. Ben gayrimeşru olmasına rağmen iyi bir hayat sürmüştü.

Stratton ona para bırakmış olmalı. Görünüşe göre deniz kenarındaki evini Devlin'den satın almıştı. Geçen yıl, eski Leydi Philippa Ware ile evli olan Wilby Dükü'nün kız kardeşi Leydi Jennifer Arden ile evlenmişti. Matthew, iki yıl önce Ravenswood'da kalırken Leydi Jennifer ile görüşmüştü.

"Ah," dedi. "Geçen yıl Cam Holland'ın yardımıyla ona tekerlekli bir sandalye ve sağlam bir baston yaptım. Umarım iyi durumdadır. John Rogers da aynı zamanda yürümesine yardımcı olması için ona ayakkabı yaptı."

Clarissa, "Hepsini beceri ve kararlılıkla kullanıyor," dedi. "Sandalye ona büyük bir hareket özgürlüğü sağladı ve özel botu ve bastonu sayesinde, bükülmüş bacağına rağmen, birkaç yıl önce kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok yürüyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi.

Dudağını ısırdı ve ziyaretinin asıl amaçlarından birine geçti. "Yeni bebekleri için bir beşik yapmak için zamanınız var mı? Pratik, rahat ve güvenli ama sizin sanatınıza özgü bir dokunuşa sahip bir yatak? Bu konuda size fikir bile veremem. Ne yazık ki sanatsal bir hayal gücüm yok, ancak gördüğümde takdir edebiliyorum. Onlara beşik hediye etmeyi çok isterim."

"Benim için bir zevk olur," dedi. Elbette önceliği Bayan Wexford'un yemek masasına vermesi gerekecekti ve bu en hafif tabiriyle zaman alacaktı. Ama diğer küçük işlerinin çoğu tamamlanmak üzereydi ve beşiğe Noel'den önce pek ihtiyaç olmayacağını düşünüyordu. Beşiği yapmak kişisel bir zevk olacaktı, zira tasarımımda özgür bırakılacağı anlaşılıyordu. Kafasında şimdiden tombul, gülümseyen filler ve patlak gözlü zürafalar, sırtan, kıvrırcık kuyruklu maymunlar ve şımarık teriyerler canlanıyordu.

"Teşekkür ederim." Kadın ona gülümseyerek bakıyordu. "Londra'dayken bunu düşündüm ve eve gelip sana sormak için sabırsızlanıyordum."

"Onayınız için bazı eskizler yapacağım," dedi. "Önümüzdeki hafta içinde bir zaman size uygun olur mu?"

"Mükemmel," dedi. "Bir hafta sonra bugün döneym mi?"

Kadın ayağa kalkmıştı ve adam yeniden boğulduğunu hissetti. Yüzü neredeyse gençliğinin parlak ışıltısıyla hevesliydi.

"Size gelsem daha iyi olur," dedi. "Burası daha ziyade köyün halka açık bir bölümü."

İnsanların onu tehlikeye attığını düşünmesinden endişe ediyordu ama bu çok saçmaydı. Ne de olsa o sadece köyün marangozuydu, o ise Ravenswood Hall'un Stratton Kontesiydi.

"Pekâlâ o zaman," dedi. "Eğer size çok fazla rahatsızlık vermeyecekse."

Kadının odayı geçip kapıya yönelmesini ve sonra da gitmesini bekliyordu. Ama bunun yerine sobanın önünde durup şamdanlara ve üstündeki rafta duran ahşap oymalara baktı. Hiçbirine dokunmadı.

"Geçen yılki şenlikte ahşap oyma yarışmasına hiçbir şey göndermemişsiniz," dedi.

"Hayır," dedi. "Bir önceki yıl ve ondan önce iki kez üst üste kazandım." Sekiz yıl boyunca hiç yaz şenliği yapılmamıştı. "Sıranın başkasında olması gerektiğini düşündüm."

"Çok düşüncelisin," dedi. Hâlâ yukarıya doğru bakıyordu ama adam onun rafı gerçekten görmediğini hissetti. Duruşunda bir gerginlik vardı. "Bütün bu oymalarla ne yapıyorsun?"

"Çoğu çalışma odamdaki raflarda duruyor" dedi. "Birkaçı satıldı ya da hediye edildi."

"Peki ya iki yıl önceki?" diye sordu.

İçten içe irkildi. O oymayı kimsenin görmesine izin vermemeliydi. Kesinlikle yapmamalıydı

köy şenliğindeki yarışmaya katılmıştı. Bu düşüncesizce bir hoşgörü olmuştu, çünkü büyük ilgi uyandırmış ve birincilik ödülünü kazanmıştı. Yarışmaya katıldıktan hemen sonra üzölmüştü ama o zamana kadar başka bir yarışmaya katılmak için çok geç olmuştu.

"Sanırım yatak odamda," dedi. Orada bulunan oymalarından sadece biriydi.

Kadın dönüp ona baktı, yanakları hafifçe kızarmıştı ve adam aniden dönüp onu almaya gidene kadar birbirlerine baktılar - bir ağaca yaslanmış uzaklara bakan bir kadının ahşap oyması, onun iradesinden bağımsız olarak kendini yaratmış gibi görünen oyma, sanki ondan değil de onun içinden gelen bir şeydi ve sadece ellerini, gözlerini ve becerilerini kullanmıştı. Elbette tüm sanatlar biraz böyleydi ama bu, yarattığı diğer her şeyden daha fazla, bitene kadar tüm varlığını tüketmişti.

Masanın ortasına koydu ve kadın gelip onun yanında durdu ve birkaç uzun, sessiz dakika boyunca ona baktı. Ve elbette, bugün buraya gelme sebebinin bu olduğunu fark etti, bebeğin beşiğı sadece bir bahaneydi. Onu Ravenswood'a bunun için çağırmış olabilirdi.

Oymayı göz hizasında görebilmek için kısa süre önce boşalttığı sandalyeye oturdu.

"O ben miyim?" Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Cevabını düşündü. Ağzından kaçan bir Hayır ikna edici olmayacaktı.

"O bir kadın," dedi sonunda dikkatle. "Ya da, daha doğrusu, o insanlık. Hepimiz, uzaklara bakıyoruz... Neye? Geleceğe mi? Geçmişe mi? Şu ana mı? Üçü birden mi? O hayaller ve umut ve nostalji ve dayanıklılık ve özlem ve..."

Sesi . Dilin yetersizliğini hissediyordu; bu, bazı şeyleri olurlarına bırakmayı öğrenene kadar onu her zaman hayal kırıklığına uğratan bir şeydi. Fikirlerini başka birine açıklamaya çalıştığı zamanlar dışında işe yarıyordu.

Sırtını ağaca yaslamıştı, ellerini iki yanındaki gövdeye dayamıştı, sanki ondan yaşam ve enerji alıyor ve tüm doğayla bütünleştiğini hissediyordu. Görünmeyen bir esinti uzun, gevşek saçlarını ve elbisesinin dolgun eteğini dalgalandırıyor.

"O benim," diye fısıldadı Clarissa.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama sonra başını hafifçe salladı ve ağzını kapattı. Bunu inkar etmenin ne anlamı vardı?

"Bu çok önemli bir andı, ikimizin de hayatında bir dönüm noktasıydı," dedi. "Çocukluğumuzu ve gençliğimizi geride bırakıp yetişkin olduğumuz gün."

"Evet," dedi.

"Çoğu insan bunun gerçekleştiği belirli bir güne işaret edemez," dedi. "Çoğu için bu büyük bir şok değil, kademeli bir süreç olmalı."

"Mutluydun," dedi.

"Ve aynı zamanda çok, çok üzücü," dedi.

O günden sonra mutlu olup olmadığını, Stratton'la evlenerek doğru şeyi yaptığını düşünüp düşünmediğini sormak için nefesini tuttu. Ama bu onu ilgilendirmezdi ve onun gerçekten mutlu olup olmadığını bilmek de istemiyordu. Mutsuz olduğunu bilmeyi daha da az istiyordu.

"Hayatta iki uç vardır," dedi.

"Evet."

Başını çevirip ona baktı. "Teşekkür ," dedi.

Bir an için daha fazlasını söyleyeceğini düşündü ama söylemedi. Onun yerine ayağa kalkıp kapıya doğru dönerken ona gülümsedi.

"Beşik için taslaklar hazırladığımda onayınıza sunmak üzere haber göndereceğim," dedi.

"Onları görmek için sabırsızlanacağım," dedi, eli kapı kolundaydı.

Ancak kadın dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra, kapıyı onun için açması gerektiği aklına geldi. Merdivenlerden kaldırıma inerken onun ayak seslerini dinledi. Cam hâlâ örsünün başına dönmemişti. Muhtemelen öğle yemeği için eve gitmişti.

CHAPTER TWO

O Sonraki birkaç gün boyunca Clarissa kendini hoş bir şekilde meşgul etti. Sör Ifor ve Leydi Rhys'i ziyaret etti,

Henüz Galler'e yıllık ziyaretleri için yola çıkmamış olan Gwyneth, kızları ve Londra'daki torunlarıyla ilgili ilk elden haberleri onlara iletebildi. Arkadaşları Prudence Wexford ve Leydi Hardington'ı da ziyaret etti ve Pazar günü kilisede daha fazla komşusu ve arkadaşıyla buluştu. Bir günün neredeyse tamamını ailesini ziyaret ederek geçirdi. Onlara, kardeşi George'un Kitty ile evliliğinin her ikisine de önemli ölçüde mutluluk getirmeye devam ettiğini söyleyebildi.

Ama planladığı gibi zamanının çoğunu yalnız geçiriyordu. Eğer yoğun bir sosyal hayat isteseydi, buna sahip olabilirdi. Ama istediği bu olsaydı, sezonun geri kalanında Londra'da kalırdı. Örneğin, sevgilisinin ilgisini sürdürüp sürdürmediğini ve ilişkilerinin daha da gelişmesini isteyip istemediğini öğrenmek için kalabilirdi. Gümüş rengi saçları ve oldukça sade kibarlığıyla Lord Keilly'yi sevgilisi olarak düşününce gülümsedi. Onu kendine böyle tarif ederek eğlendiğini bilseydi ne düşünürdü diye merak etti.

Ama onu gerçekten özlememişti. Genç bir gelin olarak ilk kez katıldığında bile Londra Mevsimi'nin koşturması onun için hiçbir zaman büyük bir cazibe oluşturmamıştı. Eve döndüğünde kısa sürede unutmuş ya da bir yabancı olarak hatırlamıştı.

Lord Keilly'ye özleminden daha fazlasını duymadığı bir dünya. İstese bile onunla evlenmesi pek olası değildi.

Geniş evi dolaştı, her odanın ona getirdiği anıları özümsemi - Caleb'in ve çocuklarının, son zamanlarda da torunlarının anıları. Batı kanadının üst katındaki uzun galeride geziniyor, Wares'ın nesilden nesile uzanan, en sonda da kendisinin ve çocuklarının yer aldığı portrelere bakıyordu. Devlin daha geçen yıl kendisinin, Gwyneth'in ve iki çocuğunun resmini yaptırmıştı. Yüzlerinde resmi aile portreleri için alışılmadık bir gülümseme vardı. O zamanlar henüz tumbul ve kel bir bebek olan Bethan, babasının kucağında çarpık bacaklarıyla dururken, babası da onun belini sıkıca tutmuş ve tumbul bir elini ressama, dolayısıyla da izleyiciye doğru sallıyor görünüyordu. Gareth annesinin kucağında daha düzgün oturuyordu ama gülümsemekten daha fazlasını yapıyor gibiydi. Kesinlikle gülüyordu. Hem Devlin hem de Gwyneth hayattan memnun görünüyorlardı.

Devlin sanatçıyı iyi seçmişti.

Clarissa daha sonra batı kanadının ön köşesindeki kule odasında otururken, ailesinde çok iyi kutsanmış olduğunu düşündü. Bazıları buraya saygısızca soğan odası ya da daha şiirsel bir ifadeyle yağmur damlası odası derdi ama herkes severdi, özellikle de dünyanın tepesine tünemiş olduğu yanılmasından etkilenen ve burayı çoğunlukla minder kavgaları için kullanan çocuklar. Clarissa orada nasıl bu kadar çok minder biriktiğini bilmiyordu ama minderler parlak ve rahattı ve onları azaltmak ne onun ne de kontes olduğundan beri Gwyneth'in aklına gelmişti.

Şimdi onlarla çevrili bir şekilde oturmuş, bir tanesini göğsünde tutuyordu. Yanında bir kitap getirmişti ama kitabı eline almadan önce bile buranın normalde kitap okunacak bir yer olmadığını biliyordu. Odanın üstünde ve çevresinde, her yöne doğru muhteşem manzaralar sunan cam pencereler vardı. Eve geldiğinden beri ara ara olduğu gibi bugün de dışarıda yağmur çiseliyordu ama bu bir şekilde odayı daha da rahatlatıyordu. Sağında gölü, solunda Ravenswood Hall'un geniş ön cephesini, ileride nehri ve Boscombe'u görebiliyordu. Burası pitoresk bir köydü ve manzaranın kırsal güzelliğini bozmak yerine daha da güzelleştiriyordu.

Aynı zamanda Matthew'un yaşadığı yeri.

Yirmi yıldan fazla bir süredir yaşadığı ve çalıştığı yeri. Uzun zaman önce bu gerçeği kabullenmişti. Görünüşe göre o da öyle. Bildiği kadarıyla, Caleb'le olan evliliğinden sadece bir ay sonra evlendiği kısa evliliği boyunca yaşadığı, hala büyükannesinin evi olarak düşündüğü yere geri dönmeyi hiç istememişti. Ancak zavallı karısı ertesi yıl ölü doğan bir çocuk doğurduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Clarissa'nın annesine göre, cenaze törenlerinden birkaç gün sonra ortadan kaybolmuş ve yıllarca geri dönmemişti. Bu süre zarfında büyükannesi ölmüş ve her şeyini ona bırakmıştı. Clarissa'nın babasına göre, yakın zamanda değişen vasiyeti Matthew'un babası Horace Taylor ve ağabeyi Reginald için büyük bir şok olmuş olmalıydı.

Kimse Matthew'un nereye gittiğini bilmiyor gibiydi, Gerçi birileri bunu biliyor olmalıydı, çünkü ev ve park onun yokluğunda kiraya verilmişti ve bu kesinlikle onun talimatıyla yapılmış bir şeydi. Emekli bir deniz subayı olan Yüzbaşı Jakes orada karısıyla ve son zamanlarda evlenmemiş kız kardeşi de o zamandan beri yaşıyordu.

Matthew on ya da on iki yıl sonra yeniden ortaya çıkmış ve Boscombe'a marangoz olarak yerleşmişti. İşinde yetenekliydi ve hizmetleri kısa sürede büyük talep görmüştü. Ama Clarissa'nın hatırladığına göre, ahşapla çalışmayı her zaman sevmişti. Çocukluğu boyunca yetenekli ama beceriksiz olmuştu. Babası Matthew'u tek tutkusunu geliştirmesi için hiç teşvik etmemişti.

Clarissa birkaç gün önce, daha önce hiç gitmediği Matthew'un odalarına çıkan merdivenleri tırmanırken demirhanenin kokusunu almıştı. Ama içeri girdiğinde kokladığı şey ahşaptı ve bunun hoş, rahatlatıcı bir koku olduğunu düşünmüştü. Küçük oturma odasının rahat ve davetkâr bir yer olduğunu düşünmüştü. Oda kesinlikle bu soğan kulesinden çok daha büyük olmasa da, bir insanın orada mutlu olabileceğini düşünmüştü.

Onunla daha önce hiç konuşmadığı kadar uzun süre konuşmuştu - en azından on yedi yaşından beri. Elbette gitmek için iyi bir nedeni olmasına dikkat etmişti. Ama sonunda, çok geç olmadan, iki yıl önceki şenlikte yarışmaya katıldığından beri aklından çıkmayan ahşap oyma hakkında soru sorma cesaretini toplamıştı.

Şimdiye kadar gördüğü en zarif ahşap oymaydı, ancak yüksekliği iki fitten fazla olamazdı. Görsel olarak mükemmeldi. Ama hayranlıkla bakılacak bir şeyden çok daha fazlasıydı. Onu ilk gördüğü andan itibaren tüm duygusal gücünü, derinliğini, temel belirsizliğini hissetmişti. Yine de ağaca yaslanmış duran figürün kendisi olduğunu anlaması bir anını almıştı. Yine de birkaç gün önce onu bu konuda sorguladığında haklı çıkmıştı. Yonttuğu kadın hem genç hem de yaşlıydı ve ikisi arasındaki her şeydi. Hepimizin özlem duyduğu gibi o da bir şeylere duyuyordu. O da

Gelecek için umutlu, geçmiş için nostaljik, şimdiki zamana kök salmış. O Her Kadın'dı. Ve hatta bundan daha fazlasıydı. O her insandı. O insan deneyimiydi.

Tüm bunları nispeten küçük, zarif bir şekilde biçimlendirilmiş bir oymada aktarmayı nasıl başarmıştı? Ne de olsa sadece bir tahta parçasıydı. Ama her şeyin temelinde yatan ve Clarissa'nın o zamandan beri her düşündüğünde nefesini kesen şey, ağacın karşısındaki kadının kendisi olduğuna olan inancıydı.

Şimdi yastığı göğsüne daha sıkı sararken düşündü, geriye dönebilseydi, şimdi bildiği her şeyi bilerek, farklı bir karar verir miydi? Muhtemelen hayır. Aslında şüphesiz hayır. Ve genel olarak felaket bir seçim yaptığına da inanmıyordu. Yetişkinlik hayatı ona güvenlik, memnuniyet ve düpedüz mutluluk dolu anlar getirmişti. Elbette mükemmel değildi - Tanrı aşkına, mükemmel değildi!- ama bu eve ve derin bir aidiyet duygusuna sahipti. Değer verdiği komşuları ve arkadaşları vardı. Çocukları ve torunları vardı, hepsi de -ki buna Ben ve Joy da dahildi- büyük bir nimetti.

Bir hizmetçi kule odasına çıkan tüm merdivenleri zahmetle çıkmıştı.

Ona bir demlik çay ve taze pişmiş, kaymaklı ve çilek reçelli çöreklerle dolu bir tepsi getirmek için. Clarissa sık sık personelin nasıl olup da her an nerede olduğunu ve hatta öğleden sonra çayı için ne zaman hazır olduğunu içgüdüsel olarak bildiğini merak ederdi - aslında kendisi bile bilmeden önce.

Hizmetçi tepsiyi bırakıp reverans yaparak çekilirken, "Şımartılıyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

Matthew'un çocuğu -Clarissa kız mı erkek mi olduğunu asla öğrenememişti- şimdi Devlin'in yaşındaydı ya da ondan bir iki ay büyüktü. Ne kadar büyük olduğunu merak ediyordu.

Matthew'un o zamanlar ve daha sonra, hatta belki de günümüze kadar yaşadığı acılar. Gittiği onca yıl boyunca nerede olduğunu ve marangozluk ve oymacılık becerilerini mükemmelleştirmek dışında ne yaptığını merak ediyordu.

Yol boyunca bir yerlerde okçuluk sanatını da öğrenmişti. Bu konuda çok iyiydi. Hedefi tam on ikiden vuramayan her oku, onu izleyen herkes tarafından şok edici bir başarısızlık olarak kabul edilirdi ve sırtında taşıdığı sadaktan yıldırım hızıyla çektiği okları hızlı ve doğru bir şekilde uçardı. Clarissa'nın en küçük oğlu Owen, kendisinin iyi bir günde bir ahırın geniş tarafını vurabileceğini, Matthew Taylor'ın ise özellikle kötü bir günde hedefin ortasını bir santim farkla ıskalayabileceğini söylüyordu. Yine de Owen'ın aklına köyün marangozuna kızmak hiç gelmemişti. Ona saygı duymaya daha da yaklaşmıştı.

Clarissa kendine bir fincan çay koydu ve bir çörek kesti. yarısına reçel sürmeden ve üstüne günahkâr bir miktar krema yığmadan önce. Bir yarısını ısırdı, bunu yaparken ağzını tabağın üzerinde tutmaya dikkat etti. Ah. Tadını çıkarırken gözleri dalgalanarak kapandı. Çörek, reçel ve krema ile kıyaslanabilecek başka bir lezzet var mıydı?

Her iki yarıyı da bitirdiğinde kanepenin rahat minderlerine yaslandı ve gözlerinin dışarıdaki hafif puslu kırlarda dolaşmasına izin verdi. Evindeydi ve dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu

-Yine de demirhanenin üstündeki seyrek mobilyalı, alçak tavanlı, köyün yeşiline bakan ve ötesindeki çalışma odası olduğunu tahmin ettiği yerden odun kokusunun yayıldığı odayı çok sevmişti.

Büyük bir hevesle, yeni bebeğin beşiği için bir tasarım hazırladığını ve onayına sunacağını söylemesini bekledi.

Ravenswood, mimarı tarafından onu gören herkesi huşu içinde bırakacak şekilde tasarlanmıştı. Adam Matthew, dik basamakları tırmanıp çift kanatlı büyük ön kapıya ulaştığında ve pirinç tokmağı kapının pervazına vurduğunda, bunu ilk kez başarmadığını düşündü. Bir ailenin tüm bu alanı kullanabilmesi inanılmazdı, tabii bir de onların ihtiyaçlarını karşılayan ve kendi çabalarını az ya da çok gereksiz kılan hizmetliler ordusu vardı.

Yine de bu kaba bir düşünceydi. Hepsi de meşgul bir aileydi ve topluma ellerinden gelen her şekilde hizmet etmek için büyük çaba sarf ediyorlardı. Çok sevilir ve sayılırlardı. Herhangi birini sevmemek ya da hor görmek zor olurdu. Belki rahmetli Stratton'ı, gerçi o bile tartışılırdı. Matthew'un ancak isteksizce kabul ettiği bir gerçek olarak, onda bazı iyilikler de vardı. Ayrıca, adamı asla affetmeyeceği büyük bir kötülüğü de olmuştu.

Kapılar açıldı -ikisi de- ve Matthew uşağa hanımefendiyle bir randevusu olduğunu söyledi. Belki de kendisini mutfak kapısında tanıtması gerektiği aklına geldi, ama mütevazı bir zanaatkâr olarak yaşamayı ve çalışmayı seçmiş olmasına rağmen, kendini asla aşağılamadı. Kâhya başını eğerek onu onayladı, yolu gösterdi ve salonun kapısında resmi bir şekilde anons etti.

Clarissa sandalyesinden kalktı ve bir elini uzatmış, gülümseyerek ona doğru geldi. Yalnızdı. Matthew, Clarissa'nın odasına yaptığı ziyaretten sonra Londra'dan dönen tek kişinin kendisi olduğunu, ailesinin diğer üyelerinin en azından bir süre daha beklenmediğini öğrenmişti.

birkaç ay daha. Elini tuttu ve bırakmadan önce birkaç dakika tuttu. Kızın gözleri parlıyordu. Mutlu görünüyordu.

"Prudence Wexford bana kendisi için yapacağınız yemek masasının anlattı," dedi. "Kulağa çok ihtişamlı geliyor. Ancak bir beşik tasarlamak için de zaman bulabildiniz mi?"

Müşteri ya da dinleyici kim olursa olsun, nadiren yüksek sesle ifade ettiği bir nezaketsizlikle, "Masa bir tür canavarlık olacak," dedi. "Ama çizimlerden son derece memnun görünüyor."

"Öyle," dedi. "Hatta o kadar ileri gitti ki, masayı tüm komşularına ve arkadaşlarına açmak için sabırsızlandığını söyledi. Masa yapılıp kurulduğunda kutlamak için özel bir akşam yemeği partisi düzenlerse hiç şaşırمام. Planları hazırlarken tam olarak onun talimatlarını izlediğinizi varsayıyorum? Fikrinize katılıyorum. Kulağa oldukça meşgul geliyor. Yine de onu çok mutlu ediyorsun Matthew."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," dedi ve ona gülümsedi.

Geçen hafta onu çağırdığında olanlar yüzünden hâlâ utanç duyuyordu. İki yıl önce şenlikteki yarışma için o oymayı yapmak bir hevesle olmuştu. Kendisi için çok değerli olduğu için onu herkesin gözleri önüne serme konusunda tereddüt etmişti. Daha da önemlisi, onun bu resimde kendisini tanıyıp tanımayacağını merak etmişti. Bunu öğrenmeye karşı koyamamıştı. Kendisini, Stratton Kontu'ndan evlilik teklifi alıp kabul ettiği o heyecanlı günden bir gün öncesini, gençliğindeki o kısacık anı muhtemelen hatırlamadığına ikna etmişti. Hatırlasa bile, yaratıcı bir enerji patlamasıyla yonttuğu şeyde kendisini göremeyeceğinden emin olmuştu.

Ama hatırlamış ve kendini tanımış gibi görünüyordu. Bunu oturma odasında ya da çalışma odasındaki diğerleriyle birlikte daha belirgin bir şekilde sergilemek yerine yatak odasında tutmasının önemini anlayıp anlamadığını merak etti.

Bütün bunlar, kendisine nadiren izin verdiği bir hoşgörü olmuştu. Çünkü bu olay otuz yıldan daha uzun bir süre önce, ham duygularla yaşadığı bir zamanda meydana gelmişti ve dünyadaki hiçbir düşünce için geri dönmeyeceği bir şeydi. Gençliğin bir insanın hayatının en güzel zamanı olduğunu düşünen herkes açıkça bir aptaldı.

"Size beşiğin ön tasarımını göstereyim mi?" diye sordu, içinde büyük bir parşömen kâğıdı tuttuğu sol elini kaldırarak. "Bu sadece bir ön hazırlık. Üzerinde her şeyi ya da her şeyi değiştirebilirsiniz."

"Neden onu şuradaki masanın üzerine yaymıyorsun?" diyerek yolu gösterdi ve çiçek kâsesini ve üzerinde durduğu dantel örtüyü kaldırarak ona geniş bir alan açtı. Kâseyi büfenin üzerine koydu ve örtüyü düzgünce yanına katladı. Yanında getirdiği iki küçük, ağır görünümlü kristal şamdanla resmin dış kenarlarını tuttu, böylece hemen rulo haline geri dönmeyecekti.

"Şuna baksana," dedi masanın üzerine eğilirken bariz bir zevkle.

Beşiğin kendisi sağlam, ancak çok ağır olmayan, basit tasarımlı bir yapı , ancak uzun kenarlardan birinin hareket edebilmesini sağlayacaktı, böylece bebeği kolayca kaldırıp indirmek için neredeyse şilte seviyesine kadar indirilebilecekti. Ana çizimde, hem dışta hem de içte, başlık ve ayakucu için ne tasarladığını kabaca belirtmişti. Kıvrık hortumu ve kocaman yelpazelere benzeyen kulaklarıyla gülümseyen fil

ayaklığın iç kısmına hakim olurken, gülen bir maymun bir taraftaki direğe tırmanır ve bir zürafa diğer taraftaki ayak ve direğin tamamında yer alır, dalları tahtanın tepesine yayılan bir ağacın yapraklarını kemirirdi. Bir köpek yavrusu, bir kedi yavrusu ve bir tavşan yavrusu birbirine sarılır ve yatak başlığından bebeğe gülümserdi. Bacaklardan ikisi ve parmaklıklar tırmanan bitkiler, çiçekler, küçük kuşlar, kelebekler ve uğur böcekleriyle dolanacaktı. Her şeyi utanmazca gerçek dışı yapmak istiyordu. Çiçekler ve uğurböcekleri bile gülümsüyordu.

Clarissa birkaç dakika sessizce baktıktan sonra tekrar, "Ah," dedi. "Ne kadar da sevimli, Matthew."

"Her şey pürüzsüz kıvrımlara sahip olacak ve keskin kenarlar olmayacak," dedi ona. "Bir bebeğe zarar verebilecek hiçbir şey olmayacak."

Doğruldu ve kızarmış yanakları ve hâlâ ışıldayan gözleriyle ona baktı. "Bir başyapıt olacak," dedi. "Ben ve Jennifer buna kesinlikle bayılacaklar. Joy da öyle."

Joy'un, Ben Ellis'in önceki evliliğinden olan kızı olduğunu hatırlıyordu.

"Yeni bebek için mutlu mu?" diye sordu.

Güldü. "Görünüşe göre kendisine söylendiğinden beri zıplamayı bırakmamış," dedi. "Yine de umarım bu onların iyiliği için abartılı bir şeydir. Bir erkek ya da kız kardeşe hasret kaldı. Beş yaşında ve muhteşem bir abla olacak."

Clarissa'nın Ben'i aileye nasıl kabul ettiğine bir kez daha hayret etti. Bu onun için inanılmaz derecede zor olmuş olmalıydı. Stratton, kısa süre önce ölen annesinin eski bir metresi olduğunu, Clarissa'yla evlenmeden önce işten çıkarıldığını mı iddia etmişti? Yoksa o zaman da, her zaman da nasıl bir adamla evlendiğini biliyor muydu?

Gerçi bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Uzun seyahatlerinden dönüp Boscombe'a yerleştğinde yeterince mutlu görünüyordu. Her zamanki gibi güzel ve sıcak bir çekiciliği vardı. O ve Stratton yakışıklı bir çift olmuşlardı ve birbirlerine sadık görünüyorlardı; ta ki Stratton ani ölümünden önce dört ya da beş yıl daha yaşamış olmasına rağmen, sonuna kadar ya da Matthew'un son olarak düşündüğü zamana kadar.

Planları göstererek, "Devam etmem konusunda bana güveniyor musun, Clarissa?" diye sordu.

Onun adının yankısını duydu. Bir köy marangozunun, dul bir kontese kendi ismiyle hitap etmesi ayıp mıydı? Geçen hafta odasına çağırdığında bunu hiç yapmış mıydı? Hatırlayamıyordu ama evliliğinden bu yana geçen onca yıl boyunca bunu yapmadığından emindi. Yine de ona Bay Taylor'dan daha sık Matthew diye hitap ediyordu.

"Kesinlikle," dedi. "Tüm bu çiçekleri ve yaratıkları uyumlu bir bütün halinde nasıl düzenleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu mükemmel bir şekilde yapacağınızı biliyorum."

Çiziminin kenarlarındaki şamdanları çıkarıp tekrar düzgünce sararken, o da her şeyi geldiği zamanki gibi yerine koydu.

"Aceleimiz yok tabii ki," dedi. "Yine de yarın bitmiş ürünü görmeyi çok isterim. Prudence'ın ihtiyacı benimkinden daha fazla. Masasının dün hazır olmasından daha çok isteyeceği bir şey olamaz. Ve şüphesiz sizin de başka işleriniz vardır."

"Asla rahatça üstesinden gelebileceğimden fazlasını üstlenmem," dedi.

"Siz başladıktan sonra gelip beşiği görebilir miyim?" diye sordu. "Buranın boş tahta parçalarından bir çocuk cennetine dönüştüğünü görmeyi çok isterim. Ancak, biliyorum ki birçok

Her türden sanatçı -ressamlar, yazarlar, müzisyenler-eserleri tamamlanana kadar dışarıdan herhangi bir müdahaleyi sevmezler."

O sanatçılardan biriydi -eğer sanatçı, kendisi için fazla iddialı bir kelime değilse. Ama tereddüt etmesinin nedeni bu değildi. Gerçekten de bir daha onun odasına gelmemeliydi. Bu ona patavatsızlık gibi görüneceğinden değil. Onunla olan tüm samimiyetine ve ilk adını kullanmasına rağmen, onu sadece bir tüccar olarak görüyor olmalıydı. Ama onun için...? Ve onun gelip gittiğini görmekten kaçınamayacak olan diğer köylüler için? Pekala. Belki de zamanı geldiğinde, ona yanında bir hizmetçi getirmesini önerecekti.

"Belki," dedi belli belirsiz.

"Sabah kahvesi vakti geldi," dedi. "Bana katılır mısın Matthew? Oh, ama burada değil. Katlandığımız onca bulut ve çiseleyen yağmurdan sonra çok güzel bir gün. Balo salonunun dışındaki terasa götüreceğim. Şimdiye kadar orada güneşli bir köşe olmuştur. Gelir misin?"

Hizmetkârları kendi aralarında ne düşünür ve ne konuşurlardı? Bunun sadece kahve içerken tartıştıkları bir iş olduğunu mu düşünürlerdi? Ve haklı olurlar mıydı? Bir önemi var mıydı?

Yıllar önce, katı İngiliz sınıf sisteminin artık onun için bir şey ifade etmediğine, tüm insanların eşit derecede önemli olduğuna, insanların doğuştan bir beyefendi olduğunu bilip bilmemesini ya da hatırlayıp hatırlamamasını umursamayacağına karar vermişti. Zaten bu unvan ona hiçbir zaman iyi hizmet etmemişti. Doğuştan gelen gerçeklere içerlediğinden değildi bu. Gerçekten de umurunda değildi. Herkesle aynı şekilde sosyal olarak kaynaşmıştı. Ve zamanının büyük bir bölümünü -aslında çoğunu- kendi arkadaşlarıyla geçirirdi. Bu şekilde yaşamayı seviyordu. Yine de sosyal olan yalnız bir adam.

"Hem kahveyi hem de temiz hava ve güneş ışığını memnuniyetle karşılayacağım," dedi ve mutlu bir şekilde gülümseyerek zilin ipini çekmek için döndü.

Uşak salonun kapısına yakın bir yerde bekliyor olmalıydı. Birkaç dakika içinde görüldü ve Clarissa iki kişilik bir kahve tepsisinin dışarı çıkarılmasını istedi.

"Gel," diyerek odayı geçip kapıya gitti ve adamın kapıyı açmasına izin verdi. "Londra'dan eve erken dönmeye karar verdim, ancak çocuklarım ve arkadaşlarım beni Sezon sonuna kadar kalmaya ve ardından yaz için çeşitli planlarında onlara katılmaya ikna etmeye çalıştılar. Jennifer ve Ben de yazı Penallen'de geçirmem için beni davet ettiler. Ancak ben yalnız kalmak istiyordum. Yalnızlık çok nadir ve değerli bir lüks. Ama bir arkadaş da hayır demem. Çok mu kafam karıştı?"

"Hayat zıt uçlardan oluşur" dedi. "Mutlu bir yaşam, her zaman kolayca elde edilemese de, bu aşırı uçlar arasında bir denge bulmaktan geçer."

"Ne kadar bilgece bir hayat anlayışı," dedi batı kanadına ve balo salonuna doğru dönerek. "Peki sen kendi hayatında dengeyi bulabildin mi Matthew?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi. "Elbette olayları her zaman kontrol edemeyeceğim anlayışıyla."

Onun yanına düştü.

CHAPTER THREE

Clarissa batı kanadına doğru uzun bir koridor boyunca ilerledi ve sonra balo salonundan geçerek dışarı çıktı. İki rahat sandalyenin ve aralarında küçük bir masanın çoktan getirilmiş olduğu terasa. Terasın köşesine yerleştirilmişlerdi; binanın oluşturduğu gölge, sıcak güneş ışığını kabul etmek için çoktan çekilmişti.

Clarissa, Matthew Taylor'ı kahve içmek için davet etmeye karar vermişti. Onaylaması için getirdiği beşik tasarımını inceledikten sonra, sıcak havanın tadını çıkarmak için kendisi de dışarı çıkmayı, belki de batı kanadının ötesindeki tepeye çıkıp, parkın ve çevredeki kırsal alanın güzel manzarasını gören tapınak köşkünde oturmayı planlamıştı. Bu sabah bir kitapla bile uğraşmayacağını düşünmüştü. Okumayacağını biliyordu. Tam da uzun saatler boyunca gönlünce kitap okumayı umduğu bir anda, kitaplardan uzaklaşmış gibi görünüyordu. Tek yapmak istediği etrafına bakıp düşünmek ve hayal kurmaktı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Hiçbir şey yapmamanın ona çekici geleceğini hiç düşünmemişti. Her zaman yapacak o kadar çok şey vardı ki ve eğer zamanı olsaydı yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Yalnız olmak ve boşta bir kez o ile uğraştı. O zaman beşik işi onun planıydı. Yine de burada, balo salonunun dışındaki terasta oturmuş, Matthew

yanında, kahve tepsisinin getirilmesini bekliyordu. Yalnızlık için çok fazla.

Ama neden boş geçireceği saatler bile önceden planlansın ki? İsterse burada eski bir arkadaşıyla oturup neden özel bir şey konuşması? Hiçbir programa bağlı değildi, özellikle de kendi dayattığı bir programa.

Kendini alıştırmakta garip bir şekilde zorlandığı bir kavramdı bu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendisinden başka memnun edeceği kimse yoktu. Ravenswood'a tam da bu amaçla, kendini yeniden keşfetmek, her zaman işe yarar bir şeyler yapma, her zaman herkesi memnun etmeye ve kendisinden beklendiği gibi davranmaya çalışma zorunluluğundan kurtulup hayatından nasıl zevk alacağını öğrenmek için gelmişti. Tüm evlilik hayatı boyunca ve hatta Caleb'in ölümünden bu yana geçen altı yılda bile bunu yapmıştı. Nasıl bencil olunacağını öğrenmek zordu.

Bu düşünceye gülümsedi. İsterse hayatının geri kalanında böyle biri olabilir miydi? Gerçekten bir şey seçebilir miydi? Herhangi biri olabilir miydi? Özgürlük böyle bir şey miydi?

Matthew bir zamanlar onun en yakın arkadaşıydı. Birçok yönden, taptığı öz ağabeyinden bile daha yakındı. Bazen bir öğleden sonrasını, hatta tüm gününü onunla geçirmeye gelen ya da onu kendileriyle bir gün geçirmeye davet eden kız arkadaşlarından da kesinlikle daha yakındı. Tüm bu ziyaretlerden çok az şey hatırlıyordu, kıkırdamalar dışında.

Ama Matthew, Caleb'le evlendikten sonra neredeyse bir yabancı haline gelmişti. Sonra on yıldan fazla bir süre ortadan kaybolmuştu. Geri döndüğünde farklı biriydi. Diğer şeylerin yanı sıra, Boscombe'a köyün marangozu olarak gelmişti ve bir centilmen olmasına rağmen sadece mahallenin soylularıyla sosyalleşmiyordu

Kendisi. O ve Caleb o zamanlar hâlâ evliydim. Stratton Kontesi olmuştu. Yetiştirmesi gereken çocukları ve yerine getirmesi gereken görevleri vardı. Onunla gerçek bir dostluk kurması söz konusu bile olamazdı. Ona sadece bir tanıdıkmiş davranmak, karşılaştıklarında onu tanımak ama asla uzun uzadıya konuşmamak bir alışkanlık haline gelmişti.

Yine de son altı yıldır evliliğinin getirdiği yükümlülüklerden esasen kurtulmuştu.

Gözlerini kısarak göle doğru bakan adama merakla bakmak için başını çevirdi. Onda yıllar önce çok sevdiği çocuğu görmeye çalıştı. O zamanlar çok inceydi, hatta zayıflık derecesinde. Hâlâ ince ve sırim gibi bir yapısı vardı. Saçlarının tamamı hâlâ duruyordu ama koyu renk saçlarına kırlar serpilmişti. Hatta alnının üzerine düşmekte ısrar eden o tutam bile hâlâ duruyordu. Yüzü her zaman olduğu gibi köşeliydi, gözlerinin köşelerinden yayılan bazı çizgiler vardı. Gözleri hâlâ çok koyu renkti ama eskisinden daha az yoğundu. Çenesi sert ve sağlamdı ama o zamanki kadar inatçı değildi. Yakışıklı bir adam değildi, tıpkı yakışıklı bir çocuk olmadığı gibi. Ama görünüşü her zaman dikkat çekiciydi. Hâlâ da öyleydi.

Çekici kelimesi belki de zihninin aradım. Hâlâ çekiciydi. Ve Boscombe'da yaşadığı onca yıl boyunca bunu kabul etmesine izin vermediği aklına geldi. Kendisine hiçbir zaman tam anlamıyla özgür olma izni vermemişti - böylesine ayrıcalıklı ve lüks bir yaşam sürmüşken, bu şaşırtıcı bir düşünceydi.

Büyükannesi ona görkemli malikanesini, güzel parkını ve beraberindeki çiftlik arazisini bıraktığında, onun buraya, özellikle de Oscar Holland'ın demirci dükkanının üstündeki odalara marangoz olarak yerleşmesinin ardında nasıl bir hikaye yattığını merak etti

Karısı eski Poppy Lang'in ölümünden kısa bir süre sonra ölmüştü. Kayboluşunun üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olamaz. Peki, karısından bu kadar kısa bir süre sonra yaptığı bu beklenmedik evliliğin ardındaki hikâye neydi?

Arkadaşlıklarının sona ermesinden bu yana geçen otuz yılı aşkın sürede hakkında hiçbir şey bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Çünkü kendi yoğun hayatını yaşıyordu. Elbette ara sıra onu düşünmüş, merak etmiş ve ortadan kaybolduğunda ve kimse nereye gittiğini bilmediğinde onun için biraz endişelenmişti. Döndükten ve bu kadar yakınına yerleşmesinin şaşkınlığını yaşadıktan sonra, onu zaman zaman görmeye ve çok fazla düşünmemeye alışmıştı. Ne de olsa pek çok çocukluk arkadaşlığı büyüdükçe ve birbirlerinden uzaklaştıkça azalır ve hatta yok olur.

Kocasını, ailesini ve Stratton Kontesi olarak sosyal görevlerini her şeyin önüne koymuştu. Bunu yapmak için yetiştirilmişti, tüm hanımefendilerin yapması beklenen şey buydu. Ama artık bir kocası yokken, çocuklarının hepsi büyümüşken ve sosyal yükümlülüklerinin büyük bir kısmını Gwyneth üstlenmişken neden hâlâ bunu yapıyordu?

Eve bu soruları düşünmek için gelmişti elbette, ama kararını verirken özellikle Matthew'u düşünmemişti - her şeyden önce o oymayı tekrar görmesi ve ağacın karşısındaki kadının gerçekten o olup olmadığını öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Bunu bilmesinin neden bu kadar önemli olduğunu kendine sormamıştı.

Şimdi oturmuş Matthew'a bakıyor ve merak ediyordu... O ağaca yaslandığı ve Matthew'un ona baktığı zamankinden otuz üç yıl daha yaşlıydılar.

sessizce ona bakıyordu. Ama hâlâ hayattaydılar. İkisi de özgürdü.

Adam eski bir demirci dükkânının üstünde yaşayan ve çalışan marangozdu, kadın ise bir oğlu kont, bir kızı düşes, bir oğlu da süvari albayı olan dul bir kontesti. Ravenswood Hall'da yaşıyordu. Bu gerçekleri önemsizmiş gibi görmezden gelmek aptalca olabilirdi. Ama adam bir beyefendiydi, tıpkı onun bir beyefendinin kızı olduğu gibi. Eğer isterlerse neden bir tür dostluğa devam etmesinlerdi ki? Elbette hiçbir zaman eskisi gibi olamazdı. Onları yaz boyunca neredeyse bütün gün, her gün parkta oynasırken hayal edemiyordu. Ama ikisine de biraz arkadaşlık ve basit bir eğlence sunacak bir şey olamaz mıydı?

O onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu böyle bir a öneri. Onu gerçekten hiç tanımıyordu. O da onu tanımıyordu. Birbirlerine sanal olarak yabancıydılar. Arkadaş olduklarında çocuktular. Şimdi ise orta yaşlı birer yetişkindiler. Arada geçen sürede oldukça ayrı hayatlar yaşamışlar, sürekli farklı yollarda ilerlemişlerdi.

Ama...

Ama o ahşap oymayı yatak odasında saklıyordu ve gerçekten de arkadaşlıklarının o son gününden hatırladığı gibi onun bir oymasıydı. Tahtanın böyle bir şey yapması mümkünse, duygularla titreşiyordu. Elbette bu duyguyu oraya koyan ahşaptan ziyade oymacıydı.

Onun şimdi nasıl hissettiğini merak ediyordu. Oturduklarından beri sessizlik içinde oturuyorlardı. Belki de bu onun için dayanılmaz derecede rahatsız edici bir sessizlikti.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Burası çok güzel," dedi. Ama sözleri içten geliyordu, sadece yapmacık bir konuşma başlangıcı değildi.

"İngiltere'de yaşadığımız için çok şanslıyız," dedi. "İngiltere'de."

Ona bakmak için başını çevirdiğinde gözlerinde bir gülümseme iması vardı. "Şimdi, adil bir karşılaştırma yapabilmen için başka kaç ülke biliyorsun?" diye sordu.

"Hiç." Güldü. "Ama fikrimin arkasındayım. Dünya üzerinde olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum."

"Aslında," dedi, "ben de yapamam."

"Peki başka hangi ülkeleri biliyorsunuz?" diye sordu.

Omuz silkti. "Avrupa ülkelerinin çoğu," dedi. "Doğu ülkeleri. Hindistan. Nepal."

Gözlerini ona dikti. "Kayıp yıllar boyunca yer orası mı?" diye sordu.

"Kayıp yıllar," dedi, hâlâ biraz eğlenmiş görünüyordu. "Benim için kayıp değillerdi. Her zaman oradaydım, onlara göz kulak oluyordum. Beni bugün olduğum kişi haline getiren çok önemli yıllardı."

Peki bu kim? Ona sormak istedi. Çünkü o Hafızasındaki asi, sorunlu, çoğu zaman somurtkan çocuktan çok farklıydı.

"Kaçıp gittin," dedi. "Hayatınız kalamayacağınız kadar çekilmez hale mi geldi? Gerçi gerçekten sormama gerek yok. Katlanmak zorunda bırakıldığın keder için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm."

"Ben hiçbir şeyden kaçmadım," dedi. "Ne de olsa çocukken bile kendimden asla kaçamayacağımı biliyordum. Nereye gidersem gideyim, ısrarcı bir gölge gibi hep yanımda taşımam gereken tek şey buydu. Gittiğimde, Clarissa, kaçtım."

Ama tam bu noktada kahvelerinin gelmesiyle konuşmaları kesildi ve Clarissa onun cümlesini bitirip bitirmediğinden emin olamadı. Tepsiyi getiren uşak

Clarissa çekilmeden önce ikisine de birer fincan verdi ve taze pişmiş kurabiye tabağını ikram etmeden önce Matthew'un kendi fincanına krema eklemesini bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve bir tanesini tabağına koydu. Kahvesini karıştırdı. "Karısı doğum sırasında ölen bir adamın nasıl bir suçluluk duyduğunu bilemezsiniz. Ve çocuk... Hiç nefes almaması dışında her yönden mükemmeldi. Büyükannem, annem, babam ve ağabeyim beni teselli eden sözler söylediler, her şeyin en iyisi olduğuna dair güvence verdiler çünkü Poppy sosyal açıdan benden aşağıdaydı, biraz sinirliydi, sivri bir dili vardı ve ahlakı şüpheli bir kadın olarak kötü bir üne sahipti. Hatta çocuğun -adı Helena'ydı ama ona asla adıyla hitap etmezlerdi- benden olmaması bile mümkündü. Poppy'nin, kendisinden dört yaş küçük, on sekiz yaşında, saf ve kafası karışık bir çocuk olan beni kandırarak kendisine saygınlık kazandırdığını ima ettiler."

"Oh." Clarissa dalgınca kremayı karıştırırken yüzünü buruşturdu

kendi kahvesine. Akrabaları, en azından anne ve babası, sözlerinin yaşlı koca ve babayı teselli etmesini gerçekten istemiş olabilirlerdi. Her ikisi de artık hayatta olmayan Bay ve Bayan Taylor saygıdeğer, iyi niyetli insanlardı. Sorunlu küçük oğullarını yola getirmek ve onu olması gerektiğine inandıkları gibi bir adam haline getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Yapmaya çalıştıkları şeyin imkânsız olduğu gerçeği onları sadece hayal kırıklığına uğratmış ve daha çok çabalamalarına neden olmuştu. Hayal gücü ya da duyarlılıktan tamamen yoksundular. Oğullarının kim olduğunu ve ona hem güvenlik hem de kişisel tatmin getirecek bir gelecek için en iyi nasıl rehberlik edip yardım edebileceklerini keşfetme becerisinden yoksundular. "Çok üzgünüm Matthew. Ama asıl mesele şu ki, senin acını dindirecek şeyleri söylediklerine gerçekten inanmış olmalılar."

"Gariptir ki," dedi, "bunu şimdi görebiliyorum. Beni anladıklarından bile şüphelendiğim için onları anlayabiliyorum. Onları affedebiliyorum ve ölümlerinden önce, hayatlarını yıllarca gerçek bir cehenneme çevirdiğim için beni affettiklerini umuyorum."

"Buradan ayrıldıktan sonra aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu. "Yoksa sorum çok mu rahatsız edici?"

Bisküvisinden bir ısırık aldı ve cevap vermeden önce çiğneyip yuttu. Yine göle doğru bakıyordu. "I am
değilTabii ki I oldu bilinçli olarak arama
için

herhangi bir şey," dedi. "Sadece tanıdık olan her şeyden ve herkesten uzak olmak istedim. Hiç gitmediğim yerlerde ve beni tanımayan insanlarla kendimle baş kalmak istedim. Benmerkezciliğimi, acı nefretlerimi ve hayal kırıklıklarımı bırakmak istedim. Bunların tüm varlığını zehirlediğini hissediyordum ve onlardan kurtulmam gerekiyordu. Ancak İsviçre'ye vardıktan sonra bir şey buldum. Hatta birkaç yıl orada kaldım. Her yerde ahşap oymalar buldum. Her binanın üzerinde güzel ve coşkuluydular. Kiliselerde, köy meydanlarında ve dağların tepelerinde. Dükkânlarda ve atölyelerdeydiler. Tüm bu işçilerin vizyonuna ve becerilerine hayran kaldım. Kaldım ve özellikle hayran olduğum, beni yanına almaya ve bildiklerini öğretmeye istekli bir ustanın yanına çırak olarak girdim. Ve birdenbire ellerim yeniden benim önemli bir parçam gibi hissetmeye başladı ve yapmak istediğim şeyi, yapmam gereken şeyi yaptığımı ve gelecekte benim için başka ne olursa olsun her zaman yapacağımı biliyordum."

Clarissa boş fincanını ve tabağını masanın üzerine bıraktı.

masaya oturdu. Adamın düşünce akışını bozmamak umuduyla bunu sessizce yaptı. Ama adam başını çevirip onun fincanına ve cezveye bakınca, kadın ikisine de birer fincan doldurdu ve bisküvi tabağını uzattı

tekrar. Fincanına krema karıştırdı ama başka bisküvi almadı.

"Ancak sonunda İsviçre'den ayrılıp İtalya'ya gidene kadar gerçekten ne yapmak istediğimi, ahşapla ne yapmam gerektiğini anlamamıştım," diyor. Sanırım Roma'yı ziyaret eden herkesin yaptığı gibi Vatikan'daki Aziz Petrus Kilisesi'ne girdim ve Michelangelo tarafından yontulan Pietà'yı gördüm. Çarmıha gerilmiş İsa'nın, çarmıhtan yeni indirilmiş ve annesinin kucağında ona bakarken yayılmış bir tasviridir. Orada saatlerce kıpırdamadan durdum, hatta neredeyse bir öğleden sonra boyunca. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sonunda biri yanıma yaklaştı, koluma girdi ve nazıkçe konuşarak oturmak isteyip istemediğimi, bir bardak suya ya da şaraba ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ancak o zaman yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim."

Kahve Clarissa'nın fincanında soğumuştu ama Clarissa bunun farkına bile varmadı.

"Heykelin becerisi ve tasarımı mükemmelin ötesindeydi," dedi. "Sadece bunlara dayanarak bile bir başyapıt olabilirdi. Ama beni bu kadar uzun süre bir tür trans halinde tutan şey bunlar değildi. Beni büyüleyen, içinden gelen saf tutkuydu. Ve içinden geçen kelimesi doğru kelime. Yapıldığı malzemede hiçbir duygu yoktu. Soğuk beyaz mermerdi. Tutku onun yontulmasında yatıyordu. Michelangelo öleli çok oldu ama bu eserde ve muhtemelen diğerlerinde de kendisinden önemli bir parça bıraktı. Aslında kendini, tüm varlığını bu eserde bırakmıştı. Sözlerimi inanılmaz derecede abartılı bulacaksın Clarissa ve ben başka hiç kimseyle böyle konuşmadım. Ama o heykel hayatımı değıştirdi. Bir daha asla taş ya da mermerle çalışmayacaktım. Benim aracım ahşaptı. Ama bu yeteneğın yeterli olmadığını biliyordum. Gerçek bir sanatçı

Yarattığı her ciddi esere kendisinden olan ve kendisinin ötesinde olan her şeyi koyar. Ve ben gerçek bir sanatçı olduğuma inandım."

Clarissa eski bir dostla yeniden konuşmanın büyüüne kapılmıştı ve ikisi de ne kadar çabuk eski açıklıklarına ve samimiyetlerine geri dönmüşlerdi. Adam hikâyesini bitirmeden konuşmasını kesmesin diye neredeyse nefes bile almıyordu. Ama birkaç kelime onu diğerlerinden daha fazla etkiledi: -Başka hiç kimseyle böyle konuşmamıştım.

Yıllar önce aralarında olduğu gibiydi.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Sen her zaman çok iyi bir dinleyiciydin Clarissa," dedi başını çevirip tekrar ona bakarak. "Ve ben de her zaman çok fazla konuşturdum. Beni gerçekten de çok bencil buluyor olmalısın. Sana ne demeli? Çok güzel bir ailen var. Sana mutluluk getirdiler mi? Bu size mutluluk getirdi mi?" Kolunun bir hareketiyle parkı ve arkalarındaki evi gösterdi.

"Mutluluk, mutsuzluk ve bu iki uç arasındaki her duygu," dedi. "Elli yıllık yaşamımda bunların hepsini defalarca yaşamamış olsaydım gerçekten garip olurdu. Ancak yaşın bana öğrettiği bir şey var ki, o da insan bir uç noktadayken bunun kalıcı olduğuna inanarak aldanmaması gerektiğidir. En parlak mutluluklar gibi en kötü mutsuzluklar da geçicidir. Eğer kişi her yere nüfuz eden bir memnuniyete sahip olmak istiyorsa, hayatın iniş ve çıkışlarıyla birlikte akmayı öğrenmelidir. Genel olarak elimden gelenin en iyisini yaptım, özellikle de diğer insanlarla olan ilişkilerimde. Birkaçı büyük olmak üzere bir iki istisna dışında doğru seçimlerin çoğunu yaptım. Ama bana fırsat verilse bile geri dönüp bunları değiştirmezdim." Kaba konuşmuyordu ama doğrudan ona bakıyordu.

"O zaman on yedi yaşına geri dönüp farklı bir seçim yapmaz mıydınız?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi.

"Bu benim yüzüme vurulmuş bir tokattır," dedi.

Kadın adama sertçe baktı ama adamın gözlerindeki o gülümseme iması geri gelmişti.

"Ne saçmalık," dedi. "Seni ya da beni seçmiş olmamın hiçbir yolu yok."

"Öyle olsaydı yoksulluk içinde yaşayabilirdin," dedi. "O zamanlar kimse büyükannemin bana acıyacağını ve her şeyini bana bırakacağını bilmiyordu."

"Sebeplerin en küçüğü buydu Matthew," dedi kaşlarını çatarak. "Senin de çok iyi bildiğin gibi. Biz arkadaşlık. Büyükannenin vasiyetinden haberin olsaydı bile daha yakın bir ilişki kuramazdık. Bir yıl içinde acınacak derecede mutsuz olurduk. Daha az."

"Yapar mıydık? Kafam o kadar karışıktı ki bazen yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyordum?" Beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Eskiden hep böyle konuştuğumuz zamanları hatırlıyor musun Clarissa? Duygularımız, hayal kırıklıklarımız ve zaferlerimiz hakkında? Hiçbir konu yasak değildi, değil mi? Sessizliği bozmamak için belki hava durumu ve sağlığımızın durumu dışında."

"Bu tür bir dostluk nadirdir," dedi. "Bunu sadece bir kişiyle daha yaşadım, gerçi yıllar boyunca saçmalıklarımızın çoğu yüz yüze olmaktan çok birbirimize yazdığımız uzun mektuplarda paylaşıldı. İkimiz de yeni gelirken tanıştık. Tesadüfe bakın ki, ülkenin farklı yerlerinde olsak da aynı gün aynı saatte evlendik. Kitty benden önce dul kalmış. Geçen yıl George'la evlendi."

"Kardeşin mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Eski Leydi Catherine Emmett o zaman?"

"Evet," dedi. "Hatırlamana şaşırdım. Ama sana başka bir şey sorayım. Tapınağın bulunduğu tepeye tırmanmak ister misin Matthew? Oradan görünen manzara tırmanmaya değer."

Ayağa kalkmadan önce bir an tereddüt etti. "Ben bir işçiyim," dedi. "Buradaki randevum için bir saat ayırmıştım ve bu süreyi çoktan aştım. Ancak..." Bir eliyle tepeye doğru işaret etti.

"Teşekkür ederim. Şimdi, ailemi sordunuz," dedi terastan çimlerin üzerine çıktıklarında. "Ama her zaman yaptığımız gibi, sohbetimizi teğet geçtik. İzin verin sorunuzu yanıtlayayım. Onlar benim için sürekli bir mutluluk kaynağı oldular ve olmaya devam ediyorlar. Çok şanslıydım. Belki de tamamen şans eseri, aynı anne-babanın, aynı evin ve aynı yetiştirme tarzının çocuklarının birbirlerinden tamamen farklı olduklarını erken öğrendim. Hepsinin benzer şekilde davranmasını beklemek ya da talep etmek anlamsızdır ve sadece kırılğan bir ilişkiye ve hüsrana uğramış bir ebeveyn ve çocuğa neden olabilir."

Çok geç fark etti fark etti o o olabilirdi
olabilirdi olabilirdi

Matthew'un kendisini ve kardeşini tarif ediyordu. Tapınağa giden dik yolu tırmanmaya başladıklarında oluşan kısa sessizlikte hiçbir şey söylemedi. Tırmanmasına yardım etmek için elini uzattı.

Elini güçlü bir el olduğunu fark etti. Bir işçinin eli. Elinde bir sertlik vardı, hatta belki avucunda nasırlar bile vardı.

"Devlin'in kaderi her zaman Stratton'ın bir sonraki Kontu olmaktı elbette," dedi. "Nicholas'ın ikinci oğul olarak askeri kariyer yapması ve Owen'ın da üçüncü oğul olarak kilisede kariyer yapması için geçici planlar yapıldı. Bu konuda hiç ısrarcı olmadık ama Nicholas bu fikri benimsedi.

Geleceği için süvari subayı olmaktan başka bir şey istemedi. Öte yandan Owen... Onun bir din adamı olması fikrinden kısa sürede vazgeçtik. Bebekliğinden itibaren yaramazlıklarla doluydu. Hepimize, özellikle de kendisinden küçük tek kardeş olan zavallı Stephanie'ye eşek şakaları yapmaktan zevk alırdı. Yine de onu 'zavallı Stephanie' olarak tanımlamamalıyım. O her zaman aldığı kadarını verirdi. Yatağında uzun bacaklı örümcekler ya da yağmur izmelerinde kurbağalar bulduğunda sadece gözlerini devirir ve yaratıkları yatağına ve çizmelerine taşırdı. Steph'in çığlık attığını duyduğumu hiç sanmıyorum. Owen büyüdüğünde ne yapmak istediğini hâlâ bilmiyor, oysa çoktan büyüdü bile."

"şimdi kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmi iki," dedi. "Birkaç hafta önce ikimiz de Londra'dayken bana, işin dini kısmı olmasaydı bazen hayatını kiliseye adamaktan çok mutlu olacağını düşündüğünü söyledi."

"Hafiften kafası karışık mı?" dedi, tepenin zirvesine ulaştıklarında elini bıraktı ve birlikte park alanı, tarım arazisi, nehir ve köyün geniş manzarasına bakmak için döndüler.

"Bana, eğer din adamı olmak sadece sevgi ve hizmet gerektirseydi, ki dinimizin özünde bunlar var," dedi, "kaydolmak için kuyruğun en önünde olurdu."

İkisi de güldü.

"En az bir kişilik bir cemaati olurdu," dedi. "Sanırım onun kilisesine katılabilirim."

Boscombe'daki kiliseye gitmemiş.

Tapınağın içindeki kanepeye oturmaya gittiler. Manzara bir şekilde içeriden daha iyi görünüyordu.

alınlıklı çatıyı tutan uzun taş sütunlarla çerçevenlenmiştir.

"Kızın -Helena- şimdi Devlin'in yaşında olacaktı," dedi sessizce, çocukları hakkında söylediklerinin onu sinirlendirip sinirlendirmediğini merak ediyordu.

"Evet," dedi. "Neredeyse aynen."

Neredeyse aynen. Yine de Poppy Caleb'la evlendikten sonra onunla evlenmişti. Bu da demek oluyor ki... Ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Yeniden evlenmeyi hiç düşündünüz mü?" diye sordu. "Hayır," dedi adam.

Belli ki hayatının en acı verici dönemi hakkında konuşmak istemiyordu. Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular - rahatsız edici olmayan bir sessizlik.

"On yıl önce yaz şenlikleri sırasında buradaki baloya katılmıştım," dedi. "Genelde gitmezdim, bilirsiniz. Gün içindeki etkinliklerden her zaman keyif alırdım ama akşamları buraya dönüp komşularımla birlikte ışık fantezisine katılmak için hiç enerjim kalmazdı. Ancak bu sefer Oscar Holland ve eşi hayır cevabını kabul etmediler ve ben de geldim."

Her şenliğin doruk noktası her zaman buradaki balo salonunda gerçekleşirdi. Dans genellikle Matthew'la kısa bir süre önce kahvelerini içtikleri terasa taşardı. Neredeyse her zaman güzel bir havaya sahip olacak kadar şanslıydılar. Gerçekten de güzel olmayan bir yıl hatırlamıyordu.

"O akşam olanlar için çok üzgündüm," dedi.

Caleb, balodaki konuklardan biriyle akşam yemeği yedikten sonra tam da buraya gelmişti; köye yeni gelen, kendini huzur arayan bir dul olarak tanımlayan genç ve güzel bir kadındı. Aslında bu kadın Caleb'ın metresiydi ve Caleb onu Londra'dan yanında getirmişti.

Parlamento oturumu sona erdikten sonra. O yıl görünmez bir çizgiyi aşmıştı. Her baharın birkaç ayını Londra'da geçirir, ailesini burada bırakırdı ve elbette Clarissa onun o aylarda bekâr kalmadığını biliyordu. Ama daha önce hiç iki dünyasını bir araya getirmeye çalışmamıştı.

Gwyneth'le birlikte romantik bir kaçamak yapmak üzere tapınağın köşküne gelmiş olan Devlin, iki aşığı tapınağın içinde uygunsuz koşullar altında bulmuştu. Ve Devlin ortalığı velveleye vermeyi seçmişti; balo salonunun dışındaki terasta son bulan ve balonun aniden sona ermesine neden olan çok gürültülü ve aleni bir yaygara. Olanları geçiştirmenin hiçbir yolu yoktu.

"Bu, telafisi imkansız gibi görünen felaketlerden biriydi" dedi. "Bildiğim dünyanın sonunun geldiğine inandım. Devlin'i gönderdim. Bunu benim tarafımdan açık bir reddedilme olarak gördü ve bir şekilde belki de haklıydı - benim utancım. Ama daha çok, onu dünyasının içine doğru çöküşünden korumak istediğime inanıyorum. Çünkü o bilmiyordu. Çocuklarımızdan hiçbirinin bildiğini sanmıyorum."

"Ama sen yaptın?" dedi.

"Elbette," dedi. "O zamanlar yirmi yıldan uzun süredir evliydim Matthew. Bunu bilmemek imkânsızdı. Ama aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı. Ve eğer inanmak mümkünse, bizimki birçok yönden iyi bir evlilikti. Birbirimize düşkündük ve ikimiz de çocuklarımıza tapıyorduk. Londra'ya dönme zamanı geldiğinde ve yaz için döndüğünde tekrar ağlardı. Bu ikiyüzlülük değildi. Evini ve ailesini gerçekten seviyordu."

Adamın ilk sessizliğinden ikna olmadığını anlamıştı.

"Olaydan sonra köyde ve çevrede senin hakkında nasıl konuşulduğunu bildiğinden emin değilim," dedi. "Hiçbir zaman alay ya da kınama olmadı Clarissa, gerçi erkekleri yoldan çıktığında kadınların sık sık suçlandığını biliyorum, sanki onlarda bir eksiklik varmış da erkekler başka bir yerde teselli arıyorlarmış gibi. Senden her zaman saygı, sempati ve hayranlıkla söz edilirdi. Olaydan önce mükemmel bir hanımefendi olarak görülüyordun ve bu durum daha sonra da değişmedi, ancak uzun bir süre neredeyse bir münzevi haline geldin."

İç çekti. "Peki sen benim hakkımda ne düşünüyorsun Matthew?" diye sordu kendini durduramadan.

Doğrudan ona bakmak için döndü ve birdenbire gözlerinin yakıcı ışığında eskiden olduğu çocuğu görebildi.

"O piçi öldürmek istedim. Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim" dedi.

"Ah." Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sözlerinin ona verdiği hazzın heyecanı yüzünden kendini hor görüyordu.

"Böyle giderse," dedi aniden ayağa kalkarak, "ben daha beşiğine başlamadan Ellis bebek doğmuş olacak. Ya da onunkine. Ve Bayan Wexford yeni masasının yokluğu yüzünden yas tutacak. İlgilenmem gereken diğer işlerden bahsetmiyorum bile. Artık gitmeliyim, Clarissa."

O da ayağa kalktı ve tapınağın dışına, gün ışığına çıktılar. Kadın orada durakladı ve adam da onun yanında durdu.

"Matthew," dedi ona bakmadan. "Son altı yıldır tekrar arkadaş olamamamız için hiçbir neden olmadığı aklına geldi mi?"

"Her zaman arkadaş olduğumuza inanıyorum," dedi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi. "Biz dostuz. Bu farklı bir şey. Son bir iki saat beni eskiden aramızda olanlara geri götürdü. Her zaman kimseye açmadığımız konulardan bahsedebilirdik."

"Evet," dedi. "Genellikle öfke ve hayal kırıklığı kusan bendim."

"Her zaman değil," dedi. "Sen de benim gibi rüyalarını paylaşırdın. Eskiden gülünecek çok şey bulurduk. En azından önümüzdeki birkaç ay boyunca burada, Ravenswood'da yalnız olacağımı bilmeni isterim. Bu benim açımdan bilinçli bir seçimdi. Kendimi yalnız hissetmiyorum. Ancak ellinci yaş günüm yaklaşırken hayatımı yeniden düşünmem, geçmişten çok geleceğe bakmam gerektiğini hissediyorum. Sen de bu geleceğin bir parçası olacak mısın? Tekrar arkadaş olabilir miyiz? Birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz? İşinden arta kalan zamanlarda yani. Ve bu senin de istediğin bir şeyse. İstememeniz de mümkün. Ne de olsa 33 yıl uzun bir süre. Bizi tekrar bir araya getirecek nostaljiden başka bir şey kalmamış olabilir."

Kendi sözlerinden utanmıştı ve şöyle diledi
Tüm kalbiyle ağzını kapalı tutmuştu.

"Buraya gelip seninle vakit geçirmemi mi istiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. "İnsanlar kaçınılmaz olarak bizi görecektir. Ve insanlar konuşur."

"Fark eder mi?" diye sordu.

"Dul kontes ve marangoz mu?" dedi. "Kulağa oldukça korkunç bir masalın başlığı gibi geliyor, değil mi?"

Başını salladı ve güldü. "Ama gelecek misin?" diye sordu. "Sadece bazen mi?"

Kaşlarını çatmaya devam etti. "Açık günlerde ara sıra parka gelirim," dedi. "Kavaklıkta okçuluk talimi yapıyorum."

"Perşembe günü açık gün" dedi. "Bundan üç gün sonra. Ok ve yay kullanma becerilerinizi özel olarak göstermenizi izleme zevkine erişebilir miyim?"

"üçte," dedi. "İşimi bitirdikten sonra. Hava müsaade ederse."

"Güzel bir hava için sipariş vereceğim ve sizi görmeyi dört gözle bekleyeceğim," dedi.

Başka bir şey söylemeden tepeden inmeye başladı, ancak zirveye yakın bir yerde durup eliyle tekrar destek verdi.

Terasa vardıklarında aniden, "Perşembe o zaman," dedi.

Ve daha fazla uzatmadan batı kanadının dışından geçerek güney kanadına doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Clarissa terasta durdu ve onun gidişini izledi.

Hâlâ yarı yarıya keşke çenemi kapalı tutsaydım diyordu. Adam onun önerisinden pek memnun olmamıştı. Kendisinin de memnun olduğundan emin değildi. Yıllar önce, farklı insanlar oldukları zamanlarda her ikisi için de çok değerli olan dostluğu yeniden yakalamak imkânsız olabilirdi. Yine de bugün sanki hayatları boyunca konuşmuşlar gibi rahatlıkla konuşmuşlardı. Ve ona hiç kimseye anlatmadığı şeyleri anlatmıştı -İsviçre'de ahşap oymacılığının inceliklerini öğrenerek geçirdiği yılları, Roma'da Pietà'yı keşfedişini ve onun üzerindeki etkisini.

O heykeli gözleriyle görmeyi ne kadar isterdi.

Hayır, bu sabah yola çıkışını geciktirmek için verdiği düşüncesizce karardan ya da yeniden arkadaş olmalarını önermesinden pişman olmayacaktı. İnsanlar konuşur, demişti. Onlara izin ver. Arkadaşlık öylece terk edilemeyecek kadar değerliydi.

Çünkü dilleri sallanıyordu. Ayrıca, bu mahallenin insanlarını hiçbir zaman özellikle kötü niyetli bulmamıştı. On yıl önceki o baloda yaşanan büyük skandaldan sonra bile, Boscombe halkı o gece önemli bir şey olmamış gibi davranmayı seçtiği için, Caleb'le birlikte hayatlarının parçalarını bir şekilde toplamayı ve birlikte topallamayı başarmışlardı.

Matthew yıllar önce kendini aramaya çıkmıştı, her ne kadar o öyle görmese de. Ve Clarissa'ya kendini bulmuş gibi görünüyordu. O da şimdiye kadar benzer bir arayışa girmemişti. Belki de bunu yapması gerektiğini fark etmemişti. Bunun yerine kendini meşgul etmiş, işe yarar hale getirmiş, ona bağlı olanlar için kendini sıcak ve sevimli kılmaya çalışmıştı. Ama görünüşe bakılırsa kendini meşgul edecek daha az şey vardı. Özellikle Devlin'in evliliğinden sonra işe yararlığı azalmıştı.

Belki de her şeyden çok bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

CHAPTER FOUR

W Matthew, Clarissa'nın ihtiyacı olan şeyin yaz için bir arkadaş olduğunu tahmin etti. aile. Bir tür kriz, eğer bu çok ağır bir tabir değilse, onu Ravenswood'a erken ve yalnız getirmiş olmalıydı, oysa sezon sonuna kadar Londra'da kalabilir ve sonra çocuklarından biriyle ya da erkek kardeşiyle birlikte yaz aylarını geçirmeyi planladıkları yere gidebilirdi. Onun burada başka bir zaman yalnız olduğunu hatırlamıyordu.

Elbette ikisinin bir zamanlar olduğu gibi yakın arkadaş olmaları imkânsızdı. Ailesi bunu onaylamayacaktı. Ne de arkadaşları ve komşuları. Ayrıca, onun ve onun hayatları artık neredeyse farklıydı. Paylaştıkları anılar dışında, üzerine kalıcı bir dostluk inşa edebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu.

Yirmi yıl kadar önce, uzun seyahatlerinden İngiltere'ye döndükten sonra, çok katı İngiliz hiyerarşik sistemine olan tüm ilgisini ve bağlılığını bırakmıştı. Doğuştan ve yetiştirilişten bir centilmen olduğu gerçeği onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir zamanlar isyan etmek ve kasıtlı olarak bir centilmen olmamak da ilgisini çekmemişti. Hâlâ öyle konuşuyordu, çünkü hep öyle konuşmuştu. Ama kendisi için o sadece hayatında yapmayı seçtiği şeyi yapan bir insandı,

Yurtdışında geçirdiği yıllar boyunca yaptığı gibi, mütevazı ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para kazanıyor, ister aristokrat ister çiftlik işçisi olsun, kendisini memnun eden insanlarla kaynaşıyordu.

Boscombe köyünde bir marangoza ihtiyaç vardı ve Clarissa yakınlarda oturduğu için değil, bu gerçeğe rağmen buraya yerleşmeye karar vermişti. Büyükannesinin ona bıraktığı eve gitmeyecekti. Babası, zaten hamile olan Poppy Lang'le ani evliliğinin ardından onu evden kovduktan sonra ona orada bir ev vermişti ve karısına katı bir nezaket göstermişti. Ama her fırsatta ona, kendisi ve tüm ailesi için bir utanç kaynağı olduğunu söylemişti. Neden herkesi şaşırtmaya karar vermişti -babası ve erkek kardeşi için korkunç bir şok olmalı- vasiyetini onun lehine değiştirerek, hiçbir fikri yoktu. Belki de bunu Poppy hâlâ hayatta ve hamileyken yapmış ve daha sonra vasiyeti eski haline getirmeyi unutmuştu.

Boscombe 'yi evi ve yeri olarak seçerken Elbette Matthew da Clarissa'ya yakın bir yere taşınmıştı ama bu gerçek onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki ona karşı süregelen bir düşkünlüğü vardı ama bundan fazlası değildi. Bunun dışında... Şey, hayatının en derin duygusal deneyimlerinden biri olan arkadaşlıklarının son gününden onu hatırladıkça onun bu görüntüsünü aklına kazımıştı.

Şimdi tekrar arkadaş olmalarını istiyordu. Sadece arkadaşça değil, dostça. İş görüşmesinden sonra onu kahve içmeye davet etmesi ve onun da bunu kabul etmesi yeterince masum görünmüştü ama terasta yılların akıp gitmesi ve birbirleriyle kendi ruhlarıyla konuşur gibi konuştukları günlere geri dönmeleri uzun sürmemiştir. Onun seyahatlerini sormuştu,

Diğer insanların da ara sıra yaptığı gibi, ama onun merakını gidermek için her zamanki belirsiz açıklamaları yapmakla yetinmemiştir. Aksine, doğrudan konuya girmiş ve ona İsviçre'deki ahşap oymacılarıyla yaşadığı büyülenmeyi ve Roma'da Pietà'yla kaderini belirleyen karşılaşmasını uzun uzun anlatmıştır. Hatta ona halka açık bir yerde gözyaşı döktüğünü bile anlatmıştır.

Clarissa'da onu her zaman ruhunu ona açmaya teşvik eden şey neydi? O da aynı şeyi ona yapmış mıydı? Kesinlikle hiçbir zaman aynı ölçekte olmamıştır. Yine de dostlukları gerçektir.

Yine de bu arkadaşlığın kalıcı bir şekilde yenilenmesini teşvik etme konusunda tedirgindi. Ama ailesi eve dönene kadar Ravenswood'da onunla biraz vakit geçirebileceğini düşündü. Çok sık gitmemek ya da çok uzun süre kalmamak için işi bir bahane -aslında bir neden- olarak elindeydi. Ayrıca, ilerleyen yaşıyla yüzleşirken yalnız vakit geçirmek için eve geldiğini iddia ediyordu. Aralarında kurulacak yeni bir arkadaşlığın, sık sık uzun saatler ve hatta bütün günleri birlikte geçirdikleri eskisi gibi olmasını beklemiyordu. Bu yüzden ona, eğer kaçabilirse ve hava da güzelse haftada birkaç kez okçuluk antrenmanı yapmak için gittiği kavaklık sokağa gelmesini önermişti.

Perşembe günü hava kapalı ve biraz neşesizdi. yağmurun yakın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bütün sabah ve öğle yemeği saati boyunca Bayan Wexford'un masasında çalıştıktan sonra oraya gitti. Belki de Clarissa fikrini değiştirmiştir, diye düşündü, eğer değiştirmişse hayal kırıklığına mı uğrayacaktı yoksa rahatlayacak mıydı emin değildi. Ama parkın güney kenarı boyunca uzanan patikadan çayırılığa döner dönmez, onun sokağın uzak ucunda, yazlığa yakın bir yerde gezindiğini görebiliyordu. Yayını ve sadağını

Uzun ağaçlardan birine yaslandı ve hedefi doğru mesafeye kurmaya gitti. Kadın onu görmüştü ve ona doğru geliyordu.

Her zaman olduğu gibi saf zarafet ve güzellik.

Ayağa kalkıp onu bekledi ve onun yaklaştığını görünce uzun zamandır unuttuğu moralinin yeniden yükseldiğini hissetti.

"Umarım dikkatinizi dağıtmam," dedi yaklaşırken. "Ama özel bir gösteri yapmayı dört gözle bekliyorum. Yaz şenliklerindeki yarışmalarda seni hiç izleyemedim. Her zaman salondaki el işi ve fırıncılık gösterileriyle çok meşgul oldum."

"Belki de," dedi, "fazla bir şey kaçırmamışsınızdır."

"Oh, ama sanırım öyle," dedi. "Çocuklarım senin yeteneğine hayranlık duyuyor. Özellikle Owen bir keresinde bana, eğer bir yarışma sırasında hedefi ıskalarsan tüm ulusun yasa boğulacağını söylemişti."

Güldü. "İsabetli atış konusunda biraz sıkıntısı var," dedi. "Yine de onun asıl sorununun konsantrasyon meselesi olduğuna inanıyorum. Ancak o bir oyun adamı. Ne olursa olsun mücadele ediyor."

"Konsantrasyon," dedi. "Başarının sırrı bu mu?"

"Bu ve çok fazla pratik," dedi. "Saatlerce, günlerce, haftalarca ve aylarca."

Başını bir yana eğdi. "Bunun için zamanı nereden buldun?" diye sordu ona. "Ve ilk bunu denemene ne sebep oldu? Çocukken hiç yay aldığını hatırlamıyorum."

"Uzun hikâye," dedi yayını almak için eğilip olup olmadığını kontrol ederken. "Sana bir ara anlatırım."

Başka hiç kimseye söylememiştir. Eğer anlattırsa bir tür ucube olarak görülecekti. Bundan özellikle rahatsız olmazdı ama kimsenin anlamayacağını bildiği bir şeyi neden anlatsındı ki?

"Bir yayın bu kadar büyük olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Evde gördüğüm diğerlerine kıyasla çok büyük. Kendiniz mi yaptınız? Ama tabii ki siz yapmışsınızdır. Bu kadar mükemmel bir yayı nasıl büktünüz? Beceri ve sabrın yanı sıra büyük bir güç de gerektirmiş olmalı. Peki onu ipe geçirmeyi nasıl başardınız?"

Güldü. Kız ona eskiden olduğu o hevesli kızı hatırlatıyordu.

"Soru sormanın bir numaralı kuralı," dedi, yaydan onun yüzüne bakarak, kendi yüzünde bir eğlenceyle. "Bir sonrakine geçmeden önce her birinin cevabını bekle."

"Bir gün sana nasıl yapıldığını göstereceğim," dedi. "Hiç ok attın mı?"

"Hayır," dedi. "Ve yanlış hatırlamıyorsam buradaki yarışmalara hiç kadın katılmadı. Bu utanç verici. Oldukça ünlü bazı kadın okçular olduğunu biliyorum, yine de bu özel yayı kullanmaları için herhangi birine meydan okuyabilirim. Matthew, bir süreliğine ben burada yokmuşum gibi davranır mısın? Antrenman zamanına imrendiğini biliyorum ve seni konsantre olman için yalnız bırakacağım. Ben de kendimi bu ağaca yaslayıp izleyeceğim ve sen bitirene kadar ağzımı açmayacağım."

Eylemi kelimelere tercih ediyordu, yine de onun da kendisiyle aynı ani düşünceye sahip olduğunu hissedebiliyordu -Clarissa bir ağaca yaslanmıştı. Ancak bu sefer onun dünyasını sona erdirmek için değil, sadece uzaktaki bir hedefe ok atmasını izlemek için.

Bugün bunu yapıp yapamayacağını, o kadar yer varken ona burada katılmasını önermenin akıllıca olup olmadığını merak etmişti. Hâlâ da merak ediyordu. İçindeki o boşluğa - gerçi bu aslında bir boşluk değildi, değil mi, yoksa onun içinde miydi- ulaşmanın mümkün olup olmayacağından emin değildi; boşluk, oklarını hatasız bir şekilde imkansız gibi görünen bir uzaklıktaki küçük bir halkaya göndermek dışında her şeyi görmezden gelmesini sağlıyordu. Sadağını bir omzuna aldı, pozisyonunu aldı ve yayını kaldırdı. Birkaç nefes alıp verdi, nefeslerinin sessiz ritmini dinledi, havanın içeri girerkenki tazeliğini, çıkarkenki sıcaklığını hissetti ve oradaydı. Bu bilinçli bir düşünce değildi. Bu müdahaleci olurdu. Daha ziyade bir farkındalıktı. Diğer her şey geri çekilmişti. Dünya yok olmuştu.

Deneysel bir ok fırlattı ve okunu Sadak, yaya takma ve serbest bırakma, hepsi tek bir akıcı hareketti. Hedefin dış kenarını yakaladı ve yapıştı.

Kadın ne alkışladı ne de bir şey söyledi. Çevresel görüşünde ona dair herhangi bir işaretin farkında değildi. Ama kadın bilincinde titreşmişti ve birbiri ardına ok yağmuruna tutmadan önce kendini tam konsantrasyona geri getirmesi gerekti. Okları almaya gitti, ona bakmadan geri döndü, tekrar attı ve bir kez daha aldı. Genellikle bir saat ya da daha fazla devam ederdi, çoğu insanın bu kelimeyi yorumladığı gibi pratik yapmaya ihtiyacı olduğu için değil, bunu yapmaktan aldığı hissi arzuladığı, hatta buna ihtiyaç duyduğu için. Gerçi hissetmek kötü bir kelime seçimiydi. Kelimeler hayatın daha derin anlamlarını açıklamak için son derece yetersizdi. Hissetmek, bedeninin ve zihninin içinde olduğu anlamına gelirdi. Çalışırken her iki yerde de değildi, ancak bu apaçık saçmalığı hiç kimseye açıklamaya çalışmamıştı.

Bunu kendileri için biliyor ve anlıyorlardı. Bir zamanlar bunu yapan insanların arasında yaşamıştı.

Bir tur daha ok atıp topladı ve çok kısa bir alıştırma olmasına rağmen bugün devam etme fikrinden isteksizce vazgeçti. Bu, ağaca yaslanmış hareketsiz ve sessiz duran Clarissa'ya haksızlık olurdu. Başka, çok daha farklı bir durumda yaptığı gibi onun önünde durmaya gitti.

"Özür dilerim Clarissa," dedi. "Ateş ederken iyi bir arkadaş değilim."

"Seni izlerken nefesimi kesen şeyin ne olduğunu zihnimde çözmeye çalışıyordum," dedi. "Bu sadece oklarınızı atarken gösterdiğiniz inanılmaz hız ve isabet değil. Bu seninle ilgili bir şey. Senin, yayının ve oklarının bir bütün gibi görünmesi. Ne söylemeye çalıştığımı tam olarak bilmiyorum. Ama şimdi neden herkesin bir okçu olarak sana hayranlık duyduğunu anlayabiliyorum, oysa en azından bazılarının senden rahatsız olması, hatta kıskanması beklenebilir. Sanırım diğer herkes, başkalarına senden sonra geldiğini söyleyebilmenin saf prestiji için yarışıyor."

"Sanırım," dedi, "bazı yarışmalara katılmamam gerekiyor."

"Bunu asla yapma," dedi. "Herkes büyük hayal kırıklığına uğrar Matthew."

Biraz da utanarak omuz silkti ve sadağıyla yayını kadının yaslandığı ağacın yanına koydu.

"Yazlık eve taze sıkılmış limonata ve yeni pişmiş frenk üzümlü kek götürdüm," dedi. "Orada bana katılır mısın?"

"Pastalar birkaç sabah önceki bisküviler kadar lezzetli mi?" diye sordu.

Gülümsedi. "Mükemmel bir aşçımız var," dedi. "Aşırıya kaçmamak için olağanüstü bir öz disiplin uygulamak zorundayım."

Sokak boyunca ilerlediler ve uzun, çimenli yürüyüş yolunun iki yanındaki düz ağaç sırasının, parkın geri kalanının geniş açık alanlarının aksine nasıl muhteşem bir inziva hissi verdiği Matthew'u daha önce hiç olmadığı kadar etkiledi. Yazlık evin içine hiç girmemişti ama duvarları neredeyse tamamen camdan inşa edilmiş olmasına rağmen maksimum güzellik ve mahremiyet için ne kadar mükemmel bir şekilde konumlandırıldığını sık sık düşünmüştü.

Kapıyı açtı - kilitli değildi - ve içeriye girmesi için ona doğru tuttu. Cam pencereler sıcak havayı içeriye hapsedmiş ve burayı oturmak için hoş bir yer haline getirmişti. Rahat görünümlü kanepeler, birkaç minder ve birkaç yün battaniye ile döşenmişti. İki yan masada, buruşuk sırtlarından sadece gösteriş için orada olmadıkları anlaşılan kitaplar duruyordu. Kanepelerden birinin önündeki daha uzun masada, bir tepsinin üzerinde bir sürahi limonata, iki bardak ve piramit şeklinde dizilmiş bir tabak frenk üzümlü kek duruyordu. Bunları servis etmek için çay tabakları da vardı.

"Buyurun oturun," dedi kadın, ikisine de birer bardak doldururken ve keklerden üçünü bir tabağa koyup ona uzatırken. Bir keki kendi tabağına koydu ve aralarında boş bir yer olmasına rağmen onun seçtiği kanepeye yanına .

"Umarım," dedi, "Ravenswood'da tek başına geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyorsundur."

"Öyleyim," dedi, "ama sürekli çay ya da yemek davetleri alıyorum -ve bir genç hanımın doğum günü partisine. Sanırım burada tek başıma çok yalnız olduğumu düşünerek gönderildiler. Şimdiye kadar reddedebildim

her daveti, umarım, gücendirmeden kabul ettim. Her göndereni zorunlu yarım saatliğine çağırdım. İnsanlar gerçekten çok nazik. Bayan Danver önceki gün buraya kısa bir ziyarette bulundu. Rahip Danver'ın kendisiyle gelemediği için özür diledi. Hasta ziyareti için öğleden sonraydı. Leydi Rhys dün öğleden sonra beni ziyaret etti. Gwyneth'ten bir mektup almış ve benimle paylaşma nezaketini gösterdi. O ve Sör Ifor önümüzdeki Salı Galler'e gidiyorlar. Pazar ayininde bir kez daha org çalacak ve sonra dönene kadar uzun bir yokluk olacak. Yani döndüğümde beri uzun süre yalnız kalmadım Matthew. Ama bütün yaz boyunca inzivaya çekilmek gibi bir niyetim hiç olmadı. Sadece yalnızlık ve arkadaşlık arasında bir denge kurmayı umuyorum."

Her zaman yaptığı gibi.

"Bu öğleden sonrayı kesinlikle dört gözle bekliyordum," dedi. "Ve hayret ve dehşet içinde kaldım."

"Leydi Stephanie Ware'i başarılı bir şekilde topluma tanıttınız mı?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Yaptım." İçini çekti. "On dokuz yaşında ve zengin kontların kızı ve kız kardeşi. Başka bir deyişle son derece seçkin biri. Ama geçen yıl gitmedi ve bu yıl sadece Pippa, Lucas ve ikizlerle Londra'da olacağı için gitti ve Gwyneth de gitmezse hepsi tarafından çok özleneceği konusunda onu ikna etti. Ne kadar değerli bir gelinim . Ama kendi kızlarımın nesi var? Pippa yirmi iki yaşına kadar Londra'ya gitmeyecekti, bu güzellikte ve uygunlukta genç bir kadın için bile endişe verici derecede ileri bir yaştı. Neyse ki Lucas'la tanıştı. Artık Wilby Dükü'ydü.

-İlk sosyal etkinliğinde, daha resmi görevine başlamadan önce

ortaya çıktı. Ne yazık ki bu yıl Steph'in başına benzer bir şey gelmedi."

"O daha çok genç," dedi. Genç kızların neredeyse okuldan ayrılmadan önce -Clarissa'nın durumunda olduğu gibi- evlenmeye zorlanmalarını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Birçoğunun yuva kurmadan önce birkaç yıl hayatı kendi başlarına tecrübe etmelerinden yararlanacakları kesindi. Ancak toplumlarının işleyişi böyleydi ve çok az insan buna isyan ediyor gibiydi.

Clarissa, "Ayrıca kendisi hakkında o kadar kötü düğüncelere sahip ki bazen ağlayasım geliyor," dedi. "Ama ona tekrar tekrar güzel, tatlı huylu ve bağırlı olduğunu, kendisine değer verecek ve onu mutlu edecek bir koca bulmakta hiç zorlanmayacağını söylemenin bir anlamı yok. O aşk için yaratılmıştır. İnsanlar ona çekilir, özellikle de çocuklar. Ama bunları kendi gözleriyle görene kadar, korkarım ki asla mutlu olamayacak."

Leydi Stephanie Ware gerçekten de güzel bir genç hanımdı, gerçi Matthew bunu kendisinin neden göremediğini anlayabiliyordu. Fiziksel görünüm genç kızlar için çok önemliydi. İri yapılydı ve her zaman da öyle olmuştu. Her zaman sağlıklı ışıldayan yuvarlak, genç bir yüzü vardı. Güzel bir cildi vardı. Sarı saçlarını çift sıra ağır örgüler halinde başına sarardı. Saçları çok uzun olmalıydı. Hiç kestirip kestirmediğini merak etti.

Clarissa, "Mahkemedeki sunumundan sonraki bir ay içinde iki mükemmel evlilik teklifi aldı," dedi. "İkisini de reddetti. Bundan hiç hoşnut olmadım. Aslında ilk teklife balıklama atlasaydı biraz endişelenebilirdim. Belli bir çaresizlik hissi uyandırmış olabilirdi. Ama sonra Pippa ve Lucas eve dönmeye karar verdiklerinde onlarla birlikte Greystone'a gitme fırsatını yakaladı.

Böylece Pippa aylarca sürecektir hapsi sırasında daha rahat edebilir."

"Yani partiler ve balolar Leydi Stephanie'nin ilgisini çekmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Gerçi genel olduğu kadar özel bir nedeni olduğuna da inanıyorum. Vikont Watley'i hatırlıyor musunuz? Birkaç yıl önce Owen'la birlikte burada birkaç hafta geçirdiğinde onunla tanışmış mıydınız? Üniversitede birlikteydiler."

"Bütün köy kızlarının iç geçirdiği yakışıklı delikanlı mı?" diye sordu.

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı," dedi başını sallayarak. "Nazik ve çekici olmasından bahsetmiyorum bile - doğal bir çekicilik, varsayılan bir çekicilik değil. İstmeden de olsa o yazı zavallı Steph için çekilmez hale getirdi."

"İstmeden mi?" dedi. "O zaman ona karşı kaba davranmadı, öyle mi?"

"Tam tersine," dedi. "Owen zaman zaman ona biraz dikkatsizce davranma eğiliminde. Ne de olsa o sadece onun küçük kız kardeşi. Ama Vikont Watley onu etkinliklere çekmek için elinden geleni yaptı, o kendini tuttuğunda onunla konuştu, ona gülümsedi ve diğer şeylerin yanı sıra şarkı söylediği için onu övdü. Anlaşıldığı kadarıyla ona daha kötü davranamazdı."

Ah. Matthew anlamaya başlamıştı.

Clarissa, "Açıkça söylemek gerekirse kendini şişman ve çirkin olarak görüyor," dedi. "Ve tanrı olarak gördüğü bir adama acı verici bir şekilde aşık oldu. Sefil bir haldeydi. Bu kadar trajik olmasaydı komik olurdu. Ve ben onun annesiyim."

"Bu yıl Londra'da mıydı?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle. İki yaş daha büyük ve daha da yakışıklı," dedi. "Ve Steph'le tekrar tanıştığına çok memnun oldu. Onu kendi kız kardeşi olan ikiz kız kardeşiyle tanıştırmaya özen gösterdi."

muadili. Leydi Estelle Lamarr ince, zarif, siyah saçlı, güzel ve çekici bir kadındır. a arkadaş .

Stephanie. Ama...şey, Steph kaçtı Pippa ve Lucas benimle birlikte onlara katılmadan önce Sezon bitene kadar beklemesini beklerken Greystone'a gitti."

"Anne olmak kolay değil o zaman?" Matthew söyledi.

"Hayır, kesinlikle öyle değil," dedi. "Ama sadece aşk acı verdiği için. Her zaman değil elbette. Ama bazen."

Evet, öyleydi. Artık kendini aşkın uç noktalarından uzak tutuyordu, ama neredeyse elli bir yaşında bile, birçok yetişkinin çok gençlerde köpek yavrusu aşkı olarak gördüğü şeyin gerçekten de çok gerçek olabileceğine inanıyordu. Çok yüceltici. Ve çok, çok acı verici. Clarissa için hissettiği acı çoktan geçmişti ama nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu. Tekrar genç olmak istemezdi.

"Bazen yeniden genç olmayı diliyor musun?" diye sordu, yine onun aklını okuyormuş gibi.

"Genç ve kaygısız mı?" dedi.

Ona bakmak için başını sertçe çevirdi. "Bu pek de nazik bir davranış değildi, değil mi?" dedi. "Benim aile hayatım oldukça pastoralı. Hem George'u hem de beni çok seven ebeveynlerim vardı. Bize sağlam ilkeler aşıladılar, ama aynı zamanda olmak istediğimiz kişiler olmamız için bize büyük bir özgürlük tanıdılar. Evimizde neredeyse hiç anlaşmazlık olmazdı. Tüm ihtiyaçlarım karşılanırdı. Sizi tanımasaydım, arkadaş olmasaydık, o yıllar boyunca dünya umurumda bile olmazdı."

"Özür dilerim," dedi.

"Oh, hayır, hayır, hayır." Bir elini kısa süreliğine onun koluna koydu. "Kulağa geldiği gibi demek istemedim. Arkadaşlığımıza söyleyebileceğimden çok daha fazla değer verdim. Sen hayal kırıklığına uğramış, sıkıntılı, isyankâr ve zor durumdayken kalbim senin için kanıyordu.

Senin de sık sık olduğun gibi. Arkadaşlığımızdan empati kurmayı öğrendim. Ama her şey kasvetli ve kötü değildi. Güzel zamanlarımız oldu, değil mi Matthew? Eğlendik."

Geçmişi düşünürken gülümsedi. "Senin için her zaman eğlenceli zamanlar değildi," dedi. "Seni tırmandırdığım ağaçları hatırlıyor musun?"

"Yükseklik korkum olmasına rağmen mi?" dedi. "Eskiden bana kız derdin. Bir kıza kız demekten daha kötü bir hakaret yoktur. Sonra bana meydan okurdun, ben de her yerim titreyerek yukarı çıkardım."

"Böylece cennete daha yakın olabiliriz," dedi. "Böylece en azından dünyadan uzakta olduğumuz yanılsamasına sahip olabilirdik. Hayallerimize kanat takabilelim diye. Ve ağaçların dallarında geçirdiğimiz onca saatten keyif aldık. İtiraf edin."

"Biz de sık sık çirkin hikayeler anlatırdık," dedi. "Biz Gülmekten çaresiz kalana kadar birbirimize replik yetiştirirdik. Ama tekrar aşağı inmekten hep korkardım. Neden aşağı inmek yukarı çıkmaktan her zaman çok daha zor? Vücudumdaki her uzvu ve kemiği kırabilirdim."

"Ben hep senden önce indim," dedi. "Düşmene izin vermezdim. Seni yakalardım."

"Ha," dedi alaycı bir şekilde. Ama gülümsüyordu. Gülümsüyordu.

O.

"Hatırlıyor musun, nehri geçerken Suya sarkan bir ağaç dalına bağladığım ipte sallanarak mülklerimiz arasında geçiş yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Oh," dedi. "Matthew, çok acımasızdın. Beni böylesine tehlikeli bir şeye kıskırtmana izin verdiğime inanamıyorum."

"Ama bunu yaptıktan sonra her seferinde zafer ve coşuyor ve köpürüyordunuz" dedi.

"Bir kere bile suya düşmedin, değil mi?"

"Ama sen yaptın," dedi. "Gösteriş yapıyordun ve tek elle yapmaya çalışıyordun. Tutuşunu kaybettin."

"Haysiyetimden bahsetmiyorum bile," dedi. "Seni bunun kasıtlı olduğuna ikna etmeye çalıştım ama ben boğulmuş bir sıçan gibi önündeki bankta damlarken ellerini kalçalarına koydun ve gıcırdayan dişlerimi birbirine kenetledin. Ve tıpkı birkaç dakika önce yaptığınız gibi 'Ha!' dediniz."

"Oh, Matthew," dedi koluna dokunarak. "Güzel zamanlarımız oldu. Hayatıma biraz macera kattın."

"Ve sen de benimkine kahkaha kattın," dedi.

"Biraz daha limonata alır mısınız?" diye sordu. "Biraz daha kek?"

"İkisi de değil," dedi ayağa kalkarak. "Eve gitme vaktim geldi."

"Yine gelecek misin?" diye sordu ona, ayağa kalkıp yanında durarak. "Belki okçuluk çalışmadığın bir gün? Yarından sonraki gün?"

Cumartesi günüydü. Genellikle Cumartesi ve Pazar günleri işten izin alırdı, uzun zaman önce kendisini asla çalışma hayatının kölesi yapmayacağına karar vermişti. Bazen bir istisna olurdu, ama çok sık değil.

"Cumartesi günü olacak," diyerek onun düşüncelerini yineledi. "Belki öğleden sonra daha erken gelebilirsiniz."

Cam pencerelerden etraflarını çevreleyen parka baktı.

"Hiç şu tepelere çıktın mı?" diye sordu, başıyla doğuya, uzaktaki tepelere doğru işaret ederek. Görünüşe göre bu tepeler Ravenswood arazisi ile Sör Ifor Rhys'in evi Cartref arasındaki sınırı oluştuyordu.

"Birçok kez," dedi. "Buradan çok yüksek görünmüyorlar ama en yüksek tepenin zirvesinden her yöne manzara oldukça muhteşem. Bir yol var

Tepesi boyunca, iki atlının arka arkaya gidebileceği ya da bir arabanın geçebileceği kadar geniş. Oraya hiç çıkmadın mı?"

"Hayır," dedi.

"O zaman Cumartesi günü gitmeliyiz," dedi. "Ben arabayı hazırlatacağım."

"Ne var, Clarissa?" dedi ona sırtarak. "Yaşlandın mı yoksa? Ayaklarında bir sorun mu var?"

"Uzun bir yürüyüş olacak," dedi. "Sonunda sert bir tırmanış var. Bana öyle bakma. Eğer ısrar ediyorsan yürüyeceğiz. Sonra da tepeye tırmanırız. Hava izin verirse, yani."

"Yağmur için dua etmek için iki günün var," dedi. "Ya da, daha iyisi, kar için," dedi.

Teçhizatını alabilmesi için sokak boyunca geri yürüdüler.

"Oklarını kendin mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Elbette," dedi. Sadaktan bir tane çıkardı ve ona uzattı. Kadının baş ve işaret parmaklarını pürüzsüz, düz uzunluğu boyunca kaydırışını izledi ve elinin ve manikürlü tırnaklarının mükemmelliğine dikkat etti. Kendi nasırlı parmaklarını, kısa tırnaklarını ve kaba avuç içlerini düşündü.

"İnanılmaz," dedi. "Bir ara bana hikâyenin tamamını anlatmalısın. Belki cumartesi günü tepenin zirvesinde manzarayı seyredip soluklanırken."

"Belki de," dedi.

Sadağını bir omzunun üzerine kaldırdı, hedefi ve yayını eline aldı ve patika boyunca adım atmaya başladılar. Araba yoluna vardıklarında, o Ravenswood Malikânesi'ne geri dönerken, adam köye ve demircinin üstündeki odalarına doğru döndü.

Birbirinden tamamen farklı iki dünya... GörünüŖe göre bu yaz, uzun zaman önce başlayan arkadaşlıklarını yeniden canlandırmak için bir köprü kuracaklardı.

Öyle olsun. Bu belki de ikisinin de aklına gelen en akıllıca fikir değildi, ama ne zaman bilgeliği herhangi bir eylemi için bir neden olarak düşünmüŖtü ki? Ailesine ve diğer görevlerine olan bağlılığına kısa bir ara vermeye hakkı yok muydu? Sadece kendisine ait, istediği gibi kullanabileceği bir zamanı hak etmiyor muydu?

Zamanının bir kısmını onunla geçirmek onu memnun ediyor gibiydi.

CHAPTER FIVE

Clarissa ertesi sabahı kütüphanede mektup yazarak geçirdi. eğlenmişti ve oldukça Döndüğünden beri aldığı mektupların sayısı onu çok etkilemişti. Ailesi ve arkadaşları, arabası Stratton House'un önünde onu uğurlamak için toplanan grubun görüş alanından çıkar çıkmaz yazmaya başlamış .

Muhtemelen eve yalnız dönmesine izin verdikleri için kendilerini suçlu hissetmişlerdir. Yalnız kalacağından korkuyorlardı. Belli ki onları bunun gerçekten yapmak istediği bir şey olduğuna ikna edememişti.

Kitty ve George Londra'da sezonun tadını çıkarmaya devam ettiklerini, ancak yakında eve döneceklerini bildirdiler

-Ev, Kitty'nin oğlu Sir Gerald Emmett'e ait olan malikânedeki çeyiz eviydi. Clarissa istediği zaman onlara katılabileceğini asla unutmamalıydı. Lord Keilly bir önceki akşam katıldıkları suarede özellikle onu sormuş ve taşraya döndüğünü öğrenince biraz şaşırmış ve büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü.

Kitty tek bir kelimenin altını çizmişti.

Gwyneth, Clarissa ve Stephanie'nin yanı sıra Pippa'nın sık sık yaptığı ziyaretleri de özlüyordu. Ancak Devlin, kayınvalidesi ve görümceleri artık kendisine eşlik edemediği için alışveriş gezilerinden daha az fatura gelmesinden muhtemelen memnun olacaktır. İşte

ne yazık ki tek başına alışveriş yapmaktan çok az zevk alıyordu. Parlamento oturumu biter bitmez Galler'e gitmek için sabırsızlanıyordu. Clarissa'nın da onlarla gitmesi için hâlâ çok geç değildi. Herkes -kelimenin altını çizmişti- çok sevinecekti.

Owen -evet, annesine gerçekten bir mektup yazmıştı, bu onun için nadir bir başarıydı- onu ve "o baş belası kız kardeşimi bile" özlüyordu. Londra'da suçlu çocuklar için bir evde yardım etmeye başlamıştı ve annesi onu bir daha gördüğünde saçları tek tip gri olabilirdi. Yine de annesinin bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu hissederse, yaz boyunca Ravenswood'da ona katılmaktan mutluluk duyacaktı. Tek yapması gereken ona haber vermektir.

Stephanie Greystone'da olmaktan çok mutlu olduğunu, buranın Pippa'nın sağlığı için Londra'dan çok daha iyi olduğunu söyledi. Şu anda iki yaşında olan ikizler çok yorucuydu ve Lucas ona her uyanık oldukları saatte onları eğlendirmek zorunda hissetmemesini, çünkü son derece yetkin bir bakıcıları olduğunu, şefkatli bir anne ve babaları olduğunu söyleyip duruyordu. Ama onlarla oynamak eğlenceliydi. Annesinin henüz Ravenswood'da ona ihtiyacı olmadığını umuyordu. Yine de annesinin onlara gelmesini diliyordu. Çocuklar gibi Pippa ve Lucas da çok sevinecekti. Kendisi de çok mutlu olurdu.

Pippa da çok benzer haberler ve duygularla yazmıştı. Londra'da geçirdiği zamanın çoğunda olduğundan çok daha az yorgun hissediyordu. Aslında eve döndüğünden beri enerjisi yeniden yükselmişti. Yine de Stephanie'nin arkadaşlığından çok memnundu. Sadece annesinin arkadaşlığı onu daha mutlu edebilirdi.

Ben, Clarissa'nın Londra'dan eve yalnız döndüğünü öğrenir öğrenmez Penallen'dan mektup yazmıştı. Jennifer çiçek açıyordu iyi sağlık ve coşkulu ruhlarla

Durumuna rağmen -ya da belki de bu yüzden-. Artık sürekli olarak onlarla birlikte yaşayan Edith teyzesi onunla ilgilenmekten zevk alıyordu ve Joy her iki kadına da kır çiçekleri, deniz kabukları ve sahilden çakıl taşlarıyla dolu hediyeler getiriyordu. Neredeyse yedi ay beklemesi gerekmesine rağmen Joy yeni bir erkek ya da kız kardeş sahibi olacağı için son derece heyecanlıydı. Hem Edith Teyze hem de Jennifer, Clarissa'ya kendi mektuplarını yazma aşamasındaydılar ve Joy ona, şimdi iki yaşında ve her zamanki gibi hareketli olan Collie'si Carrie'nin resmini çiziyordu. Ama annemin mektupları beklemesi gerekmiyordu. Ne zaman isterse ve ne kadar isterse gelip kalabilirdi. Hatta Ben, söylemesi yeterliyse gelip onu alacaktı.

Clarissa hepsine mektup yazdı, bu zaman alan bir süreçti.

Çünkü sadece kısa bir not yazmakla asla tatmin olamazdı. Ve hepsine karşı sevgi ve minnet duygularının kabardığını hissetti. Biraz da suçluluk duyuyordu, çünkü onları endişelendirdiğini ve aksi yöndeki kesin güvencelerine rağmen onu uzaklaştıracak bir şey yapıp yapmadıklarını merak etmelerine neden olduğunu biliyordu. Elli yıllık aktif bir yaşamdan sonra bazen kendisi dışında etrafındaki herkesi ve her şeyi tanıyormuş ve takdir ediyormuş gibi hissetmesi saçma geliyordu. Ailesi, her şeyin bu şekilde kalması için bilinçsiz ve tamamen iyi niyetli bir komplo içindeymiş gibi görünüyordu.

Clarissa Ware, kızlık soyadı Greenfield, Dowager Stratton Kontesi tam olarak kimdi? Bazen hayatı boyunca rüya görmüş gibi görünüyordu, bilinçli bir niyetle yaşadığı bir şeyden ziyade başına gelen bir şeydi. Yine de hayal kurmak için fazla zamanı olmamıştı. Her zaman yapacak çok şey vardı ve hepsini iyi yapmak, mükemmel olmak, en küçük bir görevi bile ihmal etmemek istiyordu.

Ne kadar şanslıydı ki en azından ailesini sevdiğini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Hepsini. Caleb'i bile açıklaması zor bir şekilde sevmiştir. Onu sevmiş olması biraz şaşırtıcıydı, çünkü birçok yönden zayıf bir adamdı. Malikânenin idaresini tamamen bir kâhyaya, daha sonra da en büyük oğulları Ben ve Devlin'e bırakmıştı. Çocukların yetiştirilmesini, evin idaresini ve her yıl düzenlenen büyük yaz şenliği gibi sosyal etkinlikleri ona bırakmıştı. Her bahar birkaç aylığına onları geride bırakıp Londra'ya gidiyor, sözde Lordlar Kamarası üyeliği görevini yerine getiriyordu ama Clarissa onun politikaya pek ilgi duymadığından şüphelenmişti. O ayları sezon boyunca tonlarla parti yaparak, flört ederek, zina yaparak, hem ona hem de çocuklarına defalarca ihanet ederek geçirmişti.

Yine de şüphesiz hepsine karşı büyük bir sevgi besliyordu. Çocuklarıyla duyduğu gurur ve ona duyduğu hayranlık gerçektir. Muazzam miktarda doğal çekiciliğe sahip bir adamdır. İnsanları severdi ve insanlar da onu severdi. On yıl önceki yaz şenliğindeki büyük üzüntüye kadar, mutlu bir mahallenin kalbinde mutlu bir aile olarak görülmüşlerdi. Ve her ne kadar bunu herhangi bir şüpheliye açıklamak zor olsa da, her şey bir illüzyondan ibaret değildi.

Matthew Taylor aklıma geldi.

Ama o da aynı derecede zayıf mıydı? Yarım bir hayatın olmamasından daha iyi olduğuna kendini ikna etmiş miydi? Devlin'in babasını tapınakta, bir balonun ortasında o kadınla birlikte bulduğunda duyduğu ahlaki öfke, Caleb'inki kadar kendi karakter zayıflığını da ortaya çıkarmış mıydı? Devlin'i bu yüzden mi göndermişti? Onu korumaktan çok, kendi içine bakıp kendisiyle ilgili gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktan kurtulmak için miydi?

O ve Caleb, hayatlarında meydana gelen tüm bu üzücü karmaşayı hiç konuşmamışlardı. Aksine, çok önemli bir şey olmamış gibi yollarına devam etmişlerdi. Dört yıl sonra Caleb aniden kalp krizinden öldüğünde gerçekten yas tutmuştu.

İnsan ilişkileri hiçbir zaman olması gerektiği kadar basit değildi. Kendini anlamak da öyle.

Ama bir hayale dalmıştı. Mektup demetini aldı ve salona götürüp giden postaların konulduğu gümüş kaseye koydu.

Ailesini çok severdi. Onlar onun varlığının dayanak noktasıydı. Ravenswood da öyleydi. Ve Boscombe ve çevresindeki mahalle. Burada çok sevdiği arkadaşları ve pek çok dost canlısı tanıdığı vardı. O buraya aitti. Ama tüm bunlar başka bir şey olmadığı için tutunduğu bir şey miydi? Sadece kendi merkezinde bir boşluk mu vardı? Bu onu rahatsız eden bir düşünceydi. Cevapları bulmak ve bunlarla yüzleşmek için eve gelmişti.

Üst kattaki odasına çıktı, sıcak tutan yün bir şal buldu ve uşağa muhtemelen öğle yemeğine gelmeyeceğini ama döndüğünde acıkırsa soğuk bir şeyler yiyebileceğini söyledikten sonra evden ayrıldı.

Sonra evin batısındaki alt patikadan yürüdü, çayırın sonunu geçtikten sonra patika ile nehir arasındaki ağaçların arasına saptı ve gövdeler arasında ilerlerken hızını azalttı ve dalların arasından gökyüzüne ve tembelce süzülen bulutlara baktı. Orası cennete daha yakın, diye düşündü, gözleri üst dallardayken. Ve gülümsedi. Matthew'un bir gün onu tırmanmaya ikna etmek için uydurduğu bu fikir her zaman hoşuna gitmişti. Ve garip bir şekilde haklıydı. Ne zaman tırmanışa geçseler, kaygılarını arkalarında bırakıyor gibiydiler.

Sağlam dallara uzanıp saatlerce birlikte hayal kuruyor ya da saçma hikâyelerinden birini oluştururken gülüp geçiyorlardı. Elini ağaçlardan birinin sert kabuğuna dayadı ve yıllar önce yaptığı gibi, enerjinin köklerden ve topraktan geçerek gövdeden yukarıya, dallara, en üst dallara ve gökyüzüne doğru ilerlediğini hissedebildiğini hayal etti. Ağaçlar uzun süre, hatta bazen yüzyıllarca yaşar, tek bir yere kök salarlardı. Kendi varlıklarından haberleri var mıydı? Birisi - Matthew mıydı? - bir keresinde ona bir ağaç devrildiğinde, ister bir fırtına tarafından Ya da bir balta ya da yaşlılık yüzünden, bütün orman ağladı.

Göle giden yolu takip etmek yerine tekrar patikaya çıktı ve karşıya geçti. Kuzeye, yukarı doğru eğimli ve beklenmedik küçük çiçek çardaklarına doğru inişli çıkışlı otlaklara doğru ilerledi.

O ve Matthew birbirlerinden çok farklıydılar. Ravenswood'da güvenli bir şekilde yerleşmişti. Sürekli büyüyen bir ailenin sevgisinin tadını çıkarıyordu. Burada, az önce dokunduğu ağaçlar kadar derinlere uzanan kökleri vardı. Burası hayatının geri kalanında onun evi olacaktı ama hiçbir zaman Devlin'e tam anlamıyla bağımlı olmayacaktı. Rahatça yaşayabileceği kendi mütevazı serveti vardı. Aslında, yetiştirilme tarzının onu hazırladığı her şeye sahipti. Onunki bir başarı öyküsüydü. Üzüntüleri yok değildi, bu doğrudu, ama aynı yetiştirilme tarzı bu üzüntüleri gidermesini ve onların ötesinde yaşamasını sağlamıştı.

Matthew, diğer yandan... O bir hayat kurmuştu Ölmeden önce babasına şok edici bir başarısızlık gibi görünmüş olmalı. Matthew bir beyefendinin yaşadığı gibi yaşamıyordu. Clarissa'nın bildiği kadarıyla böyle bir şey mümkün olsa da, bunu yapmakla ilgilenmiyor gibiydi.

hala büyükannesinin ona bıraktığı ev ve mülkün sahibiydi. Ailesinden geriye kalanlarla bağlarını koparmıştı. Onunla kardeşi arasında herhangi bir iletişim olduğunu duymamıştı. Marangoz olarak çalışıyordu, temel ihtiyaçlarını karşılayan bir iş olduğunu tahmin ediyordu ama pek fazla lükse izin vermiyordu. Yine de daha fazla kazanabilmek için günlerini ve saatlerini daha fazla iş için harcadığı söylenemezdi. Hırsı olmayan bir adam gibi görünüyordu.

Bazıları onun yıllarca süren yolculuktan sonra eve sürünerek döndüğünü söyleyebilirdi; bitkin, yenilmiş, tatmin olmamış, servetine servet katamamış, hatta mülk sahibi bir beyefendinin küçük oğlunun hayatta beklediği yeri bulamamıştı. Ama Matthew Taylor'ı tanımak, Clarissa'nın şimdi onu tanıdığı sınırlı şekliyle bile, onun bir adam olduğunu görmeden mümkün değildi... Ah, insan bunu kendine nasıl tarif edebilirdi? Dünyasıyla barışık mı? Onunla bir mi? Tam da yaşamak için doğduğu türden bir hayatı yaşamak?

Her zamanki ruh hali çocukluğundan o kadar farklıydı ki, bu değişikliğe neyin sebep olduğunu kendi kendine açıklaması imkânsızdı. Ama bilmek, anlamak istiyordu. Tüm cevapların olmasa da çoğunun, hakkında hâlâ çok az şey bildiği o kayıp yıllarda yattığından şüpheleniyordu. Yine de ona göre o yıllar kayıp değildi. O yılları yaşamış ve diğer taraftan değişmiş ve kendi deyimiyle daha mutlu bir insan olarak çıkmıştı.

Yıllar önce kendini bulmak için uzaklara gitmişti ve görünüşe göre bunu başarmıştı. Buna karşılık, hayatı boyunca evde kalmıştı; evlenene kadar ailesinin evinde, evlendikten sonra da Caleb'in evinde. Ve hiçbir zaman kendini aramaya çıkmamıştı. Neden arasın ki? Kim olduğunu ve nereye ait olduğunu her zaman çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar.

Birden aklına, arkadaşlıklarının sona ermesinden bu yana geçen otuz küsur yıl boyunca Matthew'la birçok açıdan rolleri değişmiş olduğu geldi. Bu şaşırtıcı bir düşünceydi.

Yükselen bir arazinin üzerindeki sessiz çiçek çardaklarından birini buldu ve ortasındaki koltuğa oturdu. Her zaman bir oturma yeri vardı, ancak bu küçük çardakların öncelikle parkta ata binen ya da hafif bir arabayla çevreyi dolaşan herkesin seyir zevki için tasarlandığını . Etrafı sessiz, hoş kokulu bir huzurla çevriliydi. Bilinçli bir memnuniyetle yavaşça nefes alıp verdi. Evinin tüm bu güzellik ve huzurun tam ortasında olması ne kadar da ayrıcalıklıydı.

Nasıl huzursuz hissedebilir ki?

Yarını, ödül bekleyen bir çocuğun hevesiyle dört gözle bekliyordu. Belki de Matthew ile gençliklerinde yaşadıkları dostluğu yeniden yakalamaya çalışmak bir hataydı. Belki de bazı şeylerin hafızada kalması ve kurcalanmaması en iyisiydi. Ama dün onun sokakta ok atışını izlemekten ve sonra da yazlıkta onunla konuşup anılarını tazelemekten çok keyif almıştı.

Yarın onu kayıp yıllar hakkında daha fazla konuşturacaktı. Okçuluğa ne zaman ve neden başladığını ve bu konuda neden bu kadar ustalaştığını öğrenmek istiyordu.

-

S çoğu zaman bir açık hava etkinliğini büyük bir hevesle beklediğinizde, sonunda korkunç bir hayal kırıklığına uğrarsınız.

hava işbirliği yapmadı. Ertesi sabah hizmetçisi onu her zamanki gibi bir fincan çikolatayla uyandırıp ağır perdeleri çekmek için yatak odasının penceresine geçtiğinde Clarissa bir an korktu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Dizlerine sarılıp doğrulmak için doğrulmadan önce bile dışarıda masmavi gökyüzünü görebiliyordu

İlk izlenimine göre görünürde tek bir bulut bile yoktu. Nehrin aşağısındaki ağaçlardan kuşların cıvı cıvı ötüşlerini duyabiliyordu. Açık pencereden temiz havayı ve yeni tırpanlanmış otların kokusunu içine çekti.

Güzel bir gün olacaktı, uzun bir yürüyüş için mükemmeldi. "Kahvaltımı burada, oturma odamda yapacağım, Millicent," dedi hizmetçisine. "Daha sonra yeşil yürüyüş elbiseme ve başlığıma ihtiyacım olacak. Bir de şemsiye. Sanırım çiçekli olanlardan. Ve sağlam yürüyüş ayakkabılarım."

"Evet, leydim."

Hizmetçisi hafif bir şaşkınlıkla ona doğru baktı ama hanımının seçimlerini sorgulamadı. Clarissa'nın bu ayakkabıları şimdiye kadar icat edilmiş en çirkin ayakkabılar olarak gördüğünü ve sadece şiddetli yağmurda ya da çamurdan kaçınamayacağını bildiği zamanlarda giymek için sakladığını biliyordu. Bugün durumun böyle olmadığı açıktı. Ve şemsiye! En hafif tabiriyle cıvı cıvıydı. Jennifer her zaman sessiz ve zarif olan kayınvalidesine sempatik bir şekilde gülümserken, bunu Joy'un Noel hediyesi olduğunu ve kendisinin seçtiğini söyledi.

Yine de ayakkabıların bir erdemi vardı. Fevkalade rahatlardı ve Clarissa bugün bu rahatlığa ihtiyacı olacağını tahmin ediyordu. Şemsiyeye gelince, kendini sersemlemiş hissediyordu ve Matthew'a şemsiyenin nereden geldiğini ve Noel sabahı büyükannesi paketi açarken Joy'un nasıl heyecanla hoplayıp zıpladığını anlatmaktan zevk alacağını biliyordu.

Nasıl olmuştu da tepelere kadar gidip gelmeyi ve tepeleri aşmayı kabul etmişti, ki bu da başlı başına bir başarı sayılmazdı. Ama onu ağaçlara tırmanmak gibi yapmak istemediği şeyleri yapmaya ikna etme konusunda her zaman bir yeteneği olmuştu. Ya da en azından kesinlikle yasak faaliyetler olmadığı sürece ikna edebilirdi. O hiç gitmemişti

Örneğin, onunla birlikte nehirde yüzmesi özellikle yasaklanmıştı. Yükseklik korkusu iyi bilindiği için kimsenin ağaca tırmanmayı yasaklamayı gerekli görmediğini tahmin ediyordu.

Matthew onun hâlâ o uzun zaman önceki kız olduğuna inanıyor muydu? Çok gençken durmadan yürüdükleri doğruydu. Ama artık ikisi de genç değildi.

Yine de bir süre sonra köyün ana yolundan çıkıp doğuya giden daha dar patikaya saptığında kendini genç hissetti ve adamın, buluşmak için sözleştikleri kavak sokağının güney ucunda onu beklediğini gördü. Onun gibi o da erkenciydi. Sırtını ağaçlardan birine dayamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir ayağını ağacın gövdesine dayamıştı. Yanında, yerde duran kanvas bir çantaya benzeyen bir şey vardı. Yüzünde bir gülümsemeyle onun gelişini izledi.

"Her zamanki gibi zarif bir hanımefendi," dedi kadın yaklaşırken, gözleri küçük kenarlı bonesi, koyu yeşil yürüyüş elbisesi ve siyah ayakkabıları üzerinde geziniyordu - ki bunlar hiç de zarif değildi.

"Şemsiyemi henüz açılmış olarak görmediniz," dedi. "Açıldığında, kör edici, beklenmedik güneş ışığı altında aşırı bol bir çiçek bahçesine benziyor. Kesinlikle çok genç bir kadının kalabalık bir parkta hayran bakışları üzerine çekmek için başının etrafında döndürmesi tasarlanmıştı. Sakin bir yürüyüşe çıkmış yaşlı bir başhemsire için tasarlanmamıştı. Ama torunum bunu özellikle benim için seçti ve Noel sabahı bunu bana uzun uzun anlattı."

"Kendini böyle mi görüyorsun Clarissa?" diye sordu. "Yaşlanan bir olarak mı? Ravenswood'un içinde bir yerlerde mutlaka tam boy bir aynalı cam olmalı. Ama sen muhtemelen orada görmeyi beklediğin ya da görmen gerektiğine inandığın şeyi görüyorsun, çünkü sen dul bir kontessin ve beş yetişkin

Ben Ellis'i de sayarsak altı çocuğu var. Ancak ben, başının üzerinde cıfcaflı, parlak bir şemsiye çevirmeye hakkı olan, canlı güzellikte bir kadın görüyorum. Belli ki torununuz da sizi aynı şekilde görüyor."

Adam kanvas çantayı bir omzuna atarken güldü ve kızarmadığını umdu. Ama evet, Devlin'in Gwyneth'le evlenmesinden sonra dul kontes olarak değıştirilen unvanı, yetişkin çocukların ve büyüyen torunların varlığı onu -tam olarak yaşlı değil ama... genç hissettirmiyordu, eğer böyle bir kelime varsa.

O da genç görünmüyordu ama kendine bakan ve hayatının baharında bir adam gibi görünüyordu. Kıvraktı ama yüzündeki çizgilere ve saçlarındaki aklara rağmen güçlü görünüyordu. Kesinlikle şık ya da etkilemek için giyinmemiştı. Paltosu onu içine sokmak için bir uşaağ ihtıyaç duyacağı kadar dar değildi. Ona rahatça uyuyordu. Daha iyi günler görmüştü, hem de uzun zaman önce. Gömleği sade, süssüz ve temizdi. Botları yeni cilalanmış olsa da yaşlılıktan buruşmuştu. Uzun şapkası modanın ilk ya da ikinci ya da üçüncü bakışında değildi. Clarissa onun biraz eski püskü giysilerinin daha iyisini alamamakla bir ilgisi olmadığını, daha çok maddi şeylere karşı belli bir dikkatsizlikle ilgili olduğunu tahmin etti.

Garip bir şekilde çekici görünüyordu.

"Çantanın içinde ne var?" diye sordu. "Ağır görünüyor."

"Düşündüm ki," dedi, "en yüksek tepenin zirvesine vardığımızda en azından susamış olacağız. Muhtemelen acıkmış da oluruz."

"Ne kadar düşüncesizim," dedi. "Piknik yemeğini arabalardan biriyle göndermeyi unutmuşum. Şimdi her şeyi taşımak zorunda kaldığınız için kendimi kötü hissediyorum."

"Bir arkadaşıyla yürüyüşe çıkmanın eğlenceli yanlarından biri de bu," dedi. "Hatırlamıyor musun Clarissa, eskiden bunu hep yapardık? Genellikle senin mutfağından gelen yiyecek ve içeceklerle. Ailen çok nazikti ve aşçının da son derece hoşgörülüydü."

Oldukça hızlı adımlarla tepelere ve parkın doğu sınırına doğru ilerlediler. Ve konuştular. Önce günlük meseleler hakkında. Ona Stephanie'nin Greystone'da kız kardeşi, eniştesi, ikiz yeğenleri ve yeğeniyle birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğunu ve Clarissa'nın bu yıl küçük kızını Londra'ya götürmek için neden bu kadar zahmete girdiğini merak ettiğini anlattı. Ona daha bu sabah Gwyneth'ten gelen ve Gwyneth ile Devlin'in kızları Bethan'ın ilk adımlarını attığını bildiren mektuptan bahsetti - aslında, aniden telaşlanıp yastıklı poposunun üzerine düşmeden önce, gülüp ellerini çırpı ama bir daha tekrarlamayı reddetti.

Ona alet ve ekipmanlarını taşımaktan bahsetti ve Cam Holland'ın yardımıyla dün akşam Albay Wexford'un evine odun yığınları götürdü ve oradaki bir ahırda geçici bir atölye kurdu. Evde Bayan Wexford'un masası üzerinde, özellikle de çok sayıda ve karmaşık oymalı ayak ve ayaklar üzerinde pek çok çalışma yapabilirdi. Ama atölyesi, masayı bir araya getirdikten sonra kendisini zor taşıyacaktı ve bittiğinde onunla ne yapacaktı? Kocaman ve bir ton ağırlığındaki masayı atölyesinden çıkarıp dik merdivenlerden aşağıya, kaldırıma ve albayın evine nasıl taşıyacaktı? Bu yüzden orada üzerinde çalışacaktı ve ahırdan yemek odasına götürmek için iri yarı hizmetçilerden oluşan bir orduyu seferber etmek albayın kendisine kalacaktı.

"Bayan Wexford geldiğimizde etrafımızda ısrarcı bir arı gibi vızıldadı," dedi. "Binlerce önerisi ve milyonlarca sorusu vardı. Ancak biz ayrılmadan önce, orada çalışmaya başladığımda beni rahatsız etmeyeceğine ve yapmam için beni yalnız bırakacağına söz verdi."

Clarissa, "Bu sözlerden onun sonsuza dek yolunuza çıkacağını anladınız sanırım," dedi.

"Korkarım öyle," dedi gülererek. "Kadından hoşlanmamak elde değil."

"Ahırın kapılarını kapatıp kilitleyemez misiniz?" diye sordu.

Tekrar güldü. "Elimde olsa bile yapmazdım," dedi. "Bu masa için çok heyecanlı Clarissa. Onunla dalga geçeceğim. Hayatında çok fazla heyecan olduğunu sanmıyorum. Dahası, sadece kendisi için pek bir şey yaptığına da inanmıyorum. Albay'a mükemmel bir abla ve hizmetçi, kızına da iyi bir teyze oldu. Hiçbir zaman kendi ailesi ya da evi olmadı. Sahip olduğu tek kişisel eşyanın kendi odasında bulunanlar olduğunu sanıyorum. Karşılığında çok sevildi, takdir edildi ve ilgi gördü ama bunların onun ruhunu tatmin etmeye yettiğinden emin değilim."

"Peki yeni bir yemek masası bunu yapacak mı?" diye sordu.

"Ağabeyinin masrafların kendisine ait olacağı varsayımına karşı çıkarak kendisi için yaptırdığı ve parasını kendisinin ödeyeceği bir tane," dedi. "Aşağı yukarı kendisi için tasarladığı bir şey. Evet, ilginç bir şekilde, ruhunun beslendiğine inanıyorum."

"Matthew," dedi, güneş şemsiyesini açarken ona bakmak için durakladı, güneşin hafif rahatsız edici sıcaklığını ensesinde hissetmişti. "Sen çok anlayışlı ve çok nazik bir adamsın."

Çocukken bile onu nazik biri olarak tanımlamazdı. Çok muhtaçtı, hayal kırıklığı ve öfke yüzünden çok rahatsızdı.

Şemsiyeyi başının üzerine kaldırırken ona baktı. "Torununuzun zevkini beğendim," dedi. "Ve ailesinin bu zevke sahip olmasına izin vermesine sevindim."

"Ben de öyle," dedi. "Joy ve Jennifer'ın iki yıl önceki şenlikte taktıkları çok cıfcaflı ve ucuz mücevherleri hatırlıyor musunuz acaba?"

Nehir kenarındaki alçak araziden tepelerin zirvesine doğru çıkan dar yolun pek de dik olmayan bir bölümündeydiler ve yolun sonunda inişe geçip parkın kuzey tarafında batıya doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Yukarı çıkmak ya da hafif bir at arabasıyla gitmek yeterince kolaydı. Clarissa son zamanlarda olmasa da bunu birçok kez yapmıştı. Ama hiç yürüyerek çıkmamıştı. Evden zaten uzun olan yürüyüşten sonra bugün gerçekten de çok dik geliyordu. Önündeki yol sonsuz, dalgalı bir işkence şeridi gibi görünüyordu.

"Bana elini ver," dedi Matthew.

Öyle yaptı ve güçlü işçi elinin onunkini sıkıca kavrayan istikrarlı desteğiyle tırmanış çok daha kolay görünüyordu. Adam o ağır çantayı diğer omzunda taşıırken onun yardımını kabul etmek zorunda kaldığı için utanç duydu.

"Zirvede oturup dinleneceğiz ve şüphesiz uzun yürüyüşün ve tırmanışın bu çabaya değdiği konusunda hemfikir olacağız. Artık çok uzak değil," dedi gülümseyerek.

"Hmm," dedi Clarissa. Nefesini tutmakta zorlanıyordu ve daha fazlasını söylemesi imkânsızdı. Ama gözleri ona şimdiden adamın haklı olduğunu söylüyordu. Bu manzarayı daha önce de görmüştü elbette ama hiçbir zaman kendi çabalarının sonucu olarak görmemişti. Bir şekilde fark yarattı. Ve güneş öyle bir gökyüzünden parlıyordu ki

uyandığında olduğu gibi hâlâ bulutlardan arınmış durumdaydı. Mükemmel bir bahar günüydü, hava birkaç hafta sonra olacağı kadar sıcak değildi. Esintide hoş bir serinlik vardı.

Sonunda en yüksek tepenin zirvesinde durduklarında, yavaşça her yöne döndüler. Sir Ifor Rhys'in özenle ekilmiş tarım arazileri tepelerin doğusuna doğru uzanıyor, Cartref'in büyük malikânesi uzakta kalıyordu. Sir Ifor'un oğlu ve Gwyneth'in kardeşi Idris Rhys'in karısı ve ailesiyle birlikte yaşadığı şirin kulübe, ana evin biraz ötesindeydi. Binaları çevreleyen, geniş olmasa da güzel bir park vardı.

Tepelerin diğer tarafında ise Ravenswood vardı; geniş parkı, güneyinde ve kuzeyinde sık ağaçları ve diğer ağaçları hoş bir şekilde dizilmişti ve nehir, ağır yüklü bir posta arabasının salındığı diğer taraftaki ana yolla birlikte kıvrıla kıvrıla geçiyordu. Ve yolun biraz gerisinde, pitoresk evleri, köy yeşili, yüksek kuleli kilisesi ve köyü Ravenswood'a bağlayan taş köprüsüyle Boscombe köyü. Konağın kendisi buradan geniş ve heybetli görünüyordu; dört kanadı, merkezindeki dehlizleri ve bahçeleri çevreliyordu.

"Haklıymışsın," dedi Matthew çantasını yere bırakırken. "Bunlar çok yüksek tepeler değil ama tepeden manzara muhteşem. Biraz oturalım mı?"

Onun cevabını beklemeden çantayı açtı ve içinden hafif bir battaniye çıkardı; onu çalıların üzerine serdikten sonra üzerine oturmasını işaret etti. Onu takip etti ve parka baktı, bir bacağı önünde dümdüz uzanıyordu, diğeri dizinden bükülmüştü ve bir kolu sarkıyordu.

Rahat, gayri resmi bir pozdu. Battaniyenin büyüklüğü birbirlerine oldukça yakın oturmalarını gerektiriyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı ama kadın adamın sıcaklığını hem hissedebiliyor hem de kokusunu alabiliyordu. Onun erkekliğinin çok farkındaydı ve nasıl bu kadar rahat olabildiğini merak ediyordu. Tam olarak rahatsızlık olmayan bir şeyle gergin hissediyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Gözlerini güneşten korumak için şapkasını hafifçe öne eğmişti.

"Sen de benim kadar kavruldun mu?" diye sordu ona. "Çantamdan içecek almaya üşeniyorum. Bir matara su ve bir de çay var. Süt ve şeker alıp almadığınızı hatırlayamadım. İkisinden de ayrı ayrı biraz koydum."

Çantasını karıştırdı ve iki matarayı da çıkardı. Her şeyden çok istediği şey suydı. Hiç bardak bulamadı.

"Mümkün olduğunca hafif seyahat etmeye karar verdim," dedi ona. "Korkarım bardak ve tabak yok. Doğrudan mataralardan içmek zorunda kalacağız."

Aman Tanrım! Ne kadar da çirkin. İçten içe eğlenerek gülümsedi.

Önce su matarasından içti, sonra temiz bir mendille üstünü sildi -çantada peçete de yoktu- ve ona uzattı. Suyun tadı belli belirsiz daha önceki şişede ne varsa onun tadındaydı -çay? Kahve mi? Fark etmezdi. Clarissa için tadı en iyi şarap kadar güzeldi.

Her ikisi de temiz bezlere sıkıca sarılmış iki paket yiyecek vardı. Birinde kalın ekmek dilimlerinden yapılmış iki sandviç ve aralarında neredeyse eşit kalınlıkta çok sarı bir peynir tabakası vardı. Sandviçler oldukça gösterişsizdi ve ekmekler biraz bayattı, tıpkı Bayan Holland'ın getirdiğini söylediği büyük dilim kek gibi

onun için birkaç gün önce. Ama Clarissa'ya uzun zamandır yediği en lezzetli ziyafet gibi gelmişti. Belki de hiç.

Çay için süt ve şeker getirip de fincan ve kaşık getirmemenin sorunu, elbette bunların kullanılmasının neredeyse imkânsız olmasıydı. Clarissa onun çocukken çayını sade içtiğini hatırlıyordu. Clarissa da bugün mataradan kendi çayını öyle içiyordu; ılık, çok siyah ve o kadar sertti ki, eğer bir kaşık olsaydı, kenarlarına değmeden içinde dik dururdu. Ama mükemmel bir piknik için mükemmel bir son gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi kırıntıları silkeleyip bezleri katladıktan sonra boş şişelerle birlikte çantaya geri koyarken. "Çok lezzetliydi."

"Yalancı." Gözleri tembelce onunkilere bakarak güldü.

"Oh, öyle değil, Matthew," dedi itiraz ederek. "Gelmiş geçmiş en iyi piknikti. Gelmiş geçmiş en iyi yemektir."

Ama her ne kadar doğru olduklarından emin olsa da, sözlerinin ölçsüzlüğüne onunla birlikte güldü.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Bana okçuluktan bahsedecektin," dedi.

"Öyle miydin?" Tekrar parka bakmak için yüzünü başka tarafa çevirdi. "Emin misin? Bu uzun ve sıkıcı bir hikâye."

Kadın ona cevap vermedi. Kıpırdamadan oturdu ve sonunda adam kendini battaniyenin üzerinde dik bir oturma pozisyonuna getirene, bacaklarını bileklerinden çaprazlayıp ellerini dizlerinin üzerine koyana kadar bekledi.

"Şey," dedi. "Her şey Hindistan'dayken birkaç kutsal adamla birlikte yürüyüşe çıkmaya karar vermemle başladı."

CHAPTER SIX

MAthew umutla onun gülmesini, saçma sapan konuşmakla yetinirse kızın bir şey yapmayacağını söylemesini bekledi.

duymak istiyorlardı ve zaten eve dönme zamanları gelmişti.

Öyle bir şey olmadı.

Ama onun değiştiğini beklemekten daha iyisini bilebilirdi. Söyleyecek bir şeyi olduğunu bildiğinde her zaman onun konuşmasını beklemişti. Onu her zaman dinlemişti de - gerçekten dinlemişti. Çocukluklarının o uzun zaman önceki günlerinde, ona bunu yapan tek kişi oymuş gibi gelmişti.

Ona bakmak için başını çevirdi. Kız onun biraz gerisindeydi ama çok yakındı. Battaniye bunu belirlemişti. Dizlerine sarılmıştı ve sabit bir şekilde ona bakıyordu. Ve Tanrım, onun yaşındaki bir kadının sahip olabileceğinden çok daha güzeldi. Ve hayat doluydu. Onunla birlikte adım adım yürüyor, konuşuyor, gülüyor ve başının arkasında o cıfcaflı şemsiyeyi döndürerek ona bir zamanlar sevdiği kız olmadığını unutturuyordu. Tıpkı onun artık o çocuk olmadığı gibi.

"Uzun ve sıkıcı bir hikâyeyi elimden geldiğince kısa tutmaya çalışacağım," dedi başını geriye çevirip parka bakarken. "Avrupa'da birkaç yıl daha geçirdikten sonra, önce marangozluk öğrendim, sonra geçimimi sağlamak için bulabildiğim her işte çalıştım.

Yine de kendimi hiçbir zaman tam olarak hazır hissetmedim. Sadece hazır olmanın neye benzediğini bilmiyordum. Sonra Joe Hopkins'le tanıştım, kendisi de benim gibi bir gezgin, ayakları kaşınan bir adamdı. Kısa sürede sıkı dost olduk ve Doğu'ya doğru yola çıktık. Kuzey Hindistan'da Doğu Hindistan Şirketi'nde üst düzey bir pozisyonda çalışan bir amcası vardı. Joe onun bize iş teklif edeceğinden ve servetimizi kazanmamızı sağlayacağından emindi. İkimizin de zengin olmak gibi bir derdi yoktu. Oraya gitmemiz uzun zaman aldı ama sonunda vardık ve mucizevi bir şekilde şirketten iş teklifi aldık - en alt düzeydeki kâtipler olarak."

Matthew bundan nefret etmişti. Sözde üstünlüğü beyaz adam. Kızılderili olan her şeyi -insanlarını, geleneklerini, dinlerini- küçümseme. Özellikle de dinlerini. Şirket adamlarına göre Tanrı bile beyaz ve üstündü ve beyaz, üstün ya da İngiliz Tanrısına tapan olmayan her şeyi hor görüyordu. Matthew kısa süre içinde beyaz ve İngiliz olmaktan neredeyse utanır hale gelmişti. Kendisini bu insanların ülkesinde bir yabancı olarak görüyor ve onları tanımak istiyordu ama kendi vatandaşlarının bakış açısından değil, onların bakış açısından.

Neyse ki Joe da aynı şekilde düşünüyordu ve birlikte Hindistan'da, Hintliler tarafından yaşandığı şekliyle hayatın içine daldılar. Bazı arkadaşlar ve dostane tanıdıklar edindiler ve kendilerinininkinden çok farklı ama aynı derecede zengin bir tarihe sahip bir kültür hakkında yavaş yavaş bilgi ve anlayış kazandılar. Belki de daha fazla. Bu uygarlık kendilerinininkinden çok daha eskiydi. Dili az da olsa öğrendiler, böylece tamamen bir tercümanın hizmetlerine güvenmek zorunda kalmayacaklardı.

"Matthew, "Sokaklarda ve kırsalda dolaşan kutsal adamlar özellikle ilgimi çekti," dedi,

Ne zaman acıksalar ellerindeki kaplarla yiyecek dilenirlerdi, ama asla yalvarmazlardı ve yiyecek verildiğinde her zaman mırıldanarak teşekkür ederlerdi. Elbette kendi halkım tarafından pis, tembel dilenciler olarak görülüyorlardı ama kendi tarafından derin bir saygıyla, hatta hürmetle karşılanıyorlardı. Onlarda beni büyüleyen şey vardı. Ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Görünüşe göre cüppeleri, sandaletleri ve dilenme kapları dışında hiçbir şeyleri olmamasına rağmen her zaman mutlu ve huzurlu görünüyorlardı. Hiçbir zaman bir şey yapma ya da bir yere gitme dürtüsü hissetmiyor gibiydiler. Sadece bulundukları yerdeydiler. Kendileriyle konuşan insanlarla konuşuyorlardı ama asla uzun vaazlar ya da konuşmalar şeklinde değil. İstenildiğinde kutsama yaparlardı. Bazen uzun saatler boyunca kıpırdamadan otururlar, boşluğa bakar gibi görünürlerdi, ancak asla sıkılmış ya da hayal kuruyor gibi görünmezlerdi. Hiç uykuya dalmış gibi görünmüyorlardı. Her anın içinde oldukları izlenimini edinmiştim. Joe bir gün bana onlardan ikisinin Hindistan'ın kuzeyindeki dağlarda bulunan manastırlarına dönmek üzere olduklarını ve kendisinin de onlarla birlikte gitmeye karar verdiğini söylediğinde, nefret ettiğim işimi bırakarak ben de gitmeyi tercih ettim. Bunun bir ya da iki haftalık ilginç bir macera olmasını bekliyordum." Durakladı ve dönüp ona baktı. "Seni çok sıkıyor olmalıyım, Clarissa."

Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca konuşmaya devam etti.

Arkasına dönerek, altında uzanan parka baktı ve çocukken çok fazla kanıksadığı İngiltere'nin yeşil dinginliğine sık sık yaptığı gibi hayret etti.

"Değilsin," dedi kadın ve adam ona tekrar bakmak için başını çevirdi.

"Manastır dağların içinde uzun bir yoldu," dedi ona. "İki haftadan fazla süren zorlu bir yürüyüş

ve oraya ulaşmak için engebeli bir mücadele. Soğuk ve kasvetliydi. Yiyecek çok az şey vardı ve su bulmak bile her zaman kolay değildi. Hızımız hiç İngilizlere göre değildi. Beklediğimden daha uzun molalar verdik, bazen bir gece dinlendikten sonra saatime göre neredeyse öğlene kadar ilerlemedik, gün ışığından bir saat ya da daha fazla süre kaldığında tekrar durduk. Bazen bütün bir gün, bir keresinde de iki gün boyunca hiç ilerlemedik, ancak bu gecikmenin görünürde hiçbir nedeni yoktu. Onların hayatlarının ritmini öğrenmek zorundaydım. Hayat her zaman bir yere varmakla ilgili değildi. İnsan zamanın merhametine kalmamıştı. Zaten zaman neydi ki? Günler geçtikçe daha az sabırsızlanıyordum, görünüşe göre çoğu boşa gidiyordu. Ama sonunda vardık ve Joe ile ben sorgusuz sualsiz kabul edildik. Her birimize eşyalarımızı yerleştirip uyuyabileceğimiz küçük bir oda verildi. Diğer herkesle birlikte günde iki kez besleniyorduk. Bize tüm keşişlerle birlikte saatlerce bağdaş kurup oturacağımız, birkaç metre önümüzde duran boş bir duvara bakarak meditasyon yapacağımız minderler verildi."

İlk başta biraz şaşırılmıştı. Onlar Ne sorgulandılar ne de geçici ziyaretçiler ya da meraklılar olarak muamele gördüler. Belirli bir şeyi aramak için geldikleri varsayılırdı. Joe'nun kullandığı sözcük aydınlanmaydı. Ve böylece Matthew oturup meditasyon yapmaya ve aydınlanmaya ulaşmaya çalışmıştı.

"Bedenimizi ve zihnimizi dinginleştirmemiz gerekiyordu," dedi. "Kendi nefesimizin gelgitlerini dinlememiz ve gerekirse bir anlayış durumuna geçene kadar kendimize sessizce bir mantra söylememiz gerekiyordu. Bunun tam olarak ne olduğu ya da oraya vardığımızda bunu nasıl fark edeceğimiz bize söylenmedi. Bizim Tanrı dediğimiz şeyle hiçbir ilgisi yoktu, çünkü Tanrı'yı diğer her şeyden ayrı bir varlık olarak görmüyorlardı. Onlara göre

İlahi olanı tanımlamak için bu kelimeyi kullanmak yararlıydı, çünkü bu onu hemen ayrı bir varlık, tapınılacak biri haline getiriyordu. Ancak kimse bana ilahi olanın ne olduğunu söyleyemedi. Aslında bu kelimeyi bile kullanmadılar. Görünüşe göre aydınlanma deneyiminin tamamı kelimelerle tarif edilemezdi. Ve başarı ve başarısızlık terimleriyle düşünülürse asla elde edilemezdi. İrade edilemezdi. Kişi ona ulaşmak için ne kadar çabalarsa, o kadar zihnine geri dönüyordu ve bu asla işe yaramıyordu."

Deli gibi konuşuyor olmalı.

"Neden ısrar ettim?" dedi. "Neden kimsenin bana açıklayamadığı bir şeyi başarmak istedim? Sanki zorlanıyormuşum gibi değildi. O manastırda mahsur kalmamıştım. İlk birkaç haftadan sonra, küçük bir grup erzak getirmek için ovalara iniyordu ve Joe da onlarla gitti, merakı tatmin olmuştu. Kalmayı seçtiğimde hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum, o mu ben mi? O zamana kadar derin bir hayal kırıklığına uğramıştım ve ne pahasına olursa olsun başarılı olmaya giderek daha fazla kararlıyım. Neden? Bana öyle geliyordu ki, onca yıllık isyan ve huzursuz gezintimden sonra beni bütün kılacak kayıp halkayı arıyordum. Ve bana öyle geliyordu ki cevap orada yatıyordu. Onu bulana kadar buradan ayrılmayacaktım."

Tekrar sessizliğe büründü.

Söz verdiği gibi hikâyeyi kısa kesememişti. Bu hikâyeyi başka hiç kimseye anlatmamıştı ve bir daha anlatacağından da çok şüpheliydi. Ama ona her zaman her şeyi anlatmıştı. Neredeyse her şeyi.

Manastırda diğer herkes tarafından derin saygı duyulan bir keşiş vardı. Küçük odasından nadiren çıkardı. Matthew onu hiç görmemişti. Görünüşe göre günlerini ve çoğu gecesini derin bir meditasyonla geçiriyordu. Bir gün

Matthew onun huzuruna çağrıldı. O zamana kadar adamı bir tür efsanevi varlık olarak düşünmüştü.

"Clarissa'ya, "O anda bir başarısızlık, bir baş belası olduğumu, kovulmak üzere olduğumu, gitmemin istendiğini biliyordum," dedi. Meditasyon odasındakilerden daha gösterişli olmayan, kendisinininkine benzer bir minder üzerine bağdaş kurarak oturdum, yüzüm ona dönüktü. Gözyaşlarının eşiğindeydim. Nedenini anlamamıştım. Onların diniyle ya da başka bir dinle ilgilenmiyordum. Onlara kalıcı olarak katılmak istemiyordum. Ama konuştuğunda beni azarlamak için konuşmuyordu. Bana bazı insanlar, özellikle de Avrupalılar için meditasyonda zihni dinginleştirmenin neredeyse imkânsız olduğunu söyledi Kültürümüzün hareketsizliği hoş karşılamadığını, bunun tembellik ve değerli zamanın boşa harcanması anlamına geldiğini söyledi."

Beni geri gönderme, diye yalvarmıştı Matthew ona. O da

Kendime acıma noktasına geldim. Hayatım boyunca acı çektim. Huzur bulmam gerek.

Sizi herhangi bir yere gönderme gücüne sahip değilim ve bunu istemiyorum, denildi. Buraya aramaya gelenler bulana kadar ya da kendi özgür iradeleriyle ayrılmayı seçene kadar kalabilirler. Ancak zihni dinginleştirmenin başka yolları da vardır, bedeninin disiplinli bir şekilde çalıştırılmasını içeren yollar. Bu yollardan birini denemek isteyebilirsiniz. Hiç ok attınız mı?

Matthew gözlerini kaldırıp şaşkınlıkla keşişe baktı. Eğilerek mi demek istiyorsun? diye sormuştu aptalca. Hayır.

anda bizimle yaşayan bir sanat ustamız olduğu söylendi. Sizin gibi umutsuzca arayan ama çaresizliklerini bir kenara bırakamadıkları için bulamayan birkaç kişiye yardım etmiş. Eğer denemek istediğiniz bir şey varsa size öğretmeye istekli.

Öyle, demişti Matthew hevesle, gerçi okçuluğun bu manastırla ya da iç huzur arayışıyla ne ilgisi olduğunu bir türlü anlayamamıştı.

"Peki bunun sizin araştırmanızla ne ilgisi var?" Clarissa sordu ve adam yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

"Uzun, çok uzun bir süre bu konuda utanç verici derecede kötüydüm," dedi. "Hayatımı kurtarmak için bir hedefi bile vuramazdım. Çoğu zaman oklarım ayaklarımın dibinde rezil bir şekilde ölürdü. Kendimi geliştirdiğimde bile, durup her şeyi baştan kurmak zorunda kalmadan önce yalnızca bir ok atabiliyordum. Öğretmenimi çaresizlik içinde izledim. Okları düz ve doğru bir şekilde ve birbiri ardına o kadar yakın uçuyordu ki, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını görmek zordu. Ama ilerleme kaydettim - uzun, çok uzun bir süre boyunca, yine de öğrendiklerimin arayışıma nasıl yardımcı olduğunu göremiyordum. Öğretmenim bunu bana açıkladı - ama ancak yayımı kullanmakta ustalaştıktan sonra. Yayın, okun, hedefin, okun içinden geçtiği havanın, yayı tutan kolumun, oku yerleştiren ve fırlatan kolumun, duruşumun, gözlerimin, tüm kişiliğimin aslında bir olduğunu anladığımda, her şeyi anlayacağımı söyledi. Ve sonra aniden, bir gün, oldu. Artık ne yaptığımı düşünmek zorunda değildim. Artık başarı ya da başarısızlığı düşünmek zorunda değildim. Tüm süreçle bir bütün olmuştum. Ne yazık ki bu, kelimelerle yeterince açıklanması imkansız bir deneyim. Ya da belki de talihsiz değil, çünkü açıklayabilseydik, onu manipüle edebilir, değiştirebilir, kişiselleştirebilir, bir tür anıt haline getirebilirdik."

Çenesini göğsüne indirdi ve gözlerini kapattı. O Clarissa olduğu için çok mutluydu. Konuşmak için acele etmedi. O hep aynıydı. Her zaman

dinledi. Sonrasında pek bir şey söylemezdi. Hiçbir zaman ders vermemiş, öğüt vermemiş, hatta çoğu zaman fikir bile belirtmemişti. Sessizliği ona her zaman sonsuz bir rahatlık getirmişti. Olduğu gibi kabul edilmenin rahatlığı - onu tanıyan çoğu insana çocukken pek de hoş bir insan değildi.

Sonunda "Teşekkür ederim," dedi ve adam yüzünü ona doğru çevirdi.

"Bu aptalca bir hikâye," dedi.

"Bunun aptallıktan başka bir şey olmadığını biliyorsun," dedi ona. "Ve böylece eve geri döndün."

"Ve böylece eve geldim," dedi. Ve garip bir nedenden dolayı gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Ve sen mutlu bir adamsın," dedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir demirci dükkânının üstündeki kiralık odaları ev yapmak mı?" dedi. "Marangozluk yaparak mütevazı bir hayat kazanmak mı? Nasıl mutlu olabilirim ki?"

Ona gülümsedi. Ve ah, o gülümseme. Onun bu gülümsemenin gücünün farkına varıp varmadığını merak ediyordu. Bu onun sosyal gülümsemesi değildi, ne kadar çekici ve içten olsa da. Gözleri ışıltılamıyor ya da dişleri parlamıyordu, sadece dudaklarının kıvrılması ve tüm yüz ifadesinin yumuşaması ve içinden gelen bir şeyin gözlerinden ışıyarak karşısındakini yünlü bir battaniye ya da sıcak bir kucaklama gibi sarması söz konusuydu. Sadece o kişi için tasarlanmış bir gülümsemeydi bu.

Ah, bunu kaçırmıştı. Ömrünün yarısından fazlası boyunca.

"Eğer yakında ayağa kalkmazsam," dedi, "bir daha asla ayağa kalkamayabilirim."

Ayağa fırladı ve kalkmasına yardım etmek için ellerini uzattı. Elllerine sıkıca tutunarak ayağa kalkarken hem güldü hem de inledi.

"Oh, Matthew," dedi. "Artık genç değiliz."

"Tanrıya şükür," dedi. Şu anki yaşını çok daha fazla tercih ediyordu. Onun da şimdiki yaşını tercih ediyordu, her zaman sahip olduğu canlılığa ek olarak yılların ona verdiği tüm duruş ve asaletle.

Onun yorumuna gülümsedi. Elleri hâlâ aralarında kenetlenmişti. Ve adam onun yüzündeki ani farkındalığı görebiliyordu. Adam kıza sarılmayı bıraktı ve kız eteğini silkeleyip kırışıklıkları düzeltirken eğilip battaniyeyi alıp katladı.

"Yolumuza devam edelim mi?" dedi, önlerindeki yolun inişli çıkışlı kıvrımlarını işaret ederek, sonunda onları parka ve kuzey patikası boyunca eve geri götürecekti.

"Evet," dedi. "Geri dönmek de devam etmek kadar zor olacak."

"Başka bir deyişle, uzun bir yol," dedi. Birden kendini suçlu hissetti. Verdikleri uzun çay molasına rağmen bu uzun bir yürüyüştü. Onun bir araba getirme fikriyle alay etmemeliydi. Ama artık ilerlemekten başka çareleri yoktu. Tabii...

Parlak güneş şemsiyesini başının üzerine kaldırdı ve bir tur attı.

Eğer yanlarında bir araç getirmiş olsalardı, elbette karayolunu kullanmaktan başka seçenekleri olmazdı. Ama yaya oldukları için...

Bir sonraki çukurun dibinden Sir Ifor'un arazisine iniş neredeyse dikti. Ama Ravenswood tarafında çok daha kademeli bir eğim vardı. Ayrıca sadece birkaç çıkıntılı taşla tamamen çimen gibi görünüyordu. Durdu ve aşağıya doğru bakmak için kenara yaklaştı.

"Hayır," dedi kadın, o daha düşüncelerini dile getiremeden. "Buraya inmek nispeten daha kolay olacaktır," dedi. "Büyük bir köşeyi ve en az yarım millik bir alanı kesmiş oluruz."

Yolculuğumuz. Muhtemelen bir mil kadar."

"Hayır," dedi yine.

Ona sırtmak için başını çevirdi. "Heyecan verici olurdu," dedi. "Yeniden çocuk olmak gibi olurdu. Ve gerçekten de oldukça güvenli. Uygun stratejik yerlerde dinlenebileceğin birkaç büyük yassı taş bile var. Size yardım edeceğim. Korkak değilsin, değil mi?"

" zaman yaptığın şeyi yapıyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Beni delilik olduğunu bildiğim, irademe ve sağduyuma tamamen aykırı olan bir şeyi yapmaya teşvik ediyorsun. Beni ağaçlara böyle tırmandırdın."

"Hiç düştün mü?" diye sordu.

"Mevcut durumla tamamen alakasız," dedi.

Bir elini ona doğru uzattı. "Gel ve gör," dedi.

Başını salladı, duyulabilir bir öfkeyle nefesini verdi ve elini tutmamasına rağmen yanına geldi. "Yükseklikten korktuğumu hatırlamıyorsunuz sanırım," dedi.

"O zaman buradan en hızlı, en kolay yoldan inmek için bir neden daha var," dedi. "Şuna bir bak Clarissa. Örneğin sarp kayalıklar gibi zor engeller yok ve yamacın tehlikeli derecede dik bir kısmı da yok. Yüksekte görünmemizin tek nedeni aşağıdan ziyade yukarıda olmamız. Aşağıdan bakıldığında hiçbir şey yokmuş gibi görünecektir. Öğrenelim mi?"

"Bunu yapmakta oldukça kararlısınız, değil mi?" dedi.

Adam ona sırtmak için başını çevirmekle yetindi ve kadın bıkkın bir nefes daha çekti.

"Bilebilirdim," dedi, "derinlerde bir yerde hiç değişmediğini."

Güldü. "Ah, Clarissa," dedi. "Sen de öyle."

Şemsiyesini bir çırpıda indirdi ve adam şemsiyeyi ondan aldı. "Bunu yapacağız," dedi. "Ve eğer bu çileden sağ çıkarsam, sana canavar ve aptal diyeceğim."

"Elimi tut," dedi.

Yokuşun ilk kısmını çok yavaş bir şekilde indiler, kız her tutunacak yokladı ve sanki hayatı buna bağıymış gibi adamın eline yapıştı. İlk kayaya geldiklerinde durakladılar, kayanın üstü onlara sağlam bir zemin sağlayacak kadar düzdü. Kız belki de ilk kez önüne baktı.

"Oh," dedi. "Daha yeni başladık. Sanırım geri dönmeliyiz."

"Arkana bak," dedi.

Öyle yaptı ve oflayıp puflamalarından birini çıkardı. "O kadar yolu gerçekten geldik mi?" diye sordu.

"Şu anda fikrimizi değiştirmek kesinlikle aptallık olur" dedi.

"Ve devam etmek aptallık değil mi?"

"Pekala," dedi. "Burada kalabiliriz. Belki de hayatımızın sonuna kadar. Ya da bir hafta kadar sonra birileri bizi aramaya gelebilir. Sanırım şişelerde biraz çay ve su kalmıştır."

"Oh," dedi. "Bundan hoşlanıyorsun. Gel o zaman."

İnişin bir sonraki etabında çimenler inceydi ve yukarıdan görünmeyen gevşek taşlar üzerinde biraz kayma ve kayma yaptılar. Ama hiçbir zaman gerçek bir tehlike olmadı. Bir sonraki büyük kayanın altında eğim çok daha kademeli ve çimenli hale geldi; bu kaya diğeri kadar düz değildi ama yine de onlara üzerinde durup soluklanabilecekleri sağlam bir zemin sağlıyordu.

"Buradan aşağıya inmek çok kolay," dedi. "Sakince yürüyebilirsin Clarissa, ya da biraz hızlı gidebilirsin."

Koş. Ben sana gösteririm. Önce ben ineceğim ve dipte seni yakalamak için orada olacağım."

"Beni bırakmayacaksın değil mi?" dedi telaşla.

"Hayır," dedi. "Yardıma ihtiyacın olursa geri gelirim. Ama sen gelmeyeceksin."

Göründüğünden daha uzun ve dik olduğunu kabul etmekle birlikte, oldukça kademeli bir yokuştı. Koşarak çıkmak, yürüyerek çıkmaktan çok daha kolaydı. Çoğunu koşarak indi. Çocuklar buradan aşağı yuvarlanarak bir zevk şöleni yaşayabilir, diye düşündü ve çocukların hiç yuvarlanıp yuvarlanmadığını merak etti. Tepeler evden çok uzaktaydı.

Bir eliyle eteğini yukarı kaldırarak hâlâ ince olan ayak bileklerini gösteren, gözleri ayaklarında ve hemen önlerindeki çimenlerde olan kızın yavaşça inmeye başlamasını izledi. Ancak kısa bir mesafe sonra eğim ona fazla gelmeye başladı ve düşmekten ya da koştuktan başka çaresi kalmadı. İki eliyle eteklerini tutarak ve çığlık koşturmaya . Tam devrilmek üzereyken dibe ulaştı ama adam onu kollarından yakaladı ve ayaklarından tutup tam bir daire çizdirdi. İkisi de çaresizce gülüyordu.

Ayaklarını tekrar yere koyarken "Matthew," dedi. Kızarmış yüzünü onunkine doğru eğdi. Kolları adamın boynuna sıkıca sarılmıştı. "Seni pervasız, tam bir aptal."

"Suçlu," dedi. "Ve bundan memnun değil misin?"

Kendi yüzünden kahkahaların boşaldığını hissederken bile onun yüzünden kahkahaların kayboluşunu izledi.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni aptal."

Ve birdenbire, sanki ellerinden gelse birbirlerinin içine gireceklermiş gibi tutkulu bir niyetle öpüşmeye başladılar. Matthew'a öyle geliyordu ki, bu öpüşmeye bir ömür boyu süren bir özlem girmişti ve bunu hangisinin başlattığını kim söyleyebilirdi ki? Belki de tamamen karşılıklıydı.

Bu kesinlikle bir öpücüktü. Ağızları açıldı, dilleri çarpışıyor, kıvrılıyor ve keşfediyordu, nefesleri birbirine karışıyordu. Daha sonra bunun sadece dudakların gagalanması, coşkularının ve kahkahalarının bir uzantısı olduğuna kendilerini ikna edemeyeceklerdi.

"Seni aptal," diye mırıldandı tekrar, adam öpücüğünü yumuşatıp dudaklarını onunkilerden neredeyse uzaklaştırdığında. Ve öpücüğünü birkaç dakika daha derinleştirdi, ta ki tam farkındalık ona geri dönene kadar, zaten ona yapmaya başladığı gibi.

O ve Stratton Dowager Kontesi Clarissa Ware ne yaptıklarının farkındaydılar. İlk ve tek öpüşmeleri, onun durumunda neredeyse elli yaşındayken, onun durumunda elli bir yaşına girerken. Kadın on yedi, erkek on sekiz yaşındayken ne kadar imkânsızsa şimdi de o kadar imkânsızdı. Hatta daha da imkânsız. En azından o zamanlar adam bir beyefendiydi ve kadın da unvan ve aristokratik statü tuzakları olmayan bir leydi. Şimdi ise kendi seçimiyle marangozluk ve ahşap oymacılığı yapıyordu. En yakın arkadaşları, en sık ilişki kurduğu insanlar, iş arkadaşları ve dükkân sahipleri. Ve o da dul bir kontesti.

Adam başını kaldırdı, kadın da aynı anda başını geri çekti ama birbirlerini hemen bırakmadılar. Gözleri iri ve hafif hülyalı bir şekilde onunkilere bakıyordu. Yanakları yokuş aşağı koşmanın verdiği yorgunluktan daha fazlası nedeniyle pembeleşmişti. Dudakları yumuşak, nemli ve koyu pembeydi.

"O ağaca yaslandığın zaman," dedi. "Bana Stratton'ın ertesi gün sana evlenme teklif etmeye geleceğini ve onunla evleneceğini söyledikten sonra. Önünde durduğumda, o zaman seni öpmeyi çok istemiştin."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ve bunu yapmanı umutsuzca istedim."

"Yapsaydım ne olurdu?" diye sordu ona. "Hayatımızın geri kalanı farklı olur muydu? Fikrini değiştirir miydin?"

Bunu düşündü, gözlerini indirdi, başını sallamadan önce dişleri alt dudağına battı. "Hayır," dedi. "Ama daha fazla kalp ağrısı olurdu."

O zaman onu sevmiştii? Ama yine de Stratton'la mı evlenmişti? Çünkü onun teklifi karşı konulamayacak kadar göz kamaştırıcı, cazip miydi? Hayır, acı çekmemeliydi. Hepsi de mantıklı olan başka sebepler de vardı.

"Seni sevdim," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi ellerini adamın omuzlarına götürüp okşayarak. "Ve seni sevdim. Ama aşk yeterli olmazdı, bizim için olmazdı. Sonunda umutsuzca mutsuz olurduk."

Bu konuyu tartışmak üzereydi ama artık o zamanki on sekiz yaşındaki aşk delisi değildi. Ve o zaman bile aşkın onlar için yeterli olmayacağını biliyordu.

Önemli olan tek şeyin aşk olduğunu düşünen her kimse, kafası bulutlarda yaşıyordu. Elbette romantik aşk tek aşk türü değildi. Neredeyse değildi.

Çantasını ve şemsiyesini almak için eğildi.

"Oh, Matthew, yalan söyledin!" diye bağırdı aniden. Az önce indikleri yamaçtan yukarı bakıyordu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Bana tepenin yüksek görüldüğünü söyledin, çünkü yukarıdaydık ve aşağıya bakıyorduk. Buradan yukarı bakınca hiçbir şey yokmuş gibi görüneceğini söylemiştin."

"Şey," dedi. "Neredeyse şey."

"Şuna bakın!" dedi kolunu açıp şemsiyeyle işaret ederek. "Sonsuza kadar uzanıyor ve neredeyse şeffaf."

Yukarıdan tahmin ettiğinden daha uzun ve dik bir iniş olduğu doğrudur. Ve ortada zorlu bir kısım vardı.

"Bunu yaptığın için kendinle daha da gurur duymuyor musun?" diye sordu.

Keskin bir karşılık vermek için nefesini çekti, ardından dişlerini takırdatarak ağzını kapattı. Bir an sonra güldü. "Ah, Matthew," dedi. "Bugün kendimi yeniden genç hissetmemi sağladın. Ve yine çok aptalca. Kendimizi öldürebilirdik."

"Saçmalık," dedi. "Ayrıca, her zaman olduğu gibi seni yakalamak için oradaydım."

"Ama seni kim yakalayabilirdi ki?" diye sordu.

Güney ve kuzey binicilik yollarının ortasındaki çayırılık alandaydılar. Ağaçlar, çiçeklerle dolu şaşırtıcı küçük korunaklı köşeler, göletler ve rustik koltuklarla bezeli, inişli çıkışlı çimenlikler boyunca dümdüz uzanıyorlardı. Matthew bunların hiç kullanılıp kullanılmadığını merak ediyordu, gerçi bir bahçıvan ordusu sürekli bunlarla ilgilenmekle meşgul olmalıydı.

"Sanırım köyden bazı insanlar pikniklerini parkın bu daha izole kısımlarına getiriyor," dedi sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. "Davet edildikleri gibi açık günlerde geliyorlar ama bazıları evin yakınındaki daha belirgin atraksiyonları kullanamayacak kadar utangaç. Çocuklarım sık sık parktaki gezintilerinden döndüklerinde bana gidip falanca yerdeki zambakları ya da bezelyeleri ya da başka bir yerde bütün bir çimenlik yamacı sarıya ya da maviye çeviren nergisleri ya da çançiçeklerini görmem gerektiğini söylerlerdi. Onlarla birlikte giderdim ama ata binmek hiçbir zaman

en sevdiğim aktivitelerden biriydi. Güzel günlerdi. Sanırım Devlin ve Gwyneth'in çocukları da büyüdülerinde onları benzer manzaraların tadını çıkarmaya sürükleyeceklerdir."

Yürürken onun elini tuttu ve kız hiç itiraz etmedi. Bunun çocukken hiç yapmadığı bir şey olduğunu fark etti. Bunu şimdi yapmasının tek nedeni yapmadan önce düşünmemiş olmasıydı. Doğal geliyordu. Rahat hissettiriyordu.

Çiçek kuytularından birinde iki bahçıvan çalışıyordu. Matthew belki de Clarissa'yla birlikte görünmeden geçebileceklerini düşündü, çünkü adamların çalıştıkları yerden biraz uzaktaki bir başka çukurdan aşağı inmek üzereydiler. Ama adamlardan biri şapkasını çıkarmak ve terlediği belli olan alnını sıvazlamak için doğruldu. Onları gördü ve başını sallarken kasketini kaldırdı.

"İyi günler leydim," diye seslendi ve diğer bahçıvan da başını kaldırıp şapkasını çıkardı.

"Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi Clarissa.

Matthew, daha önce evde değil de kavaklık sokağın sonunda buluştuğumuz için çok üzgünüm, diye düşündü. Birkaç saat içinde Ravenswood'da çalışan herkesin, içeride ve dışarıda, dul kontesin köyün marangozuyla parkta dolaştığını öğreneceğinden kuşkusu yoktu.

El ele.

Bu geceye kadar Boscombe'da ya da komşu çiftliklerde bunu bilmeyen neredeyse hiç kimse kalmayacaktı.

Hepsini at! Ama adam kadının elini bırakmadı, kadın da elini çekmedi. Ve araba yolunda birbirlerinden ayrılırken ona Salı günü gölde piknik yapmak için kendisine katılıp katılmayacağını sorduğunda, sağduyunun ona söylemesi gerektiği gibi kesin bir hayır demedi.

"İşten sonra gelebilirim," dedi. "Saat dört gibi mi?"

"Eve gel," dedi. "Piknik sepetini arabada götürebiliriz."

O zaman, arkadaşlıklarını kendilerine saklamaya çalışmanın artık bir anlamı olmadığını o da açıkça fark etmişti.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi. "Bu yıl diğer tüm günlerden daha fazla keyif aldım. Belki geçen yıldan da. Yiyecek ve içecek getirmeyi düşündüğünüz için teşekkür ederim. Oldukça lezzetliydi."

Adam güldü, o da güldü.

Ondan uzaklaşırken "Öyleydi," dedi.

Çayırın yanından geçip köprüyü geçerek eve doğru ilerlemeden önce onun eve giden yolda yürümesini izledi.

Hâlâ gülümsüyordu.

CHAPTER SEVEN

CLarissa ertesi gün kiliseden sonra ailesini tekrar ziyaret etmek için ayarlamalar yaptığı için mutluydu.

O gün

annesinin yetmişinci doğum günüydü. Ravenswood'la ve dünkü anılarıyla arasına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Kafasını boşaltması gerekiyordu.

Ancak yolculuk uzun sürmüştü ve arabada hizmetçisi ona eşlik etse de Millicent pek konuşkan biri değildi. Hizmetçi arkadaşları arasında bile suskunluğuyla ün salmıştı. Bu koşullar altında insanın aklıyla ne yapması beklenirdi ki? İnsan on mil boyunca pencerelerin ötesindeki manzaraya kayıtsızca bakamazdı; George bir keresinde ona, eğer bir kargaysa sekiz, araba yolunda seyahat eden bir insansa on, ara sıra daha dar, daha ağır tekerlek izleri olan kestirme yolları biliyorsa dokuz mil olduğunu söylemişti.

George ve Kitty, annelerine doğum günü hediyesi olarak Londra'dan muhteşem boyalı bir yelpaze göndermişlerdi. Clarissa'nın hediyesi ise neredeyse ipek hissi verecek kadar yumuşak kaşmir bir şaldı.

O zaman doğum günü hediyelerini ve aileyi düşünün. O öpücüğü değil!

Dünün geri kalanında bu anının etkisinden kurtulamamıştı. Yatağa girdikten sonra bile onu uyanık tutmuştu. Rüyalarında belirgin bir şekilde yer alıyordu. Hâlâ

bugün de unutamamıştı. Bunu, tepeden güvenli -ama çılgınca tehlikeli- inişlerine verdikleri coşkulu tepkinin sadece bir parçası olarak görmezden gelmeyi boşuna denemişti.

Kendini ikna edemedi. Bu bir öpücüktü.

Tanrım, her ikisi de ellili yaşlarındaydı, kadın da fark etmeyecek kadar yakındı. Ve onu daha önce hiç öpmemişti. Gerçi on sekiz yaşındayken bunu yapmak istediğini itiraf . Tıpkı onun da bunu istediğini itiraf ettiği gibi. Ama bu otuz yılı aşkın bir süre önceydi. Hayatının yarısından fazlası.

Uzun zamandır öpülmemiştir, en azından bu şekilde. Caleb öleli altı yıl olmuştu ve ondan önceki zorlu dört yıl boyunca fiziksel karşılaşmaları giderek azalmış ve daha az tutkulu hale gelmişti. Neredeyse o yıllarda hiç öpüşmediklerine yemin edecekti.

Dünkü öpücük, her ne kadar rasyonalize etmeye çalışsa da, onu derinden sarsmıştı. Üstelik bu sadece bir öpücük bile değildi, ki bu da sallanıp durmanın ve kahkahaların akılsızca bir sonucu olarak daha kolay göz ardı edilebilirdi. Hayır, iki öpücük olmuştu. Ve ilkinin değilse bile ikincisini kendisinin başlatmış olmasından çok korkuyordu. Aslında, öyle olduğunu biliyordu.

Ve sonra, parkın karşısındaki eve kadar neredeyse tüm yol boyunca onun elini tutmuştu. Yan yana yürüdükleri ve uzun bir yol olduğu için kendi içinde yeterince basit bir şey gibi görünüyordu. Ama... şey, hayır. Bu basit bir şey değildi. Caleb'la hiç el ele yürüdüklerini hatırlamıyordu. Başka bir erkekle el ele tutuştuğunu da hatırlamıyordu. Teklif edilen bir kolu kabul ederdi, bu doğrudu. Ama bir arabaya binip inmesine yardım etmek ya da benzeri bir şey için kısa bir süreliğine teklif edilmediği sürece asla elini tutmamıştı.

Muhteşem, harika bir öğleden sonraydı. Uzun yürüyüş onu canlandırmış ve yeniden genç hissetmesini sağlamıştı. Ve her zaman olduğu gibi rahat bir sohbete dalmışlardı. Yeniden arkadaş olabileceklerini düşünmüştü. Haklıydı da. Kendi yaşında, uzun zamandır tanıdığı, rahatlayabileceği, konuşabileceği ve bilinçli bir çaba sarf etmeden gülebileceği bir arkadaşıyla yürümek ve oturmak çok güzeldi. Piknikte içtiği çayın anısı şimdi bile gülümsemesine neden oluyordu ve gizlice kendi koltuğunun karşısındaki koltukta oturan Millicent'a baktı. Ancak hizmetçisi odun gibi pencereden dışarı bakıyordu. Şu sandviçler! Kendi sandviçini ısırarak için ağzını iyice açmak zorunda kalmıştı. Ve o çay aromalı ya da kahve aromalı, pek de soğuk olmayan su! Çayın kendisi neredeyse insanın saçlarını kıvrıracak kadar sertti! Tabak, bardak, kaşık ya da peçete yoktu. Bir piknikten hiç bu kadar keyif almamıştı.

Ve onun hikayesi - nasıl olduğunu anlatan o inanılmaz hikaye

okçu olmak için gelmişti. Başka kimseye anlatmadığını bildiği halde ona anlattığı için kendini fevkalade ayrıcalıklı hissediyordu. Bu hikâye onun hakkında yirmi yıldan fazla bir süredir kafasını kurcalayan bir şeyi açıklamıştı. Hatırladığı o sorunlu, huzursuz çocuk nasıl olmuştu da bu kadar sakin ve sade yaşam tarzından memnun, kendisiyle ve dünyasıyla barışık görünen bir adam haline gelmişti? Bu ona her zaman, ilerleyen yaş ve olgunlukla birlikte doğal olarak gelemeyecek kadar büyük bir değişim olarak görünmüştü. Artık onun o dağlarda, Himalayalar'da derin bir ruhani deneyim yaşadığını biliyordu. Bu, onu dini bir gayretle ya da haçlı ruhuyla ateşleyen türden bir deneyim değildi, daha ziyade ona bugüne kadar devam eden bir iç huzur getirmişti.

Clarissa o öpüşmenin ya da el ele tutuşmanın olmamasını diledi. Matthew Taylor'la romantik bir ilişki değil, karmaşık olmayan bir yaz arkadaşlığı istemişti ve hâlâ da istiyordu. Aradan geçen bunca zamandan sonra ikisi arasında bir romantizm olması fikri bile saçmaydı. Orta yaşlılardı.

Öpücüğün gerçekleşmemiş olmasını diledi ama gerçekleşmişti. Ve daha fazlasını istiyordu - onun arkadaşlığından daha fazlasını. Salı günü onu kendisiyle birlikte göle gitmeye davet etmişti. Görülecekleri konusunda onu uyarmıştı. Ama zaten el ele dolaşırken görülmüşlerdi ve bahçıvanların böyle bir hikâyeyi kendilerine saklamaları pek mümkün değildi. Ama o ve Matthew komşuydular. Arada bir birbirlerinin arkadaşlığından keyif almalarının nesi ayıptı?

Cevabı biliyordu; böyle bir dostluk kınanacak bir şey olmasa bile neden dikkate değerdi? Köyün marangozu ve dul kontes. Sadece birlikte değil, el ele yürüyorlardı.

Hiçbir yanlışlık duygusuna teslim olmazdı. O marangoz da bir beyefendiydi. Ayrıca kiminle arkadaşlık ettiği kimseyi ilgilendirmezdi. Ve bu arkadaşlık onun uyanık olduğu her saati tüketecek de değildi. O yaşamak için çalışan bir adamdı. Ve devam ettireceği bazı sosyal yükümlülükleri vardı, ancak yalnız zaman geçirmek için bunları en aza indirmeye de devam edecekti - yine de buna öncelik vermeyi planlıyordu.

Zihninin bu kadar sık kendi aklına sahip olabilmesi -bu saçmalığa gülümsedi- ve insanın düşüncelerini gitmek istemediği bir yöne sürükleyebilmesi utanç vericiydi. Zihni bugünlerde her zamankinden daha disiplinsizdi, düşünceler hevesle birbirinin üzerine yuvarlanıyordu

dikkatini çekmek ve onu istenmeyen zihinsel yolculuklara çıkarmak için.

Belki de okçuluk öğrenmesi gerekiyordu.

Ailesinin evine olan yolculuk her zamankinden bile daha bitmez tükenmez görünüyordu. Araba babasının arazisine döndüğünde ve ev görüldüğünde çok sevindi. Belki de bu ziyaret aklını dünden uzaklaştıracaktı. İki at arabası, bir curricle ve bir gig'in atları olmadan evin bir tarafına çekildiğini gördüğünde, gerçekten de neredeyse kesinlikle öyle olacağını düşündü. O halde başka ziyaretçiler de vardı. Birileri annesi için bir tür doğum günü partisi düzenlemiş olmalıydı. Ne kadar güzeldi!

On millik yol uzun ve sıkıcı olmasına rağmen Clarissa evlendiğinden beri düzenli olarak ziyaret etmeye gayret etmişti. Ancak tüm bu süre boyunca, hatırladığı komşulardan ya da yakın zamanda mahalleye yerleşmiş olan birkaç kişiden herhangi biriyle nadiren karşılaşmıştı. Onlardan bazılarını tekrar görmek büyük bir zevk olacaktı.

Clarissa onunla bir iki kez karşılaşmış olsa da, papaz onun zamanından beri burada yeniydi. Yüzbaşı Jakes, karısı ve kız kardeşi Bayan Jennings uzun yıllar Matthew Taylor'ın arazisinde kiracı olarak yaşamışlardı. Clarissa onlarla daha önce de karşılaşmıştı ama çok az tanışıklıkları vardı. Bir de Matthew'un erkek kardeşi ve karısı Reginald ve Adelaide Taylor ile büyük oğulları Philip ve karısı Emily vardı.

Clarissa büyürken kendisinden on yaş büyük olan Reginald'ı pek sevmemişti, ama kuşkusuz onun hakkındaki bilgi ve görüşlerinin çoğunu tarafsız bir muhabir olmayan Matthew'dan almıştı. Reginald iyi bir evlattı, mükemmel ve itaatkârdı, yaşlı bir ayyaştı -Matthew'in onun için kullandığı kelime- ve kusurları ve disiplinsizliği ve

ciddiyetsizlik. Küçük kardeşini her üçünden de suçlu olarak görmüştü.

Clarissa babasını yanağından öptükten ve annesine sarılıp doğum gününü kutladıktan sonra diğer tüm ziyaretçilerle el sıkıştı. Taylor'lar onların olmasaydı daha mutlu olurdu, ama bunun bencilce olduğunu da kabul ediyordu. Ne de olsa onlar ailesinin en yakın komşularıydı ve annesine saygılarını sunmak için gelmeleri iyi bir şeydi. Yine de bugün Matthew'u hatırlatacak hiçbir şey olmamasını tercih ederdi. Gülümsedi ve her zamanki sosyal kişiliğine büründü; herkesi genel sohbeta dahil etmeye ve her biriyle kısa da olsa ayrı ayrı konuşmaya dikkat etti.

Papaz ve karısı güler yüzlü bir çiftti.

Bu da onlarla anlamlı bir sohbeti neredeyse imkânsız kılıyordu. Ama Clarissa, onların nezaketinin cemaatleri için büyük bir rahatlık olduğundan şüphe duymuyordu. Ailesi onlara hayrandı. Kaptan Jakes, Clarissa'ya uzun zamandır bu mahallede yaşamaktan çok mutlu olduğunu, ama karısıyla birlikte yaşlılıklarında yeniden denize yakın olma özlemlerinin arttığını söyledi. Gelecek yıl kira kontratları sona erdiğinde, orada uygun bir ev bulabilirlerse Plymouth'a taşınmayı planlıyorlardı. Bayan Jennings'in de taşınmaya hevesli olduğunu eklediğinde baldızı başını sallayarak kendisinin ve kız kardeşinin Plymouth'ta doğup büyüdüklerini anlattı.

"Emekli olduğumda," dedi kaptan, "şöyle yapacağımı düşünmüştüm

bir daha asla ne gemi ne de deniz görmek istemiyordu ve Bayan Jakes de aynı şekilde hissediyordu."

"Kesinlikle öyle düşünmüştüm," dedi karısı. "Ama insan yaşlandıkça fikrini değiştiriyor, Leydi Stratton. Biri başlar

ev özlemi."

"Denizin kokusu için," dedi kaptan.

Bayan Jakes, "Ve hatta balıktan bile," dedi ve ikisi de güldü.

"Ve eski dostların arkadaşlığı için," diye ekledi kız kardeşi. Philip Taylor, "Size bir şey sormalıyım, Leydi Stratton," dedi.

Clarissa onunla ve karısıyla konuştu. "Amcamı tanıyor musun?"

"Matthew Taylor mı?" dedi. "Evet. Kendisi marangoz ve Boscombe'da yaşıyor, Ravenswood'a sadece bir taş atımı uzaklıkta. O ve ben neredeyse aynı yaştayız. Burada arkadaş ve komşu olarak büyüdük."

"Evet," dedi Philip. "Babam da öyle diyor. Keşke onu tanısaydık, özellikle de nispeten yakınımızda yaşadığı için. Sanırım ilginç biri olmalı."

"Ama biliyorsun ki kayınpederin ondan uzak durman gerektiğini söylüyor, Phil," dedi karısı nazikçe. "Bay Matthew Taylor'ın seninle tanışmaktan hoşlanmayacağını söylüyor."

"Babam bunu nereden bilsin?" Philip sordu. "Amcamı - kardeşini- otuz yıl ya da daha fazla bir süredir görmedi. O gittiğinde ben bebekten biraz daha küçüktüm. Onu hatırlamıyorum bile. Kin sonsuza dek taşınmalı mı? Hem de bizim neslimizden olan ve ayrılığa neden olan olayla hiçbir ilgisi olmayan insanlar tarafından? Ama özür dilerim, Leydi Stratton. Bırakın bu şekilde devam etmeyi, bu konuyu size hiç açmamalıydım. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, bu konu ailemiz içinde biraz hassas bir konu."

Clarissa çifte gülümsedi ve başını kaldırıp onlara katılmaya gelen Philip'in annesi Adelaide Taylor'a baktı.

"Bay ve Bayan Greenfield'in sağlıklarının bu kadar iyi olduğunu görmek her zaman mutluluk verici, Leydi Stratton," dedi.

yetmişli yaşlarında. Her zaman mükemmel komşular oldular. Çok şanslıyız."

"Sanırım hislerimiz karşılıklı," dedi Clarissa.

"Bay George Greenfield geçen yıl Londra'da mı evlendi?" Adelaide emin değilmiş gibi bir soru sordu. "Umarım hem iyi hem de mutludur."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Clarissa. "En yakın arkadaşlarımdan biriyle evlendi ve mükemmel bir eşleşme gibi görünüyor. Küçük oğlunuz ve kızınız artık sizinle birlikte evde değiller mi?"

Bayan Taylor, ikinci oğulları Anthony'nin Londra'da prestijli bir firmada avukat olarak çalıştığını, çok iyi iş çıkardığını ve yıl sonundan önce terfi beklediğini söyledi. Kızları Mabel, on iki milden daha uzakta olmayan varlıklı bir toprak sahibiyle evlenmiş ve kocasına biri kız diğeri erkek, ikisi de çok sevimli iki sağlıklı çocuk hediye etmişti.

"Gerçi sizin de torunlarınız için aynı şeyi söyleyeceğinizden eminim, Leydi Stratton," dedi.

"Ama tabii ki," dedi Clarissa. "Torunlar özel bir türdür." Karısının yanına gelen Reginald'ı da sözlerine dahil etti.

"Gerçekten de öyleler," dedi. "Bizde onları disipline etmek yok, sadece onları sevmek var."

Onun sözleri Clarissa'yı biraz şaşırttı.

Bundan sonra sohbet daha genel bir hal aldı ve herkes görkemli bir çay ziyafeti ve doğum günü hediyelerinin açılışı için yemek odasına geçti. Clarissa, ailesinin ısrarı üzerine, eve uzun bir yolculuğu için ilk ayrılan kişi oldu.

Millicent'la birlikte yollarına birkaç mil daha devam ettiklerinde, bunun son derece hoş bir ziyaret olduğuna karar verdi. var ki, düşünceleri her şeye rağmen

Matthew'dan. Kaptan ve Bayan Jakes gerçekten de gelecek yıl Plymouth'a dönmek için evini terk ederlerse ne yapacaktı? Başka birine mi kiralayacaktı? Gidip orada kendisi mi yaşayacaktı? İkincisi pek olası görünmüyordu. Basit hayatından ve demirci dükkânının üstündeki küçük, biraz eski püskü odalarından memnun görünüyordu.

Peki Matthew'un kardeşi, yeğenleri ve yeğeni hakkındaki düşünceleri neydi? Ona sormamıştı. Yine de evden ayrıldığından beri onlarla hiçbir ilgisi olmadığı izlenimini edinmişti. Reginald'ın büyük oğlu ve karısı da bugün bu izlenimi doğrular gibiydi. Ama Philip Taylor amcasını tanımak istiyordu. Bu hiç gerçekleşecek miydi? Reginald buna izin verecek miydi? Ve Matthew, genç adamın yabancılaşmayla hiçbir ilgisi olmamasına ve amcasını bilinçli olarak bile hatırlayamamasına rağmen, Philip' onunla buluşmak için yaptığı herhangi bir girişimi yine de reddedecek miydi?

Bu ayrılık Reginald ve Matthew kardeşler için en iyi şey miydi? İyi bir şey olarak kaldı mı? Zaman ve insanlar değişti.

Ama aman Tanrım, bu kesinlikle onu ilgilendirmez, diye karar verdi Clarissa, düşüncelerini başka bir yöne çekmeye çalışarak. Matthew'un sorunlu aile hayatına hiç karışmamıştı. Şimdi de başlamak üzere değildi.

Ama düşünceler inatçı, asi şeylerdir ve onunkiler sonunda onu o öpücüğe geri getirdi. Aslında tüm öğleden sonra gezintisinin o çılgın mutluluğuna ve coşkusuna, kendini yeniden bir kız gibi hissettiği o ana. Ya da en azından dünyada hiçbir şeyi umursamayan, statüden, özellikle de dul unvanından etkilenmeyen bir yetişkin gibi. Bu kelimedenden nasıl da nefret ediyordu.

Arkadaşlıklarını sürdürmenin bilgeliğini bir kez daha düşündü. Tepenin son yamacını düşündü.

Sakin bir yürüyüşle aşağı inmeye çalışmış ama sonunda kendini çığlıklar atarak ve gülerek Matthew'un kollarının arasında bulmuştu. Sonrasında olanları düşündü.

Belki de ona haber gönderip Salı günkü planlarını iptal etmeliydi.

Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Yalnız geçirdiği bu aylar boyunca kendisi hakkında öğrenmek istediklerini öğrenebilmesi için keşfetmesi gereken şeylerden biri de arkadaşlıklarının doğası olabilirdi.

Arkadaşlık... Hayır. Romantizm artık hayatına alamayacağı bir şey miydi? Elli yaşına girmek üzere olduğu ve bu yakışksız olacağı için mi? Stratton'ın Dul Kontesi olduğu ve bir dul gibi davranması beklendiği için mi? Kim tarafından? Ailesi mi? Komşuları mı? Toplumun geneli mi? Davranışlarının ve duygularının başkaları tarafından dikte edilmesine izin mi verecekti? Hayatının geri kalanında?

Daha önce hiç yapmadığı bu iç gözlem başını ağrıtıyordu.

-

Matthew Pazar sabahı Albay Wexford'un evine gitmişti, ailenin orada olacağını biliyordu.

kilisede. Eve birkaç masa ayağı getirmiş ve bütün gün bunlar üzerinde çalışarak Pazar günleriyle ilgili her zamanki kuralını bozmuştu. Ertesi sabah, öğleden sonra ve akşam Albay'ın ahırında çalıştı, Bayan Wexford birkaç mil ötedeki bir kasabaya yeğeniyle alışverişe gittiği için işinin bölünmeyeceğini biliyordu. Salı günü işe yine çok erken başladı. Öğle yemeği saatine kadar devam etmek niyetindeydi, böylece Clarissa ile piknik yapmak için göle gitmeye zamanında yetişebilecekti.

Cumartesi gününden beri tedirgin olduğu bir konuydu bu, doğruydu, çünkü bu kez gezintilerini gizli tutmaya çalışmayacaklardı. Ravenswood'daki hizmetkârların odası, dul kontesleriyle köyün marangozunun bir kez daha birlikte vakit geçirecekleri haberiyle çalkalanacaktı.

Yine de gideceğini söylemişti ve gidecekti. Şansları yaver gitmiş olacak ki, en iyi planlanmış gezintileri bile mahvedebilen yağmurdan kurtulmuşlardı. Hava sadece güzel değildi; güneşli ve sıcaktı, bahardan çok yaz gibiydi. Cumartesi gününden bile daha sıcaktı. Aslında göl kenarında oturup piknik çayının tadını çıkarmak için mükemmel bir gündü.

Ne yazık ki bugün aralıksız çalışmadı. Ahırın kapısı saat dokuzda açıldı, işe başladıktan üç saat sonra, daha az gibi görünse de.

"Oh, Bay Taylor, işte buradasınız," dedi Bayan Wexford içeri girerken. "Seyislerden biri aÇçıya, o da hizmetçime saatlerdir burada olduğunuzu söylemiş. Bu da demek oluyor ki buraya kahvaltınızı yapmadan geldiniz. Bu olmaz, biliyorsunuz. Kahvaltı günün en önemli öğünüdür, özellikle de bir işçi için. Size çayınızla birlikte yiyecek bir şeyler getirdim."

Kadının elindeki kumaş kaplı tepsiyi almak için bir adım öne çıktı ve tepsinin ağırlığından kadının ona bir ziyafet getirmiş olduğunu tahmin etti. İşinin bölünmesini gerçekten istemiyordu ama bu onun açısından nazik bir jestti. Tepsiyi yere bıraktı ve örtüyü kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Bayan Wexford," dedi. "Çok cömertsiniz."

"Sizi tutmayayım," dedi, "eminim bir an önce yemek yiyip işinizin başına dönmek istersiniz. Siz yemek yerken ben de biraz bakabilir miyim?"

Bir cevap beklemeden, üzerinde çalıştığı masaya doğru neredeyse zıplayarak gitti ve henüz yarısı bile bitmemiş olmasına rağmen hayranlık ve sevinçle haykırmaya başladı.

Ona büyük bir porselen çay bardağı getirmişti. İçine süt ve muhtemelen şeker de eklenmişti. O da çayına şeker koymadı. Tabağın üzerinde iki bisküvi duruyordu. Ayrı bir tabakta iki kalın dilim bol tereyağlı tost ve bir yığın ince kesilmiş soğuk sığır eti vardı. Tabağın yanında ahududu reçeline benzeyen bir kap ve hardal vardı. Büyük bir sürahi dolusu dumanı tüten muhallebi, içinde büyük bir dilim elmalı tart bulunan bir kâsenin yanında duruyordu.

Sana küçük bir şey getirdim.

Başını salladı ve neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"En güzel hayallerimde görüldüğünden bile daha muhteşem olacak," dedi Bayan Wexford, sesi coşkuluydu, ellerini göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. "Siz gerçekten de dahisiniz Bay Taylor ve bunu soran herkese söyleyeceğim. Zaten herkes bunu bilmiyor değil."

Matthew, o konuşurken yemeğe bir çentik atmaya çalıştı ve bunun gerçekten zor olmadığını görünce şaşırdı. Aç olduğunu fark etmemişti ve yemekler çok lezzetliydi, kahvaltıda elmalı tart ve koyu muhallebi yemek ne kadar tuhaf görünse de.

Çaydan bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı yere bıraktı. Kız gidene kadar bekleyecek ve çayı dökecek bir yer bulacaktı, böylece kız görmeyecek ve incinmeyecekti.

"Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim," dedi, çalışma masasından dönüp tepsiye bakarak. "Umarım size yeterince getirmişimdir, Bay Taylor. Bir işçi olduğunuzu biliyorum ve bu nedenle Andrew ve benim, hatta Ariel'in iştahından daha fazla iştahınız olmalı. Biftek ve tart

ve muhallebi dün akşamki yemekten, ama bir gece boyunca serin bir kilerde bekletildiler ve hala oldukça tazeler. Muhallebiyi tekrar ısıtmak onu oldukça koyulaştırdı ama ben aslında bu şekilde seviyorum."

"Ben de öyle," dedi.

"Çay ve bisküvilerinizi en sona bıraktığınızı görüyorum," dedi. "O zaman tepsiyi yanıma almayacağım."

"Ayrılmadan önce onu mutfağa geri götüreceğim," dedi.

Gitmek için döndü, tereddüt etti ve geri döndü. "Bay Taylor," dedi. "Size dostça bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Bizimki gibi bir mahallede," dedi, "bazı beklentiler vardır. Bunlara tam olarak uyulmadığında insanlar haklı ya da haksız olarak üzülebilir ve dedikodu dilleri dolaşmaya başlayabilir. Böyle bir riski göze almak her zaman akıllıca değildir."

Bir an için daha fazlasını söyleyecekmiş gibi göründü, ama onun yerine arkasını döndü, ahırdan aceleyle çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Anlamamış gibi davranmak kolay olurdu. Ne de olsa hiç de açık konuşmamıştı. Ama Matthew yeterince iyi anlamıştı ve midesinin bulandığını hissetti. Tahmin edilebileceği gibi, dedikodular başlamıştı bile. Çünkü bir Cumartesi günü öğleden sonra Ravenswood parkında Stratton Dowager Kontesiyle birlikte yürüyordu. Sadece yürümüyor, aynı zamanda onunla el ele tutuşuyordu.

Konuşmalar ancak bu öğleden sonra artabilir.

Kendi iyiliği için umursamadı. Evet, umursuyordu. Sessiz ve içine kapanık bir adamdı, dikkatleri üzerine çekmekten nefret ederdi. Bunu gönüllü olarak yapmaya en çok yaklaştığı gün, artık bir yaz haline gelmiş olan

yıllık yerine iki yılda bir düzenlenen bir etkinlikti. Okçuluk yarışmasına katılmadan duramazdı ve geçen yıl hariç, muhtemelen her iki yarışmayı da kazanacağını ve diğer şenlik müdavimleri onu alkışlayıp sırtını sıvazlarken ve elini sıkarken ödül kurdelelerini Stratton'dan almanın dayanılmaz utancıyla yüzleşmek zorunda kalacağını bilse bile, ahşap oyma yarışmasına da katılmaktan geri durmamıştı.

Yerel dedikodulara konu olma ihtimalinden hoşlanmıyordu.

Yine de böyle bir dedikodunun Clarissa'yı nasıl etkileyeceğini çok daha derinden önemsiyordu. Clarissa genellikle ağırbaşlı ve edepli bir kadın olarak tanınırdı; merhum kontla evlendiğinden beri, onun zina davranışlarının kışkırtmasına rağmen bir adım bile yanlış atmamıştı. Herkes tarafından derin bir saygı görüyor ve birçok kişi tarafından seviliyordu.

Şimdi Ravenswood'da, ailesinin desteği olmadan yalnız başına yaşarken adının onunla birlikte anılması büyük bir skandal olurdu. Doğuştan bir beyefendi olduğunu, on mil ötede bir malikânenin, büyükçe bir parkın ve çiftliğin sahibi olduğunu hatırlayanlar olacaktır elbette. Ama hatırlayanlar bile son yirmi küsur yıldır doğuştan gelen haklarını, seçtiği mesleği -eğer buna meslek denebilirse- fiilen reddettiğini söyleyeceklerdir.

-Kaldığı yeri ve arkadaşlarını seçmesi de onu bir beyefendiden beklenebilecek saygıyı görmekten alıkoyuyordu. Kesinlikle bu gerçekler onu Stratton Kontesi'nden çok farklı kılıyordu.

Matthew, zihnini masa üstü için çeşitli tonlarda ahşaptan yaptığı kakma mozağe odaklamaya , bunun işe yaramayacağına karar verdi. Bu öğleden sonra gidecekti, çünkü gideceğini söylemişti. Ama olmalı. Onun da izniyle, her şeyi olurlarına bırakacaktı.

Dowager için bir proje üzerinde çalıştığı, Ben Ellis ve karısının beklediği çocuğa vermek istediği bir hediye tasarlayıp yaptığı biliniyordu. Böyle bir hikâyeye muhtemelen dedikodulara hemen son vermeyecekti, ama dedikoduları besleyecek başka bir şey yoksa, sonunda herkes omuz silkecek ve toplantılarının asıl amacının projeyi planlamak olduğunu varsayacaktı. Elbette, el ele tutuşmanın lanetleyici ayrıntısını hemen bırakmayacak olanlar olacaktır. Ama eğer daha fazlası yoksa...

Matthew işine geri döndü.

CHAPTER EIGHT

Clarissa Salı sabahı erkenden Cartref'e uğradı. Sör Ifor ve Leydi Rhys yıllık ziyaretleri için ayrılacaklardı.

Clarissa onların dakik olmayı sevdiklerini biliyordu. Pazar günü kiliseden sonra diğer birkaç kişiyle birlikte onlara en iyi dileklerini iletmişti ama kızları en büyük oğluyla evlenmeden önce bile her zaman yakın arkadaş olmuşlardı. Şimdi üçü iki torunu paylaşıyordu.

Yolda onları görmeye gitti ve onları kahvaltı masasından yeni kalkmış, oğulları İdris ve onlara eşlik etmeyecek olan karısı Eluned tarafından telaşlandırılırken buldu. İdris, babasına yolculuğu alışlageldiğinden daha kademeli bir şekilde gerçekleştirmesini öğütüyordu.

"Unutma baba, annem artık eskisi kadar genç değil," dedi.

Leydi Rhys, Clarissa'yı selamladıktan sonra oğluna döndü. "Ne kadar da arsızlaşıyorsun İdris," dedi. "Henüz yaşlanmadım, genç adam."

Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Bu sadece bir öneri anne," dedi. "Ama bazen babamın burnu Galler'e doğru yöneldiğinde, oraya yeterince hızlı gidemediğinden ve yemek yemeyi ve uyumayı unuttuğundan nasıl şikayet ettiğini biliyorsun. Hatta çoğu zaman zavallı atları bile değiştiriyor."

"Sir Ifor, "İnsanın hayatını nasıl yaşayacağını kendi oğlu tarafından söylenmesi gerektiği üzücü bir gün," dedi. Ama bunu boş verin. Clarissa, seni cumartesi günü tepelerin zirvesinde görmüştüm, değil mi? Sana şapkamı sallayarak kendimi gösterdim, ama ne sen ne de arkadaşın beni gördünüz. Ne bir at arabası ne de bir at gördüm. Oraya yürüyerek gittiğinizi asla söylemeyin."

Herkes ona ilgiyle bakarken Clarissa, "Evet, öyle yaptım," dedi. "Evden buraya kadar yürüdük ve geri döndük. Kendimle çok gurur duyuyordum. Ve eğer oğullarımdan herhangi biri Ravenswood'da olsaydı, yaşlandığımı ima etmeleri için onlara meydan okurdum."

Ciddi olmadığını göstermek için İdris'e gülümsedi.

Sör Ifor'un onun kiminle olduğunu görüp görmediğini merak etti, çünkü bu kesinlikle oğullarından biri değildi. Bazen insanların spekülasyon yapmasına izin vermektense sadece bilgi vermek daha kolaydı.

"Matthew Taylor, Jennifer ve Ben'in bekledikleri bebek için bana bir beşik yapacak," dedi. "Bana çoktan eskizlerini gösterdi. Oldukça muhteşem olacak; her tarafı hayvan, bitki, kuş ve kelebek oymalarıyla kaplı olacak. Cumartesi günü o uzun yürüyüşte bana eşlik etti. Matthew ve ben uzun bir geçmişe sahibiz. Büyürken yakın arkadaştık. Babasının arazisi benim babaminkine bitişikti."

"Ve çok da centilmen bir adam," dedi Leydi Rhys. "Bizimle gelmeyeceğinden emin misin Clarissa? Devlin ve Gwyneth'in çok mutlu olacaklarını ve akrabalarının senin için kırmızı halı sereceklerini biliyorsun. Biz eğlenirken senin Ravenswood'da bir aydan fazla yalnız kalacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Bazen bir süreliğine yalnız kalmak iyidir," dedi Clarissa, arkadaşlarının Matthew ve beşikle ilgilenmemesinden duyduğu rahatlama üzerinde durmak istemeyerek. "Burada geçirdiğim sessiz zamanın tadını çıkarıyorum, yine de ailem eve geldiğinde onları ağırlamak için atacağımdan eminim. Onların arkadaşlığına yeniden minnettarlık duyacağım." "Eh, bu da bir bakış açısı," dedi Leydi Rhys.

"Yalnız kalmak kendim için seçeceğim bir şey değil, özellikle de Galler beni çağırırken."

O konuşurken herkes onu ve Sör Ifor'u bekleyen seyahat arabasına doğru ilerliyordu. Clarissa, Rhyses'lere birbirlerine sarılma ve sevgiyle vedalaşma fırsatı vermek için geride durdu. İdris annesini arabaya bindirdi, Sör Ifor da arkasından bindi, arabacı kapıyı sıkıca kapattı ve elindeki kurdeleleri toplamak ve dört ata yola çıkmaları için işaret vermek üzere kutuya tırmandı. İdris ve Eluned, arabanın penceresinden dalgalanan beyaz mendil çekilene ve araç gözden kaybolana kadar el salladılar.

"Gelin ve biraz kahvaltı edin, Leydi Stratton," dedi Eluned. "Ravenswood'da kahvaltı etmeyi özlemiş olmalısınız. Bir sürü yiyecek kaldı."

"Teşekkür ederim, ama eve gitmem gerekiyor," dedi Clarissa. Eluned gülümseyerek, "Güzel, sakın hayatınıza," dedi. "Tadını çıkar fırsatınız varken, Leydi Stratton."

Clarissa sabahın geri kalanını oturma odasında geç ve yavaş bir kahvaltı yaparak ve açık pencereden dışarı bakarak, hem kitapları hem de nakışları görmezden gelerek geçirdi. Yazması gereken mektuplar da bekleyebilirdi.

Sör Ifor, üç gün önce ona söylemeden önce tepelerde onunla kimin olduğunu biliyor muydu? Büyük ihtimalle öyleydi. Karısı söylediğinde ne kendisi ne de karısı şaşırmıştı.

Onlar. Leydi Rhys -Bronwyn- Matthew'u nazik bir şekilde tarif etmeye bile hazırды.

Arkadaşları Matthew'la olan arkadaşlığıyla gerçekten ilgilenmiyorlar mıydı? Yoksa Sör Ifor bu sabah konuyu ona bir tür uyarı olarak mı açmıştı? Onları birlikte gördüyse, başkaları da görmüş olabilir miydi? Ve elbette başka biri de görmüştü - Ravenswood bahçıvanlarından ikisi. İkisini el ele yürürken görmüşlerdi.

Haberin muhtemelen yayılıyor olması umurunda mıydı? Pek değil, diye düşündü ilk başta. Sadece gerçekten kötü niyetli dedikoducular bundan bir şeyler çıkarmaya çalışırdı. Birçok insan Matthew'un bir beyefendi olduğunu bilirdi. Ne de olsa bir beyefendi gibi konuşuyordu. Hatta birkaçı babasının ve şimdi de erkek kardeşinin Greenfield'ların, yani kendi ailesinin yakın komşuları olduğunu hatırlayacaktı.

Ancak...

Belki de Matthew'un hatırı için önemsiyordu. Matthew çok sessiz ve özel bir adamdı. Herhangi bir dedikodunun odağı olmaktan nefret ederdi. Burada yalnızken onunla arkadaşlık kurma fikrinden hoşlanması şüphesiz bencilce bir davranıştı. İki karşılaşmalarından da keyif almıştı ve bu öğleden sonra göle yapılacak gezintiyi ve piknik çayını, katıldığı ısıltılı partilere ve cana yakın arkadaşlara rağmen Londra'da hiç hissetmediği bir hevesle dört gözle bekliyordu. Hava yine mükemmeldi, bahardan çok yaza benziyordu.

Belki de her şeye rağmen bu arkadaşlığa bir son vermesi gerekiyordu. Bu öğleden sonra evdeki herkes, hazırlanmakta olan iki kişilik piknik çayını kiminle paylaşacağını bilecekti. Ama neden şimdi bitirsin ki? İnsanlar onları zaman zaman birlikte görmeye alışacaklardı. Ya da görürler miydi? Belki de daha fazla skandal daha uzun o ve Matthew görüldü

Hayatta birbirlerinden çok uzakta olan iki insan için yakışksız sayılabilecek bir dostluğun peşine düşmek?

Özgürlüğünün hiç de sınırsız olmadığını, kendine ayırdığı bu yalnız zamanda kadar erken keşfetmek ne kadar da can sıkıcıydı. Çünkü riske attığı sadece kendi itibarı değildi. Matthew'unkini de riske atmaya hakkı yoktu. Birçok açıdan Matthew'un kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Sonunda, devam etmenin yanlış ve bencilce olacağına karar verdi, penceresinden çayırdaaki koyunları gerçekten görmeden onlara bakıyordu. Devam eden bir dostluk, Hindistan'ın kuzeyindeki o manastırda geçirdiği yıl ya da yıllar boyunca zor kazanılmış olan huzurunu yok edebilirdi. O zamandan beri ona iyi hizmet etmişti. Bunu gözlerinden ve hayatını el emeği ve becerisiyle kazanarak sürdürdüğü sessiz, mütevazı hayatından anlamak mümkündü.

Vicdanen bu barışı tehdit edemezdi.

Öğleden sonra ona açıklayacaktı. Bu arada pikniklerinin her anının tadını çıkaracaktı. Anılar çok değerli olabilirdi ve önümüzdeki yıllarda onunla olan bu birkaç karşılaşmayı büyük bir sevgiyle hatırlayacağını biliyordu.

Ama... anılar yeterli olur mu?

-

W Matthew Ravenswood'a vardığında, beklediği arabanın yerine açık bir barouche'un dışarıda ana kapılarında durduğunu gördü. Bir seyis atların başında dururken, bir arabacı da yumuşak bir bezle pırıl pırıl bir kapısındaki toz lekesini silmeye çalışıyordu. Her iki adam da kibarca başını salladı.

Matthew onları selamladı.

Clarissa onun köyden yukarı doğru yürüdüğünü görmüş olmalıydı. Ön kapıya çıkan merdivenlerden inerken üzerinde açık renk muslin bir yazlık elbise ve sarkık kenarlı hasır bir bone vardı. Torununun Noel için ona verdiği parlak renkli şemsiyeyi taşıyordu. Işıl ışıl gülümsüyor ve tüm dünyaya yarı yaşında bir kadın gibi görünüyordu.

"Gün bundan daha mükemmel olabilir miydi?" diye sordu adam onu merdivenlerin dibinde karşılamaya giderken.

Elbette havadan söz ediyordu. Ancak arkasındaki iki sessiz adamın çok iyi farkındaydı. Onlarla birkaç kez, akşamları bir bardak bira içmek ve biraz da erkeklerle arkadaşlık etmek için gittiği ve onların da benzer bir amaçla gittikleri köy hanının meyhanesinde oturmuştu. Bu adamlar ve Ravenswood'daki diğer hizmetkârlar Matthew'a her zaman kendilerinden biri gibi davranmış ve onu sohbetlerine dâhil etmişlerdi. Matthew onlar için sadece yerel bir marangozdu, aynı zamanda ok ve yay kullanmadaki üstün becerisine hayran oldukları bir adamdı.

"Yarım saat kadar önce Albay Wexford'un ahırından çıktığımda, ben yoğun bir Gekilde çalışırken baharın yaza dönüştüğünü görünce çok ÇaGırdım," diyerek onu arabaya bindirdi ve içeri kadar takip etti. "Ahırda hiç pencere yok ve ışık için sadece lambalar var. Bildiğim kadarıyla dışarıda yağmur ya da kar yağıyor olabilirdi."

"Bayan Wexford'un yemek masası üzerinde mi çalışıyordunuz?" diye sordu.

"Öyleydim," dedi. "Şimdiye kadar gördüklerinden memnun görünüyor. Bir yandan işime devam edebilmem için beni rahatsız etmeyeceğine dair güvence veriyor, diğer yandan da ahıra gelip bakmak için sık sık bahaneler buluyor."

"Senin için oldukça rahatsız edici olmalı," dedi ölerek, emsiyesini başının üzerine kaldırırken ve seyis atların başından çekilirken ve arabanın tekerlekleri le giden terasın taşları üzerinde ıcırdarken.

Karşılarındaki koltuğun üzerinde büyük bir piknik sepeti duruyordu. Matthew sepetten kadına baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Aşımızdan iki kişilik bir piknik ayı hazırlaması istendiğinde," dedi, "inanıyorum ki zihninde iki bölük asker görüyor, hepsinin doymak bilmez iştahları var ve içlerinden biri bile birazcık a kalmasın diye doyurulmaları gerekiyor."

"Cumartesi günkü piknik ayından biraz daha özenli olacağını tahmin ediyorum," dedi hayıflanarak.

"Biraz daha fazla," diye kabul etti, elenmiş görünüyordu. "Ama bir daha senin getirdiklerinden daha lezzetli peynirli sandviç ya da çekirdekli kek ya da daha ferahlatıcı bir su yiyeceğimi sanmıyorum."

Güldü. Yine de söylediklerinde ciddi görünüyordu. Rahatlamaya alıştı. Kendi kendine sınıf ayrımlarının artık onun için bir şey ifade etmediğini, tüm bu saçmalıklarla işinin bittiğini söylemek çok iyiydi. Yıllarca tüm sınıflarla başarılı bir şekilde kaynaşmış ve hepsiyle rahat etmişti. Ama birkaç gün önce o iki bahçıvan onu Stratton Kontesi'yle el ele yürürken gördüklerinde kendini hiç de rahat hissetmemiştı. Onlar da köyün barında birlikte vakit geçirdiğı adamlardı. Ve bugün, birkaç adım ötede, başının iki yanında işleyen bir kulağı olan arabacının geniş sırtının farkındaydı.

"Sonuçta bu öğleden sonra arabayı getirmemeye karar verdim," dedi Clarissa. "Aklıma zavallı atın en azından birkaç saat gölde mahsur kalıp bizim dönmemizi bekleyeceği geldi. Bu şekilde atlar ahırlara geri götürülebilir ve biz de gitmeye hazır olduğumuzda gölden yürüyerek geri dönebiliriz."

"İyi fikir," dedi. "Yemek artıklarından oluşan sepeti aramızda taşıyacak mıyız?"

"Hayır." Güldü. "Daha sonra biri getirecek. Ama dün akşam Ben ve Jennifer'a beşikten bahsetmek için mektup yazdığımı söylemek istedim. Senin yapacağından değil, yeni bebek için benim hediyem olacağından. Zamanı geldiğinde bunu bir sürpriz olarak vermekten nefret ediyorum, ancak çocuk odasında zaten başka bir kurulum olduğunu keşfetmek istemiyorum. Ama bunu kaplayacağınız tüm harika oymalar sürpriz olarak kalacak. Eşsiz bir mobilya parçası olacak. Bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Düşündüm ki," dedi, "ona uygun bir çekmeceli dolap da ekleyebilirim."

"Bu harika olur." Şemsiyesini döndürürken yüzü zevkle aydınlandı.

Onun ne yaptığını anlamıştı. Konuşmanın, onları bir araya getiren iş projesine odaklanmasını sağlıyordu. Muhtemelen hizmetkârlara sadece duymalarını istediği şeyleri söylemek onun için ikinci bir doğa haline gelmişti. Hatta şimdi bunu bilinçsizce yapıyor bile olabilirdi.

Göle çok uzak değildi. Arabacı sepeti kaldırıp kısa bir mesafe ötedeki kayıkhanenin gölgesine taşırken Matthew kendini biraz çaresiz hissetti. Adam daha sonra kayıkhaneden büyük bir battaniye çıkarıp biraz ilerideki bankın üzerine serdi, böylece güneş ışığı alacaklar ve gölü engelsiz bir şekilde görebileceklerdi.

su ve etrafındaki manzara. Sonra kutusuna geri döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Tuhaf," dedi Matthew.

"Öyle miydi?" Önce geri çekilen arabaya, sonra da ona baktı. "Özür dilerim. Hayatı senin için daha karmaşık ve daha az konforlu hale getirdim mi? Geçen yıllar boyunca arkadaşlığımız hakkında pek düşünmedim. O zamanlar bitmesi gereken bir şeydi ve bitti. Ancak son zamanlarda büyük bir nostaljiyle geriye baktım ve birbirimizden neredeyse tamamen uzak durmamıza artık gerek olmadığını fark ettim. Birbirimize yakın yaşıyoruz, hatta çocukluğumuzdakinden bile daha yakın. Bildiğim kadarıyla senin bir eşin ya da başka bir bağın yok ve ben de altı yıldır dulum. Bu yıl ben burada yalnızken, ailem ve misafirlerim dikkatimi dağıtmadan dostluğumuzu tazelemek iyi bir fikir gibi geldi. Gerçekten de arkadaşlığınızdaki ve sohbetinizden çok keyif aldım. Benden başka kimseyle paylaşmadığınızı bildiğim sırlarınızdan onur duydum. Ama görünen o ki bencilce davranmışım."

İşte bunu bitirmek için bir fırsattı. Yürüye bilirdi bile. ve eve geri dönmeden önce ne kadar kalmak isterse istesin onu yalnızlığa ve göle bırakacaktı.

Tek başına.

Bu hiç de centilmence olmazdı.

"Ben de seninle birlikte olmaktan çok keyif aldım Clarissa," dedi. "Artık burada olduğumuza göre, bu öğleden sonranın da tadını çıkaralım mı? Sepetin içindekilerle iştahımızı, etrafımızdaki güzelliklerle de duyularımızı şenlendirelim mi?"

Bu öğleden sonrası için. Bu son öğleden sonrası için. Gerçekte söylediği buydu ve kızın bunu anladığını ve büyük olasılıkla kabul ettiğini görebiliyordu.

Bu öğleden sonra genç ve güzel görünüyordu, diye düşündü bir kez daha, hafif muslin elbisesi, sarkık kenarlı hasırı ve başının üzerindeki uyumsuz parlak şemsiyesiyle güneşin altında duruyordu. Gülümsüyordu.

"Yemek vakti gelene kadar piknik örtüsünün üzerinde oturup manzarayı seyretmek ve işimiz bittiğinde eve yürümek istemiyorum" dedi. "Bir şeyler yapmak istiyorum. Kayıkla kürek çekebilir misin Matthew? Çaresiz olduğumdan değil. Çocukları küçükken hep buraya getirirdim ve çocuklar denemekten yorulduklarında kürekleri alırdım ve gölün etrafında her seferinde bir çift kürek çekerdim. Bazen hepsini bir araya toplar ve keşfetmek ya da gölün uzak ucundaki plaj dediğimiz yerden yüzmek için adaya doğru kürek çekerdim. Ne güzel günlerdi."

Bütün bunlar olurken Stratton'ın nerede olduğunu merak etti. Hala Londra'da parlamenterlik görevlerini mi yerine getiriyordu? Emlak işleriyle mi meşguldü? Matthew bu adamdan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı. Popülerliğini anlayabiliyordu, çünkü herkese karşı sonsuz ve görünüşe göre gerçekten sevimli ve güler yüzlüydü. Yazlar ve kışlar boyunca gerçekleşen pek çok sosyal etkinlikte mükemmel bir ev sahibi olmuştu. Ama Matthew her zaman onun aslında tembel ve sığ karakterli bir adam olduğundan şüphelenmişti. Ayrıntılı eğlenceleri organize etme ve kusursuz bir şekilde yürütülmesini sağlama işinin çoğunu kontesi yapıyormuş gibi görünüyordu. Matthew, on yıl önceki o felaket yaz şenliğine kadar Stratton'ın Londra'da geçirdiği aylar boyunca karısına sadık kalmadığına dair hiçbir kanıt bulamamıştı ama bunu duymak şaşırtıcı olurdu.

"Bizi sonsuz dairelere sokmadan kürek çekebileceğime inanıyorum," dedi. "Ve bizi suya düşürmeden ve tekneyi alabora etmeden."

"O zaman beni kürek çekmeye götür," dedi. "Ben kayıkta oturup etrafı seyredeceğim." Güldü.

Ah, Clarissa, diye düşündü adam kayıklardan birini çekip çıkarırken ve küreklerde herhangi bir sızıntı, yarık ya da ahşap çürümesi izi olmadığından emin olurken, Clarissa da küçük bir havlu yığınını taşıyıp içine yerleştirdi. Hayatı ne kadar mutlu olabilirdi ki? Elinden gelenin en iyisini yapardı elbette. Burada lüks bir yaşam sürmüştü, tüm görevlerini titizlikle ve zarafetle yerine getirmiş, Stratton'ın yan çocuğu da dahil olmak üzere çocuklarını çok sevmiş, çevresinde dostları ve dost canlısı komşuları olmuştu. Artık hayat boyu maddi güvenceye sahip olduğuna şüphe yoktu ve onu her zaman sevecek ve ona oğulları ve kızları vardı. Çok gençken bir yabancıyla evlenmeye karar verdikten sonra iyi bir hayatı olmuştu.

Ama mutlu muydu? Bunca zamandır ne kadar mutluydu?
Ne kadar

Şimdi mutlu muydu? Londra'dan eve erken ve yalnız dönme kararı oldukça sert bir karardı. Çocukları ona alternatifler sunmuş olmalı, böylece yaz boyunca yanında birileri olacaktı. Erkek kardeşi ve arkadaşı olan yeni karısı da denemiş olmalıydı. Ama eve, ona söylediğine göre, düşünmek ve değerlendirmek için yalnız kalmak amacıyla gelmişti. Ve ilk kararlarından biri de onunla arkadaşlığını yenilemek olmuştu.

"İzin verin," dedi, bir eliyle tekneyi kıyıya yaslarken diğer elini de ona uzattı.

Dikkatlice içeri girip oturdu ve karşısındaki yerini almadan önce adamın tekneyi demirlerinden kurtarmasını izledi. Onları kıyıdan uzaklaştırmak için bir kürek kullandı.

"Macera başlasın," dedi ve tekrar güldü. "Ne zaman kürek çeksem bütün çocuklar bu şarkıyı söyler ve ben uzaklaşırken tezahürat yaparlardı."

Matthew göğsünde bir sızı hissetti. Kızının hayatından çok şey kaçırmıştı. Ve kızı doğumundan sonra hayatta kalabilseydi kendi hayatı ne kadar farklı olurdu. O kadar mükemmeldi ki. Onu ya da zavallı Poppy'yi nadiren düşünürdü. Onlar eski hayatlarındandı.

"Ben bir tezahürat duymuyorum," dedi.

Tezahürat yaptı ve yine gülerken şemsiyesini birkaç kez havaya kaldırdı.

Adanın güney tarafında, çoğunlukla kıyıdaki ağaçların gölgesinde kürek çekti. Sonra adanın batısındaki daha açık suya doğru kürek çekti ve çocuklarıyla birlikte yüzdüğü kumsal olması gereken eğimli kıyıyı gördü. Gölün batı ve kuzey kıyılarına yakın çok az ağaç vardı. Her tarafa bir patika yol inşa edilmişti. Hem orada yürüyenlerin hem de suda kürek çekenlerin seyir zevki için yapılmıştı. Kara tarafı, yeni yeni kendini göstermeye başlayan çiçek tarhları ve baharın başlarında çiçek açmış olması gereken süs çalılarıyla çevriliydi. Batı ve kuzey patikaları arasındaki virajda, sazdan çatısı, açık, sütunlu ön cephesi ve bugünden sonbahara kadar açacak çiçek sepetleriyle çok güzel görünen rustik görünümlü bir barınak vardı.

Burası pastoral bir yerdi, gölü Ravenswood'da.

Rahatlamak için bir yer. Öteki dünyayı unutturacak bir yer.

"Eskiden burada tüm mahalle için düzenlediğimiz akşam pikniklerini çok severdim," dedi. "Her zaman adadaki pavyondan çalacak bir orkestra bulurdum ve

Herkes doğu kıyısında ziyafet eker, sohbet eder, dinler ve mutlu olurdu. Siz hiç bunlardan birine katıldınız mı?"

"Birine," dedi. "Hollandalılarla birlikte geldim. Ağaçlara asılmış renkli fenerler ve suya yansıyan ışıklarıyla büyüleyiciydi. Ve müzik."

"Burayı kendi özel küçük Vauxhall'ımız olarak düşünürdüm," dedi. "Hiç Vauxhall Gardens'a gittiniz mi?"

"Londra'da mı?" dedi. "Hayır."

"Bizim eğlencelerimiz daha iyiydi," dedi. "Övündüğümde ya da böyle iğrenç bir şey yaptığımdan değil. Tabii ki Vauxhall'da olduğu gibi havai fişek gösterilerimiz hiç olmadı." İçini ekti. "Henüz gerçek dünyaya dönmeye hazır değilim Matthew. Adaya gidip keşfe çıkalım mı?"

"ıkış yolunu bulmak için bir ip yumağına ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu.

"İsterseniz dalga geçin," dedi. "ok küçük bir ada olduğunu biliyorum ama burası bizim. Gelin ve benimle birlikte keşfedin."

Matthew, gölün her yerinde kürek çektikten sonra tekneyi tekrar kıyıya çekmek yerine, demirleme yerini görebildiği adaya doğru çevirdi. Oraya ulaşınca dışarı atladı, tekneyi emniyete aldı ve ona yardım etmek için elini uzattı.

"Öyleyse," dedi, "keşfe çıkalım."

Ve garip bir mutluluk hissetti.

CHAPTER NINE

SClarissa bu öğleden sonranın tadını sonuna kadar çıkarmaya karar vermişti.

At arabası dar yoldan eve doğru gözden kayboldu. Eğer bu dostluklarının sonuncusu olacaksa, öyle olsun, ama en azından hatırlanacak bir öğleden sonra olsun.

Hava mükemmeldi, piknik sepetinde görkemli bir ziyafet onları bekliyordu ve kesinlikle tüm İngiltere'nin olağanüstü güzellikteki yerlerinden biri olması gereken bu yerde yapayalnızdılar. Çocuklarının küçük olduğu ve kendisinin şu an olduğundan çok daha genç olduğu o güzel yıllara dair pek çok anısı vardı. Ama bugün yeni bir anı yaratmak istiyordu.

Onun ve Matthew'un gençlik arkadaşlığı günleri çok uzun zaman önceydi. Ve o günlerin sonunda, her ikisi de evlenip hayatlarını birbirinden çok farklı yollarda sürdürmeye başladıklarında, birbirlerinin bir kadın ve bir erkek olarak farkına yeni yeni varmaya başlamışlardı. O zamanlar ikisi de bunu birbirlerine itiraf etmemişti çünkü arkadaşlık dışında herhangi bir ilişki onlar için imkânsızdı.

Artık yeniden arkadaşılar ve bu duyguları yeniden yaşıyorlardı. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Cumartesi günü öpüşmenin ve sonrasında eve dönerken yol boyunca el ele tutuşmalarının cinsel doğasını görmezden gelmek mümkün değildi. Muhtemelen bu yüzden ikisi de

her Şeye bir son vermeleri gerektiğine karar vermiş giblydiler. Ama son henüz gelmemişti. Önce bugünün tadını çıkarmaya karar vermiŐlerdi.

Ve keŐfedilecek bir ada vardı.

"Kaybolmamanız için yakın durun," dedi adam tekneyi karaya oturmamaları için güvenli bir Şekilde bağladığında. Aslında kazazede olma fikrinin bir cazibesi vardı ama biraz inandırıcı değildi. Ne de olsa büyük bir çaba sarf etmeden kayıkhaneye kadar yüzebilirlerdi. Ayrıca, yemek sepeti de oradaydı.

"Pekâlâ," dedi ona sırtarak ve elini kendi elinin içine aldı. "Beni medeniyete sağ salim geri getireceğin konusunda sana güveniyorum."

"Buradaki pavyon, evin yanındaki tepede bulunan tapınağın minyatür olarak neredeyse birebir kopyası," dedi. "Muhtemelen daha önce fark etmiŐsinizdir. Gelip oturmak ve hayal kurmak için çok güzel bir yer, ama ben her zaman en çok geceleri fener ışığında, içeride bir orkestra çalarken ve kıyıda komşu ve arkadaş kalabalığı varken sevmişimdir. Uzun zamandır böyle bir Şey olmadı."

Bir an için o günlere duyduğu nostaljinin acısını hissetti.

"Bir de orman var," dedi. "Gelin ve görün. Çocuklar buraya Karanlık Orman der ve birbirlerini korkutmaya, haydutları yakalamaya ya da aslanları ve ayıları avlamaya çalışırlardı."

"Tuhaf bir karıŐım," dedi.

"Çocuklara değil," dedi. "Ve çocuk gibi düşünen yetişkinlere de değil. Marangoz ve ahşap oymacısının becerilerini bekleyen bir beŐikte filler, zürafalar, köpekler, maymunlar ve ayılar, sayısız başka yaşam biçimiyle birlikte var olmayacak mı?"

"Touché." Güldü.

Ağaçların arasında ilerlediler, her zaman yaptıkları gibi parmaklarını sert kabukların üzerinde gezdirdiler, sanki ağacın içindeki yaşam gücünü hissetmek istercesine, dalların ve yaprakların arasından gökyüzüne baktılar. Görünmeyen kuşların şarkılarını ve çalılıklardaki aynı derecede görünmeyen böceklerin cıvıltılarını ve vızıltılarını dinlediler. Suyu yaklaştıklarında, ayakkabıllarını çamurla tıkayacak ve belki de dengelerini bozacak beklenmedik bir bataklık olmasın diye adımlarını dikkatlice attılar. Karşılıklı uyarıda bulunarak birbirlerinin ellerini tuttular ve bir ördek yavrularını bir girintiden açık suya doğru götürürken kıpırdamadan durdular, sonra hepsi güneş ışığına doğru salınarak uzaklaştı.

Kısa süre sonra - gerçekten büyük bir ada değildi - dışarı çıktılar.

Açık araziye ve her zaman plaj olarak adlandırılan hafif eğimli çimenli kıyıya, belki de suya doğru eğimli olduğu ve kademeli eğimini bir mesafe boyunca koruduğu için. Buraya yakın bir yerde kürek çekerken tekneyi karaya oturtmamaya dikkat etmek gerekirdi ama bu genç bir yüzücünün ve geniş sığıllıklarda sıçrayıp çığlık atmaktan başka bir şey yapamayan daha da küçük olanlardan sorumlu olan yetişkinin zevkiydi. Derin suya ani bir düşüş olmadığı gibi, yetişkin gözetmenin tetikte olması koşuluyla büyük bir tehlike de yoktu.

Kumsalın üç tarafı ağaçlarla kısmen gölgelenmişti. Öğleden sonra güneşi dördüncü taraftaki gölün suyunda parıldıyordu. Kısa bir süre önce teknedeki gördükleri gibi, batı kıyısındaki patikanın kenarı boyunca çiçekler ve çalılar açıyordu.

Matthew, "Burası cennetten küçük bir parça," dedi.

"Öyle," diye kabul etti. Adam hâlâ onun elini tutuyordu. Rahatlamış ve memnun görünüyordu. Ve -evet- şehvetli ve erkeksi. Neden fark etmemiş gibi davransındı ki? Elli yaşına yaklaşmış olabilirdi ama henüz ölmemişti. Ve belki de bu

Lord Keilly'nin, yani sevgilisinin sorunu neydi? Öldüğünden de değil. Görünüşte sağlıklı, yakışıklı bir adamdı ve ona bir sevgili olarak tavsiye edilebilecek her şeye sahipti. İyi bir doğumu, mülkü ve sağlam bir serveti olan bir beyefendiydi, tüm raporlara göre iyi karakterli bir adamdı ve kusursuz bir terbiyeye ve sevimli bir mizaca sahip gibi görünen bir adamdı. Ama hiç... Ah, onda onu cezbetmeyen şeyin ne olduğunu tarif etmek için uygun kelime ne olabilirdi? Cızırtı yoktu. Böyle bir bağlamda kullanmak için çok anlamsız bir kelime gibi geldi. Ama tam olarak buydu. Lord Keilly ile olan ilişkisinde hiç cızırtı yoktu ve olması da mümkün değildi.

Bir ought değil için beklemek cızırtı itibaren a
romantik

Orta yaşta sağlam bir ilişki kurulduğunda.

Oh, ne kadar saçma!

O zaman Matthew'la hissettiği şey cızırtı mıydı? Kesinlikle arkadaşlıktan ve hatta hafif bir çekimden daha fazlasıydı. Tanrım, o öpüşme sırasında birbirlerini istemişlerdi. Bunun karşılıklı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Onlar için bir peni," dedi.

Düşünceleri için mi? Doğru cevap verirse onun nasıl tepki vereceğini hayal ederek gülümsedi. "Düşünüyordum da," dedi, "belki de piknik sepetini buraya getirmeliydik."

"İsterseniz bunun için geri dönebilirim," dedi. "Ama sanırım çayımı beklemeyi tercih ederim. Oturalım mı?"

"Tekneye birkaç havlu koydum," dedi. "Eski alışkanlık. Çocuklarla birlikte neredeyse her zaman onlara ihtiyaç vardı. Ancak battaniye olarak pek işe yaramıyorlar."

"Peki çıplak çimenlerin nesi var?" diye sordu, elini ovmak için eğilmek üzere elini bırakırken

toprağın üzerinde. "Kupkuru. Ve kalın bir halı gibi görünüyor ve hissediliyor. Üzerine oturmak için paltomu ister misin?"

"Hayır," dedi ve oturdu, başlığını çıkarmadan ve düzleştirilmiş saçlarını elinden geldiğince kabartmadan önce eteklerini dikkatlice etrafına dizdi. Hava çıplak başına karşı nefis bir serinlik hissettiriyordu. Etrafındaki çimenler yemyeşil ve bahar gibiydi. Oturdu ve ona gülümsemek için başını çevirdi.

"Kesinlikle cennet," dedi.

"Evet."

"Son gezintimiz neredeyse tamamen benimle ilgiliydi," dedi. "Bugün sıra sende Clarissa. Bana uğraştığın bu krizden biraz daha bahset."

"Kriz mi?" Kadın irkilerek kaşlarını çattı. "Bu oldukça güçlü bir kelime."

"Hayatınızda belirli bir dönüm noktasına ulaştığınıza inanıyorum," dedi. "Muhtemelen ailenizle, hatta kadın arkadaşlarınızla tartışmanın imkânsız olduğunu düşündüğünüz bir konu bu. Daha ziyade, tek başınıza halletmeniz gerektiğini düşündüğünüz bir şey. Anlat bana."

Garip bir şekilde bu önce hiç yapmadığı bir şeydi. Birbirleriyle özgürce konuştukları ve adamın ona içini ve hayal kırıklıklarını döktüğü günlerde bile, onunla paylaşacak uzaktan yakından benzer bir şeyi olmamıştı. Hayatı neredeyse inanılmaz derecede geçmişti. Matthew ile arkadaşlığı sona erdikten yıllar sonra evliliğinin umduğu gibi olmayacağını öğrendiğinde bile, bir hanımefendi olarak aldığı eğitime güvenmiş ve aksi takdirde dayanılmaz olabilecek şeyleri görmezden gelebilmişti. Ancak eğitiminin onu eğitmediği tek şey, dullukla başa çıkmak ve uzun yıllar boyunca tam merkezinde yaşadığı ve işlev gördüğü hayata bir şekilde gereksiz olduğu duygusuydu.

Bu konuda nasıl konuşabilirdi ki?

Nereden başlayacaktı ki?

"Dulluğu gerçekten yaşamamış hiç kimse bunu tam olarak anlayamaz," dedi. "Sen kısa bir süre evli kaldın Matthew. Bunların ne kadarı senin için geçerli bilmiyorum ama her şey senin için dehşetle sonuçlandı ve çabuk iyileştiğini, hatta hiç iyileşmediğini sanmıyorum. Eşini kaybetmek diğer yaşlara benzemez. Çoğu insan, belli bir süre sonra -bir yıl, belki de iki yıl- kişinin acının en kötüsünden kurtulacağını ve hayatındaki değişikliklere uyum sağlayacağını ve yenilenmiş bir amaçla yoluna devam edeceğini varsayar. Özellikle de benimkinden olduğu gibi evliliğin kendisi, özellikle de son yıllarda, mükemmel olmaktan uzaksa, böyle bir varsayım söz konusu olabilir. Caleb'le aramızda belli bir mesafe vardı, gerçi birbirimizle hiçbir şeyi gerçekten konuşmadık - ya da belki de konuşmadığımız için. Ve tabii ki Devlin'i göndermiştim ve Ben de onunla birlikte gitmişti. Her ikisini de sonsuza dek kaybetmekten korkuyordum ve yokluklarının Caleb'e ağır geldiğini biliyordum. Karanlık bir dönemdi ve sonra tam ortasında öldü."

Kadın durakladığında sessizliği bozmadı.

"Hayatımda onun olduğu yerde bir boşluk var," dedi. "Diğer insanlar onun ani ölümünün benim için şanslı bir kurtuluş, kılık değiştirmiş bir lütuf olduğunu düşünebilir. Gerçekten de, özellikle ilk günlerde, öyle olmasını bekliyordum. Ama sonra boşluk başladı, bazen tüm duyguların yokluğu gibi, ama çoğu zaman biraz daha acı verici. Özümde eksik olan bir şeyin sızısı. Elbette kaybettiğim sadece kocam değildi. Birkaç yıl sonra Devlin eve dönüp Gwyneth'le evlendiğinde ve o da Stratton Kontesi olduğunda konumumu da kaybetmiştim."

benim yerime. İnsan henüz kırklı yaşlarındayken dul kalmak sistemi oldukça sarsıyor."

"Kayınvalide/kayınpeder ilişkisi ideal bir ilişki değil mi?" diye sordu.

"Oh," dedi. "Böyle bir izlenim vermek istemem. Tam tersi doğru, Matthew. Gwyneth harika biri ve ona bayılıyorum. Devlin'i hiç görmediğim kadar mutlu ediyor ve o mükemmel bir anne ve kontes. Senin de görmüş olman gerektiği gibi mahallede çok seviliyor. O mükemmel bir gelin. Evlendikten hemen sonra, pek çok yeni gelinin yaptığı gibi benimle nazıkçe dans etmek yerine, hala beni gerçek kontes olarak görüyormuş gibi davranarak ve komutayı ele almak için nazık bir yol arayarak görevlerini üstlendi. Ama kararlarının çoğuna beni de dahil ediyor. Düşüncelerimi, önerilerimi ve hatta yardımımı ister. Ama bu konuda asla dalkavukluk yapmaz. Eğer aynı fikirde değilse, bunu söyler ve bir neden gösterir. Yine de asla duygularımın üzerine kaba bir şekilde gitmez. Benim onu sevdiğim gibi onun da beni gerçekten sevdiğine inanıyorum."

"Ama-?" dedi. "Sesinde bir ama duyabiliyorum, Clarissa."

Bir süre sessiz kaldı ve ördek yavrularını güney kıyısındaki girişe götüren ördeği izledi.

"Amaç duygumun büyük bir kısmı yok oldu," dedi. "Elbette hâlâ Owen'ın halletmesi gereken bir mesele var, ama bir annenin etkisinin ya da müdahalesinin bu konuda büyük bir yararı olacağını sanmıyorum. O kendi yolunu bulacaktır. Kasabada aylak bir beyefendi olarak hayatını boşa harcayamayacak kadar zeki ve vicdanlı biri. Ve eğer yol gösterici bir ele ihtiyacı olursa, arayacağı kişi kesinlikle Devlin olacaktır. Benim de Stephanie ile anlaşmam gerekiyor."

Yapabileceğim her şeyi yaptım zaten. Bu yıl onu sarayda takdim ettim ve düzinelerce parti ve baloya götürerek onu tüm dünyaya tanıttım. Devlin ve Gwyneth ona görkemli bir çıkış balosu verdi. Kendisine uygun genç talipler bulmam için daha fazlasını yapmama izin vereceğini sanmıyorum. Çok inatçı olabiliyor. Hayır, bu kelimeyi kullanmak haksızlık olur. Çok sağlam bir karakteri var ve ben buna saygı duyuyorum. Keşke kendisiyle ilgili daha olumlu bir imajı olsaydı. Ama bu kendi içinde keşfetmesi gereken bir şey, tabii keşfedebilirse. Bu benim ona öğretebileceğim ya da ikna edebileceğim bir şey değil. Bir annenin gücü, çocuklarını doğurduğunda olmasını beklediğinden çok daha sınırlıdır."

Sustu ve adamın konuyu değiştireceğini umdu - belki de tekrar piknik sepetini getirmeyi ya da bankaya dönüp orada yemek yemeyi önerecekti. Ama o da sessiz kaldı ve dikkatinin tamamen kendisine odaklandığını hissetti. Bu çok zordu. Başkalarıyla kendisi hakkında konuşmaya, yani gerçekten konuşmaya o kadar alışık değildi ki. Yıllar boyunca buna en çok Kitty ile yaklaşmıştı ama o yılların çoğunda birbirlerinden uzakta yaşamışlar ve sadece uzun uzun mektuplarla iletişim kurmuşlardı. Aynı şey değildi. Mektupla daha kolaydı. O zaman yazmadan önce düşünmek, sözcükleri dikkatle seçmek, kendi anlayamadıklarını ayıklamak için zaman vardı.

"Dolayısıyla kriz, eğer hala öyle adlandırmak istiyorsanız," dedi.

dedi. "Sayısız yönden dünyanın en kutsanmış ve şanslı kadınlarından biri olduğumu biliyorum. Bütün bunlar benim evim için." Bir koluyla geniş bir hareket yaptı. "Ailemin tüm fertleri tarafından çok seviliyorum, buna iki gelinim ve damadımın da dahil olduğuna inanıyorum. Ama bana ihtiyaç olduğundan emin değilim. Ve çok

Bu konuda haklı olabileceğim korkusu beni rahatsız ediyor, çünkü ellinci yaş gününe yaklaşırken kendime acımak istemiyorum. Aslında bunun olmayacağı konusunda oldukça kararlıyım. Ama yerimi bulmam gerekiyor."

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Hayatın ne kadar farklı evrelerde yaşandığını fark ediyor musun Matthew?" diye sordu. "Çocukluğum, Caleb'le evlenmeden önceki ilk on yedi yılım vardı. Sonra evlilik yıllarım vardı. Her aşama çok farklıydı ve çok net bir şekilde tanımlanmıştı. Her birindeki rolümü biliyor ve benimsiyordum. Şimdi dulluk dönemime girmiş bulunuyorum. Aslında altı yılımı doldurdum bile, ama hala rolümün ne olacağını, eğer varsa, anlamış değilim. Ya da azalan yılları nasıl dolduracağımı. Ve bu ne korkunç bir kelime

-dwindling. Bu da çıktı? Bu bir

daha önce kullandığımı hatırlamıyorum. Buradaki parkın devasa büyüklüğüne rağmen hiç kimsenin bir çardak ev inşa etmeyi düşünmemiş olmasının ne kadar tuhaf olduğunu daha yeni fark ettim. Aileme ve on yedi yaşımdan beri sevdiğim her şeye yakın ama onlardan ayrı bir yerde yaşamaktan mutlu olabileceğimi düşünüyorum. İstersem kapıyı kapatıp kendimle baş başa kalabileceğim bir yerde. Demirhanenin üstündeki odalarda da böyle mi hissediyorsun?"

"Evet," dedi.

"Yine de bir çeyiz evi istemem bencilce," dedi. "Birçok insan, eğer bir evleri olacak kadar şanslılarsa, izbe evlerde yaşarken, benim Ravenswood'un tüm genişliğine evim diyebileceğim bir yerim var."

Dizlerini vücuduna ve Matthew'un bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissederken kollarını dizlerine doladı.

"Hayatınızın üç evresini bu şekilde görüyorum," dedi. "İlk ikisi tamamen zorunlulukla ilgiliydi - ailenizin

ve toplumun bir hanımefendi olarak sizden beklentileri. Çocukluğunu ve genç kızlığını senden ne beklediğini öğrenerek ve kendini buna hazırlayarak geçirdin. Bu konuda çok tek fikirliydin, Clarissa. Hatırlıyorum. Her zaman çok ama içinde hiç isyan yoktu. Hazırlanman beklenen gelecek, senin istediğin gelecekti. Evliliğiniz kocanıza ve ailenize karşı yükümlülükleriniz ve Stratton Kontesi olarak rolünüzle ilgiliydi. Ve yine görevinizi son derece iyi yaptınız. Güzel bir aile yetiştirdiniz. Ravenswood çevresine karşı yükümlülüklerinizi özveri, zarafet ve alçakgönüllülükle yerine getirdiniz. Herkesin saygısını ve birçok kişinin sevgisini kazandınız. Şimdiki kontese, size denk olmanın zorluğunu bıraktınız. Şimdi, bu üçüncü aşamada, artık acil yükümlülükleriniz yok. Bu aşama sizin için. Omuzlarınızda görev ya da yükümlülük ağırlığı olmayan bir evre. Ve bu görevlerin yerine getirilmesinden zevk ve tatmin duygusu alırken, özgürlük hakkında pek bir şey bilmiyordunuz, değil mi? Gerçekten olduğunuz kişi olma, gerçekten yaşamak istediğiniz hayatı yaşama özgürlüğü hakkında."

"Ama bütün mesele de bu zaten," dedi başını çevirerek kaşlarını çatı. "Ben tam olarak kimim Matthew? Gerçekten yaşamak istediğim hayat nedir?"

"Ne yazık ki," dedi, "bu sorulara cevap veremem. Sadece siz verebilirsiniz. Ama son zamanlarda sizi birkaç kez mutlu gördüm. Kontes rolünü üstlendiğiniz ve her zaman samimi görünen sıcak neşenizle tanındığınız yıllarda tanık olduğum şekilde mutlu değilsiniz. Ve genç bir anne olarak, çocuklarınızı yüzmeye ve burayı keşfetmeye getirdiğinizde ve şüphesiz onları eğlendirmek için onlarla sayısız başka şey yaptığınızda mutlu olmanız gerektiği gibi mutlu değilsiniz. Son zamanlarda sizi mutlu gördüm

kendiniz. Sadece kısa, kesik anlarda belki, ama çok gerçek. Evden tepelere kadar yürüdüğünüzde ve sonra en yüksek tepenin zirvesine kadar zahmetle tırmandığınızda, yorgun ve aldığımız dinlenme için çaresizdiniz. Ama tepede durup etraftaki kırlara bakarken yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Nefes nefese kalmıştın, kızarmıştın ve son derece mutluydun. Bunun farkında olduğunuzdan bile emin değilim ama bunu görmek... nefes kesiciydi."

"Eh, bu da bir başarıydı," dedi gülerek. Bir yanağını dizine dayadı ve ona bakmaya devam etti. "Çocuklarım benim rahatım konusunda çok titizdirler, bilirsiniz. Her yere iyi yaylanmış bir arabayla gitmem için ısrar ediyorlar. Beni şımartırlar ve benimle ilgilenirler. Yetişkin bir ailenin reisi ve dört çocuklu bir büyükanne olduğumun ve daha da olacaklarının farkında olmamı sağlıyorlar. Beni o uzun yürüyüşte nasıl sürüklediğini bilselerdi dehşete düşerlerdi."

Ona sıırttı. "Yaptığım şey bu mu?"

"Kesinlikle," dedi.

"Peki zorbalığa boyun eğdiğiniz için pişman mısınız?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Beni başka ne zaman kendi içimde mutlu gördün?"

"Yolun aşağısındaki güvenli uzun yoldan gitmek yerine tepeden aşağı koştuğunda," dedi.

"Mutlu musun?" dedi başını kaldırarak. "Matthew, çok korkmuştum."

"Ve seni yakalayıp döndürdüğümde çaresizce gülmek," dedi. "Ve beni pervasızca, skandal yaratacak şekilde öpmek."

Göz göze geldiler. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. "O zaman mutlu muydum?" diye sordu.

"Bu bir hataydı."

"Bu kendiliğinden ortaya çıkan bir sevinç patlamasıydı," dedi. "Hayatınız boyunca titizlikle takip ettiğiniz disiplinli davranış kurallarının hiçbirinden kaynaklanmadı."

"Kesinlikle öyle olmadı," dedi. "Bana rastgele erkekleri öpmem öğretilmedi."

Hafif kısık gözlerle ona baktı, başı biraz yana eğikti. "Ben bu muyum?" diye sordu ona. "Rastgele bir adam mı?"

İçini çekti. "Bu nasıl başladı?" diye sordu ona, ama bir cevap beklemedi. "Hayatımda iki erkeği sevdim Matthew. İki erkeği öptüm. Biri kocamdı."

"Diğeri de ben miydim?" Bunu bir soru olarak ifade etmişti ama ima ettiği şey son derece açıktı. Birkaç gün önce o tepenin eteklerinde onu kesinlikle öpmüştü.

"Bu geziye çıkarken," dedi, "bunun son olması gerektiğine inanarak çıktım. Senin de benzer bir karar verdiğini hissettim. Çünkü aramızdaki herhangi bir dostluk, ne kadar sıradan ya da masum olursa olsun, gizli tutulamaz. Şimdiden dedikodular yayılmaya başladı ve bu hiç de şaşırtıcı değil. Buradaki çeşitli bahçıvanlar ve diğer hizmetliler tarafından görüldük. Birkaç gün önce bizi tepede gören ve dikkatimizi çekmeye çalışıp başaramayan Sör Ifor Rhys'ten çok nazik bir uyarı aldım bile."

"Evet," dedi. "Bu sabah ben de bir uyarı aldım. Bayan Wexford'dan."

"Ah," dedi. "Öyleyse yeniden başlayan arkadaşlığımıza kesin ve ani bir son vermeliyiz çünkü dedikodu işiniz için kötü olabilir ve benim ve ihmalkâr ve beni kontrol edemeyen biri olarak görülecek olan ailemin itibarını zedeleyebilir. Peki bahsettiğin bu özgürlüğü nasıl ifade edebilirim Matthew? Bu bir yanılsama. Elim kolum bağlı.

Hayatımın geri kalanında toplumun beklentilerine ayak uydurmak zorundayım. Ve burada yirmi yıldan fazla bir süre boyunca inşa ettiğiniz ve ondan önceki yıllarda da geliştirdiğiniz üretken hayatınızı bir kenara atamazsınız."

"Haklısın, biliyorsun," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Bunun, buradaki davetlerinizden herhangi birini kabul edeceğim son sefer olması niyetindeydim. Dostluğumuz için ileriye dönük rahat bir yol göremiyordum. Bunun yenilenebileceğine inanmanın belki de bir hata olduğuna karar vermiştim. Kendi adıma kötü şöhretten korkmuyordum. Buradaki komşularımın takdirini kazanmak için hiçbir zaman kasıtlı olarak çaba göstermedim. İnsanlar işlerini bana getirebilir ya da başka yere gidebilirler. Bu benim için hiç önemli olmadı. Maddi ihtiyaçlarım çok az. Onları karşılamak için fazla bir şey gerekmiyor ve daha fazlasını hiç istemedim. Ama itibarınız konusunda endişeliydim, özellikle de Ravenswood'da yalnız olduğunuz şu anda. Masum bir dostluğa bile zarar vermek istemedim. Ama-"

"Ama?" Ona baktı ve hüznle gülümsedi.

"Ama bu öğleden sonra zaman geçtikçe ve seni yeniden mutlu gördükçe," dedi, "çocukken sürekli isyan içinde yaşayan yanıma buna neden son vermemiz gerektiğini soruyor. Sadece bizi gerçekten tanımayan ya da bizi hiç önemsemeyen başkalarının onayı için mi yaşamalıyız? Her şey şaşmaz bir saygınlıkla mı ilgili olmalı? Kişisel mutluluk pahasına bile olsa?"

"Ben küçük bir kızken bir derse çok önem verilirdi," dedi. "Bana itibarın bir hanımefendinin sahip olduğu en değerli şey olduğu öğretildi. İtibardan vazgeçersen her şeyini kaybedersin. Muhtemelen sonsuza kadar, çünkü insanların hafızası çok uzun."

"Dul bir kontes bir marangozla arkadaş olunca itibarını bir kenara mı atıyor?" dedi.

"Ya o ya da onun mutluluğu," dedi. "İkisine birden sahip olamaz. Dolayısıyla, toplumun beklentilerine boyun eğerse, gerçekten seçme özgürlüğü kalmaz. Kendi geleceğini şekillendirme, arkadaşlarıyla ve kendi seçtiğı faaliyetlerle meşgul olma gücünü kaybeder. Sadece mutlu olma, tepelerden aşağı koşma, çığlık atma ve gülme, rastgele erkekleri öpme, bir marangozla bir cep mendilinden daha büyük olmayan bir adayı keşfetme yeteneğini kaybeder, çünkü sırf onun arkadaşlığından o anda diğerlerinininkinden daha çok hoşlanır."

Yüzünü daha net görebilmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı ve görüşünü bulanıklaştıranın gözyaşları olduğunu fark etti. Ama o elini kaldırıp gözyaşlarını silemeden, adam bunu onun yerine yaptı; iki büyük, hafif nasırlı eliyle yüzünü kavradı ve iki pürüzlü başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

Ve onu öptü, yumuşak ve sıcak bir şekilde, dudakları hafif ve hafifçe ayrılmıştı. Anında bir rahatlık, bir doğruluk hissi duydu ve onun kucağına doğru ilerlerken iç çekti, dudaklarını ayırarak onun sıcaklığını hissedebildi ve tadına bakabildi. Dizlerini indirdi, ona doğru döndü ve öpüşmeyi neredeyse başlamadan bitirmemesi için kollarını ona doladı. Bu sırada dengesini kaybetti ve adam onu geriye doğru çimlerin üzerine indirdi, bunu yaparken öpücüğü tuttu ve onu takip ederek ağırlığının yarısını üzerinde hissetmesini sağladı.

Başını kaldırdı ve gözleri ağır ağır kızın gözlerinin içine baktı.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Matthew," diye fısıldadı. Yüzünde yaşlılık çizgileri oluşmaya başlayan ve alına dökülen gümüşü siyah saçları olan bu adamın, küçük bir kızken hayran olduğu çocuk olması ona mucizevi geldi.

Yetiştirilme tarzı ve aristokrasinin baş döndürücü zirvelerine yükselmek için seçilmenin heyecanı onu Caleb'le evlenmeye ikna ettiğinde aşık olduğu çocuk. Ama işte o çocuk, bunca yıl sonra, en az o zamanki kadar değerliydi. Matthew Taylor. Ona güzel diyor ve bunu kastediyordu.

Adam onu tekrar öpüyordu, daha şiddetli ve daha büyük bir sıcaklıkla ve kadın da birbirlerini içermeyen hayatlarına devam ettiklerinden beri geçen yılların tüm özlemiyle onu öpüyordu. Elleri giysilerinin üzerinde onun üzerinde geziniyor, göğüslerini avuçluyor, belinin ve kalçalarının hatlarını çiziyor, bacaklarının birleştiği yerin üzerindeki hafif tümseğin üzerinde duraklıyordu. Ona tapıyordu. Kendisini yeniden genç, yeniden arzu edilir ve cevap veren bir arzuyla dolu hissetmesini sağlıyordu. Elleri ceketinin ve yeleğinin altından gömleğinin pürüzsüz sıcaklığına doğru yol aldı ve sırtının tel gibi gücünü, omurgasının dikliğini, omuzlarının güçlü kaslarını hissetti. Adam elini çektikten sonra, giysilerinin katmanları arasından kendisine doğru bastıran uyarılmışlığının sertliğini hissedebildi ve evliliğinin ilk yıllarından beri hissetmediği şiddetli bir arzuyla onu istedi. Oh, çok uzun zaman önce.

"Matthew." Yine onun adını fısıldıyordu. ağzını açtı ve başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözlerindeki hafif donuk ifadenin kaşlarını çatmasına dönüşmesini üzüntüyle izledi.

Aniden doğruldu ve iki elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Oh, Tanrım," dedi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kadın onu rahatlatmak için elini uzattı ama adam ayağa fırlamış ve kısa bir mesafe uzaklaşmıştı. Gözlerini gölün suyuna dikmiş, üzerindeki örtüyü çıkarmaya başlamıştı.

Giysiler. Onu izlerken gözleri büyüdü ama adam neredeyse onun farkında değilmış gibi görünüyordu. Donuna kadar soyunduktan sonra suya koştı ve beline ulaşana kadar devam etti. Sonra biraz daha ilerleyip suya daldı ve birkaç dakika sonra gölün biraz daha açığında yeniden ortaya çıktı. Başını sallayıp arkasına baktı ama sonra güçlü kulaçlarla yüzerek uzaklaştı.

Ah, diye düşündü Clarissa, dizlerini kavuşturup onun ardından bakmadan önce saçlarını yeniden düzene sokmaya çalışarak. İşte bu yüzden aralarındaki herhangi bir arkadaşlık akıllıca değildi. Çünkü bu kesinlikle arkadaşlıktan öte bir şeydi ve romantizmden de öte bir şeydi. Bunu zaten kendine itiraf etmişti. Ben ve Jennifer'ın bebeği için bir beşik yapıp yapamayacağını sormak için cesaretle onun odasına gittiğinde, iki yıl önce şenlikteki yarışmaya katıldığı ahşap oyma hakkında soru sorma cesaretini de bulacağını umarak, bunu kesinlikle en başından beri hissetmişti. Ateşle oynadığını biliyordu. Sonraki her buluşmada bunu daha da net bir şekilde anlamıştı.

O zaman sona erdirilmeli mi?

Sağduyu evet dedi.

İçinde daha önce hiç keşfetmediği bir şey karşı çıktı.

Neden istediği şeye ulaşacak cesarete, omurgaya sahip olmasın ve... neye...? Başkalarının onlar hakkında ne düşünebileceğini göz ardı etmeye, yok olmaya mı? Ya da onlar hakkında söylenenleri?

Elbette bu karar sadece onu ilgilendiren bir karar değildi.

Birkaç dakikalığına üzerindeki kıyafetleri çıkarıp onu suya kadar takip etmek istedi. En son gölde ya da başka bir yerde yüzmeyeli bir asır olmuştu. Öpüşmelerinden sonra hâlâ biraz telaşlı hissederken bunu şimdi yapma arzusu neredeyse geliyordu. Ama bu onun için

yanlış bir şey yapmıştı. Suya kendisi girmişti çünkü ondan uzaklaşmaya, kendini toparlamaya ihtiyaı vardı.

Yine de yapabileceği bir şey vardı. Ayağa kalktı ve teknede yanlarında getirdikleri havlu yığınınını almak için adanın öbür ucuna doğru ilerledi. Onları geri taşıdı ve onu beklemek için tekrar oturdu.

CHAPTER TEN

A Matthew önce Clarissa'nın onsuz gittiğini düşündü ve yarı yarıya öyle olmasını umdu. Acaba Clarissa'yı giysileri de yanındaydı. Ama tekrar baktığında, onun tekrar kumsalda oturduğunu ve yanındaki çimlerin üzerinde beyaz bir şey olduğunu gördü. Teknede getirdiği havlular olduğunu tahmin etti. Annelik içgüdüğü hâlâ içinde parlıyordu. Onları almaya gitmişti.

Kanı soğumuş ve alışkın olmadığı yüzme egzersizi dengesini yeniden sağlamıştı. Ama hâlâ sarsılmış hissediyordu. Ondan etkilendiğini biliyordu, bu da yaz boyunca onunla sıradan bir arkadaşlık kurma şansını zora sokmuştu. Yine de bunun kendi kontrolü dışında gelişeceğini tahmin etmemişti. Cumartesi günü öpücük onu gereksiz yere rahatsız etmemişti. Tepeden aşağıya doğru nefes nefese yaptıkları koşuya spontane ve anlaşılabilir bir tepkiydi. Gülüşmelerinin bir uzantısıydı.

Bugünkü öpücük hiç de öyle değildi.

Ona ruhunu açıyordu, ki bu onun genç bir kızken yaptığını hiç hatırlayamadığı bir şeydi. Onun aksine, o günlerde hiç derdi yokmuş gibi görünüyordu. Şimdi hem özgürlük hem de itibar istemek gibi bir ikilem içindeydi. Yine de ikisine birden sahip olmanın mümkün olacağına inanmıyordu.

Clarissa her zaman saygınlığı özgürlüğe tercih etmişti. Gerçi bir süre önce buna özgürlük dememişti, değil mi?

Buna mutluluk demişti. Ve onun gerçekten mutlu olup olmadığını bir kez daha merak etti. Ona göre mutluluk özgürlükten geliyordu. Clarissa son zamanlarda kısa süreli patlamalar dışında ne zaman gerçekten özgür olmuştu? Yoksa her zaman özgürdü de özgürlüğünü görev, sadakat ve saygınlığı seçmek için mi kullanmıştı? Hayatın daha derin sorularına hiçbir zaman net cevaplar yoktu, değil mi?

Tüm bu spekülasyonlar konunun dışındaydı. Önemli olan, onu en savunmasız olduğu anda öpmüş olmasıydı. Onu rahatlatma düşüncesiyle başlamış olabilirdi ama kısa süre sonra onu nefes nefese bir ihtiyaçla öpmeye başlamıştı. Kendisinin karşılık verdiği doğrudu ama bunu o başlatmıştı. Kızın bir dosta her zamankinden daha fazla ihtiyacı varken, adam ona bir sevgili olarak karşılık vermişti. Ve böylece onun mutsuzluğunu daha da artırmıştı, özellikle de bunun birlikte geçirecekleri son öğleden sonra olacağına az çok karar vermişken.

Ne kadar yüzdüğünü bilmiyordu ama yeterince uzundu. Geri dönüp özür dileme vakti gelmişti. Basit bir özrün yeterli olacağından emin değildi. Ne yazık ki neyin yeterli olacağını bilmiyordu.

Sığ suda ilerledi ve kadının onun yaklaşmasını izlediğini gördü, yüz ifadesi okunmuyordu - belki de kasıtlı olarak öyleydi? Hava, sıırıslıkam vücudunda düpedüz soğuk hissettiriyordu. Bir eline havlulardan ikisini aldı, diğeriyle giysilerini topladı ve kuruyup giyinmek için ağaçların arasına doğru biraz yürüdü -sıkıp çıkardığı ve saçlarını kurulamak için kullandığı havluya sardığı donu hariç. Geri dönüp kadının yanında durdu ve elindeki iki havluyu çimlere bıraktı. Kadın ona bakmadı.

"Büyürken sana dertlerimi anlattığım onca zamandan sonra," dedi, "bir kez olsun ne bir şey söyledin ne de bir şey yaptın.

beni daha fazla üzecek bir şey yapmadın. Hiçbir zaman azarlamadınız, öğüt vermediniz ya da kendi dertlerimin yazarı olduğumu söylemediniz. Bana asla bıktırıcı olduğumu ya da artık sizinle birlikte olamayacak kadar baş belası olduğumu söylemediniz. Bunun yerine gülümsediniz ve bazen elinizi uzattınız ve bir şekilde bana sizin için özel olduğumu ve tanınmaya değer olduğumu hissettirdiniz. Bana değerli olduğumu hissettirdin. Kendimi iyi hissetmemi sağladın. Eve her zaman geldiğimden daha mutlu ve sakın döndüm. Bugün bana sorunlu kalbini açtın ve ben ne yaptım? Sana daldım ve seni parçaladım. Mutsuzluğunu kendime mal ettim. Kendi hazzıma ulaştım. Ve... Ne?"

Adam konuşmayı kesti, çünkü kız şimdi ona bakıyordu ve gülümsüyordu - gözlerini aydınlatan ve dudaklarını kavislendiren tam bir gülümseme. Eğer yaramazlık Clarissa'nın kişiliğine aykırı olmasaydı buna yaramaz bir gülümseme diyebilirdi.

"Oh, Matthew," dedi. "Sen dalmadın. Ya da vurmadın. Bu kelimeler ne kadar saçma bir görüntü yaratıyor. Kendimizi birbirimizin kollarında bulduk. İhtiyacıma cevap verdin ve beni öptün. Ben de seni öptüm çünkü tamamen özgür bir şey yapmak istiyordum. Çünkü... neden yapmayayım ki? Kime zarar veriyordum? Sana değil, diye düşündüm. Benim seni öpmek istediğim kadar sen de beni öpmek istedin. Öpüşmeyi sonlandıracak kadar sağduyulu olmana sevindim çünkü تنها ama tamamen özel olmayan bir yerde devam etmek yakışıklı olurdu. Ama Matthew, olanlar için tüm suçu ya da aslında herhangi bir suçu üzerine almamalısın. Ne suçu?"

"Arkadaşlığımızı bitirmek istiyorsun," dedi, "çünkü tüm Buradaki hizmetçiler çoktan bu konuda konuşmaya başlamış olmalı ve Sör Ifor Rhys sizi nazikçe uyardı. Ve Bayan Wexford da beni nazikçe uyardığı için,

ve o senin arkadaşın. İşleri daha da karmaşık hale getirdiğim için suçu üstleniyorum."

"Bir şeyler," dedi kadın ayağa kalkıp eteğindeki kırıksıklıkları ve otları temizlerken, adam ona yardım eli uzatması gerektiğini çok geç fark etti. Bone'sini aldı ve kurdelelerini çenesinin altından bağladı. "Sen de bitirmek istiyorsun, Matthew. Bayan Wexford'un uyarısının incelikli olduğuna inanabilirim. O da Sör Ifor kadar kötü niyetli biri değil. Yine de bu, haberin yayıldığına ve ikimizden birine ya da ikimize karşı iyi duygular besleyenlerin endişelendiğine dair kesin bir işaretti."

Havluları almak için eğildi. Kuru olanları kolunun altında, ıslak olanları ise elinde tutuyordu.

"Sizi bilmem," dedi, "ama ben çok açım. Peynirli sandviçlerinizden birini hiç çaba harcamadan yiyebilirim."

"Bunun yerine," dedi, "kayıkhanenin yanındaki yemek sepetinin muhtemelen tıka basa dolu olduğu enfes lezzetlerden bazılarıyla yetinmek zorunda kalacaksınız."

"Ve şampanya, ne yazık ki," dedi, "mataranızdan su yerine."

"O piknik ücretini asla ödeyebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Yaşlı bir bekar olduğum için beni mazur görmeyiz ya da görmemeniz gerekecek."

"Dul," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunda mazur görülecek bir şey yok, Matthew. Bunun hayatımın en güzel pikniği olduğunu söylerken seninle alay etmiyorum. Gidip çay içelim mi?"

Onu tekneye kadar takip etti. Köyde ve mahallede kaç kişinin onun aslında bekâr değil dul olduğunu anladığını merak ediyordu. Bu normalde kendine saklamayı tercih ettiği bir şeydi. Kızının doğumunu kutluyor, onun ve karısının ölümünün yasını tutuyordu.

her yıl aynı gün. Bunu sessizce ve yalnız başına, mumlar yakarak ve meditasyon yaparak yapardı. Yine de İngiltere'ye döndüğünden beri hiç yapmadığı bir şey vardı: mezarlarını ziyaret etmek.

Küçük pavyonu geçtiklerinde, onu tekneye bindirmek üzere kıyıya varabilmek için aceleyle ilerledi.

-

S ilkbaharın başlarında Londra'da olan olaylarla ilgili bazı eğlenceli hikâyeler anlattı. O da ona Joy'un Jennifer'dan gelen bir mektupla birlikte gönderdiği köpek Carrie'nin resminden bahsetti. Ona Greystone'daki Pippa'dan gelen son mektuptan bahsetti. Pippa, Stephanie'nin Emily ve Christopher'la oynamasını ve onların da Stephanie'nin enerjisinden ve iyi huyundan utanmazca faydalanmalarını izlemekten sık sık bitkin düştüğünü yazmıştı.

"Gördüğünüz gibi ben tipik bir anne ve büyükanneyim," dedi Clarissa. "Beni dinleyecek kadar kibar olan herkesi çocuklarımın ve torunlarımın sevgi dolu hikâyeleriyle sıkıyorum. Özür dilerim Matthew. Sıkıcı olmak istememiştim." Ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Biliyor musun," dedi, "bonenin geniş kenarına rağmen ve belki de şemsiyen battaniyenin yanında boş boş durduğu için, yarın yüzün güneşten bronzlaşmazsa gerçekten şanslı olacaksın."

"Hem de çilli mi?" dedi. "Korkuların korkusu. Kimse bayılmadan bana bakamayacak." Ama şemsiyesine uzanmadı.

"Her zaman sana bakmak isterdim," dedi sırtarak -Daha önce göle atladığından beri ilk kez gülümsemişti. "İstesem de seni sıkıcı bulamazdım."

"Ne kadar cesursunuz," dedi.

Kadının isteği üzerine, son birkaç yıldır boş zamanlarında yaptığı ahşap oymalardan bazılarını anlattı. En sevdiği, bir ağacın kütüğüne tünemiş ve uçmaya hazır, ancak birazdan onu tahtada yakalayacak olan adamla girdiğı uzun bakışmalı maç nedeniyle geciken kısa kulaklı bir baykuştı.

"Yonttuğum şeylerde hareket ya da yakın hareket fikrini aktarmayı seviyorum," diyor. "Bu büyük bir meydan okuma ama tamamlanan oymada büyük fark yarattığına inanıyorum. Bu kuş gitmeye hazırdı ama bakış zaferini kesinlikle bana bırakmayacaktı. Geri adım atıp başka tarafa bakan ve böylece baykuşu uçmaya bırakan ilk kişi ben oldum. Eğer yapmasaydım hala birbirimize bakıyor olabilirdik."

"Çalışmalarınızda beni en çok şaşırtan şeylerden biri hareket duygusu," dedi. "Oymanın kendisi hareket etmediğinde bunu başarmak imkansız gibi görünüyor. Ama siz bunu mümkün kılıyorsunuz."

"Amacım tatmin etmek." Adam ona yine sırtıttı ama kadın onun söylediklerinin tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Ahşap oymalarında gerçek sanatçı oydu. Kendisi ve vizyonu için oyma yapıyor ve bunu yaparken de eserlerini görme ayrıcalığına sahip olan herkesi memnun ediyordu. Ama bu düşüncesini kelimelerle nasıl ifade edebilirdi? Denemedi.

"Bir ara görmeyi çok isterim," dedi.

Sadece gülümsedi. Belki de bir sonraki şenlikte yarışmaya katılacaktı ama bu gelecek yıla kadar olmayacaktı. Belki de ona gösterirdi... Ama hayır. Bugün onların son günü olmalıydı.

Tahmin ettiği kadar görkemli olan piknik sepetinin içindekileri tıkmakla meşguldüler. Salatalıklı sandviçler - ekmek tazeydi ve salatalıklar gibi ince dilimlenmişti- ve dokununca kabaran hamurlu sosisli ekmekler vardı.

Ağızda eriyen ıstakoz köftesi, peynir dilimleri ve kızarmış tavuk budu.

Bir de tatlılar vardı, genellikle mümkün olduğunca karşı konulması gereken ama bugün şımartılmaları gereken çünkü... şey, sadece çünkü. Bol tereyağlı bisküviler, küçük elmalı tartlar, ince meyveli kek dilimleri ve her katın arasına bolca sürülmüş ama dışarı sızmayan kremalı krema ve çilek reçelleri olan dört katlı beyaz bir pastanın eşit derecede ince dilimleri vardı. Aşçı bunu nasıl başardı?

Ama tatlılara başlamadan önce Clarissa onları, henüz açılmamış şampanyayla birlikte gölün kuzeyindeki patika boyunca batı patikasıyla birleştiği yerdeki sazdan çardağa taşımalarını önerdi.

"Çok güzel bir yer," dedi, "ama oraya nadiren gidiyorum. Sadece uzaktan görüyorum." Tam da minyatür kırsal güzelliğiyle olduğu yerde durduğu için son derece romantik görüldüğünü eklemek üzereydi. Ama gerçekten de romantizm konusunu açmamalıydı.

Tatlıların bir kısmını, sepet kapatılmadan önce üzerine serilmiş olan beyaz bir bezin içindeki özenle katlanmış iki keten peçeteye sardı ve tek elinde taşıyabileceği bir bohça yaptı. Bu sırada Matthew bir eline şampanya şişesini, diğer eline de iki kadeh aldı.

Ve böylece patika boyunca yürüdüler, eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, çıplak ahşaptan tek bir masa ve iki yanında arkalıksız bir bank bulunan küçük bir mağarada çaylarını bitirme zevkini yaşadılar. Ama yürüyüş çok güzeldi; bir yanda gölün suyu parıltıyor ve şırl şırl akıyordu, diğer yanda ağaçlarla bezenmiş dalgalı yeşil arazi, patikanın dış kenarını çevreleyen birkaç alçak çalı ve çiçek tarhı vardı. Sessizlik içinde yürüyorlardı.

Rahattı ve Clarissa'ya, büyürken aralarında sessizlikler olmuş gibi geldi. Sık sık saatlerce birlikte vakit geçirirlerdi. Her zaman durmadan konuşmuş olamazlardı, ama Clarissa öyle hatırlıyordu.

"Sık sık başkalarıyla birlikte olmaktan kaçınırım," dedi. "Sessizlik, bir araya gelen insanların en büyük düşmanı olarak görülür ve ne kadar anlamsız olursa olsun, onu bir konuşma sesiyle doldurmak için ellerinden geleni yaparlar. Siz, birbirimizle sessiz kaldığımızda her zaman kendimi son derece rahat, hatta mutlu hissettiğim tanıdığım birkaç insandan birisiniz. Saatlerce, çoğu zaman bir ağacın dallarında, tek kelime konuşmadan ama yine de birbirimizin varlığıyla rahatlayarak oturabildiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Ah. O zamanlar böyle zamanlar olmuştu ve onları hatırlıyordu.

"Ve şimdi ne yaptığımı görün," dedi. "Sessizliği, onun erdemlerini yüceltmek için bozuyorum."

İkisi de güldü.

"Aslında," dedi, "arkadaşlığımızda en çok değer verdiğim şeyin sessizliklerimiz olduğuna inanıyorum. Çok rahatlatıcıydılar. Şimdiye kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Ne kadar tuhaf."

"Bu benim konuşmamın kalitesi için çok şey söylüyor" dedi.

Ama o yine güldü. "Clarissa," dedi, "oldukça mükemmeldin."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gözyaşı belirtisi göstermek istemiyordu. Caleb ona her zaman mükemmelmış davranmıştı; o sorunlu, asık suratlı, isyankâr çocuk, onu tanıyan neredeyse herkes için bir sınavdı. Caleb, tüm sevgisine ve hayranlığına rağmen, onu hiçbir zaman gerçekten mükemmel olarak görmemişti, değil mi? Başka birine ihtiyacı olmazdı.

Eğer olsaydı kadınları. Yine de şimdi bunu düşünmeyecekti. Ya da hiçbir zaman.

Mağaraya yaklaşırlarken bahçıvanlar yakın zamanda buraya gelmiş olmalılar, diye düşündü. Yataklarda, saksılarda ve asılı sepetlerde pembe, beyaz ve leylak rengi sümbüllerin yanı sıra pembe şakayıklar; sarı hercai menekşeler; mavi, mor ve beyaz süsenler; beyaz ve soluk yeşil allium topları bolca çiçek açmıştı. Bunların birleşik parfümü duyularını elle tutulur bir şey gibi sarmıştı. Birisi masayı ve bankları temizlemiş ve yerleri süpürmüştü. İçeri girdiler ve piknikten arta kalanları masanın üzerine koydular, tatlıları sardıkları bezi masa örtüsü olarak kullandılar. Mağaranın önü açıktı, köşelerde çatıyı tutan iki sütun vardı. Geniş açıklığın üstü sazlarla, iki yanı da çiçekler ve yeşilliklerle çevriliydi. Gölün ve adanın tüm manzarası önlerine serilmişti. Gölün suyu çok maviydi.

Şampanya şişesini açtı.

Ve bunun son olduğunu düşündü.

Ama öyle miydi? Öyle mi olmalıydı?

Neden?

"Bardaklar bu piknik şölenine ayrı bir hava katıyor," dedi ikisini de doldururken.

"Gerçi pikniğinizde doğrudan mataradan içmek için söylenecek çok şey vardı," dedi, banklardan birine otururken diğerine geçti ve ona baktı. "İkimiz de aynı şişeden."

"Bu daha kibar Clarissa," dedi sırtarak, kadehlerden birini onun önüne koyup diğerini sağ eliyle kaldırırken. "Şampanya içerken kadeh kaldırmak gerekir, değil mi? Bir yasa olduğuna inanıyorum." Onun

Masanın karşısındaki kadına düşünceli düşünceli bakarken gülümsemesi soldu. "Arkadaşlığa," dedi.

"Ömür boyu sürececek bir dostluğa," dedi. "Yıllarca uykuda kalsa bile."

Gözlerini birbirlerinden ayırmadan içtiler. Şampanya köpürüyordu. Burun deliklerini gıdıkladığını ve yanaklarını ıslattığını hissedebiliyordu.

"Bizimki bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın.

"Ve her seferinde yıllarca uykuda kalıyor. Neden?" diye sordu.

İkisi de kadehlerini yere bıraktı.

"Bazen arkadaşlardan biri Hindistan'ın kuzeyindeki dağlarda ok atmayı öğreniyor," dedi.

"Ve bazen içlerinden biri yirmi yıl ya da daha uzun süredir başka biriyle evli oluyor" dedi.

"Bazen biri dul bir kontes olmanın tüm ihtişamına ve yüküne sahipken," dedi, "diğeri mütevazı bir işçi olarak yaşamayı seçiyor."

"Ve çoğu zaman her biri, dedikodu ve hatta skandal olması halinde diğerinin itibarına ne olacağı konusunda endişeleniyor" dedi.

"Kendi itibarları konusunda endişelenmedikleri zaman bile" dedi.

"Ve bazen," dedi, "arkadaşlık başka bir şeye dönüşme tehdidinde bulunuyor."

"Ve ikisi de dehşete kapılıp bir mil ters yöne koşmaya başlıyorlar," dedi.

Yeterince ileri gitmişlerdi. Şampanyalarından bir yudum daha almak ve yanlarında getirdikleri tatlı örneklerine bakmak için konuşmayı bıraktılar.

"Bizim için sevgiyle hazırlanmış olan her şeyi denememek günah olur" dedi.

"Ama gerçekten yemek daha mı günah olur?" diye sordu.

Birbirlerine baktılar.

"Hayır," dediler aynı anda.

Ve böylece bir bisküvi, bir tart ve her iki pastadan birer dilim yedi ve her lokmanın tadını çıkardı. Kadın her şeyden üç tane getirmişti ve adam onun getirmediğini yedi. Bu da onun yediğinin iki katını yediği anlamına geliyordu.

"Sana yetecek kadar getirdim mi?" diye sordu.

"Fazlasıyla yeterli," dedi. "Ama bunların herhangi birini geri taşımak zorunda kalarak sana nasıl yük olabilirim?"

"Ah," dedi. "Ben de yemeği gerçekten istediğin için yediğini sanıyordum."

Şampanyalarını bitirdiler ve adam onlara birer bardak daha doldurdu. Onu da içtiler. Kadın bezi kapıya götürdü ve kırıntıları silkeledikten sonra katlayıp tekrar masaya oturdu.

"Burası dünyanın en güzel yeri değil mi?" diye sordu.

Etrafına baktı ve tüm çiçeklerin kokularını içine çekti. Sonra gülen gözlerle ona baktı. Adam ellerini masanın ortasında, kadehlerinin iki yanına koydu, kadın da avuçlarını onların üzerine koydu ve adamın güçlü, nasırlı parmaklarının kendi parmaklarına dolandığını hissetti.

"En azından en güzel yer," dedi, "başka bir yere gidene kadar. O zaman orası en güzeli olacak."

"Övgü dolu sözler söylemekte ustalaşmışsın," dedi.

"Ah, ama dalkavukluk kelimesi samimiyetsizlik anlamına gelir," dedi. "Ben asla samimiyetsiz konuşmam. Ne seninle ne de senin hakkında, en azından."

Adam, işiyle pürüzlendirdiği başparmaklarını kızın ellerinin sırtına hafifçe ve kız bu mağara konusunda çok haklı olduğunu düşünüyordu. Burası kesinlikle dünyanın en romantik ve aynı zamanda en güzel yeri idi.

"Seyahatinizden döndükten sonra neden büyükannenizden miras kalan eve gitmediniz?" diye sordu ona. "Onun yerine neden burası?"

Sormak istememişti.

"Hiçbir zaman sosyal statü uğruna bir beyefendinin hayatına ilgi ," dedi. "Ve o zamanlar çiftçiliğe de pek ilgim yoktu. Çiftliği yıllardır aynı adam işletiyordu ve işinde çok verimliydi ve otoritesini çok koruyordu. Basit bir hayat yaşamak istiyordum ama ne içine doğduğum sınıfa ne de başka herhangi bir sınıfa gerçek bir aidiyet hissetmeyeceğim bir malikaneye kapanmak istemiyordum. Faturalarımı ödemek için marangozluk gibi bir yan işle uğraşan bir ahşap oymacısı olmak istiyordum. Boscombe'da bir marangoza ihtiyaç olduğunu keşfettim ve oraya gittiğimde ilk yaptığım şey demirci dükkanına uğrayıp bilgi almak oldu. Aynı gece, yetersiz eşyalarım üst katta Hollands'ların yaşadığı odadaydı. O zamandan beri oradayım."

"Kardeşin ve karısı ve onların büyük oğlu ve onun Geçen Pazar annemin yetmişinci doğum günü için gittiğimde eşim de ailemin evindeydi," dedi. Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Birinin onun için küçük bir parti düzenlediğini öğrendim. Kaptan Jakes de karısı ve kız kardeşiyle birlikte oradaydı. Gelecek yıl kira kontratları sona erdikten sonra Plymouth'ta yaşamayı düşünüyorlar. Tekrar denize yakın olmak istiyorlar."

"Evet," dedi. "Bu konuda bilgilendirildim."

Yasak bölgeye girdiğini ve daha ileri gitmemesi gerektiğini hissetti. "Boscombe'a gelmene sevindim."

dedi. "Ama bu biraz cesaret gerektirmiş olmalı."

"İngiltere'den on yıldan daha uzun bir süre uzak kaldım," dedi. "Bu süre zarfında, görünüşe göre olmak için doğduğum adam olma zorunluluğunun kalan tüm izlerinden kurtuldum. Başka bir deyişle bir beyefendi. Sadece bir insan oldum. Uzun bir süre odaklanmamış bir hayali olan bir insan. Ama zamanla daha odaklı hale geldi. Ahşap ve bıçakla çalışmak istedim, buna ihtiyacım vardı, tıpkı bazı insanların tuval ve boyayla, kağıt ve kalemle ya da keman ve yayla çalışmaya ihtiyaç duyması gibi. Bazı insanların neden bu arzularla doğduğunu kim bilebilir? Ancak bu tür insanlara, çağrıya cevap verme ve olması gereken kişi olma kararı dışında hiçbir şey memnuniyet veya huzur getirmez. Kendi ülkeme döndüğümde, Clarissa, yapmam gerekeni yapmak için hiç de cesarete ihtiyacım yoktu. Buraya özellikle geldim çünkü burası İngiltere'nin tanıdık bir bölgesiydi ve bir marangoza ihtiyaç vardı. Burada kaldım çünkü hiçbir zaman farklı bir yere gitme isteği duymadım. Hem huzursuzluktan hem de seyahat etmekten bıkmıştım."

"Ve öyleyse," dedi , " anlaşılan o ki siz çok uzaktasınız.

Benden daha güçlüsün Matthew. Oysa biz çocukken durum tam tersi gibi görünüyordu."

"Ah," dedi, "ama bana her zaman inanan, beni her zaman, çoğu zaman kelimelerle ifade etmeden, olmam gereken kişi olmam için cesaretlendiren sendin. O son öğleden sonra bana neredeyse son sözlerin, tüm özlemlerimin gerçekleşmesini istemek ve böylece mutlu olmaktı."

"Bunu ben mi söyledim? Yüksek sesle mi?" dedi. "Yani isyanını ben mi teşvik ettim?"

"Hayır, o kadar olumsuz bir şey değil," dedi. "Tam tersi. Sen... Bunu nasıl ifade edebilirim? İçimde olduğum kişi olmama izin verdin. Beni olduğum ve dönüşmekte olduğum halimle sevdin. Neredeyse aşk gibi hissettim."

"Bu aşktı," dedi. "Aşkın diğer türleri hakkında bir şey bilmeden çok önce seni seviyordum."

Birbirlerine gülümsediler ve adam kadının ellerini sıktı. Adam ellerini bırakmadan önce, kadın sağ elini ve adamın sol elini kaldırdı, vücuduna doğru çekti ve adamın elinin tersini yanağına koydu.

"Şimdi ne yapacağız Matthew?" diye sordu. "Bunu birlikte geçirdiğimiz son muhteşem öğleden sonra mı yapacağız? İnsanlar ne diyecek diye mi? Yoksa devam mı edeceğiz? Olmak istediğim kişi olmakta zorlanıyorum. Olmam gerektiğini düşündüğüm kişi olmak ve diğer insanların benden olmamı beklediği kişi olmak içime işlemiş durumda."

Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Perşembe günü her zamanki gibi kavaklıkta okçuluk antrenmanı yapıyor olacağım," dedi. "Hava izin verirse."

Bu yüzden kararlarını bir gün daha erteleyeceklerdi.

Birbirine kenetlenmiş ellerini masanın üzerinden kendine doğru çekti ve bırakıp ayağa kalkmadan önce kadının sırtını öptü.

O da ayağa kalktı ve katlanmış bezi aldı. İki boş kadehi ve neredeyse boş olan şampanya şişesini topladı ve her şeyi daha sonra almak üzere kayıkhanenin içine yerleştirdiği piknik sepetine geri koymak için kuzey patikası boyunca geri döndüler.

Neredeyse sessizlik içinde ve el ele eve doğru yürürlerken havlularını taşıdı.

CHAPTER ELEVEN

Clarissa, insan yaşılandıkça hayatın çeşitli evrelerini ayırt edebileceğinden söz etmişti. Onun için Çocukluğu ve genç kızlığı bir evre, evliliği ve anneliği ise ikinci evreydi. Şimdi kocasının ölümüyle başlayan üçüncü evredeydi.

Matthew'a öyle geliyordu ki, kendi hayatı da şimdiye kadar üç ayrı bölümde yaşanmıştı ve üçüncüsü en uzun ve en tatmin edici olanıydı. Bunun sonsuza dek sürmesini diledi. Ama hiçbir şey sonsuz değildi. İnsan farkına varmasa bile değişim kaçınılmazdı. Ve aslında insanın bunu engellemek için çok az gücü vardı.

Yirmi yıldan fazla bir süredir hemen hemen aynı şekilde, aynı köyde aynı odalarda, aynı arkadaşları ve tanıdıklarıyla, aynı işi yaparak yaşamıştı. Hayatını marangozlukla kazanıyor, boş zamanlarını oymacılık ve okçuluk yaparak, okuyarak ve sosyalleşerek geçiriyordu. Dengeli bir adam olarak bilinirdi. Kendini kaybetmeye en çok yaklaştığı an, on yıl önce Ravenswood'da yaz şenliği gecesi düzenlenen o felaket balo sırasında olmuştu. Devlin Ware'in balo salonunun dışındaki terasta yarattığı korkunç sahnenin tanığıydı; babasını metresini Londra'dan getirmekle ve karısı, çocukları ve arkadaşları baloda eğlenirken onunla tapınağın köşkünde son derece yakışsız bir şekilde davranmakla suçlamıştı.

Komşular ise sadece birkaç metre ötedeki balo salonunda kayıtsız bir şekilde dans ediyorlardı.

Matthew'un tüm şüpheleri doğrulanmıştı ve Matthew o baloda adamı boğazlamak istemişti. Ravenswood'u terk etmek zorunda kalanın Stratton değil, Devlin olduğunu duyduğunda onu boğazlamak istemişti. Clarissa'nın toplumdan nasıl olabildiğince uzaklaştığına ve kapılarını sık sık toplumun geneline açan o büyük evde nasıl saklandığına dair hikâyeleri duyduğunda onu boğazlamak istemişti. Çoğu insanın açık günlerde parka gitmeyi bıraktığını, çünkü kontese istediği mahremiyeti vermek istediklerini ve onunla tesadüfen karşılaşmanın korkunç utancından korktuklarını duyduğunda Stratton'ı boğazlamak istemişti. Stratton'a haddini bildirmek istemişti çünkü tüm oğulları ve kızları, hatta o sırada henüz çocuk olan en küçük ikisi bile onun davranışlarından olumsuz etkilenmişti. Onlar da Clarissa'nın çocuklarıydı.

Stratton'a zarar vermek istemişti çünkü adam Dünyanın sunabileceği en değerli armağanlardan birine sahipti -Clarissa'nın kendisine- ve onu reddetmiş, kirletmiş, hayal edemeyeceği kadar incitmiş ve muhtemelen hayatından geriye kalan her şeyi mahvetmişti.

Matthew adamın boğazını sıkmamıştı. Bunu yapmak hiçbir şeyi çözmezdi ve evden ayrıldıktan sonra geçen yıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da şiddetle hareket etmenin neredeyse hiçbir zaman haklı olmadığı ve neredeyse hiçbir zaman kalıcı bir tatmin getirmediğiydi. Stratton'a zarar vermemişti ama onunla birlikte olmaktan da kararlılıkla kaçınmıştı. Bir bardak bira içmek için köy hanına gittiğinde Stratton'ı kendisinden önce orada bulursa, içeri adım atmadan meyhanenin kapısını kapatırdı. Eğer Stratton ondan sonra gelirse

Ani ölümünün gerçekleştiği gece olanları anlattıktan sonra Matthew oradan ayrıldı ve evine gitti.

Adamdan tutkuyla nefret etmişti. Ölümüne yas tutmamıştı. Aslında, eğer bu konuda dürüst olsaydı, sevindiğini söylemesi gerekirdi.

Bununla birlikte, Boscombe'da geçirdiği yirmi kadar yıl esasen huzurlu ve mutlu yıllar olmuştu. Ancak şimdi kesin bir değişimin yaklaştığını hissediyordu ve bu konuda bir şey yapmak için çaresiz görünüyordu. Ya da belki de bu konuda bir şey yapmak istemiyordu. Her zamanki gibi günlük rutinine devam etti ve hayatının normale dönmesini bekledi, ancak bunun gerçekleşmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Bir kere, Clarissa ile yeniden başlayan arkadaşlığı vardı. Gerçi arkadaşlık yeterli bir sözcük değildi, çünkü aralarında bir aşk gelişmekte olduğu giderek daha açık hale gelmişti ve bir , salt arkadaşlıktan çok daha az elverişliydi. Yine de romantizm bile yeterince güçlü bir kelime değildi. Birbirlerini istiyorlardı; onun da bu açlığı paylaştığından hiç şüphesi yoktu. Ve bu kesinlikle işe yaramayacaktı. Tanrı aşkına, Clarissa Greenfield'la bir ilişkiye başlamasına imkân yoktu.

Yine de arzu çok gerçekti ve bir şekilde üstesinden gelinmesi gerekiyordu. En bariz yol tüm ilişkiye bir son vermek olabilirdi ama bu işe yaramıyor gibi görünüyordu. Her iki tarafta da.

Bir de dedikodular vardı ki bu onu kabul etmek istemediği kadar rahatsız ediyordu ve muhtemelen onu da rahatsız ediyordu.

Göldeki piknikten bir gün sonra iş çıkışı köydeki dükkâna girdiğinde, önünde iki kadının durduğunu ve dükkânın sahibi Bayan Miller ile keyifli bir dedikodu gördü. Bu alışılmadık bir olay değildi. Normalde Matthew neşeyle

sırasını bekledi ve hatta sohbeta katıldı. Herkes tarafından iyi tanınıyor ve kendilerinden biri olarak kabul ediliyordu. Ancak bu sefer dükkâna girer girmez garip bir sessizlik çöktü ve bu sessizliği, hava durumu hakkında yorum yapmak için bilinçli bir telaş izledi. Müşteriler kısa süre içinde sepetlerini alıp gittiler, yanından geçerken ona bilinçli bir şekilde başlarını salladılar ve o da Miller kardeşlerin şefkatli merhametine terk edildi.

"Dün Leydi Stratton'la piknik yapmak için çok güzel bir gün geçirdiniz, Bay Taylor," dedi ikisinden daha genç olan Bayan Jane.

"Dul Leydi Stratton, Jane," diye hatırlattı Bayan Miller ona.

"Evet, elbette." Matthew ona alışveriş listesini uzatırken Bayan Jane gülümsedi. "Yine de çok güzel bir gün geçirdin. Ravenswood'daki göl çok güzel. Kayıklardan birini aldın mı?"

"Yaptık," dedi Matthew.

"Çok güzel," dedi, listesindeki ürünleri teker teker tezgâhın üzerine koyarken. Tanımlayıcı olarak tek bir kelimeye takılıp kalmış gibiydi.

Bayan Miller, "Merhum Bay ve Bayan Taylor Greenfield'ların hemen yanında oturuyordu," dedi. "Kontesin annesi ve babası, yani," diye ekledi, Matthew'un haberi olmasın diye.

"Evet," dedi Matthew. "Biz komşuyduk. Ve arkadaştık. Dul kontesle aramızda bir yıldan az yaş farkı var."

"Ah," dedi Bayan Jane. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman. Bazen Bay ve Bayan Taylor'ın -ne kadar sevimli bir çift-sizin anneniz ve babanız olduğunu unutuyoruz, Bay Taylor."

Listesindeki her şey tezgahın üzerinde önünde duruyordu.

"Sanırım bu haftalık bu kadar," dedi. "Sana ne kadar borcum var?"

Bayan Jane'in de fiyatları onun listesine eklemekten ve hiçbir zaman şu an olduğundan daha uzun görünmeyen ve kısılacakmış gibi de görünmeyen bir kalem ucuyla toplamı hesaplamaktan başka çaresi yoktu. Belki de kız kardeşler tezgâhın altında birbirinin aynısı bir dizi koçan bulunduruyorlardı.

Hesabı ödedi, onlara iyi günler diledi da bu dileğe neşeyle karşılık verdiler- ve Ravenswood'daki tüm çalışanların ve köy hayatının merkezi olan dükkândaki Bayan Miller'ın bildiği gerçeği karşısında yarı gülümseyerek yarı boyun eğmiş bir halde eve doğru yola koyuldu, O zaman köyün ve Ravenswood'un çevresindeki en az beş millik bir alanda, dün gölde piknik yapmaya gittiğini, ondan birkaç gün önce dul kontesle el ele parkta yürüdüğünü ve bir sabah balo salonunun dışındaki terasta onunla kahve içtiğini bilmeyen kimse olamazdı.

Hem o hem de Clarissa şu anda aralarında gelişen her şeye kesin bir son vermez ve dedikoduculara meraklarını ve hafif öfke duygularını beslemek için daha fazla yakıt sağlamazlarsa, değişim geliyordu. En azından şu anda hafif gibi görünüyordu.

Ancak Clarissa'yla ilişkisi ve buna verdiği tepki, hayatında bekleyen tek değişiklik değildi. Piknikten döndüğünde odasında onu bekleyen bir mektup da vardı - Cam onu getirip kapının altından itmiş olmalıydı-.

Reginald'ın büyük oğlu olan yeğeninden gelen kısa bir nottu ve bir gün amcasını ziyaret edip edemeyeceğini soruyordu. Babasına bu istekte bulunduğunu bildirmişti.

Mektupta açıklanmıştı, ama babası onu amcasının kendisiyle bir şey yapmayı reddedebileceği konusunda uyarmış olsa da, yine de oğlunu bu girişimden men etmeye çalışmamıştı. Yeğeni mektubu Matthew'un itaatkâr hizmetkârı Philip Taylor olarak imzalamıştı.

Matthew evden ayrıldığında o daha yeni yürümeye başlamıştı. Erkek kardeşi ise bebekten biraz daha küçüktü. Kız kardeşleri henüz doğmamıştı.

Demek kesin bir değişiklik geliyor, diye düşündü Matthew. Elbette kaçınılmaz olarak değil, çünkü bu isteği reddedebilir ya da görmezden gelebilirdi.

Ama değişimin gerçekleştiğini hissetti.

Clarissa önce erkek kardeşi, yeğeni ve eşlerinin Bayan Greenfield'in doğum günü partisine katıldıklarından bahsetmişti. Ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir zamandan beri ailesinden bahseden ilk kişiydi bu. Seyahatinden döndükten sonra hiçbirini çalışmamıştı ve hiçbiri de onu görmek için bir girişimde bulunmamıştı.

O zamandan beri aramızda tam bir yabancılaşma vardı. Bunu kimse başlatmamıştı - tabii yıllar önce, büyükannesinin avukatı dışında kimseye tek kelime etmeden evi terk ettiğinde, avukatın makul bir ücret karşılığında bilmesi gereken her türlü önemli bilgiden onu haberdar etmeyi kabul etmesi dışında, tabii Matthew'un avukata nasıl ve nerede ulaşabileceğini her zaman bildirmesi şartıyla.

Döndükten sonra kimse aralarındaki yabancılaşmayı resmileştirmemişti. Karşılıklı rıza gibi görünen bir şekilde, o onların varlığını yok saymış, onlar da onunkini yok saymıştı. Döndüğünden beri büyükannesinin, şimdi kendisinin olan evinin yakınına bile gitmemişti. Büyükannesinin ve anne babasının ölümlerini avukattan öğrenmişti. Bu olayların hiçbirine tepki vermemişti. En azından dışa vurmamıştı.

Her şeyin olduğu gibi kalmasını istemişti. Hayat bu şekilde daha huzurluydu.

Ama bunun geçmiş yaşamında hiç ilgilenmediği tek alan -aslında oldukça geniş bir alan- olduğunu hep biliyordu. Bunun varlığını görmezden gelmek belki de hayatının sonuna kadar ona hizmet etmeyecekti. Yeğeninın mektubuna vereceği yanıt düşündü ama nasıl yanıt vereceği konusunda aklında hiçbir şüphe yoktu. Çocukla bir alıp veremediği yoktu -hayır, bir çocukla değil. Philip artık otuzlu yaşlarında bir adamdı. Matthew'un da kardeşiyle açık bir kavgası yoktu. Sadece Matthew'un Boscombe'da yaşamaya başlamasından bu yana geçen yirmi yılı aşkın süre boyunca ikisinin de yüzleşmediği bir yabancılaşıma vardı.

Yeğenini, eğer kendisi için uygunsa, bir sonraki Salı günü öğleden sonra saat dörtte kendisini ziyaret etmeye davet etti.

Bir de yarın vardı, Ravenswood'daki kavaklıkta okçuluk antrenmanı yapmak için her zamanki günü. Hava izin verirse tabii. Clarissa'ya orada olacağını söylemişti. Onun da gelmesini önermemiştir ve o da geleceğini ya da gelmeyeceğini söylememiştir. İkisi de pikniğe bu tür buluşmaların sonuncusu olması niyetiyle başlamış olmalarına rağmen, arkadaşlıkları konusunda ne yapacaklarına dair açık bir karara varmamışlardı. Gölden eve kadar el ele ve neredeyse sessizlik içinde yürümüşlerdi.

Yarın gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Gelmezse bunun ne anlama geleceğini de bilmiyordu ama bunun işe yaramayan bir deneyin sonu olduğunu varsayabilirdi. Ama çok iyi sonuçlanmıştı.

Yarın Bayan Wexford'un yemek masasını bitirmeye çok yaklaşmayı umuyordu. Ondan sonra kavak sokağına gidecekti. Eğer Clarissa gelmezse, o zaman

Her zamankinden bile daha uzun süre pratik yaptı. Hayat değişiyordu ama o da bu değişimle birlikte dağılmamalıydı.

-

CLarissa ertesi öğleden sonra kavak sokağına geç geldi. Kasıtlı olarak öyle yaptı, ki Onun için alışılmadık bir durumdu. Ama mümkünse onun okçuluk antrenmanını geciktirmek ya da bölmek istemiyordu. Ayrıca, bulutlu ve soğuk bir gündü ve onun orada olup olmayacağını merak ediyordu. Yine de bir göz atmaktan zarar gelmezdi. Ne de olsa insan her gün açık havada biraz egzersiz yapmalıydı, gerçi hava hoşuna gitmediğinde bahaneler uydurmak kolaydı.

Onu tekrar görmekten ve görememekten korkuyordu.

Uzun zaman sonra hızla kendini yenileyen ve aynı zamanda başka bir şeye dönüşen bu arkadaşlığın nereye gittiğini bilmiyordu. Romantizm mi? Cinsel arzu mu? Aşk mı?

Neredeyse elli yaşında olmasına rağmen ilkiyle ilgili hiçbir deneyimi yoktu. Bu konuyu düşündüğünde ve bunun doğru olduğunu fark ettiğinde şaşırdı. Evet, Caleb'le olan evliliğinin etrafında büyük dış romantizm vardı. Onlar altın çift, peri masalı çifti, sonsuza dek mutlu çift olmuşlardı. Damadı gözlerini kamaştırmış ve ona sırılsıklam aşık olmuştu. Evliliğin kendi içinde bile romantizm varmış gibi görünüyordu, çünkü damat çekici ve özenli kalmıştı ve kız ona olan tutkusunu gizlemek için hiçbir çaba göstermemişti. Neden saklasındı ki? Her şeye ek olarak, içinde yaşayabileceği saraya benzer bir şeye ve nereye dönerse dönsün lükse sahipti. Evliliklerinin fiziksel yönü neredeyse sonuna kadar şehvetli ve

tatmin edici ve sık. Hayatının sonuna kadar onunla gurur duymuş ve neredeyse ona tapmıştı. Bir kez bile ona karşı sert ya da kayıtsız bir söz söylememişti.

Her şeyi aşk ve romantizmle özdeşleştirmişti. Uzun bir süre boyunca, evliliğinde her şeyin yolunda gitmediğinden şüphelenmeye başladıktan sonra bile, kendini kadınların en şanslısı ve en mutlusu olarak görmüştü.

Ama gerçekten hiç romantizm olmamıştı.

Caleb'le birlikte gün batımını ya da gün doğumunu izlemek için yazlık eve hiç gitmemişlerdi. Göl kenarında birlikte piknik yapmamışlar ya da sazdan mağarada oturup şampanya içmemişler ve birbirlerinin gözlerinin içine bakmamışlardı. Parkta ya da başka bir yerde hiç el ele yürümemişlerdi. Birlikte dans etmişlerdi, ama sadece komşularının huzurunda ve gerçekten onların iyiliği için, böylece herkes onları ebedi altın çift olarak görebilecekti. Gerçi belki de aşırı alaycı davranıyordu. Caleb kontesiyle bir balonun açılışını yapmaya bayılırdı. Arkadaşları ve komşularıyla mutlu bir şenlik gecesi için ortamı hazırlamaya bayılırdı.

Ama onu hiçbir zaman bir balonun ortasına götürmemişti.

gece gökyüzünü seyretmek ve aileleri ve arkadaşları balo salonunda ve altlarındaki terasta dans ederken birkaç öpücük ve belki biraz daha fazlasını çalmak için tapınağın tepesine çıktılar.

Hayır. Romantizm Clarissa için yeniydi, dün yalnız geçirdiği bir gün boyunca itiraf ettiği gibi, çoğu ya özel oturma odasında ya da kule odasında geçmişti. O kadar yeni ve o kadar sarhoş ediciydi ki, buna bir son vermeyi gerçekten istemiyordu.

Üç arkadaşının birlikte yaptığı sabah ziyaretinden sonra bile, bugün bu ilişkiyi bitirmek istemiyordu -Lady

Hardington, papazın karısı Bayan Danver ve Bayan Wexford. Oturma odasının penceresinden Lord Hardington'ın arabasıyla gelişlerine tanık olduktan sonra aceleyle girdiği salonda yüzleri gülümsemeyle kaplanmış, sevecenliğin ta kendisiydiler. Ona sarıldılar, yanaklarından öptüler ve önceden haber vermeden üzerine geldikleri için özür dilediler.

"Ama çok kasvetli bir sabah," diye açıkladı Bayan Danver. "Kendimizi neşelendirmek için bir yol bulmamız gerekiyordu. Sizin de bazen burada, özellikle de böyle kasvetli bir günde kendinizi ne kadar yalnız hissettiğinizi tahmin edebiliyorduk, Leydi Stratton. İşte buradayız."

"Güzel bir etkinliği böldüysek özür dileriz, Clarissa," diye ekledi Leydi Hardington. "Ama işte buradayız ve siz bizi biraz kahve ya da daha iyisi çikolatayla ısıtana kadar gitmeye niyetimiz yok."

Hepsi gülerek yerlerine oturdular ve Bayan Wexford Clarissa'ya Bay Taylor'ın kardeşinin ahırındaki yemek masasının üzerinde harıl harıl çalıştığını söyledi.

"Tamamlanmasına çok az kaldı," dedi. "Bugün bile bitirebilir ama en geç yarın bitireceği kesin. Onu yemek odasında görmek ve bizimle birlikte yemek yemeleri için bir parti davet etmek için sabırsızlanıyorum - her misafirin ona bol bol hayran kalacağına söz vermesi şartıyla."

Hepsi tekrar güldü.

Üçü de Matthew'dan büyük bir mizah ve nezaketle söz etmeye devam ettiler. Onun marangozluktaki olağanüstü yeteneğinden söz ettiler; Clarissa'nın kendisinden bir iş aldığını duymuşlardı. Yaz şenliklerinde katıldığı yarışmalardaki harika ahşap oymalarından bahsettiler ve başka oymalar yapıp yapmadığını ve onlarla ne yaptığını merak ettiler. Ailesiyle olan uzun ayrılıktan dolayı üzgündüler.

görünüşe göre hiç çözülememişti. En azından içinde yaşayabileceği daha kıbar bir ev bulmasını diliyorlardı. Onun için demircinin üstündeki odalardan daha konforlu ve doğuştan sahip olduğu sosyal statünün daha iyi bir göstergesi olurdu. Bu haliyle, geçmişini bilmeyen hiç kimse onun bir beyefendi olduğundan şüphelenmezdi bile.

"Konuşma tarzı hariç," dedi Bayan Danver.

"Ve herkesin bildiği kadarıyla," dedi Bayan Wexford, "anne tarafından büyükannesinin ona bıraktığı malikane ve mülkün hâlâ sahibi."

"Durum böyle olunca," dedi Leydi Hardington, "sevgili adamda talihsiz bir yoksulluk havası var. En son ne zaman yeni bir palto aldı? Ya da yeni bir bot? İnsan merak ediyor, kendisine bırakılan evin kira geliri olduğuna göre, neden yoksulluk sınırında yaşayan mütevazı bir marangozdan başka bir şey gibi davranma ihtiyacı duyuyor. Belki de karısı olmadığı içindir. Son zamanlarda ona misafirperverlik gösterecek kadar kibarsın Clarissa. Belki de ona bu sorulardan bazılarını sormuşsundur?"

"Hayır," dedi Clarissa ve gülümsedi.

Ziyaretlerinin yarım saati boyunca tüm düşüncelerine verdiği cevap aşağı yukarı buydu.

"Bayan Danver sonunda, "Bay Taylor'ın size karşı adil davranmadığı söylenebilir, Leydi Stratton," dedi. Eğer onu sizinle birlikte parkta yürümeye ve gölde piknik yapmaya davet edecek kadar nazikseniz, karşılığında yapabileceği en az şey, olduğu gibi bir beyefendi gibi görünmeye ve davranmaya çalışmaktır. Bu beni ilgilendirmez."

Clarissa, "Ama ben davetlerimi, ilgili kişinin benim koyabileceğim herhangi bir önyargılı koşulu yerine getirmesi anlayışıyla yapmıyorum," dedi. "Ne kadar da küstahım.

olurdu. Ayrıca, Bay Taylor benimle birlikteyken her zaman mükemmel bir beyefendi olmuştur."

Bayan Wexford ona gülümseyerek, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Ve bir centilmen olarak yetiştirildiği gerçeği göz önüne alındığında hiç de şaşırtıcı değil. Ne zaman ahıra gidip masayla ilgili gelişmeleri sorsam bana her zaman son derece saygılı davrandı. Hiçbir zaman yanıma bir hizmetçi alma ihtiyacı hissetmedim. Andrew da bunu yapmamı hiç önermedi. Sanırım siz de hiçbir zaman böyle bir ihtiyaç hissetmediniz."

Clarissa, "Onunla birlikteyken bir refakatçiye ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi. "Yakın komşular ve arkadaşlar olarak büyüdük, yaşlarımız arasında bir yıldan az fark vardı. O zamanlar bir refakatçiye hiç ihtiyacım olmadı. Ailem bize güvenirdi, birlikte parkta saatlerce dolaşır, ağaçlara tırmanır ve papatya zincirleri yapardık."

"Ağaçlara tırmanmak," dedi Bayan Wexford. "Aman Tanrım. Çok kıskandım Leydi Stratton. Annem ve babam benim hiçbir ağaca tırmanmama izin vermezlerdi, oysa Andrew sürekli ağaçları bir kalenin yüksek kulesi ya da hayali gemisinin direği gibi görür ve en tepeye tırmanarak etrafındaki karayı ya da denizi incelerdi. Keşke kızların da erkeklerin her zaman yaptığı maceralı şeylerden en azından bazılarını yapmalarına izin verilse."

Leydi Hardington sonunda ayağa kalkarak diğer iki hanımefendiye gitme zamanının geldiğine dair bir işaret verdi: "Clarissa, Bay Taylor'la olan dostluğunuz hakkında bazı yorumlar yapıldığının farkında mısınız?" "Duyduğum kadarıyla hiçbiri açıkça kötü niyetli değil elbette."

Bayan Wexford, "Muhtemelen Bay Taylor'ın ahırımızda çalışması ve benim ona her gün birkaç kez çay götürmemle ilgili yorumlar da vardır," dedi. "Biliyorum

Ben masumum ve siz de masum olduğunuzu biliyorsunuz, Leydi Stratton. Ancak dostların birbirlerini kollamaları ve nazik uyarılarda bulunmaları gerekir."

"Belki de," dedi Bayan Danver, "Londra'daki sezon sona ermek üzere olduğuna göre, ailenizin hepsi yakında eve olur Leydi Stratton. O zaman dedikodu için başka bir neden kalmayacak. Kadınların yalnız kaldıklarında mantıklı davranacaklarına asla güvenilmemesi gerçekten üzücü."

"Bir ev dolusu hizmetçiyle yalnız," dedi Clarissa, onları uğurlamak için ayağa kalkarken.

Hepsi tekrar güldü. Üçü de ona bir kez daha sarıldı ve gülümsedi; onun için gerçekten endişeleniyorlardı.

Ama Clarissa'nın buna hiç niyeti yoktu. Dünkü kutsanmış yalnızlık gününde buna karar vermişti. Gelecekte nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşayacaktı. Bu, bundan böyle terbiye ve saygınlığı bir kenara bırakıp açık bir skandal hayatı yaşayacağı anlamına gelmiyordu. Ama bu, ister ailesi, ister arkadaşları, ister daha sıradan tanıdıkları ya da hizmetçileri olsun, davranışlarını başkalarının ondan ne beklediğinin belirlemeyeceği anlamına geliyordu.

Matthew'la arkadaşlık etmesinde, hatta onunla hafif bir aşk yaşamasında skandal yaratacak bir şey yoktu. Ne de olsa özgür bir kadındı. Kocasını ya da nişanlısını yoktu. Kendisine bağımlı çocukları yoktu. Bağımsız olarak zengindi.

Ve birkaç ay içinde elli yaşına basacaktı. Artık kendi hesabına yaşama zamanı gelmişti.

Bu yüzden öğleden sonra kavaklığa fikrini değiştirmeyecekti. Bozuk hava onu caydırmayacaktı. Başka hiçbir şey de yapmazdı. Ama geç saatte gidecekti.

Böylece kendini işine verecek zamanı olacaktı.

Tabii gittiyse.

Onun kendisinden farklı bir karar vermiş ve bir daha Ravenswood parkına adım atmamış olma ihtimali her zaman vardı. Eğer durum buysa, o zaman bunu kabul etmeliydi. Eğer o istemiyorsa, arkadaşlığını ona zorla kabul ettiremezdi.

Ama bu ne kadar sıkıcı olurdu.

Kavaklık sokağın sonuna gelip de adamın orada görene kadar endişesinin tam boyutunu fark etmemişti. Sırtını ona dönmüştü ve tüm dikkatini atışa verdiğini anlayabiliyordu. Sessizce gidip doğu tarafındaki kavaklardan ilkinin önündeki çimenlerin üzerine oturdu ve sırtını ağaca yaslayarak yün şalını omuzlarına ve göğsüne daha sıcak bir şekilde sardı.

Ceketini ve şapkasını çıkarmış, pantolon ve çizmelerinin üzerine gömlek ve yelek giymişti. Büyük sadağı bir omzunun üzerindeydi. Bir kolu yayını tutarken diğer eli sadaktan okları alıyor, yaya yerleştiriyor ve çok uzaktaki hedefin ortasına atıyordu.

Clarissa onun uzun bacaklarına, dar kalçalarına, güçlü omuzlarına ve kollarına içten bir hayranlıkla baktı. Sadece koyu renk saçlarındaki gümüş iplikler bu arkadan bakışta yaşını ele veriyordu. O gümüş telleri ve yüzündeki gülme çizgilerini seviyordu. Onun artık hafızasındaki o mutsuz çocuk olmamasına ve kendisinin de artık gelecekteki hayatının tüm planlarını mükemmel bir şekilde yapmış bir kız olmamasına çok sevinmişti.

Adamın oklarını almak için sokak boyunca yürüdükten sonra geri dönmek üzere yola koyulmasını bekliyordu.

onu görecekti. Ama yüzündeki ifadeden ve beden dilinden onun başka bir dünyada olduğunu anlayabiliyordu. Hayır, tam olarak öyle değildi, çünkü ateş ettiği şekilde ateş edebilmek için tamamen hazır olması gerekiyordu. Ama onun konsantrasyonunun elindeki görevle ilgili olmayan şeyleri içermediğini biliyordu.

Adamın bütün oklarını tekrar atmasını ve onları almaya gitmesini izledi - ve tekrar ve tekrar, sonunda hedefe doğru yürüyüşünden döndüğünde başını kaldırıp kaşlarını çatarak etrafına bakındı, önce yazlığa, sonra sokağın bu ucuna, sonra da son kez durduğu ağaca. Sonunda başı ona doğru döndü ve onu sokağın diğer tarafında gördü. Yayını ve sadağını ayaklarının dibindeki çimenlerin üzerine bıraktı ve adım adım ona doğru geldi. Kadın ona gülümsedi.

"Geldin," dedi, kamburunun üzerine eğildi ve ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde onunkilere uzattı.

"Yapmayacağımı mı sandın?" diye sordu, ellerini onun ellerine koyup parmakları ellerini kavrarken tanıdık pürüzlerini ve sertliklerini hissederek.

"Bilmiyordum," dedi ve ona gülümseyerek karşılık verdi.

Ve piknikten bu yana geçen günlerde aralarında bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Belki de bunun bir arkadaşlıktan çok daha fazlası olduğunu ve bitmek üzere olmadığının farkındalığı ve kabulü.

"Ve senin gelip gelmeyeceğini bilmiyordum," dedi. "Geldiğime memnunum," dedi. "Geldiğine sevindim."

Tekrar ayağa kalkarken ellerini sıktı, onu da yanında getirdi ve kollarıyla sıkıca sardı.

Ah, iyi hissettirdi. Çok, çok iyi.

"Ben de öyle," dedi. "İyi ki sen yaptın ve ben yaptım, iyi ki öyle."

Adam onu öpmeden önce ikisi de güldü.

CHAPTER TWELVE

"**A** Üşümüyor musun Matthew?" diye sordu bir iki dakika sonra başını kaldırdığında. Kadın Ellerini hızlıca kollarının dış tarafına sürüyordu. Gömleğinin kollarını aşağı yukarı.

"Tuhaf bir şekilde," dedi gülerek, "şu anda üşümenin tam tersini hissediyorum. Ama şaşırtıcı derecede az giyinmişim. Bana bir dakika izin ver Clarissa."

Ceketini alıp üzerine geçirdikten sonra hedefi aldı ve tüm ekipmanlarını geçen sefer bıraktığı ağaca dizdi. Grimsi, alçalan bulutlara baktı. Bunların yağmur bulutları olup olmadığını anlamak zordu ama gökyüzü bütün gün aynı görünüyordu ve henüz yağmur yağmamıştı.

"Baş bahçıvanımızın güvenilir otoritesine dayanarak söylüyorum," dedi hemen arkasından, "bugün yağmur yağmayacak. Ona son derece güveniyorum."

"Hiç yanılmadı mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Ve o Ravenswood'da benden daha uzun süredir çalışıyor. Tabii bazen gözlerini kısarak gökyüzüne bakar, sonra batı ufku bakar ve bilgece başını sallayarak yağmur yağabilir de yağmayabilir de der. Görünüşe göre hava onun için kadınsı. Ama bu gibi durumlarda bile -özellikle bu gibi durumlarda, aslında- şimdiye kadar hiç yanılmadı."

"Bugün neşeli bir ruh hali içindesin," dedi, gözlerindeki kahkaha ışıltısını ve dudaklarının yukarı doğru kıvrımını, yanaklarındaki ve burnunun ucundaki pembe parıltıyı fark ederek. Biraz soğuk ve rüzgâr onu hep böyle yapmıştı.

"Öyleyim," dedi. "Büyük olasılıkla burada olmayacağınıza kendimi ikna ederek geldim. Ama geldiniz ve çok sevindim. Bayan Wexford'un masasını bitirdiniz mi? Bu sabah Leydi Hardington ve Bayan Denver'la birlikte buraya geldi. Oldukça coşkuluydu çünkü bitirmeye çok yaklaşmıştınız."

"Birkaç son rötuş dışında her şey tamam," dedi. "Çoğunlukla biraz zımparalama ve vernikleme. Zemine sağlam bir şekilde oturduğundan ve biri dirseğini dayadığı anda sallanmayacağından emin olmak için yemek odasında yerinde görmem gerekecek."

"'Dirsekleri' demenize sevindim," dedi. "Bir hanımefendi asla böyle şok edici bir şey yapmazdı."

"Asla," dedi. "Bayanlar her zaman mükemmeldir. Gezinelim mi?" Uzun sokağı işaret etti.

Günün soğuğuna rağmen çok yavaş yürüdüler. Adam bir kolunu kadının omuzlarına gevşekçe doladı, kadın da bir kolunu adamın beline doladı. sırada ona gülümsüyordu ve birkaç kez adam onu öptü. Piknik gününden bu yana ilişkilerinde bir şeylerin değiştiğini fark etti.

"O halde arkadaş olacağız, öyle mi Clarissa?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Öyleyiz."

Ama tabii ki onlar zaten arkadaştan daha fazlasıydı. Aralarında bir tür romantik ya da cinsel çekim vardı ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek zorundaydılar. Kararlarını kendileri vermek zorunda kalacaklardı.

devam etti. Ama daha hiçbir şey başlamadan her şeyi aniden bitirmek ikisine de uygun gelmemiştir.

"Devlin'e parkın içinde bir yerde bir çeyiz evi yaptırmamın olup olmadığını soracağım," dedi. "Bunu karşılayabilirim. Nehrin aşağısında, belki de araba yolunun ve köprünün doğusunda, nehirle çayır arasında, kendime ait güzel bir bahçesi ve belki de rustik bir çiti olan bir ev düşünüyordum."

Ona gülümsedi. Uzun zaman önce -aslında ondan-birinin anlatacak bir hikâyesi olduğunda, o kişinin sözünü kesmeden anlatmasına izin vermenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Göldeyken bir yazlık evden söz etmişti. Belli ki o zamandan beri daha çok düşünmüştü.

"Elbette Ravenswood bir ordu için yeterince büyük," dedi. "Ve tabii ki çok az sayıda özel daire dışında dört büyük kanadın tamamı kullanımına açık. Benim de onlardan bir tane var. Geniş ve konforludur ve evin ön tarafına bakmaktadır. Ama..." Sesi kesildi ve omuz silkti. "Ama konumuz bu değil."

"Demirci dükkanının üstündeki odalarımın bir ön kapısı var," dedi. "Sanırım asıl mesele de bu, değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Anlıyorsun," dedi ve durup ona baktı. Adam onu öptü. "Bu odalar sana ait Matthew, her ne kadar hâlâ Hollandalılara ait olsalar da. Ama kendi ön kapın var ve istediğin zaman onun arkasına çekilebilirsin. Orada kendi eşyaların ve kendi hayallerin var. İstediğin zaman dünyayı dışarıda tutabilir ya da istediğin zaman içine girebilirsin. Kimi içeri davet edeceğinize ve kimi dışarıda tutacağınıza karar verebilirsiniz. O sabah beni davet etmenizden onur duydum."

Kadının kendisine başka seçenek bırakmadığına dikkat çekmedi. Ve muhtemelen Ravenswood'daki özel dairesinde de aynı şeyleri yapabilirdi. Ama onun ne demek istediğini anlıyordu. Tam bağımsızlık ve mahremiyet çok değerliydi. Muhtemelen Ravenswood'un tüm geniş lüksüne rağmen hiçbir zaman ikisine de sahip olmamıştı. Onu her zaman hayatlarını, arkadaşlıklarını ve sevgilerini paylaşmak için yanlarına çekecek sevgi dolu bir ailesi vardı. Ama özel odaları, artık oğluna ait olan büyük evin sadece bir parçasıydı.

Matthew onun birkaç hafta önce eve neden yalnız geldiğini ve geleceği hakkında neden ciddi bir şekilde düşünmesi gerektiğini daha iyi anlamaya başlamıştı.

"Kendime ait koca bir ev istiyorum," dedi. "Çok büyük bir şey değil. Bir kulübe. Kaçıp gitmek istemiyorum. Burayı ve ailemi seviyorum. Ama tamamen bana ait bir yer istiyorum."

Onu kısaca öptü ve yollarına devam ettiler.

"Zaten bu kadar çok şeye sahipken tüm bunlar size çok bencilce mi geliyor?" diye sordu.

Kavak ağaçlarına baktı, her iki yanlarında onları içeride tutan, dünyayı dışarıda tutan düz, düzenli çizgileriyle ve sokağın cazibesini anladı

-ve sadece kiralık odalar şeklinde olsa bile, kişinin tamamen kendisine ait olan bir ev.

"Ebeveyn olarak büyük bir değişime uyum sağlamak zor olmalı" dedi. Yıllar ve yıllar boyunca çocuklarınızı büyütür ve onları seversiniz. Yıllar boyunca tamamen size bağlılar, büyüdükçe bu bağımlılık azalıyor, ta ki rollerin tersine döndüğü zaman gelene kadar. Evet, anlıyorum Clarissa."

"Ah, Matthew," dedi, bir kez daha durarak. "Ve rollerimiz de tersine döndü . Şu kelimeler- Evet, Ben

anla-her zaman benimdi."

"Ve benim için son derece rahatlatıcı," dedi.

"Bunları siz söylediğinizde benim için artık öyle," dedi. "Çocuklarımla bu konular hakkında açıkça konuşmadım, belki de fikirler kafamda karmakarışık olduğu ve ancak şimdi netleşmeye başladığı içindir. Ama ima ettim ve hiç anlamadıklarını söyleyebilirim. Sadece benim için endişeleniyorlar ve beni sevmek ve yaşamlarına dahil etmek için çabalarını iki katına çıkarmaya kararlılar."

"Belki yeniden evlenirsin," dedi, "ve başka bir yerde yepyeni bir hayata başlarsın." Belki de onun arkadaşlıklarına duyduğu ilgi, otuz yıl kadar önce karşılayabildiğinden daha fazla karşılayamayacağı daha geniş bir ihtiyacın belirtisiydi.

"Şey, biri vardı," dedi. "Daha doğrusu biri vardı, çünkü Londra'dan ayrıldığımdan beri öldüğünü duymadım. Bir kocada isteyebileceğim her şeye sahip Matthew. Unvanlı, varlıklı ve iyi bir erkek figürü. Benim gibi o da altı yıldır dul ama çocuğu yok. Kibar, saygıdeğer ve ilgili biri. Çocuklarımla ve kardeşimin onayını aldı."

Matthew ondan nefret ediyordu. Adamın adını bilmek istemiyordu.

"Sana bir teklifte bulundu mu?" diye sordu.

"O bunu yapamadan ben kaçtım," dedi kadın. "Kaçmak mı?" dedi adam.

"Şey, evet," dedi. "Baştan çıkarıldım, görüyorsunuz. Mantıklı davranmak, yetiştirildiğim ve eğitildiğim role, rahat hanımefendi, eş ve ev sahibesi rolüne geri dönmek cazip geldi. Onunla evlenirsem yine kendi evimin hanımı olurum. Sadece Stratton Kontu'nun

Anne. Yeniden kendi başıma bir insan olacaktım. O
-Daha yakın bir tanıdığım olmadan söyleyebileceğim
kadarıyla cana yakındı. Beni severdi. İyi bir sohbetçiydi."

"Yine de ondan şimdiki zamandan çok geçmiş zamanda
bahsetmeye daha meyilli görünüyorsunuz," dedi.

"Evet." İç çekti. "Başkalarının sağduyulu fikirleri benim
mutluluğumu garanti edemez. Aklımla olduğu kadar
kalbimle de düşünmeliyim. Ama yazlığa çok yakın
olduğumuz halde neden burada dikilip daha da üşüyoruz?
Bildığınız gibi sıcak havayı hapsediyor ve muhtemelen
buradakinden birkaç derece daha sıcak. Yine de bugün bizi
limonata beklemiyor olacak."

"Kek de mi yok?" Adam kaşlarını çattı.

Kadın güldü. "Ve kek de yok."

Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu yazlık eve doğru
götürdü. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra bu kez uzun
kanepeye yan yana yerleştiler. Görünüşe bakılırsa, cazip
gelmesine rağmen Londra'daki sevgilisiyle evlenmeyecekti.
Muhtemelen düşünmek için eve geldiği kararlardan biri de
buydu. Sonra da akla gelebilecek her açıdan kendisine
uygun olmayan bir adamla arkadaşlığını tazelemiş, böylece
hayatını daha da karmaşık hale getirmişti.

"Kalbin ve sağduyun senin için doğru yol konusunda
hemfikir değil mi?" diye sordu ona.

"Lord Keilly ile evlenme konusunda mı?" dedi. "Bana
sormak niyetinde olduğunu varsayarsak tabii? Ne yazık ki
hayır. Ama gerçekten cazip geldi. George ve Kitty'yi fena
halde kıskanıyordum. Birbirleriyle çok mutlular. İkisi de bir
yıl öncesine göre on yaş daha genç görünüyorlar, yemin
ederim. Onları hiç kıskanmadım, eklemekte acele
ediyorum. Sadece kıskanıyorum. Onlarda benim de sahip
olmak istediğim bir şey var.

kendim. Yine de evlilik şart değil. Eve geldiğimden beri bunu anladım. Sadece... Oh, nasıl ifade etsem? Sadece... yenilenmiş bir hayat. Dünyanın yeniden yeni, yeniden taze ve yeniden olasılıklarla dolu görünmesini sağlayacak bir şey. Aslında, kesinlikle tekrar evlenmek istemediğime inanıyorum. En azından henüz değil ve tüm özlemlerimi karşılayabilecek tek şeyin bu olduğuna ikna olmadıkça asla."

Başını omzuna yasladı ve alnından öperken bir eliyle orada tuttu.

"Dostluğumuz da buradan geliyor," dedi. "Ve tüm arkadaşlarınızın uyarılarını ve tavsiyelerini göz ardı ederek -sanırım bu sabah üç hanımın sizi aramasının nedeni buydu."

"Çok sevimliler," dedi. "Ve gerçekten oldukça hoşgörölüler. Ama endişeliler. Çünkü beni önemsiyorlar. Bunu takdir ediyorum. Ama ben kendi hayatımı yaşamalıyım. Her geçen gün bu konuda daha da kararlı hale geliyorum. Hiç böyle bir ziyaretiniz oldu mu?"

"Pek sayılmaz," dedi ve kıkırdadı. Ona köy dükkanında yaşadığı deneyimi anlattı. "Ama senin gibi Clarissa, ben de kendi hayatımı kendi bildiğim gibi yaşıyorum."

"Bunu yapmak o kadar da kolay değil, değil mi?" dedi.

"Annenin doğum günü partisine katıldığında," dedi konuyu değiştirerek, "benden hiç bahsettin mi?"

"Hayır." Başını çevirip şaşkınlıkla ona baktı. "Aslında evet, çok kısa bir süre için. Yeğeniniz sizi tanıyıp tanımadığımı sordu ve ben de ona evet, tanıdığımı söyledim. Ona Boscombe'da marangozluk yaptığınızı ve çocukken yakın arkadaş olduğumuzu söyledim. Sanırım bu ilk gerçeği zaten biliyordu ve anlaşılan Reginald ona çocukluk arkadaşlığımızdan bahsetmişti. Bay Philip Taylor bana

sizinle tanışmak istiyor. Ama karısı ona kayınpederinin muhtemelen bunu onaylamayacağını hatırlattı."

Matthew, "Gelecek hafta beni ziyarete geliyor," dedi. "Yeğenim yani. Gelip gelemeyeceğini sormak için mektup yazdı ve ben de ona önümüzdeki Salı gününü kesin olarak verdim."

Onun yüzüne baktı. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Hayır diyemezdim," dedi. "Çocukla hiçbir zaman kavga etmedim. Adam. Otuzunu geçmiş. Buna inanmak zor."

"Evet," dedi. "Kardeşinize hiç ulaşmadınız mı? Ya da o sana?"

"Hayır," dedi.

"Aranızda kesin bir tartışma mı vardı?" diye sordu ona. "İkinizin de affedemeyeceği bir şey mi yani?"

"Hayır," dedi. "Poppy ve Helena'yı gömdükten sonra kimseye tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Döndüğümde de doğruca buraya geldim."

"Özür dilerim." İç çekti. "Bu beni ilgilendirmez. Kendime asla sormayacağımı söylemiştim."

", " dedi. "Size yeğenimin ziyarete geleceğini söyledim."

"Evet, öyle yaptın," dedi ve tekrar iç çekti.

"Değişim gerçekleşiyor," dedi yanağını başının tepesine yaslayarak. "Hiç olmamasını umuyordum. Yirmi yılı aşkın süredir burada olduğum gibi mutluyum. En azından memnunum, ki bu çoğu zaman aktif mutluluktan arzu edilir bir şeydir. Böyle yirmi yıl daha yaşasaydım minnettar olurdum. Ancak bahsettiğiniz yaşam evreleri, istesek de istemesek de üzerimize gelen değişimler var ve bunlara karşı savaşmanın bir anlamı yok. Sadece nerede olduklarını keşfetmeliyiz."

hangilerinin hayatımızın kalıcı özellikleri haline geleceğini ve hangilerinin geçip gideceğini belirleyeceğiz."

"Ve bu değişikliklerden bazılarını sana zorla yaptırdım," dedi. "Bir sabah seni kahve içmeye davet ettim ve en azından yaz için yeniden arkadaş olmamızı önerdim. Muhtemelen başka bir değişiklikten de ben sorumluyum. Eğer doğum gününden bir gün önce ya da bir gün sonra annemi görmeye gitseydim, yeğeninizi göremeyecektim ve belki de aklına sizi arama fikrini sokamayacaktım."

"Tam bir münzevi olsaydık bile, Clarissa, değişime karşı bağıışıklığımız olmazdı," dedi. "Olur böyle şeyler. Hayat böyle bir şey. Ama biz münzevi değiliz."

"Yine de kendimi sorumlu hissediyorum," dedi. "Hayatınızı altüst ettiğim için özür dilerim."

"Doğrusu," dedi, "o sabah beni kahve içmeye davet ettiğin ve ben de kabul ettiğim için memnunum. O bisküviler çok lezzetliydi."

Güldü. "Sadece bir tane yedin."

"Kendini kontrol etmenin gücü," dedi. "Ve sanırım yeğenimin gelmesinden memnunum."

Sessizliğe gömüldüler ve adam kavak sokağı boyunca parkın batısına doğru baktı. Oturduğu yerden, evin kuzey kanadını oluşturan ahır bloğunun arka kenarını ve biraz daha ileride, tapınak köşkünün üzerinde durduğu tepenin arka tarafına tırmanan ağaçları görebiliyordu.

Hayat ne kadar tuhaf bir şeydi. Kendi hayatındaki bu özel dönüşü asla tahmin edemezdi. Clarissa otuz yıldan uzun bir süre önce, bir centilmen gibi yaşamayı seçmiş olsa bile, kendi toplumunun çok üstünde bir tabakayla evlenmek için kendini ondan koparmıştı. Ve da önce Poppy'yle evlenerek, sonra da

Çocukluğu boyunca mücadele ettiği hayattan tamamen farklı bir hayat seçmişti. Şimdi Clarissa ile aralarında sosyal konum ve yaşam tarzı açısından okyanuslar, kıtalar ve gezegenler kadar fark vardı. Her ikisinin de uzun zamandır rahat ve memnun oldukları yerleşik hayatları vardı - yakın zamana kadar, en azından onun açısından.

Ve yakın zamana kadar onun tarafında da.

Başını çevirip onu öptü, o da onu sıcak ve istekli bir şekilde öptü ama gölde onları neredeyse yenecek olan o acil tutku yoktu. Böylesi daha iyiydi, en azından şimdilik. Belki de uzun zamandır içlerinde uyuyan derin sevgiyi ortaya çıkarabilirlerse, bu yeterli olacaktı. Belki de insanlar onları zaman zaman birlikte görmeye alışacak ve hayat eskisinden çok da farklı olmayan yeni bir normale dönecekti.

Belki de.

Belki de domuzlar uçardı.

Sonra başını geriye çekti ve gözleri yeniden parlamaya başladı.

"Oh, Matthew," dedi. "Sana çeyiz evinin nerede olmasını istediğimi göstereyim. Zaten eşyalarını alman için sokak boyunca geri yürümemiz gerekiyor ve burası çok yakın. Bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum."

El ele hızlı adımlarla geri dönerlerken, Clarissa için her şeyin hızla değişmekte olduğunu fark etti. Yeni hayatı zihninde şekilleniyor ve kesin planlar yapıyordu. Arkadaşlarının ve komşularının görüşlerine aldırmadan onunla açık bir arkadaşlık; kalbi ona şimdiki ve gelecekteki tüm mutluluğunun buna bağlı olduğunu söylemedikçe ya da söyleyene kadar evlilik yok; daha büyük bir bağımsızlık, finansal ve başka türlü, of the

Onu seven ve onun da sevdiği bir aile; parasını kendi kesesinden ödediği, kapısını isterse tüm dünyaya kapatabileceği kendine ait bir ev.

Kardeşinin ve arkadaşının evlendiklerinden beri on yaş daha genç göründüklerini . Clarissa'ya, kırmızı burnu ve her şeyiyle, tam boy bir camın içindeki görüntüsünü gösterebilmeyi diledi. Neredeyse yıllar öncesinden hatırladığı kıza benziyordu.

Eşyalarını sokağın sonundan aldı ve ana yola doğru yürüdüler, her iki taraftaki kır çiçekleri ve otlayan koyunlarıyla çayırların yanından geçtiler. Ama köprüye varmadan önce sola döndü ve adam eşyalarını tekrar bıraktıktan sonra nehrin kıyısı boyunca ilerledi. Kısa bir mesafe sonra kıyı genişledi ve kadın ona döndü, kollarını iki yana açarak bir kez döndü.

"İşte," dedi. "Tam burada. Parkta, çayırın aşağısında, evden çok uzakta değil ve köyün görüş alanında, nehir kenarında. Ne düşünüyorsun Matthew? Mükemmel değil mi?"

Eleştirel bir gözle çoğunlukla nehre baktı. Nehrin iki yakası da yüksekti. Suyun seviyesi yıl boyunca dalgalansa da, nehrin taşıdığına hiç şahit olmamıştı. Burada, köyün diğer tarafındaki herhangi bir yerden daha fazla sel tehlikesi yoktu. Bu özel noktada bir kulübe ve çayırdan ve üzerindeki park alanından ayrı bir bahçe için yeterince yer vardı. Hatta burası ile araba yolu arasındaki patikayı bir arabanın geçebileceği şekilde genişletmek bile mümkündü. Diğer binalardan biraz uzakta ama tamamen izole de olmayan huzurlu bir yer olabilirdi.

Şu anda sahip olduğundan ya da daha önce sahip olduğundan daha büyük bir yalnızlıkla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Ama düşündü ki

muhtemelen hoşuna gidecekti. Ne de olsa hala ailesine, arkadaşlarına ve ona tanıdık gelen her şeye yakın olacaktı.

Ona daha yakın.

Onun fikrini bekliyordu.

"Katılıyorum," dedi. "Bence burası mükemmel bir yer."

Ona gülümsedi. "Bu Gwyneth için çok iyi olacak," dedi. "Ravenswood'un tartışmasız metresi olacak. Bu konu şu anda tartışmalı değil elbette. Ama biri Leydi Stratton dediğinde aynı anda başımızı çevirip Evet deme eğilimimiz var. Ben burada yaşarken ikimiz de daha mutlu olacağız. Herkes daha mutlu olacak. Ben mutlu olacağım."

"Sen burada yaşarken," dedi, onun sözlerini tekrarlayarak. "O zaman kararını verdin mi Clarissa?"

"Öyle," dedi. "Ve birden Bayan Wexford'un masasıyla ilgili heyecanını anladım."

İkisi de güldü.

Araba yoluna geri döndüler ve birbirlerinden ayrılmadan önce adam eşyalarını toplamak için eğildi. Ancak ikisi de köprüden gelen at toynaklarının ve hafif araba tekerleklerinin sesini fark etti ve kimin geldiğini görmek için döndüler.

Owen Ware'di, akıllı bir curricle kullanıyordu.

"Owen!" Clarissa, genç adam kurdeleleri geri çekip atlarını durma noktasına getirirken aynı anda haykırdı. "Burada ne işin var senin?"

Sözlerine rağmen onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Kurdeleleri arkasından gelen damada fırlatmadan önce tünediği yerden aşağı atladı, Matthew'a baktı ve annesini kollarına aldı.

"Yaz boyunca bana eşlik etmen için sana yalvarmaya geldim," dedi. "Nasılsın anne?"

"Şaşırdım," dedi. "Memnun oldum. Dur sana iyice bir bakayım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve en küçük oğluna sevgiyle baktı.

"Gel," dedi. "Seni eve kadar bırakayım. Öylece gidiyorsun, değil mi Taylor? Görüyorum ki okçuluğun üzerinde çalışıyormuşsun. Gelecek yılki şenlik için biz ölümlülerden bir adım önde olmaya çalışıyorsun sanırım. Gerçi hiç çalışmasaydın bile bizden birkaç mil önde olurdun, ne yalan söyleyeyim."

Sözleri güler yüzlüydü ama gözlerinde bir bakış vardı. -Matthew'a bildiğini ve onu eve getirenin de bu bilmek olduğunu söyleyen biraz sert, biraz da kibirli.

"Ancak deneyebilirim," dedi Matthew. "Ve evet, eve gidiyorum."

Clarissa ona gülümseyerek, "Hoşça kal Matthew," dedi.

Ona nasıl hitap edeceğine karar vermek için sadece bir dakikası vardı. "Hoşça kal Clarissa," dedi.

Köprüyü geçip köyün yeşil alanından demirci dükkânına doğru ilerlerken, bunun gerçekten bir veda olup olmadığını merak etti.

CHAPTER THIRTEEN

FClarissa hayatında bir kez olsun çocuklarından birini görmekten memnun olmamıştı. Ve bu tam olarak onun konuşuyordu. Kendine ait bir kulübesi, hatta bir demirci dükkânının üst katındaki odaları ve isterse kapısını kapatıp gelen herkese karşı kilitleyebileceği bir ön kapısı olması ne kadar güzel olurdu. Ama kendi çocuklarını evinden dışarı atmayı düşünmek bile ne kadar korkunçtu.

Owen kısa yolculuk boyunca neşeyle yolculuğu hakkında sohbet etti. Eve girdikten sonra ona tekrar sarıldı.

"Bir fincan çay için adam öldürebilirim, anne," dedi. "Ama önce odama çıkıp biraz tazeleneyeceğim, sonra da salonda size katılacağım. Uşağım birazdan bavullarımla birlikte burada olur ama akşam yemeği için üzerimi değiştirmem çok geç olabilir. Umarım bu akşam gayri resmi bir yemek yemenin sakıncası yoktur."

"Elbette giymeyeceğim," dedi ona. "Taç ve elmas takmaktan kaçınacağım."

Güldü. "Ne de olsa Ravenswood'un benim için Londra'dan daha cazip olduğuna karar verdim," dedi.

"Sezon bitmeden önce bile mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Tüm bu partiler ve benzerleri bir süre sonra oldukça sıkıcı hale geliyor," dedi bir kolunu onun omuzlarına koyarak.

"Eğer bana eşlik edebilirseniz yaz boyunca burada takılacağım."

Uzun boylu, zayıf, yakışıklı genç oğlu, ince yontulmuş yüz hatları ve biraz fazla uzamış sarıya yakın saçlarıyla tüm çekiciliğini kullanarak ona gülümsedi.

"Suçlu çocukların kaldığı evdeki işine ne oldu?" diye sordu ona.

"Ah, Tanrım, şu!" dedi bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Bu çocuklara temiz bir yatak, yeni giysiler, besleyici yiyecekler ve iyi bir eğitim vermenin onları karşılığında minnettar, geçmiş günahları için pişman ve sonsuza dek erdem ve iyiliğe adanmış kılacağı gibi saçma bir fikre sahip olan her kimse aptalın tekiydi. Onlar elbette küçük dehşetler. Ancak herkesin hayal edebileceği tek çare, uzun bir kurallar listesi uydurmak ve çocukların eski hayatları yenisinden çok daha çekici görünmeye başlayana kadar bunları ikiye ve üçe katlamaktır. Başka bir yolu olmalı."

"Git ve kendine çeki düzen ver, Owen," dedi ona. "Salonda seni bir demlik çay bekliyor olacak."

"Ekstra büyük bir tencere olsun," dedi ve sanki yirmi iki yerine hâlâ on beş yaşındaymış gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkarak fırladı.

On dakika sonra yanına geldiğinde Clarissa onu bekliyordu, ellerini birbirine sürtüyor ve hâlâ neşeyle gülümsüyordu.

"Ateşi yaktığınızı gördüğüme sevindim," dedi. "Dışarıda ne kadar soğuk bir gün var. Güneşe ne oldu bilmiyorum. İyi görünüyorsun anne. Eve yakın birkaç tanıdık yüz görmek hoşuma gitti. Bayan Danver ve Eluned Rhys dükkândan çıkıyorlardı ve ben yeşil alanın diğer tarafından geçerken bana el salladılar. Cam Holland demirci dükkanının kapısından el salladı. Ve sonra

Bay Taylor köprünün aşağısında, okçuluk antrenmanından eve dönüyordu. Köyden dönüyordunuz, değil mi?"

Çay bardağını onun elinden aldı ve tabağına bir bisküvi ekledikten sonra oturdu ve ona daha da neşeyle gülümsedi. "Evde olmak çok güzel," dedi. "Başımdan beri seninle gelmeli ve sana eşlik etmeliydim. Bunu yapmadığım için üzgünüm."

Şöminenin yanına oturduktan sonra gözlerini sabit bir şekilde ona dikti. Fincanından bir yudum aldı. "Sanırım acil bir aile toplantısı oldu," dedi. "Pippa, Lucas ve Stephanie şehri çoktan terk ettikleri için biraz tükenmiş bir toplantı. Sanırım sen seçildin, çünkü senin için at arabana atlamak ve atları bu yöne çevirdikten sonra başlarını vermek diğerlerinden daha kolaydı."

Boş görünmek için cesurca bir girişimde bulundu.

"Buradan kim yazdı?" diye sordu. "Bir kişi mi yoksa birden fazla kişi mi?"

"Yazmak mı?" Kaşlarını çattı, fincanı yarıya kadar dudaklarında asılı kaldı.

"Bir bakayım," dedi. "Yazar endişelenmiş olmalı. Kötü niyetli olmasa da bazı konuşmaların başlangıcı vardı elbette. Ve uygunsuz bir şey olduğuna dair hiçbir ima yoktu. Sadece fikir! Ama belki de Lord Stratton annesinin Ravenswood'da tek başına olmasının nasıl görüldüğünü düşünmek isterdi. Ve bunun ona nasıl hissettirdiğini. Ailesini ve her zaman birlikte olduğu arkadaşlarını özleyecek olmalı. Muhtemelen uygun olmayan bazı insanlar onun iyi huyundan faydalaniyor ve belki de burada bu tür kişilerin hem kendisini hem de itibarını bu tür küstahlıklardan koruyacak akrabaları olduğu gerçeğini akılda tutacak birileri olması gerekirken, ona arkadaşlıklarını dayatıyorlardı. O

örneğin Bay Matthew Taylor ile parkta yürümeye ve onunla göl kenarında piknik yapmaya ikna edildi. Köyün marangozu. Oldukça yakın mıyım, Owen?"

Biraz telaşlı görünme nezaketini gösterdi. Bisküvisini ısırdığında, ceketine ve pantolonuna bir kırıntı yağmuru indi. Bisküvinin kalıntılarını tutan elinin tersiyle onları fırçalamaya çalıştı ama ilkinin başka bir yağmur izledi.

"İdris, Gwyneth' yazdığı bir mektupta bundan bahsetmiş," dedi. "O onun kardeşi anne ve Devlin de çocukken onun en iyi arkadaşıymış. Lord Hardington da George Amca'ya yazmış ama sadece senin hakkında duyduğu aptalca dedikodulara kulak asmamasını tavsiye etmek için. Ona göre senden daha saygıdeğer kimse yok."

Clarissa, "Aile toplantısı da bu yüzden," dedi.

"Pek konferans sayılmazdı anne," dedi Owen. Fincanını ve tabağını bir kenara bıraktı ve elindeki kırıntıları zahmetle fırçaladı. "Hepimiz Gwyneth ve Dev ile yemek yedik ve mektuplardan bahsedildi. Hepsi bu kadar. Buraya gelmeyi ben istedim. Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

İçini çekti. "Seni gördüğüme her zaman sevindim, Owen," dedi. "Yine de keşke gelmeseydin. Sıkıntıdan patlayacaksın. Ayrıca, bir koruyucuya ya da refakatçiye ihtiyacım yok. Ayrılmadan önce hepinize bir süre yalnız kalmak istediğimi, kendi arkadaşlığımın tadını çıkarmayı ve kendim için nasıl bir gelecek istediğime karar vermeyi dört gözle beklediğimi söylemeye çalıştım."

"Lord Keilly ile evlenmek gibi mi?" dedi. "Daha kötüsünü de yapabilirsin ama muhtemelen daha iyisini de yapabilirsin. O biraz kuru bir ihtiyar, değil mi? Gerçi bunu yüksek sesle söylememeliydim. Belki de gerçekten onunla evlenmeyi planlıyorsunuzdur."

"Bir kadın için gelecek planları her zaman evlilik içermek zorunda değildir," dedi. "Bir zamanlar tek düşündüğüm buydu, itiraf etmeliyim. Ben babanla evlendiğimde ben

On yedi. Bunu özgürce ve seve seve yaptım ve pişman olmadım. Ama yakında elli yaşında olacağım, Owen. Artık farklı bir şeyler , hatta muhtemelen isteyeceğim. Kendi seçtiğim insanlarla arkadaşlık etmek gibi. Kızlığım boyunca, evlenene kadar Matthew Taylor ile çok yakın bir arkadaşlığım oldu. Bunun farkında olduğunuzdan emin değilim. Taylor'lar Büyükanne ve Büyükbaba Greenfield'ın hemen yanında yaşıyorlardı. Hâlâ da öyle."

"Ama o zamandan beri her şey değişti anne," dedi. "O artık bir marangoz. Tanrı aşkına, demirci dükkanının üstünde yaşıyor. Ona büyük saygı duyuyorum. Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi ahşap oymacısı ve en iyi okçudur, ancak her ikisi konusunda da çok mütevazıdır. Aslında ondan hoşlanmamak zor olurdu. Ama sen bir Ware'sin. Ravenswood'dan. Stratton Kontesi."

"Dowager Kontes," dedi.

"Öyle bile olsa," dedi. "Burada yalnız olmanızdan yararlanarak eski -çok eski- bir dostluğu canlandırmaya çalışması gerçekten küstahça."

"Yenilemeyi öneren bendim," dedi. Adam ona baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Çayının fincanda soğuk olduğunu görebiliyordu ve tabağı, oraya attığı kırıntılardan oluşan düzensiz bir dağınıklık içindeydi. Fincanı bulaşık leğenine boşalttı ve kırıntıları da içine silkeledikten sonra demlikteki çaydanlığı çıkarıp ona bir fincan daha doldurdu. Tabağın üzerine taze bir bisküvi koydu.

"Eve döndüğümde bu yana geçen iki buçuk hafta içinde," dedi, "planladığım gibi hem içeride hem de dışarıda yalnız başıma çok zaman geçirdim. Arkadaşlarımı ve komşularımı aradım ve telefonlarını aldım. Kiliseye gittim. İki kez büyükanne ve büyükbabanı ziyarete gittim - geçen hafta sonu büyükanne'nin yetmişinci doğum günüydü, senin de

Belki hatırlarsın. Mektuplar yazdım. Aslında örnek bir şekilde davrandım. Ama tabii ki repertuarıma bir arkadaş ekledim. Eski bir dost, şimdi yeniden yeni. Tapınak köşkünde oturduk ve parkta dolaştık. Doğu sınırına kadar yürüdük ve daha iyi bir manzara için tepelere tırmandık. Gölde piknik yaptık ve suda kürek çektik. Onu ok atarken izledim ve becerisine hayran kaldım. Yazlık evde oturduk ve limonata içtik. Ve bugün, siz eve gelmeden hemen önce, onu Devlin'i bir kulübe inşa etmeme izin vermesi için ikna edeceğim nehrin kıyısındaki açıklığı görmeye götürdüm - yaşadığım sürece tamamen bana ait olacak bir kulübe."

"Bir çeyiz evi mi?" Adam ona bakakaldı. "Her şeye sahip olduğunda

Ravenswood Hall'un bir ev olarak? Anne. Sana ne oldu böyle? Bana öyle geliyor ki eve tam zamanında geldim."

"Beni tekrar kontrol altına almak için mi?" dedi, ona sevgiyle ve hatırı sayılır bir eğlenceyle gülümseyerek.

"Seni tanımakta güçlük çekiyorum," dedi.

"Güzel." Açıkça güldü. "Burada tek başıma geçirdiğim zaman meyvelerini vermiş demek ki."

Adam tekrar konuşmak için ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "O da soğumadan çayını iç," dedi. "Kaçınılmaz olarak, Owen, insanlar Matthew ve benim birlikte çok fazla olmasa da biraz zaman geçirdiğimizi fark ettiler. Ne de olsa o bir işçi ve ben de buraya bilerek yalnızlığın tadını çıkarmak için , ki öyle de yapıyorum. Birkaç kişi her birimizi olası dedikodular konusunda nazikçe uyardı. İlk başta ben de onun gibi biraz telaşlandım. Ve benimle daha fazla arkadaşlık akıllıca olmayacağına karar verebilir. Kendi adıma, beni mutlu eden şeylerden vazgeçmeyi reddediyorum çünkü genel kanı arkadaş olmanın bir ile beyefendiye dönüşmüş-

"Marangoz, dul bir kontesten beklenebilecek bir şey değil."

"Seni mutlu ediyor mu anne?" Owen yine kaşlarını çatarak sordu.

"Onunla birlikte olmak beni mutlu ediyor," dedi. "Hayatımın çok mutlu bir dönemi olan kızlığımı hatırlıyorum. Ve o mutluluğumda onun büyük bir payı vardı. Birlikte oynar ve gülerdik. Aklımıza gelen her şey hakkında durmadan konuşurduk. Otuz üç yıl sonra tüm bunların değişmediğini keşfediyoruz. Herkes böyle bir dostluğun tadını çıkaracak kadar şanslı olmalı."

"Çalıyor musun?" diye sordu, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Yine güldü. "Sana gölde tekneyle açıldığımızı söylemiştim," dedi. "Ayrıca adaya çıktık ve keşfe çıktık. Bunu yaptığımız günleri hatırlıyor musun Owen, siz çocuklar Karanlık Orman'ı türlü türlü canavarlar, kötü adamlar ve vahşi yaratıklarla doldurup onları yok etmeye gitmişsiniz?"

"Adayı keşfettiniz mi?" dedi.

"Bulduk ama tek bulduğumuz bir anne ördek ve yavrularıydı, açık sulara doğru sallanıyorlardı," dedi. Devam etmeden duramadı. "Ve parkın doğu kenarındaki tepelere tırmandığımızda, yol boyunca tepelerin üzerinden yürümedik. Doğrudan parka giden en az dik inişi bulduk ve tırmandık, tırmandık ve koştuk."

"Yaya mıydın?" dedi. "Ve o yamaçlardan aşağı mı koştun? Bunu denediğim tek seferde neredeyse boynumu kırıyordum ve Ben bir daha yaparsam derimi yüzmekle tehdit etti. Gerçi tehditlerinden hiçbirini yerine getirmedi ama ben bu riski göze almaya hiç niyetli değildim."

Ona gülümsedi. Eğer o onun inişini duymuş olsaydı, muhtemelen bir kriz geçirirdi.

Buharlar.

Büyük bir iç geçirdi ve neredeyse boş olan fincanını yere bıraktı.

"Seninle ne yapacağım ben anne?" dedi. "Eğer Bay Taylor'la olan bu ilişki tam bir skandala dönüşürse, biliyorsun, bütün suç benim üzerime kalır."

"Sana ne yapacağını söyleyeyim," dedi. "Yarın beni arabanla parkın tüm çevresine ve hatta tepelere götüreceksin. Ve gördüğümüz her çiçeğin adını bana söyleyeceksin. Şu anda o kadar çok çiçek açıyor ve daha da var ki, yarısından tanımlamam mümkün değil. Eskiden hepsini tanımakta çok iyiydin. Bahçıvanların bile adını söyleyemediği bir çiçek olduğunda hep sana danışırdık."

"Zaman bir şeyler uydurduğumu söyleyebilirim," dedi.

"Yarın," dedi kadın. "Kahvaltıdan hemen sonra."

Yüzünü buruşturdu.

-

Miss Wexford coşkuluydu. Yeni yemek masası yerinde yemek odasında, daha büyük ve daha fazlaydı.

Eskisinden çok daha heybetli, çok daha ağır, geniş ayakları üzerinde sabit, süslü oymalı ve ihtişamıyla en abartılı hayallerini bile geride bırakan. Matthew ve kardeşine, onu bir bezle örtmeyeceğini söyledi. En azından tüm arkadaşları ve komşuları ona hayranlık duyana kadar.

"Umarım anlamışsındır, Prue," dedi Albay Wexford, "ölene kadar bu evde yaşamak zorunda kalacağız ve muhtemelen Ariel de bizden sonra gelecek. Evdeki erkek hizmetkârların, bahçıvanların ve seyislerin her biri, uşağımdan bahsetmiyorum bile, beni evi terk etmekle tehdit etti.

Eğer bir daha o masayı kaldırmaları istenirse topluca hizmet verecekler."

"Oh, Andrew!" Bayan Wexford sevinçle haykırdı. "Kardeşim küçük şakalarını seviyor, Bay Taylor. Ona aldırmayın."

Yeni eşyasını sergilemek için bir parti düzenleyeceğini duyurdu ve partiden sonraki bir hafta içinde Matthew'un geceleri uyumaktan vazgeçmek zorunda kalacağı kadar çok yeni sipariş alacağı tahmininde bulundu. Matthew, Wexford masasının dünyaya bırakacağı sanatsal mirasa mahkûm olup olmadığını merak ederken, bu fikir onun daha da neşelenmesine neden oldu.

Ama bu kadar çok zevk verdiği için duygulanmıştı ve biraz sonra odasına çıkan dış merdivenleri tırmanırken gülümsüyordu. Merdivenin başına varmadan önce sokaktan biri onu selamladı. Hanın olduğu yönden gelenin Owen Ware olduğunu görünce şaşırmadı. Çocuk onu izliyor olmalıydı - gerçi yirmili ve otuzlu yaşlarındaki erkekleri çocuk olarak düşünme alışkanlığından kurtulmalıydı. Bunun ilerleyen yaşının bir belirtisi olduğunu düşündü.

"Sizinle konuşmak istiyorum Bay Taylor," dedi Owen. "Belki size bir bardak bira ısmarlayabilirim?"

"Yukarı gelseniz iyi olur," dedi Matthew, oraya gittikleri takdirde ev sahibinin ve handa öğleden sonra yemek yiyen müşterilerin konuşmaları duymak için nasıl kulaklarını tıkayacaklarını hayal ederek. "İkimize de birer fincan çay yapayım."

Odasına girdi ve kapıyı açık bırakarak ocakta ateş yaktı ve köşedeki büyük sürahidene çaydanlığa su doldurdu. Kapının sessizce kapandığını duydu.

"Ah, o güzel odun kokusu," dedi Owen. "Sanırım buna o kadar alıştın ki artık neredeyse hiç fark etmiyorsun."

Matthew, "Hayatımdaki hiçbir şeyi hafife almamaya çalışıyorum," dedi. "Masaya oturun."

Owen oturdu ve elini pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. "Sanırım bunu kendin yaptın," dedi. "Böyle bir yeteneğe sahip olmak harika bir şey olmalı. Zengin ve ayrıcalıklı bir evde büyümenin bir özelliği de insanın yetişkinliğe ulaştığında hiçbir işe yaramaz hale gelmesidir. Pratik olan her şey, yapması için para ödenen başka biri tarafından yapılır."

Matthew bu konuşmanın tam olarak böyle başlamasını hayal etmemişti. Ocağın ve çaydanlığın görevlerini yerine getirmesi biraz zaman alacağı için Owen'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"İnsan öğrenmek istediği ya da öğrenmesi gereken ama çocukluğunda öğrenemediği şeyleri her zaman öğrenebilir" dedi.

"Yaptığın şey bu muydu?" Owen sordu. "Sen Reginald Taylor'ın kardeşisin, değil mi? Büyükbabamla büyükbabamın komşusu. Sanırım küçük oğullarıydın."

"Sen de öylesin," dedi Matthew. "Senin durumunda en küçük oğul."

Owen, "Ancak benim durumumda etrafta dolaşacak çok fazla zenginlik var," dedi. "İstemediğim takdirde hayatım boyunca bir gün bile çalışmak zorunda değilim."

"Aylak bir yaşam ruhunuzu tatmin eder mi?" Matthew sordu.

"Bu çok tuhaf bir ifade tarzı," dedi Owen. "Ruhumu tatmin etmek mi? Sanırım üçüncü oğul olarak bir din adamı olacağımı bekliyorsunuz."

Matthew, "Bunun yapmak istemediğin bir şey olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"İşte ben buradayım," dedi Owen. "Yirmi iki yaşındayım ve büyüdüğümde ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

yukarı. Cehennem kadar sinir bozucu. Ayrıcalığımı ve göreceli zenginliğimi hiçbir şeyi olmayanlara yardım etmek için kullanmak istiyorum, ancak bu düşünceyi kelimelere döktüğüm anda parmağımı boğazıma sokup kusmak için belirgin bir dürtü hissediyorum. Aynaya baktığımda başımın üzerinde bir hale görmeyi bekliyorum. Kendini beğenmiş dindarlığı sevmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Biraz zaman tanı," dedi Matthew. "Konuyu zorlamaya çalışmayın, özellikle de açlıktan ölmek için bir şeyler yapmanız konusunda sizi zorlayan bir durum yokken. Eğer kişi yoluna çıkmaya çalışmazsa, hayatın insanı doğru yöne götürme şekli vardır."

"Sana da böyle mi oldu?" Owen sordu. "Buraya nasıl düştün? Büyürken beklediğin şey bu olamazdı. Öyle miydi?"

Çaydanlık kaynıyordu ve Matthew çay yapmak için ayağa kalktı. Çaydanlığın üzerini son şenlikte aldığı yamalı örtü ile örttü ve demlenmesi için masanın üzerine koydu. Yanına şeker ve sütü, bir leğen ve süzgeçle birlikte koydu ve sahip olduğu tek uyumlu iki fincan ve tabağı onların önüne koydu.

"Ahşap yontmak için her zaman bir dürtü hissettim," dedi. "Bunu çok iyi olmadığım bir hobi olarak düşündüm. Marangozluk ve bununla geçimimi sağlama şansı arasında hiçbir bağlantı kurmadım. Bu anlayış, Avrupa'da dolaşırken, orada burada ufak tefek işler alıp görülecek şeyleri görmek dışında özel bir şey düşünmezken yavaş yavaş ortaya çıktı. İngiltere'ye döndüğümde -sanırım senin doğduğun sıralarda- ne yapmak ve nasıl yaşamak istediğimi hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Gerekli becerileri ustaların ellerinde öğrenmişim."

"Demek buraya yerleştiniz," dedi Owen, Matthew çayı doldururken odaya bakarak.

Misafiri ayına hem süt hem de biraz Şeker aldı. "Hayatımın tamamında olmasa da büyük bir kısmında buradaydın. Yanında çalışanlarla işi bytmek ve gelecekteki ihtiyaçların için bir bankada servet biriktirmek gibi bir hırsın hiç olmadı mı?"

"Hayır," dedi Matthew.

"Gençken biraz daha hırslı olmadığın için Şimdi pişman mısın?" Owen ayını karıştırırken sordu.

"Hayır," dedi Matthew.

Owen ıslak kaşığını fincanının kenarına vurdu ve tabağına bıraktı. Başını kaldırdı ve masanın karşısındaki Matthew'un bakışlarıyla karşılaştı. Matthew, ağız biraz beyaz görünüyor, diye düşündü. Görünüşe göre asıl konuya gelmek üzereydi.

"Anneme olan ilginiz nedir?" diye sordu.

Matthew'un kapıdan girer girmez sormasını beklediğı Şey buydu, ama belki de daha kavgacı bir Şekilde ifade edilmişti.

"Leydi Stratton yıllar yıllar önce, babanla evlenmeden önce benim yakın arkadaşımdı," dedi. "Ben evlenmeden önce. Ondan sonra o sosyal skalada çok yukarılara çıktı, ben ise çok aşağılara indim - ikimiz de bilerek öyle yaptık. Baban vefat edeli bira yıl oldu. Karım öleli de uzun yıllar oldu. Aslında evlendikten bir yıl sonra doğum sonrası komplikasyonlardan vefat etti. Kızımız da öldü. Son bira hafta içinde, annen ve ben, dostluğumuzun hiçbir zaman tam olarak sona ermediğini, ancak tüm bu yıllar boyunca uykuda kaldığını keşfettik. Birlikte bira gezintinin -hepsi Ravenswood arazisinde- ve uzun sohbetlerin tadını çıkardık. Ne iş hayatımda ne de özel hayatımda hırslı biri değilim. Ve annenize, kendisi ve onu seven herkes için her zaman doğru ve en iyi olanı yapacağına dair gvenilebileceğine inanıyorum."

"Parkın kenarına bir kulübe inşa etmekten bahsediyor," dedi Owen. "Tanrı aşkına, bir çeşit çeyiz evi. Bu sabah bana yeri gösterdi. Sanki Ravenswood beş bin kişiyi rahatça barındıracak kadar büyük değilmiş gibi. Ve sanki Dev, Gwyn ve geri kalanımız onu sevmiyormuş gibi. Sanki bizden uzaklaşmak ve kapıyı yüzümüze kapatmak gibi. Bu çok üzücü, olan bu. Biz ona ne yaptık da böyle değişti? Siz ne yaptınız?"

"Belki de," dedi Matthew, kaçınmasının daha iyi olacağı sulara girerek, "duruma annenin bakış açısından bakmayı denemelisin."

"Sanırım sana onu ihmal ettiğimizi söylemiştir," dedi Owen. "Ve utanç verici bir şekilde, birkaç hafta önce bir süre daha kalması ve sonra Dev, Pippa ya da George Amca ile birlikte yazı geçirmesi için ısrar etmek yerine eve yalnız gelmesine izin verdik. Ya da benim onunla eve gelmem için ısrar etmem yerine. Bu kadar bencil olduğum ve sırf burada çok sıkılacağımı düşündüğüm için Londra'da kaldığım için kendimi fena halde suçlu hissediyorum, itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Kendi zevkimi annemin önüne koydum. Ona tapıyorum, bilmeni isterim."

Sesi biraz titriyordu. Matthew ona bir fincan çay daha doldururken, gözyaşlarına çok da uzak olmadığını tahmin etti.

Matthew, "Annen bana tahmin ettiğinin tam tersini söyledi," dedi. "Bana tüm çocuklarının, erkek kardeşinin ve arkadaşı olan karısının onu çok sevdiklerini, tüm etkinliklerine dahil ettiklerini ve asla yalnız kalmamasını sağladıklarını söyledi. Hepiniz göre, hayatını değerlendirmek için biraz yalnız kalmayı arzuladığı aklınıza geldi mi - görünüşe göre size kendisi açıklamaya çalışmış olsa da? Hiç aklınıza geldi mi?"

Anneniz kadar iyi bir insan mı? Hepinizi çok sevdiğini de eklemeliyim."

Çok ileri gidip gitmediğini merak etti. Hiçbir şey söylemeyi planlamamıştı. Owen'ın şu ana kadar söylediklerinin çoğunun da planlanmamış olduğunu tahmin ediyordu.

"Özür dilerim," dedi Matthew. "Bütün bunlar beni ilgilendirmez."

"Ben gönderildim," dedi Owen, "daha doğrusu, annemin burada yalnız olmasından, onu koruyacak hiçbirimizin olmamasından yararlanmamanız için sizi uyarmaya geldim. Sanırım... insanın kendi annesini bir insan olarak düşünmesi zor. Doğmadan çok önce bir hayatı olan biri olarak. Ve büyüdükten sonra da hala bir hayatı olan biri."

Matthew sesini çıkarmadı ve Owen ayağa kalktı.

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi. "İçeri girer girmez seni yüzüstü bırakmalıydım. Dev'in gelmesine izin vermeliydim. Ya da George Amca'nın. Bazen Nick'in çoktan İngiltere'ye dönmüş olmasını diliyorum. Sanki alayıyla birlikte sonsuza dek gitmiş gibi geliyor. On yıl oldu. Sadece on yıl diye düşünebilirsiniz. Ama on yıl benim için neredeyse hayatımın yarısı demek. Omurgam yok. Benim sorunum da bu. Ve sizi severim, Bay Taylor. Bir okçu olarak her zaman idolüm oldunuz. Bunu nereden öğrendiniz bu arada?"

"Omurgalı birisin." Matthew bir elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Daha da önemlisi, senin bir kalbin de var. Annenle yeniden başlayan arkadaşlığımın sona ereceğine dair söz veremem Owen. Bu ona bağlı, bana da bağlı. Ama asla onun şerefini lekeleyecek bir şey yapmayacağım. Bu sözü rahatlıkla verebilirim."

Birkaç gün önce gölde tam da bunu yapmaya ne kadar yaklaştığını düşünmeye cesaret edemiyordu. Bu bir daha olmayacaktı.

"Bu herkes için yeterince iyi olmalı," dedi Owen kapıya doğru ilerlerken acı acı. "Ya da, eğer hoşlarına gitmezse, gelip sizinle kendileri yüzleşmek zorunda kalacaklar. Çay için teşekkür ederim. Annem bunu çok sert bulurdu ama ben böyle seviyorum."

Kapıyı açtı, kendini dışarı bıraktı ve arkasından kapattı.

Matthew kendini, tepede içmeleri için götürdüğü çayı düşünürken buldu. Şişede birkaç saat bekledikten sonra, az önce Owen'la içtiğinden iki kat daha sert olmuştu. Yine de o güne kadar yaptığı en iyi piknik olduğunu söylemişti. Ne kadar da rahat yalan söylemişti.

Eğlenmekten başka bir şey hissetmemesi gerekirken kendini kıkırdarken buldu.

CHAPTER FOURTEEN

M Gün sabahı Albay Wexford'un bir hizmetkârı Matthew için yazılı bir davetiye getirdi. Bayan Prudence Wexford, iki akşam sonra kardeşinin evinde düzenlenecek olan resepsiyon ve suareye katılmasını rica etti.

Bir resepsiyon. Ve bir suare.

Taşrada bir sosyal toplantıya verilecek büyük isimlerdi bunlar. Ama Matthew, Bayan Wexford'un planlarken yaşadığı ikilemi neredeyse gözünde canlandırabiliyordu. Eğer bir akşam yemeğine karar verdiyse, yeni masasının etkileyici boyutuna rağmen konuk listesinin nispeten küçük olması gerekecekti. Masanın üzeri örtülmek zorunda kalacak ve konuklar masanın altındaki sanat eserlerine hayranlıkla bakabilmek için neredeyse örtünün altına girmek zorunda kalacaktı. Masanın kenarındaki oymalı frizi ya da yüzeyindeki mozaîği bile göremeyeceklerdi. Öte yandan, eğer söz konusu olan bir resepsiyon ise, o zaman masayı saran bir masa örtüsü kullanılmayabilir ve konukların kendilerine yardım etmeleri için davet edilecekleri çeşitli yemek tabaklarının altına sadece küçük hasırlar serilebilir.

Masa tüm ihtişamıyla sergilenecekti, ancak Konuklar iştahlarını tatmin edip ayakta kalırken, Bayan Wexford da masanın mimari özellikleri hakkında rehberli bir tur yaptı.

Suare kelimesi, toplantının daha genel bir parti olarak akşama kadar devam edeceğini belirtmek için eklenmiş olabilir.

Matthew Taylor da konuklardan biri olacaktı. Belki de bir anlamda onur konuğu. Bu düşünceye biraz eğlenerek gülümsedi. Gönderen kim olursa olsun, özel davetleri neredeyse her zaman kabul ederdi. Yalnızlığı tercih etmesine rağmen tüm sosyal sınıfların arkadaşlığıyla rahattı. Bu özel daveti de, buna sebep olan masayı hazırlayan kişi olmaktan duyduğu utanca rağmen hiç tereddüt etmeden kabul ederdi. Komşularını görmeyi ve onlarla sohbet etmeyi hafif bir zevkle dört gözle beklerdi. Ne de olsa aralarında yaşadığı insanları seviyordu.

Ama davetiyeyi oturma odasındaki kitaplığın üstüne koyarken, kabul etmemek için makul bir mazeret bulabilmek için çok şey verebilirdi, diye düşündü.

Clarissa neredeyse kesinlikle orada olacaktı.

O, o, onlar masadan bile daha fazla ilgi odağı olacaklardı. Bu konuda aklında hiçbir şüphe yoktu. Haber yayılmıştı. Hatta, tahmin edilebileceği gibi, Londra'daki ailesine bile ulaşmıştı. Genç Owen Ware, neler olup bittiğini öğrenmesi ve parkta yürürken annesinin elini tutmaya cüret eden ve onunla birlikte piknik yapmak için bir barouche ile göle giden köy marangozuyla yüzleşmesi için elçileri olarak eve gönderilmişti.

Owen'ın gelişi fark edilmeyecek gibi değildi. Ertesi gün demirhanenin üstündeki odalara yaptığı ziyaret de öyle. Ve şimdi üçü, neredeyse

Bayan Wexford'un resepsiyonunda ve suaresinde halka açık olacaktı. Bu büyük bir dramdı.

Ya da maskaralık.

Matthew bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Kendisi için hoşlanmamıştı ve Clarissa için de kesinlikle hoşlanmamıştı. Onun adıyla ilgili en ufak bir zevksizlik ya da uygunsuzluk fısıltısı bile duyulmamıştı.

Geçen Perşembe günü, Owen arabasıyla gelmeden hemen önce birlikte olduklarında, dedikodulara meydan okuyacaklarına ve yaşayacakları hayatı ve sahip olacakları arkadaşları seçme özgürlüklerini kullanacaklarına karar vermiş olmaları onlar için çok iyiydi. Mahallede günün konusu olduğundan hiç kuşku duymadığı bir şeye giderek daha fazla bulaştıklarını hissetmek ise bambaşka bir şeydi.

Yirmi yılı aşkın bir süredir tadını çıkardığı sakin, rahat yaşam kesinlikle ellerinden kayıp gidiyordu, belki de bir daha asla geri gelmemek üzere.

Çünkü başka bir şey daha vardı. Yarın yeğeninin onu ziyarete geleceği gündü ve Matthew, o sırada söylediklerine rağmen, bunu hiç de iple çekmiyordu. Hayatının o bölümünü yeniden açmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordu. Bölüm mü? Daha çok bir cilt gibiydi. Her şeyi uzun zaman önce geride bırakmış, zihnini ona kapatmış ve yoluna devam etmişti. Herhangi bir hatırlatma istemiyordu. Asla geri dönmemişti ve dönmeye de niyeti yoktu. Neden dönsün ki? Bu haliyle hayatından son derece memnundu.

Ya da kenarlarından yıpranmaya başlayana kadar olduğu gibi.

Her neyse, bu ziyareti kabul etmişti. Büyük olasılıkla bir köstebek yuvasından daha fazla olmayacak bir şeyi dağ haline getirmesi aptalcaydı. Yeğeni, onlar sohbet ederken zorunlu olarak yarım saat kalacaktı.

Bir fincan çay eşliğinde kibarca. Sonra el birbirlerinden ayrılacaklardı. Ve hepsi bu kadar.

Yoksa olur muydu?

Beşiğin tasarımını gözden geçirmek ve üzerinde çalışmaya başlamadan önce birkaç ayarlama yapmak için çalışma odasına girdiğinde iç çekti. Belki de zihni yaptığı işle meşgul olabilirdi.

Yine de, buradan uzaklaşmak ve başka bir yerde her şeye yeniden başlamak zorunda hissedebileceğini düşünerek biraz paniğe kapılmaya başlamıştı.

. Ortadan

kaybol.

Tekrar.

-

CLarissa, Owen kahvaltıya indiğinde davetiyesini ona gösterdi.

Onu. Ama bugün büyükannesi ve büyükbabasını, yani onun anne ve ziyaret edecekti ve öğle yemeğine yetişebilmek için erkenden yola çıkmak istiyordu. Sadece birkaç hafta içinde bu uzun yolculuğu üçüncü kez yapacak olmasına rağmen onunla gidecekti. Zaten onsuz gideceğinden de şüpheliydi. Ne de olsa onu koruması için Ravenswood'a gönderilmişti.

Davetiye her ikisine de gönderilmişti.

Okuduktan sonra, "Ah," dedi. "Bir resepsiyon. Boscombe'da mı? Ve bir de suare? Hepsi bir arada mı? Büyük olayın ne olduğunu merak ediyorum."

"Sanırım," dedi Clarissa, "Prudence Wexford'un yeni yemek masasının açılışı bu. Bununla son derece gurur duyuyor, gerçi Matthew Taylor bir keresinde bunu bana dikkatsizce bir canavarlık olarak tanımlamıştı - neyse ki onun

duydum. Buna rağmen masanın yapımına tüm dikkatini verdi."

"Hmm," dedi. "Yani... bir masa bir resepsiyon ve suare mi? Bunu dünyalar için kaçırmazdım, anne. Ariel Wexford evde mi? Geçen kışın çoğunda yoktu, büyük bir teyzeyi ziyarete gitmişti. Aslında şimdi hatırladım. Bir çift büyük teyzeydi. Bu arada evlenmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Clarissa. "Bildiğim kadarıyla evde ve boşta."

"Kuzen Clarence'ın da evde olduğunu biliyorum," dedi. "Charles Amca ile Marian Teyze'nin de bu etkinliğe davet edildiğini sanıyorum. Neşeli bir eğlence olabilir. Gidecek miyiz anne?" Charles Ware, Caleb'in küçük kardeşiydi. Clarence onun oğluydu, yaşça Owen'a yakındı ve yakın bir arkadaşı.

"Elbette," dedi. "Prudence Wexford benim arkadaşım. Ayrıca, bu masayı görmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim."

Matthew'un davet edilip edilmediğini merak etti, gerçi neredeyse kesinlikle davet edilmişti. Sadece aynı odada bulunmalarının bile büyük ilgi çekeceğinden kuşkusu yoktu. Owen eve döndüğüne ve meraklılar ve dedikoducu diller yeni gelişmeleri merakla beklediğine göre nasıl bir yol izleyeceğini bilemiyordu.

Geziye hazırlanmak için yukarı çıkarken içini çekti.

Yarın akşam gerçekten konuşmaları gerekiyordu, o ve Matthew. Arkadaşlıklarından vazgeçmek istemiyordu. Aslında Owen eve gelmeden hemen önce bunu yapmayacağına karar vermişti. İkisi de karar vermişti. Matthew fikrini değiştirmemişti. Davranışlarının ya da arkadaş seçiminin endişeli komşular ve telaşlı akrabalar tarafından kendisine dikte edilmesine izin vermeyecekti. Etmeyecekti.

Ama Matthew farklı bir sonuca varmış olabilir. Bütün bunlar onun için çok üzücü olmalı. Owen'ın dün onu parkta gezdirdikten sonra yanına çağırdığından şüpheleniyordu. Ona nereye gittiğini sormamıştı ve o da bu bilgiyi gönüllü olarak vermemişti. Ama bundan şüphelenmişti ve ne konuşulduğunu merak ediyordu. Karşılıklı sert sözler mi söylenmişti? Ultimatomlar verilmiş miydi? Tehditler mi savrulmuştu?

Düşünmeye bile değmezdi, bu yüzden gece boyunca rahatsız bir uykudan başka bir şey düşünmemişti elbette.

Konuşmalılar.

Bu arada, Owen'la birlikte ailesini ziyarete gitti ve Owen'ın kendisini curricle ile gitmeye ikna etmesine izin verdi. Aslında çok da ikna olması gerekmemişti, çünkü bu araç hoşuna gitmişti. Arabadan daha hızlıydı ve temiz havaya açıktı. Yoldaki tümsekleri ve çukurları daha rahat aşıyordu. Kendisini daha genç hissetmesini sağlıyordu.

Owen büyükannesine sarıldı ve ona gecikmiş mutlu yıllar diledi. İçinde bir çift siyah çocuk eldiveni olan paketini açışını izledi; büyükannesi bu eldivenlerin gerçekten giyilemeyecek kadar lüks olduğunu söylemişti. Hep birlikte öğle yemeği yediler ve Owen büyükbabasıyla birlikte çardağa yeni eklenen gül çeşidini görmeye gitti. Clarissa annesiyle birlikte içeride kaldı.

"Owen eve mi geldi?" Bayan Greenfield kaşlarını kaldırarak konuştu. "Sezon bitmeden önce bile mi?"

Clarissa iç çekti. "Onu Ravenswood'da yalnız kalmamdan endişelenen ailem gönderdi," dedi. "Onlara biraz kızgınım. Zavallı Owen'ın iki hafta içinde nutku tutulacak."

"Bunun Matthew Taylor'la bir ilgisi var mı?" diye sordu annesi.

Clarissa nefes nefese kaldı. "Oh," dedi. "Sen de mi anne?"

Bayan Greenfield, "Marian son mektubunda onunla biraz zaman geçirdiğinizden bahsetmiş," dedi.

"Marian Ware mi?" Clarissa öfkesini sesinden uzak tutamayarak, "Marian Ware mi?" dedi. "Sanırım o ve Charles endişeleniyorlar. Caleb öleli altı yıl oldu anne. Kayınbiraderim kendi işine bakmalı. Ve baldızım da."

"Belki de kardeşinin dul eşinin kendilerini ilgilendirdiğini düşünüyorlardır," dedi annesi. "Ya da en azından bir tür koruyucu şefkat hissettikleri biri."

Clarissa, "Benim korunmaya ihtiyacım yok," dedi.

"Tabii ki bilmiyorsun." Annesi bir elini aralarındaki boşluğa uzattı ve kolunu okşadı. "Sen güçlü bir kadınsın Clarissa, her zaman da öyle oldun. Her zaman doğru olanı yaptın. Baban ve ben sana küçük bir kızken güvendik. Evliliğiniz sırasında da sana güvendik, her ne kadar zaman zaman sevdiğimiz kızın çıkarlarını korumak için devreye girmemek zor olsa da. Şimdi de sana güveniyoruz. Matthew'u küçükken hep sevmişimdir, gerçi o da haylazın tekiydi ama seninle birlikte olduğu zamanlar hariç. Ya da bizimle. Onunla ilgilenen herkes rahat olsa ve ona kendine özgü ihtiyaçları olan bir kişi olarak davransa daha başarılı olacağını düşünmüşümdür hep. Ama sonra, ben kimim ki eleştireyim? Benim hiç sorunlu bir çocuğum olmadı."

"Yeniden arkadaş olduk," dedi Clarissa. "Biz birkaç öğleden sonrayı birlikte geçirdik, yürüdük ve piknik yaptık, her zaman parkın içinde, tıpkı burada her zaman parkta kaldığımız gibi. Dedikoducular bu hikâyeyi dillerine doladılar elbette. Biz büyürken, ikimiz de beyefendilerin çocukları olarak aslında eşittik. Şimdi ben Stratton'ın Dul Kontesiyim."

O ise köyün marangozu. Bu benim için bir fark yaratmamalı ve yaratmıyor da. Çocuklarım ya da komşularım ne derse desin, dostluğumuzu sürdürmek niyetindeyim anne. Tabii o buna bir son vermezse. Sanırım dedikodular onu benden daha çok üzüyor."

"O halde ikiniz de ne istediğinize ve bu konuda ne yapacağınıza karar vermelisiniz," dedi Bayan Greenfield. "Yetişkinliğin eşiğindeyken ikiniz için de doğru zaman değildi. Caleb, daha doğrusu annesi kur yapmaya geldiğinde baban ve ben aslında rahatladık - tabii ki gurur ve onur duyduk. Matthew ile aranızda neler olmaya başladığını görmüştük. Ve bizi endişelendiren sadece -hatta esasen- konumlarınızdaki küçük farklılık değildi, Clarissa. İkinizin de mutsuz olma ihtimalinin çok yüksek olmasıydı. Seni ideal olandan daha azına zorladığımız için bizi bağışla."

Clarissa "Beni teşvik etmedin, anne," dedi. "Sen kendim karar vermeme izin verdi."

"On yedi yaşında mı?" dedi annesi. "Bunun için çok vicdan azabı çektim. Caleb'i sana tek kelime etmeden yoluna göndermeliydik."

"Tamamen mutsuz bir evlilik değildi," dedi Clarissa. "Mutluluk da vardı. Belki o unutulmaz olay dışında bana karşı hiç kaba davranmadı. Ve çocuklarım vardı. Ve Ravenswood. Ve çok uzakta olmayan sen. Ve şimdi eski dostumu geri kazandım ve eğer o da istiyorsa onu yanımda tutmaya niyetliyim."

"Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın," dedi annesi. "Clarissa, tıpkı geçen yıl George için olduğu gibi, geleceğine ve sana en büyük tatmin duygusunu getirecek şeye bakmanın zamanı geldi. Kimseye bir şey borçlu değilsin. I

Sevginizi çocuklarınıza ve torunlarınıza ve bize zaten özgürce verdiğinizi bilin. Şimdi kendinizi sevmelisiniz."

Clarissa gözlerinde yaş oluşmasını engellemek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sadece birkaç dakika önce annesinden azar işitmeye hazırlanıyordu. Daha iyisini bilebilirdi. Şimdi kendini sevmelisin. Neden hiç kimseye bunu yapması öğretilmemiştir? Neden neredeyse bir ahlaksızlık olarak görülüyordu? Özünde hissettiği o boşluğun nedeni öz sevginin yokluğu muydu?

"Londra'dan eve bu yüzden erken ve yalnız döndüm," dedi. "Caleb gittiğine, Gwyneth Devlin'le evlenip benim görevlerimi ustalıkla üstlendiğine, çocuklar büyüdüğüne ve Stephanie sosyeteye atıldığına göre hayatımı düzene sokmak istedim. Haklısın anne. Devam eden sevgim dışında artık kimseye bir şey borçlu değilim. Bu özgürleştirici bir düşünce ama aynı zamanda potansiyel olarak yalnız bir düşünce. Hayatımın yeni bir aşamasına bilinçli bir şekilde geçmem gerekiyor. Belki de Matthew da buna dahil olacak, ama hangi sıfatla bilmiyorum. Ama tabii ki herkes telaşlandı. Herkes benim olduğum gibi ya da eskiden olduğum gibi kalmamı istiyor."

"Telaşlanmadım," dedi Bayan Greenfield. "Ne de senin Papa. Aslında tam tersi. Hayatını dolu dolu yaşamayı istiyoruz, Clarissa. Senin için istediğimiz tek şey bu."

Clarissa artık gözyaşlarını kontrol edemiyordu. İki tanesi dökülüp yanaklarından aşağı süzülürken mendil bulmaya çalıştı ve annesi önce kolunu okşadı, sonra sıktı ve kızını kollarına çekip ağlamaya devam ederken ona yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Bayan Greenfield sonunda, "Odama gel," dedi. "Yüzüne biraz soğuk su çarpmalı ve saçlarını taramalısın."

Saçların. Yakında eve dönme vaktin gelecek. Hem de bir curricle ile. O kadar yolu böyle dayanıksız bir araçla gitmek çok eğlenceli olmalı."

"Öyleydi," dedi Clarissa hıçkırarak ve ardından gülerek annesini yukarı kadar takip ederken.

"Keşke yirmi yaş daha genç olsaydım," dedi annesi.

-

An saat sonra Clarissa ve Owen eve dönüş yolundaydılar.

Yarın, Matthew'un yeğeninden bir ziyaret beklediği gün olduğunu hatırladı.

Zavallı Matthew. Onun bundan korkacağını biliyordu. Ona çok uygun görünen sakın yaşamı son zamanlarda fena halde bozulmuştu ve bunun suçlusu da büyük ölçüde kendisiydi.

Eğer o resepsiyonda onunla konuşacaksa, sözlerini kısa tutmalıydı. Ama baş başa kalmalarının üzerinden çok uzun zaman gibiydi - geçen Perşembe öğleden sonra. Ve bu son kez de olabilirdi.

Önemli değil. Zihninde şekillenmeye başlayan gelecek planlarına her halükarda devam edecekti. Bu planlar tek bir adamın kararına bağlı değildi. Bunun olmasına asla izin vermemeliydi. O özgür ve güçlü bir kadındı.

-

Matthew otuz yılı aşkın bir süre boyunca ailesini olabildiğince az düşünmüştü.

Evden ayrıldığından beri. Yine de aklı zaman zaman kaçınılmaz olarak kardeşine ve yeğenlerine gittiğinde, onları küçük çocuklar olarak düşünüyordu. Yeğenine gelince, o İngiltere'den ayrıldığında henüz doğmamıştı bile.

Yeğenlerinin en büyüğü olan Philip Taylor otuz beş ya da otuz altı yaşındaydı, kardeşi Anthony ise bir yaş daha küçüktü. Matthew, Philip gelmeden önce her şeyi hesaplamıştı ama yine de onu, Reginald'a belirgin bir benzerlik gösteren ama Reginald'ın Matthew'u son gördüğünde olduğundan daha yaşlı olan, düzgün giyimli bir beyefendiyi gerçekten görmek biraz şok ediciydi.

Philip karısı Emily'yi de yanında getirmişti. Güzel, tombul bir kadındı, muhtemelen kendisinden birkaç yaş gençti. Görünüşe göre kendi iki küçük çocukları vardı. Matthew, bu onu büyük amca yapar, diye düşündü.

Tam zamanında, demircinin yanındaki merdivenlerden yukarı çıktıklarını duydu ama kapıyı açmadan önce çalmalarını bekledi. Onlarla tokalaştı -iki yabancıyla- ve onları içeri davet etti.

"Ben yeğeninizim," dedi Philip. "Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim efendim. Karımı da yanımda getirme cüretini gösterdim. Emily."

"Burada ne kadar rahat bir yerin var Matthew Amca," dedi. "Size böyle hitap edebilir miyim? Odun kokusunu alabiliyorum. Çok hoş bir koku. Sen de burada mı çalışıyorsun?"

Matthew, yeğeni onun yanında durup hem garip hem de dili tutulmuş gibi görünürken, "Evet," dedi. "İstersen çaydanlık kaynakken sana çalışma odamı gösterebilirim."

"Görmeyi çok isterim," dedi.

Onlara tezgâhını, aletlerini ve bir çiftçinin yaşlı kayınvalidesi için yapmakta olduğu yarı bitmiş sallanan sandalyeyi gösterdi; sandalyeye gelecek ayın sonunda, kendisi ve karısıyla birlikte yaşamaya başladığında ihtiyacı olacaktı. Onlara ahşap oymalarının bulunduğu rafları gösterdi ve onlar da bir süre onları hayranlıkla incelediler.

"Babamın dediğine göre çocukken sürekli tahta parçaları yontar ve ortalığı karıştırmışsın.

Büyükannem ve büyükbabamın gazabına uğradım," dedi Philip. "O günlerde pek yetenekli olmadığınızı söylüyor."

"Yapmadım," diye itiraf etti Matthew.

"Ah, Phil," diye bağırdı Emily, dikkati belirli bir oymaya odaklanmışken. "Şuna bir baksana. Hiç bundan daha zarif bir şey gördün mü?"

Yünlü annelerinin yanına yatırılmış iki cılız bacaklı kuzunun oymasıydı. Matthew bunu iki yıl önce ilkbaharda David ve Doris Cox'un köyden çok da uzak olmayan çiftliğinde kuzuların doğumunu izledikten sonra oymuştu. Bu onun en sevdiği parçalardan biriydi, gerçi oyduğu ve sakladığı her şey onu yaptığında en sevdiği parçaydı. O zamana kadar yaptığı en iyi şeyle en azından eşit olduğuna inanmadığı hiçbir şeyi saklamasına izin vermezdi.

"O koyunun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi Emily. "Yüzündeki gülümsemeye bak, Phil."

"Bana tıpkı bir koyun gibi görünüyor, Em," dedi Philip. "Gülümsüyor olsaydı biraz aptal görünürdü."

"Ama gülümseme tamamen onun içinde," dedi. "Onu . Ve yününe bakın. Sanki parmaklarımı içine sokup sıcaklığını hissedebilirmişim gibi geliyor. Bunu nasıl yaptın Matthew Amca? Keşke çocuklarımız büyümek zorunda kalmasaydı. Onları tıpkı o kuzular gibi hayatımın sonuna kadar kendime yakın tutmak istiyorum. Ve sakın Phil, onlar elli geldiğinde ve ben yetmişimi aştığımda ikimizin biraz aptal görüneceğimizi söyleme."

Philip güldü ama karısına duyduğu sevgiyi belli ederek. "En azından babama artık çocukluğunuzdan biraz daha yetenekli olduğunuzu söyleyebileceğim, efendim," dedi.

"Biraz daha mı?" Emily söyledi.

"Belki de kendi kararını kendisinin vermesini istersin Emily," dedi Matthew, rafa uzanarak

oymayı indirdi ve bankın üzerine koydu. "Belki bunu bir hediye olarak kabul edersiniz."

Nefes nefese kaldı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. "Oh," dedi. "Gerçekten mi?" Ve Matthew'u tamamen şaşırtarak kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim Matthew Amca. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Matthew başının üstünden yeğeninin gözleriyle buluştu. Philip utanmış görünüyordu. Gülümsemiyordu. Yine de bu olağanüstü bir andı. Matthew'un midesine bir düğüm atılmış gibi hissetmesine neden oldu. Kaybolan bir şeyin. Kayıp bir şey. Bir an için onun Helena, yani kızı olduğunu, kendisine böyle sarıldığını, ona yaptığı küçük bir iyilik için minnettarlıkla dolup taşıtığını hayal etti.

"Bu inanılmaz derecede cömert bir davranış," dedi Philip. "Bunun kıymetini bileceğiz. Teşekkür ederiz, efendim."

Biz, demişti. Sadece o değil.

"Çayı birazdan yapmazsam çaydanlık fokur fokur kaynayacak," dedi Matthew, oturma odasına giden yolu göstererek.

Matthew çayı hazırlayıp demliğin üzerini örttükten sonra pişirdiği meyveli keki dilimledi. Genellikle olduğu gibi bütün meyvelerin dibe çökmediğini memnuniyetle fark etti. Ve altta, keki az pişirdiğini ve hamuru orada bıraktığını gösteren koyu renkli kek tabakası da yoktu. Aslında mükemmele yakın görünüyordu ve sadece tadının da aynı derecede güzel olmasını umabilirdi. Hatta kabarmıştı bile.

Philip çay sırasında uzun zamandır ailesinin kendi tarafında hayatta kalan tek olan amcasını annesi ve babasından ayrı olarak ve amcasını ziyaret etmek istediğini açıkladı.

Elbette çocuklar. Yedi erkek ve kız kardeşi, o kadar çok teyzesi, amcası, kuzeni, yeğeni ve yeğeni olan Emily ile evlendikten sonra bunu özellikle istemişti ki, hiç kimsenin doğru bir sayım yaptığından emin değildi.

"Ve eğer birileri varsa," dedi, "hemen ertesi gün bu sayıya eklenecek yeni biri mutlaka çıkacaktır."

"Ah, Phil," dedi Emily gülerek. "Biz her zaman yakın bir aile olduk. Ve kesinlikle sayabiliriz. Bu çok güzel bir pasta Matthew Amca. Yemek yapmayı bile öğrenmişsin, utancımдан hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şey."

"Ya öğrenecektim ya da açlıktan ölecektim," dedi Matthew. "Gerçekten, seçim yapmak kolaydı."

Philip, "Seninle ailemizin geri kalanı arasındaki uçuruma neyin sebep olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemedim," dedi. "Karın, yani teyzem, ölü bir bebek doğurduktan sonra ölmüş, ben büyürken öğrendim. Herkes seni teselli etmeye çalıştı -büyükannem ve büyükbabam, annem ve babam, büyük büyükannem- ama sen kimseye bir şey söylemeden çekip gittin ve yıllar geçene kadar geri dönmedin. Sonra büyükannemin sana bıraktığı evde rahatça yaşayabilecekken burada yaşamaya ve çalışmaya geldin. Oradaki çiftlik yeterince müreffeh. Hemen yanımızda yaşayabilirdin. Ama sen bizi görmeye bile gelmedin, kimse de seni görmeye gelmedi. Bunu hiç anlayamadım."

Emily masanın öbür ucuna uzanarak onun sırtını sıvazladı.

elini uzattı. "Kayınpederin her zaman, istediğin zaman eve gelebileceğini söylemiştir Matthew Amca," dedi. "Gelmemenin hibirimizle bir şey yapmak istemediğini anlamına geldiğini ve saygı duymamız gereken bir karar olduğunu söylüyor. Sizi hiçbir zaman tam olarak anlamadığını ve şimdi de anlamadığını söylüyor - çünkü siz anlaşılmayı seçmiyorsunuz. Phil ona seni rahatsız etmemizi istemediğini söylediğinde

Birkaç hafta önce, eğer yapabilirsek. Ama o bunu yasaklamadı. Elbette Phil yetişkin bir adam olduğu için bunu yapamazdı. Ama eğer denemek istiyorsak denememiz gerektiğini, ama bizi pek de sıcak karşılamayacağınızı görmeye hazır olmamız gerektiğini söyledi."

Matthew kıpırdamadan oturdu ve onun bütün sözlerini dinledi. Sonra içini çekti. "ocukken hiç mutlu olamadım," dedi Matthew. "Uyum sağlayamadım. Bütün suçu annemle babama ya da baban Philip'e yklemiyorum. Ellerinden geleni yaptıklarına inanıyorum. Sadece ellerinden gelenin en iyisi benim istediğim ya da ihtiyaç duyduğum şey değildi. Sonunda, karım ve kızım öldükten ve ailemin bana sunduğu teselli, bunun daha iyi olduğunu ve Tanrı'nın isteğinin yerine getirildiğini söylemek olduktan sonra, ayrılmak zorunda kaldım. On yıldan uzun bir süre uzak kaldım, ahşap oymacılığı ve marangozluğun yanı sıra kendim ve hayatımın geri kalanında ne istediğim hakkında bazı şeyler öğrendim. Döndüğümde, ailemle bağlarımı yenilememenin en iyisi olduğuna karar verdim. Bana ulaşmadıklarında, onların da aynı şekilde düşündükleri anlaşılıyordu ve rahatlamıştım. Büyükannemin vasiyetini neden değiştirerek mal varlığını her zaman istediği gibi babanıza değil de bana bıraktığını hiçbir zaman anlayamadım. Bu hem onun hem de büyükannen ve büyükbaban olan annem ve babam için büyük bir şok olmuş olmalı."

"şey, hayır." Philip elindeki şekere şeker karıştırırken güldü. ikinci fincan ay. "Bunu öneren babam olduğu için hiç şaşırmadım, değil mi?"

Matthew boş gözlerle ona baktı. "Ne önerdi?" diye sordu.

Philip, "O sırada henüz bebekmişim," dedi. "O olayların hiçbirini hatırlamıyorum. Ama anlaşılan babam sen gittikten sonra çok acı çekmiş. Daha fazlasını yapması, seni anlamak ve kardeşin olmak için daha fazla çaba göstermesi

gerektiğini düşünüyordu. Annemin anlattığına göre, bir
keresinde senin

Sen büyürken hep üç ebeveynin vardı ve bu çok fazlaydı. Eksik olanın bir erkek kardeş olduğunu söyledi. Her zaman olmak için ısrar etmesi gereken şey buydu. O zamandan beri kendini suçlu hissetmiş olması çok muhtemel. Belki de hep senin eve dönmeni beklemiştir."

"Ama ne önerdi?" Matthew bakarak sordu dikkatle yeğenine baktı. "Büyükannemizin vasiyetini değiştirdiğini öğrenmek onu neden hiç şaşırtmadı?"

Ona boş boş bakma sırası Philip'teydi. "Çünkü ondan bunu yapmasını isteyen babamdı," dedi. "Aslında ona yalvardı, çünkü evlendikten sonra sana ve karına bir ev verdiğinde tek kelime etmeden çekip gitmene biraz sinirlenmişti sanırım. Babam, senin hiçbir şeyin yokken Büyük Büyükanne'nin mallarının ve bizim her şeyimizin ona miras kalacağı için kendini hep biraz kötü hissetmişti. Sen gittikten sonra bu konuda bir şeyler yaptı. Büyük Büyükanne'yi vasiyetini değiştirmeye ve her şeyi sana bırakmaya ikna etti."

"Bilmiyor muydun Matthew Amca?" Matthew sandalyesini dizlerinin arkasıyla çıplak zemine sürüp ayağa kalkarken Emily sordu.

"Yapmadım," dedi. "Hayır, yapmadım."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bu yeni, her şeyi tüketen bilginin varlığına sızmasına izin verdi.

Emily masanın etrafına gelip ona tekrar sarılırken, "Bilmiyordum," dedi.

CHAPTER FIFTEEN

WClarissa ve Owen ertesi akşam Albay Wexford'un evine vardıklarında ev çoktan olmuştu. sohbet ve kahkaha sesleriyle uğulduyordu. Albay ve kızı Ariel ile kızarmış ve heyecanlı olduğu her halinden belli olan Prudence tarafından karşılandılar.

"Son gelen biz miyiz?" Clarissa, Ariel'e gülümseyip arkadaşını yanağından öptükten ve albayla tokalaştıktan sonra sordu. "Umarım sizi bekletmemişizdir."

Albay Wexford ona, "Hayır, Leydi Stratton," diye güvence verdi. "Diğer herkes erkenciydi. Owen, oğlum. Seni gördüğüme sevindim. Ariel annene eşlik etmek için eve geldiğini duyunca çok sevindi."

"Bu gece burada benim yaşıma birinin olacağını bilmek beni memnun etti," dedi Ariel. "Ama bana bu şekilde kibirli kibirli bakmana gerek yok Prudence Hala. Owen ve ben eski arkadaşız ve karşılıklı rıza ile sadece bu kadarız ya da olacağız. Yemek odasına gel, Owen. Kuzenin Clarence da dahil olmak üzere herkes orada."

Bir kolunu onunkine doladı ve onu uzaklaştırdı.

"Ariel en şaşırtıcı şeyleri genç bir beyefendinin yanında söyler," dedi Bayan Wexford. "Genç hanımlar benim zamanımda oldukları gibi değiller, Leydi Stratton. Dünyamızın ne hale geldiğini bilmiyorum. Ama her şeye rağmen çok tatlı bir kız. Yemek odasına gelin."

Albay kolunu uzattı.

Clarissa'nın Londra'dan döndüğünden beri katıldığı ilk akşam eğlencesiydi. Orada her şey ihtişam ve parıltıydı ve her ev sahibesi diğerini geçmeye çalışırken, alana sıkıştırılabilecek en büyük kalabalık vardı. Burada ise tüm konuklar yemek odasında toplanmıştı ve yeni masa alanı yarıdan fazla doldursa da hepsi için yer vardı. Hepsi de komşu ve arkadaşı ve Clarissa bütün gün Matthew'la burada karşılaşacağından neredeyse emin olmanın ve herkesin birbirlerine nasıl davranacaklarını merakla izleyeceğini bilmenin verdiği hafif endişeye rağmen kendini anında rahat hissetti.

O zaten buradaydı, hemen gördü, bir grupla birlikte Cox'lar ve Rahip Danver, elinde bir kadeh, yüzünde kibar bir sevecenlik ifadesi. Kadının geldiğini görmemişti ya da gördüyse bile kadın ona bakmadan gözlerini kaçırmıştı. Akşam boyunca bunu yapmayacaklarını umuyordu. Özbilinç sık sık ya da isteyerek yaşadığı bir şey değildi.

Ve Matthew'a karşı bilinçli mi? Çelişkili bir durum gibi görünüyordu.

Neredeyse herkes coşku içindeydi ve şeref konuğu olmanın verdiği heyecanla masayı alkışlıyordu. Elini albayın kolundan kurtarıırken bu düşünce Clarissa'yı eğlendirdi.

"Oldukça... heybetli," dedi Bayan Wexford'a. "Umarım umduğunuz kadar memnun kalmışsınızdır."

Bayan Wexford, "Ah, daha da çok," dedi. "Bay Taylor aramızda yaşadığı için ne kadar şanslıyız, Leydi Stratton. Ne kadar yetenekli! Londra'da çalışsa yine de fark edilir ve beğenilir. Gelin ve yakından bakın."

Prudence çok özel bir masa istemişti. Ama masalarla ilgili sorun, diye düşündü Clarissa bakarken.

Bu masayı yakından incelediğimde, her köşede bir tane olmak üzere dört ayaklı düz bir masa olması gerektiğini, masa uzunsa ortada bir çift daha olabileceğini gördüm. Bir marangozun bu parçayı eşsiz ve unutulmaz kılmak için yapabileceği pek bir şey yok gibi görünüyordu. Matthew her ikisini de yapmıştı ama Clarissa onun masayı neden biraz ucube bulduğunu bir bakışta anlayabiliyordu.

Aslında üçerli kümeler halinde on sekiz ayak vardı, hepsi de Grek sütunlarına benzeyecek şekilde tasarlanmıştı ama her üçü de diğer ikisinden farklı tarzdaydı -Eski Yunan tarihini doğru hatırlıyorsa, Dorik, İyonik ve Korint. Bunların, masayı düz çatılı bir Grek tapınağına benzetmek tasarlandığını fark etti. Tam ortada, sanki masayı ayakta tutuyormuş gibi, başlarında defne çelenkleri olan, her biri omzunda narin bir vazo taşıyan, akıcı Grek giysileri içindeki ince hanımlardan oluşan bir çember vardı. Üç lütuf mu? Hayır, onlardan çok fazla vardı. Dokuz ilham perisi? Yeteri kadar yoktu. Delphic kahinleri? Ama onlar çoğul değildi, değil mi? Her seferinde bir tane vardı, Delfi kahini. O zaman kahin ile hizmetçileri? Ama özellikle herhangi bir grup olmak zorunda mıydılar?

masa üstü inkar edilemez bir şekilde güzeldi,
ile

Kakma ahşaptan üst üste binen elmas mozaikler. Bu tür mozaikler Yunanistan'dan çok antik Roma ile ilişkilendirilmiyor muydu? Belki de değillerdi. Masa ayaklarına uygun dar bir sütun frizi, masanın kenarına zarif ayrıntılarla oyulmuştu.

Clarissa, her şeyin biraz karışık bir karmaşa olduğunu, Prudence'ın hayal gücünün ürünü olduğunu ve eski tarihle ilgili okuduklarına çok gevşek bir şekilde dayandığını düşündü. Yine de yadsınamaz bir çekiciliği vardı. Arkadaşı belli ki bundan dolayı kendinden geçmişti ve önemli olan da buydu.

Neyse ki komşularının hepsi olmasa da çoğu onunla aynı fikirde görünüyordu. Clarissa diğerlerinin daha net görebilmesi için geri çekildi. Odanın diğer ucuna baktı ve birkaç dakika boyunca Matthew ile göz göze geldi. Eğlencesini belli etmesine izin verdi ve Albay Wexford'un eline tutuşturduğu kadehi sessiz bir şekilde kaldırdı.

Beklediği gibi gözleri parıldamadı. Odaya girdiğinde olduğu kadar dolu görünen kadehini kaldırmadı. Yüzünde, belli belirsiz tanıdık gelse de anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Az önce koluna dokunan Marian Ware ile konuşmak için başını çevirdiğinde hafızası canlandı. Çocukken onu aramaya geldiğinde sık sık olduğu gibi görünüyordu. Sıkıntılı görünüyordu, ancak onu başkasına ele verecek hiçbir dış belirti yoktu. Şimdi Marian'a, Lord Hardington'ın büyük oğlu Thomas Rutledge'a ve Thomas'ın karısına yarı gülümsüyordu. Son derece sakın görünüyordu.

İçinden bir ses Clarissa'ya öyle olmadığını söylüyordu.

Masayı hazırlayan kişi olarak ilgi odağı olmanın gerginliği miydi? Ama bu durumun onu utandırmaktan çok eğlendirmesini bekleyebilirdi. O zaman onunla birlikte bir odada olmak, çoğu onları gizlice ama hiçbir şeyi kaçırmayacak kadar yakından izleyecek olan çok sayıda komşularıyla çevrili olmak mıydı?

Yoksa başka bir şey miydi?

Masa, hem tuzlu hem de tatlı, görkemli görünümlü tabak ve çanaklarla donatılmıştı. Sıcak tuzlular büfenin üzerindeki ısıtıcı tabakları dolduruyordu. Clarissa, Ariel Wexford'un eline tutuşturduğu tabağı doldurdu, boş bardağını diğerleriyle birlikte yan masaya koydu ve herkesle konuşmak niyetiyle odada dolaşmaya başladı. Bu bir şeydi

Bu onun için ikinci bir doğa gibi gelmişti. Kendisine yapılan muamelede her zamankinden büyük bir fark görmedi.

Matthew'la arasına mesafe koymak cazip geliyordu. Ama sürekli ikilemde kalmak ve yakın zamana kadar hayatı boyunca yaptığı gibi davranışlarını sürekli başkalarının ondan beklentilerine göre şekillendirmek istemiyordu. Birlikte zaman geçirdikleri son gün, Owen eve gelmeden hemen önce, bundan böyle genel beklentilere aldırmadan yaşamak istediği hayatı yaşayacağına ve seçtiği arkadaşlıkları geliştireceğine karar vermişti. Dün ailesinin evinden onu yürekten destekledikleri için cesaretlenmiş olarak dönmüştü. Eğer Matthew farklı bir karar verdiyse - bu akşamki gibi görünmesinin nedeni bu muydu- o zaman onun kararını kabul edecekti.

Bazı konuklar çizim salonunda dolaşıyordu. oda. Clarissa da Eluned Rhys ve Bayan Holland'la birlikte oraya gitti ve etrafa bakındı. Owen pencerenin yanında, Clarence, Ariel, Edwina ve James Rutledge, Hardington'ların küçük oğlu ve kızının da aralarında bulunduğu hareketli bir grubun ortasındaydı. Marian ve Charles Ware ocağın bir kenarına oturmuş, Leydi Hardington'la sohbet ediyorlardı.

"Onlara katılalım mı?" Eluned söyledi.

Ama Clarissa, Matthew'un odaya girdiğini, ellerinin boş olduğunu ve şimdilik yalnız olduğunu görebiliyordu. Her zamanki sessiz, sevimli ifadesiyle orada toplananlara baktı ve muhtemelen Clarissa'dan başka kimse onun bu gece bir nedenden dolayı keyifsiz olduğunu fark etmedi. Eluned ve Bayan Holland, Charles'ın grubuna katılmak için ilerlerken Clarissa olduğu yerde, kapının çok da uzağında olmayan bir yerde kaldı.

Matthew'a döndü ve gülümsedi, ona hoş bir şekilde başını sallaması ve dilerse gruplardan birine katılması için yer bıraktı. Matthew tereddüt etti ama sonra ona doğru geldi.

"Clarissa," dedi ve Clarissa hemen etraflarındaki atmosferde bir değişiklik hissetti. Dramatik bir şey değildi bu. Görünüşe göre konuşmalar kesintiye uğramadan devam etti ve kapıdan uzaklaşıp pencerenin yanındaki köşede duran büyük piyanonun yanına gittiklerinde kimse özellikle ikisine bakmadı. Ama Clarissa etrafındakilerin ilgisinin keskinleştiğini hayal ettiğine inanmıyordu.

"Haklıymışsın," dedi. "Masa biraz canavarca, ama oyma ustalığı insanın bu gerçeği büyük ölçüde fark etmemesini sağlıyor. İroni ya da önyargı olmaksızın muhteşem de denebilir. Ayrıca Prudence'ı gerçekten çok mutlu ettiniz. Onu hiç bu kadar... coşkulu görmemiştim."

"Kendine saygısı olan her eski Yunanlı bunu görünce felç geçirirdi," dedi ve ikisi de güldü. Kafalar utanmaz bir merakla onlara doğru döndü.

"Bu akşam seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Son okçuluk antrenmanınızı izlediğimden ve size çeyiz evi yaptırmayı umduğum yeri gösterdiğimden bu yana neredeyse bir hafta geçti. Owen geldi ve birbirimizden düzgün bir şekilde ayrılamadık ve başka bir buluşma ayarlayamadık. Tabii başka bir buluşma istediğinizi varsayarsak. O zamandan beri okçuluk antrenmanı yaptın mı?"

"Hayır," dedi.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Yarın yine Perşembe. Alıştırma yaptıktan sonra eve gelip benimle çay içer misin? Hava yeterince sıcaksa, çayı avludaki gül çardağına getirtirim."

Güller açmaya başladı ve kokuları cennet gibi."

Kaşlarını çattı ve Clarissa'ya onun söylediklerine tam olarak dikkat etmiyormuş gibi geldi. Hayır demek ona bu kadar zor mu geliyordu?

"Dikkatini dağıtmak için kavaklığa gelmeyeceğim," dedi. "Owen'ın çay içmek için bize katılmayacağına söz veremem. Ama bu nedenle sizi davet etmemeyi reddediyorum. Matthew, ne oldu?"

"Mmm?" diye sordu. " nedir? Özür dilerim, Clarissa. Burası çok gürültülü."

Bir sohbet uğultusu vardı. Ancak bu tür sosyal toplantılar için normalden daha gürültülü değildi. Ayrıca, diğer gruplardan biraz ayrı bir yerde duruyorlardı. Clarissa, adam gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp sesli bir şekilde soluyana ve sonra ilk kez tamamen ona bakana kadar bekledi.

"Hepsi Reginald'ın işiydi," dedi açıklayıcı bir açıklama yapmadan.

"Ah," dedi. "Oğlu dün sizi ziyaret edecekti, değil mi? Yani onu sizi görmesi için gönderen kardeşiniz miydi? Ya da... gelmesini engelleyen?"

"O geldi," dedi. "Philip, yani. Karısı da onunla geldi. Emily. Hayır, otuz yıl öncesinden bahsediyordum, ben evden ayrılıp Avrupa'ya gittikten sonra. Büyükanнемin vasiyeti, her şeyi Reginald yerine bana bırakması, babam ve ağabeyimin de hep beklediği gibi. Bunu değiştirmek onun fikri değildi. Aslında bunu yapmaya açıkça düşmanca yaklaşmış olmalıydı. Reginald ondan bunu değiştirmesini istemekle kalmadı, ona yalvardı. Hayatımın yarısından fazlası kendime söylediğim bir yalan üzerine inşa edildi - hiçbirinin umurunda olmadığım, hiçbirinin beni gerçekten sevmediği. Reggie benim uğruma en değerli ve kalıcı hayalinden vazgeçti."

"Oh, Matthew." Elini sıktı, nerede olduklarını hatırladı ve tekrar bıraktı.

"Kendimi nasıl affedeceğim?" diye sordu, niyetli, sıkıntılı gözlerle ona bakıyor ve hatırladığı çocuğa çok benziyordu.

Ne yazık ki bu konuşmayı sürdürmenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Yarın sizi çaya bekliyorum," dedi. "Önce alıştırma yap, sonra gel. Konuşuruz."

Öğretmen Alan Roberts ve Cameron Holland'ın kız kardeşi olan karısı Sally'nin yanına gitmek için arkasını dönmeden önce ona gülümsedi. Bir dakika kadar sonra baktığında Matthew, Albay Wexford ve Rahip Danver'la birlikte grubun bir parçasıydı ve en azından dış görünüşüyle her zamanki sakın ve neşeli halini takınmıştı.

-

Mathew ertesi gün Ben Ellis'in bebeği için beşik yapmaya başlamayı planlamıştı ama konsantre olamıyor ya da tasarımın birkaç detayı hakkında karar veremiyordu. Fili ayakucuna kabartma olarak mı oymalıydı, büyük ve eksiksiz, gülümseyen ve neşeli mi? Yoksa ayaklıkların üstünden mi gözetlemeliydi? Ama çocuk içeriden sadece kulakları, gözleri ve hortumu görecekti. Komik görünebilirdi ama bakan gözler çocuğun uykusunu kaçırabilirdi.

Aptalca, kararsızlık onu felç etmişti. Yine de projenin herhangi bir bölümüne başlamaya hazır hissetmeden önce bu ayrıntıya karar vermesi gerekiyordu.

Sabahın çoğunu düşünerek ve zihninin bir düzine farklı yönde dolaşmasına izin vererek geçirdi. Öğleden sonra erkenden kavak sokağına gitti. Odaklanmasını yeniden sağlamak için okçuluk pratiğine çok ihtiyacı olduğunu hissetti.

zihnine ve varlığına huzur verdi. Yirmi ok attı. Rahatsız edici bir sayı hedefe hiç yaklaşamadı. Sinir bozucu bir kısmı da yaklaştı ama yeterince yaklaşamadı. Her turda en az bir ok hedefe ulaşamadı bile.

On ya da on beş dakika sonra, oklarını atmadan önce olması gereken o yere ya da düşüncesizliğe ulaşmayı başaramadığında, yorgun bir şekilde vazgeçmesi gerektiğine karar verdi. Zihni ısrarla yolundan çekilmeyi reddediyordu. Daha önce hayalinde canlandırdığı gülümseyen fil, alaycı bir çirkin heykele dönüşmüştü.

Yirminci sonra oklarından birini düştüğü yerden aldı ve ikiye ayırdı. Atışları bile saydığını fark etti, hiç yapmadığı bir şeydi bu çünkü saymak bilinçli zihnin bir faaliyetiydi.

Ravenswood Malikânesi'nin avlusunda, hem de bir gül çardağında çay içecek durumda değildi. Evde, kapısı kapalı ve kilitli bir şekilde, aşırı demli çayını içip Philip ve Emily'nin ziyaretinden kalan meyveli kekten bir dilim yemesi daha iyi olurdu. Aç olmaması dışında. Ya da susamamıştı. Eve gitmek yerine yine de eve gitmesi için daha fazla neden vardı.

Tek umudu oydu.

Bu, derinlerden gelen bir düşünce, bir içgüdüydü, o kadar uzun zaman önceki bir geçmişten geliyordu ki, tamamen başka bir yaşamdan olabilirdi. Hayat onu bunalttığında, hiçbir yeri ve kimsesi yokmuş gibi görüldüğünde, her zaman Clarissa Greenfield'ı bulmaya, onu milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit eden her şeyi dökmeye giderdi. Her zaman işe yaramıştı. Hiç başarısız olmamıştı.

Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi.

Sakin yaşamanın sırrını uzun zaman önce öğrenmişti. Mutlu yaşamanın. Huzur için başka birine güvenmesi gerekmediğini öğrenmişti. İhtiyacı olan her şey kendi içindeydi. Arkadaşlıklar hayatını zenginleştirebilirdi, ama özü içeriden geliyordu. Kendinden hoşlanmayı, hatta kendini narsist olmayan, kibirle ilgisi olmayan bir şekilde sevmeyi öğrenmişti. Hayatını sevmeyi kesinlikle öğrenmişti.

Ve bunu yaparken de öz kardeşinin inanılmaz derecede özverili sevgisini reddetmişti.

Reggie.

Clarissa'yı koltuk değneği olarak kullanmaya geri dönmek istemiyordu.

Bunu yaptığını zamanki ocuk olmak istemiyordu. Artık elli yaşında bir adamdı. Hayatını düzene düşünmüştü. Hayatını sevmişti - ki zaten geçmiş zaman kipinde düşündüğünü fark etti. Karşısına ıkabilecekle herhangi bir istenmeyen değişiklik ya da krizle başa çıkabileceğini düşünmüştü - kötü sağlık, iş kaybı, herhangi bir şey. Oysa değişim, hoş bir ge adam ve kadın, yeğeni ve kayınvalidesi şeklinde gelmişti ve neredeyse onların gözleri önünde parçalanmıştı.

O zamandan bu yana geçen günlerde kendini sadece irade gücüyle bir arada tutabilmişti. Dn akşamki resepsiyon ve suareden sonra, yüzünden eksik etmediğini gülümseme yüzünden yüzü kelimenin tam anlamıyla ağrıyordu.

Clarissa zaten biliyordu.

Teçhizatını, hatta sadağın içine yerleştirdiğini kırık oku bile topladı ve yola doğru ilerledi. Oraya varana kadar hangi yöne döneceğinden emin değildi. köyüne ve evine doğru dönmeyi çok istiyordu. Onun yerine döndü doğru

Ravenswood. En azından Clarissa'ya bir açıklama borçluydu. Beklediği konuk gelmediği takdirde hissedebileceği aşağılanmayı kesinlikle ona borçlu değildi. Hatta hizmetkârları arasında alay konusu bile olabilirdi. Bunu düşünmeye bile değmezdi.

Ön basamakların iki kemerli tünellerden birinin avluya açılan kapısı açıktı. Matthew tünelin içinden gün ışığını görebiliyordu, bu da tünelin diğer ucundaki kapının da açık olduğunu gösteriyordu. Sadağını ve yayını basamakların yanına bıraktı ve içeri girdi.

Avlu ikindi güneşiyle aydınlanmıştı. Tuhaftı; güneşli bir gün olduğunu ancak şimdi fark ediyordu. Sıcak da. Dış çevre boyunca uzanan üstü kapalı dehlizler gölgedeydi ama gökyüzüne açık geniş meydandaki çimler neredeyse zümrüt yeşiliydi ve ortadaki gül çardağı renklerle ve oradaki fıskiye den fışkıran gökkuşağı renklerindeki suyun sürekli püskürmesiyle ıslı ıldı.

Avluyu daha önce sadece şenlik günlerinde, çeşitli el sanatlarının sergilendiği masaların revaklara karşı kurulduğu ve etrafın insanlarla dolup taşıdığı zamanlarda görmüştü. Mekânın tüm güzelliğini ve dinginliğini hissetmek için bir an durdu.

İşin en güzel yanı, çardaktan ona doğru yürürken ellerini onunkilere uzatmış olmasıydı.

"Matthew," dedi. "Geldiğine çok sevindim."

"Beni davet etmişken nasıl etmem?" diye sordu, iki elini de avuçlarının içine alıp sıkıca kavrayarak. "Burası çok güzel bir yer."

"Evet, öyle," dedi. "Kışın hava çok soğuk ya da poyrazlı olmadığında dehlizlerde yürümeyi seviyorum. Yazın da burada oturmayı seviyorum. Evin dört kanadı güllerin kokusunu içeride tutuyor. Ve ben hiç bıkmam

fıskiyeye bakarken. Suyun içinde çok fazla renk var. Yine de kendi içinde renksiz görünüyor."

Bir elini adamın koluna geçirmiş, onu çardağa doğru götürüyordu ve orada ferforje bir koltuğa oturtmuştu.

"Owen'ı en azından bir süreliğine bize katılması için davet ettim," dedi. "Ama o Ariel Wexford, Edwina Rutledge ve kuzeni Clarence ile ata binmeye gitti. Onu günün her saati bir gardiyana, hatta bir refakatçiye ihtiyacım olmadığına ikna ettiğime inanıyorum. Şimdi onu, bütün yazı burada sadece annesiyle birlikte geçirmeye karar verirse akıl sağlığını kaybedeceğine ikna etmem gerekiyor."

Bir uşak ve bir hizmetçi tepsiler dolusu yiyecek, çay ve limonata getirirken hafif bir sohbet yaptı. Ön kapıyı çalmamış olmasına rağmen gelişi izlenmiş ve not edilmişti.

Her şey önündeki masaya konduktan ve hizmetkârlar sessizce çekildikten sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Çay ya da limonata alır mısınız?"

"Limonata, lütfen," dedi.

İkisine de birer bardak doldurdu ve her şeyden birer tane tabağa koyup ona uzattı. En azından bir şeyler yemek için yeterli iştahı bulup bulamayacağını merak etti. Limonatasını yudumladı. Çok lezzetliydi ve neredeyse buz gibi soğuktu. Sıcak olması gereken bir mutfakta bunu nasıl yapıyorlardı?

"İyi bir antrenman yaptın mı?" diye sordu ona.

"Evet, teşekkür ederim," dedi.

Ona bir bakış şekli vardı, gerçeği talep eden ve söylenmediğinde bunun tamamen farkında olan bir bakış şekli.

"Hayır," dedi. "Hayır, yapmadım. Bugün hedefi tutturmak zordu ve zamanlamam kötüydü. Belki de hedefi tam olarak doğru yere koyamadım. Ya da belki sadece yorgunum."

"Belki de yeğeninizin ziyaretini unutamıyorsunuzdur," dedi.

Hava kadar hafif olan ve taze reçellerle yapıldığı belli olan bir reçelli tartı ısırdı. Cevap vermeden önce lokmayı yuttu.

"Sana bu lememeliydim," dedi. "Önemli bir şey değildi."

"Bu konuda konuşmama hakkına kesinlikle saygı duyacağım," dedi. "Ama bana bunun önemsiz olduğunu söyleyip işin içinden sıyrılmana izin vermeyeceğim Matthew. Dostluğumuz her zaman doğruyu söylemek üzerine kuruluydu."

Tartının diğer yarısına baktı ama ağzına götürmek yerine tabağına geri koydu. Limonatasından bir yudum daha aldı.

"Salı gününden beri kendimi arkadaş olduğumuz zamanlardaki çocuk gibi hissediyorum," dedi. "Ve her nasılsa dün akşam kendimi o günlere dönmüş ve sana suçluluğumun ve mutsuzluğumun derinliklerini ağzımdan kaçırırken buldum. Bunu yapmamalıyım. Bu sana karşı büyük bir haksızlıktı. Ve şu anda olduğum kişi değildim. Ben artık o çocuk değilim. Otuz yılı aşkın bir süredir kendi hayatımı, işlerimi ve sorunlarımı oldukça başarılı bir şekilde idare ettim. Böyle yapmaya da devam edeceğim. Dün gece için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

"Matthew," dedi usulca. "Bana Poppy'den bahset."

Bunu kesinlikle beklemiyordu. Poppy'yi tanıyordu elbette. Herkes tanırdı. O, küçük bir toprak sahibi olan ayyaş bir adamla, düzenli bir ev tutma ve iyi bir aile yetiştirme mücadelesinden erken vazgeçmiş olan karısının kızıydı. Güzel, enerjik ve sivri dilli Poppy bir meyhanede çalışmış ve kaçınılmaz olarak iffetsizliğiyle ün kazanmıştı. Bu ünün haklı olup olmadığı tartışmalıydı.

"Tüm söylentileri duymuş olmalısınız," dedi. "Onunla evlendiğimde... Helena ile ilişkisi artıyordu. Onunla yattım ve sonuçlarına katlandım. O kötü bir insan değildi. O bir insandı. O benim karımdı."

Ardından gelen sessizlik sırasında bardağını alıp limonatasını tekrar yudumlamayı düşündü. Ama elinin sabit kalacağından emin değildi.

"Sen ve ben hâlâ arkadaşken onunla... yalan söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi sertçe. "Hayır. ."

"Caleb'le evleneceğim için mi?" diye sordu.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, başını öne eğdi ve iki işaret parmağını gözlerine bastırdı.

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi. "Onunla yattım, onunla evlendim ve ona baktım. Öldü ve onu kızımızla birlikte gömdüm. Hepsi bu kadar."

Kalbindeki korkunç sızı dışında. Onunla yatmasaydı Poppy bunca yıl yaşayabilirdi. Ve bunu aşktan ya da gerçek bir arzudan dolayı yapmamıştı. Bunu başka bir acıyı, başka bir kadını unutmak için yapmıştı. Ona değer vermişti ve vermeye devam edecekti. Ama onu asla sevemeyeceğini biliyordu, bir kadının kocası tarafından seilmeye hakkı olduğu şekilde değil.

Ve tabii ki onunla yatmamış olsaydı ve kadın zaten başka bir adamdan çocuk sahibi olmuş olsaydı, hayatının son aylarını onarılamayacak kadar sarsılmış bir itibarla geçirebilirdi.

"Yeterince mutlu görünüyordu. Güvende olduğu, iyi beslendiği ve bakıldığı iyi bir evi vardı. Büyükannem bana karşı dehşete düşmüş olsa da ona şaşırtıcı bir nezaketle davrandı. Poppy, sık sık küstahlaşsa da

diğer herkesle birlikteydi, büyükanneme karşı bir tür huşu dolu saygıyla davrandı."

Yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

"Yaşasaydı da ona bakmaya devam ederdin," dedi Clarissa. "Bunu görevin olarak görürdün. Ve onun aracılığıyla, Matthew, olabileceğin kişiye giden yolu bulacaktın. Onun ölümünden sonra uzaklara gittiğinde bulduğun gibi değil. Farklı bir şekilde. Ama bunu yapardın. Onu ihmal etmez ya da terk etmezdin. Ya da ona kötü davranmazdın."

"O zamanki halimle bile mi?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın. "Buna rağmen."

Kadının sözleri onu şaşırtmıştı. Poppy'yle evlendiği için onu küçümsediğini, bunu babasına karşı bir tür intikam olarak gördüğünü ya da belki de Stratton Kontu'yla aniden evlendiği için ona karşı olduğunu düşünebilirdi. Ama hayır. Her nasılsa, her şeye rağmen Clarissa ona hep inanmıştı. Onun, sefaletinin derinliklerinde düşüncesizce yaptığı şeyin sorumluluğunu üstlenmek için adım atacağına inanıyordu. Haklı mıydı? Bunu asla bilemeyecekti.

"Ama o öldü," dedi.

"Evet."

Reçelli tartın diğer yarısını tekrar eline aldı ve tabağına geri koymadan önce ona baktı. Ne onu bitirebildi ne de başka bir şey yiyebildi.

"Özür dilerim," dedi ayağa kalkarken. "Aç değilim. Umarım aşçınızı gücendirmem."

"Henüz eve gitme," dedi. "Kendini çok mutsuz hissediyorsun. Benimle bir yürüyüşe çık. İstersen sessizlik içinde. Son zamanlarda bana konuşmakta olduğu kadar bunda da her zaman iyi olduğumuzu hatırlattın. Ve her ilişki her ikisinden de oluşmalı."

"İyi bir arkadaş olamayacağım," dedi ve kendine rağmen gülümsedi. "Ama nadiren öyleydim, değil mi?"

"Her zaman sevdiğim bir arkadaştın," dedi bardağını tepsiye bırakıp ayağa kalkarken. "Hâlâ da seviyorum. En azından köprüye kadar seninle yürüyeceğim."

"Çok iyi," dedi.

CHAPTER SIXTEEN

MAthew sadağını ve yayını omuzladı ve hedefi aldı. Teras boyunca onun yanında yürüdü.

ve köprüye giden yola ve ötesindeki köye.

"Önümüzdeki hafta beşiğe başlamayı umuyorum," dedi. "Bu çok güzel olacak," dedi kadın.

"Filin nereye konması gerektiği konusunda takıldım ," dedi. "Hiçbir yer doğru görünmüyor, ama dahil edilmeli. Tüm vizyonumun merkezinde yer alıyor."

"Oh, gerçekten de," dedi. "Belki de ayak tahtalarından birinin köşesinden bakıyorsunuzdur?"

Aniden durdu. İki yanlarındaki çayırlar, ağır kokuları yaz vaadiyle havada asılı duran kır çiçekleriyle Koyunlar aralarında sakın sakın otliyordu. Koyunlardan biri arabaya yaklaştı ve iki insana bakarak usulca böğürdü ve arkasını döndü.

"Bu harika," dedi. "Hiç düşünmediğim bir yerdi."

"Bazen gerçekten çok zeki oluyorum," dedi ve ikisi de güldü.

Elbette içten içe ikisi de gülmüyordu. Caleb'le evlenerek onu incittiğini ve böylece arkadaşlıklarına aniden son verdiğini her zaman biliyordu. Adamın kendisine aşık olduğunu biliyordu, tıpkı kendisinin de ona yarından fazla aşık olduğu gibi. Ve hiç kimse ona bunun

sırf çok genç oldukları için gerçek aşk olduğunu düşünmüştü. O zamanlar oldukça tipik bir şekilde tepki vermişti. Düşüncesizce ve fevri bir şekilde kötü şöhretli Poppy Lang ile birlikte ve daha sonra taşıdığı çocuğun kendisinden olabileceğini anladığında onunla evlenmişti.

Clarissa'nın gül bahçesinde ona söylediği gibi, Poppy'nin yanında bir ömür boyu kalır, ona bakar ve destek olurdu. Çocuğa tapar ve onu her türlü kötülükten korurdu. Onu asi bir çocukluktan sorumluluk sahibi bir yetişkinliğe doğru emin adımlarla götürerek onu yaratacaklardı. Ama ölmüşlerdi. Çocuk -Helena- nefes bile almamıştı.

Clarissa bu ölümlerin onun için acı verici olduğunu her zaman biliyordu. Sadece bugüne kadar ne kadar acı verici olduğunu fark etmemişti.

İnsan çocuğunu kaybettikten sonra hiç iyileşebilir miydi? Düşük ya da ölü doğum olmaksızın beş canlı ve sağlıklı bebek dünyaya getirdiği için son derece şanslıydı. Çocuklarının hepsi çocukluğun tehlikelerini atlattı. Nicholas ve Devlin'in yanı sıra Ben de Napolyon savaşlarından sağ kurtulmuştu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayabilirdi ki?

"Eşyalarını yine araba yolunun kenarına bırakıp salonuma gelir misin?" diye sordu ona, ses tonunu hafif tutarak. "Kapıyı kapatacağız ve birlikte rahat ve özel olacağız. Henüz eve gitmene izin vermeye hazır değilim. Bana senin de hazır olmadığını söyle."

Ona gülümsemek için döndü. "Kulübeniz şimdiden inşa edildi mi?" diye sordu.

"Çatıdaki kiremitler ve baca hariç," dedi. "Ya da belki saz. Henüz karar vermedim. Ve

Pencereler ve yerler hariç. Oh, ve duvarlar. Ve hiç mobilya yok."

"Ön kapı yok mu?" diye sordu.

"Eyvah," dedi. "Hiç kapı yok. Yine de gelin."

"Hayal gücünün bolluğu ikimizde de eksik olan bir şey değildi, değil mi?" dedi eşyalarını son kez koyduğu yere bırakırken.

El ele tutuştular ve nehrin kıyısı boyunca, hayalinde zaten yaşadığı açıklığa gelene kadar yürüdüler. Buraya her gün geliyordu, bazen sadece evet, mükemmel olduğuna kendini ikna etmek için, bazen de her şeyin, kulübenin ve bahçenin nasıl görüneceğini gözünde canlandırmak için. Ne yazık ki o bir mimar değildi. Peyzajcı da değildi. Her şeyin mükemmelliğini gördüğünde anlayacaktı ama şu anda zihninde ya da belki daha çok kalbinde sadece belli belirsiz bir görüntü vardı. Bir ev imgesi. Kendisine ait.

"yeşil bir kapı mı?" diye sordu. "Ya da kırmızı?"

"Etrafınız yeşilliklerle çevrili olacak," dedi. "Kırmızı daha neşeli görünecektir."

"O zaman kırmızı olsun," dedi. "Oturun. Şu rahat kanepeye oturun."

"Bütün minderleri olan mı?" dedi. "Gel yanıma otur o zaman. Tek bir kişi için çok büyük."

Birlikte kaba otların üzerine oturdular, kollarını dizlerine doladılar ve nehrin karşı kıyısında, biraz sağlarında kalan köye baktılar. Buradan ana yolu da görebiliyorlardı. Gerçi hiçbir zaman çok kalabalık olmamıştı. Her gün batıya giden bir posta arabası ve doğuya giden bir posta arabası geçirdi. İkisi de Boscombe'a girmiyordu ama ikisi de oraya giden yolcuları indiriyordu. Çoğunlukla buradan görünen manzara sakın bir kır manzarasıydı.

"Matthew, "Stratton burada inşaat yapmanıza izin vermezse ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Etmeyecek," dedi kadın. "Böbürlenecek, şikâyet edecek ve Ravenswood'u terk edip burada yalnız bir kulübeyi tercih etmeme neden olacak kadar yanlış ne yaptığını merak edecek. Ama hayır demeyecek."

"Oğlunuzu çok iyi tanıyorsunuz demek?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Onu gönderdikten sonra birkaç yıl boyunca çok yakın bir ilişkimiz oldu. Hiçbirimize yazmadı. Caleb öldükten sonra bile. Bu olaydan sonra eve dönmeden önce iki yıl daha uzakta kaldı, soğuk bir tavırla ve tüm ince duygulara karşı katılaşmış bir kalple. Korkarım ben de onda aynı izlenimi bırakmış olmalıyım. Birbirimizle tekrar buluşmak, sanırım şimdiye kadar yaptığım en dayanılmaz derecede zor şeydi. Döndükten sonra bir süre ilişkimiz en hafif tabiriyle gergin geçti. Sanırım onun kalbini yumuşatan Gwyneth oldu. Ondan vazgeçmeyi reddetti. Ve sonra o ve ben kalpten kalbe bir konuşma yaptık ve nihayet birbirimizi yeniden açıkça sevmekte özgürdük. Koruyucu sevgisinin benim ihtiyaçlarım için yeterli olmadığını şimdi anlamakta zorlanacak ama kararlılığımı kabul edecek. Asıl savaş yeni evin masraflarını kimin karşılayacağı konusunda yaşanacak. O ısrar edecek ve ben direneceğim. Ben ısrar edeceğim ve o direnecek."

"Uzlaşma mı?" dedi.

"Çatıyı, bacayı ve zemini ben ödeyeceğim, geri kalan her şeyi o mu ödeyecek?" dedi.

"Ama kırmızı kapının parasını da ödemelisin Clarissa," dedi.

"Peki ya tokmak?"

"Bu adil görünüyor," dedi ve ikisi de kendi aptallıklarına güldüler.

Aralarında hep böyle olmuştu. Kasvetin ruh hallerine hükmetmesine asla izin vermemişlerdi.

"Beni ziyarete gelecek misin?" diye sordu ona. "Sık sık mı?"

"Belki de Stratton yolun sonuna silahlı muhafızlar yerleştirecektir," dedi.

Gülümsedi. "Gelecek misin?" diye tekrar sordu. "Arkadaşım olur musun Matthew?"

"Her zaman," dedi ve uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı.

Kır çiçeklerinin ve arkalarındaki çayırda otlayan koyunların kokusu, kıyının altından akan nehrin taze kokularına karışıyordu. Suyun bir de sesi vardı, insan bilinçli olarak dinlemedikçe zor duyulurdu. Uzaktaki demirci dükkânından örse vuran bir çekicin sesi geliyordu.

Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı ve önce kadının sırtını, sonra da parmaklarını birer birer öptü. Elini çevirdi ve avucuna kalıcı bir öpücük kondurdu. Kadın başını eğerek adamın omzuna yasladı, adam da kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu dudaklarından öptü. Kadın da onu öptü ve gülümsedi.

Yanağını kızın başının üstüne yasladı ve sessizce dışarıya bakarak her şeyin güzelliğini ve huzurunu içlerine çektiler. Daha önce olduğundan daha rahattı. Gül çardağındayken ve araba yolunda yürürken gergin ve ikiye ayrılmaya hazırdı. Ya da öyle görünüyordu. Onu, tıpkı daha önce evden ayrıldığı gibi, bu şekilde yalnız başına eve gitmekten vazgeçirmeyi umutsuzca istemişti. Kötü bir okçuluk antrenmanı geçirmişti, bu onun için kesinlikle nadir görülen bir şeydi. Dengesini kaybetmiş ve reçelli tarttan bir ısırik dışında yemediği çay sırasında bir daha toparlayamamıştı.

Birkaç dakika sonra iç çekti.

"Huzur içinde olduğumu sanıyordum," dedi, "geçmişimin bir bölümünü bloke ettiğimi bilsem bile. Sanırım bunu yapmak asla iyi bir fikir değildi. Belki de yurtdışından eve döner dönmez şeytanlarımla yüzleşmeliydim, ama bunun gerekli ya da arzu edilir olduğunu düşünmedim. Geriye değil, sadece ileriye bakmak istiyordum. İşe yarıyor gibiydi. Şimdiye kadar."

"Ne yapacaksın?" diye sordu ona.

"O iblislerle yüzleşmek mi?" dedi. İfadeden çok soru gibiydi. "Ailem hakkında kendime acıyan ve yanlış bilgilendirilmiş varsayımlarımla yüzleşmek mi? En azından kardeşim hakkında."

Hiçbir şey söylemedi. Matthew söz konusu olduğunda bunu yapmamanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bütün çocukluğu ve gençliği boyunca ona nasıl düşünmesi ve davranması gerektiği söylenmişti. Onunlayken her zaman kendi başına düşünebilmiş, kendi içinde bir tür sakin nokta bulabilmişti. Sessiz kalmak ve rahat görünmek kolay olmasa da, şimdi fikir ya da tavsiye vermeyecekti.

"Son birkaç gün içinde kardeşime birkaç mektup yazdım," dedi. "Hepsini çaydanlığımı ısıtmak için sobaya attım. Ama onun yüzüne bakamıyorum. Ne diyebilirim ki? Muhtemelen beni görmek istemeyecektir, otuz yıl kadar süren nankörlüğümden sonra değil. Kendimi tam olarak ifade edene kadar mektup yazmaya devam etmeliyim."

"Unutmayın," dedi, "oğlu ve gelini birkaç gün önce büyükannenizin vasiyetini neden değiştirdiğini asla öğrenemeyeceğiniz haberiyle eve dönmüş olacaktı."

İç çekti. "Oraya gitmek zorundayım, değil mi?" dedi. "Bu yapmak istediğim en son şey."

Yine sessizlik içinde oturdular.

Clarissa uzaktan ana yoldan bir aracın geldiğini görebiliyordu. Posta arabası değil, özel bir at arabası. Boscombe'a doğru dönüş yapana kadar birkaç dakika boş boş onu izledi. Büyük bir araba değildi ama civardaki arabaların çoğundan oldukça büyüktü. Ravenswood hariç tabii. Ve Ravenswood neredeyse kesinlikle onun varış noktasıydı.

Clarissa doğrulup oturdu. "İçimde tarihin tekerrür etmek üzere olduğuna dair belirgin bir his var," dedi. "Buraya doğru gelen bir araba var."

Bir eliyle gözlerini gölgeledi ve köye yaklaşmasını izledi. "Onu tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Devlin'in değil. Köprüyü geçtikten sonra gidip onu karşılamalıyım."

Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı.

"İstersen bir süre burada kalabilirsin," dedi.

"Bunu kulağa geldiği gibi söylemiyorum. Dostluğumuzdan utanmıyorum Matthew. Tanrı aşkına, utanmıyorum. Ama her türlü yüzleşmeden ya da tatsızlıktan kaçınmak isteyebilirsin."

"Endişelenmiyorum," dedi. "Ayrıca, eşyalarım yolun sonunda yığılı, bu da çok uzakta olmadığının kesin bir işareti."

"Özür dilerim," dedi. "Belki yanlış bir sonuca varıyorum ama gerçekten aileme çok kızmaya başladım."

Arabanın gürültüyle köprüden geçtiği sırada patikanın sonuna vardılar. Her ne kadar Owen'ın arabasından farklı bir araç olsa da, geçen haftayı tekrar yaşıyormuş gibi hissediyorlardı.

Araba yavaşlayıp durduğunda içinden bir çığlık geldi. Küçük bir burun arabanın

İki küçük el yaslanmıştı. "Büyükanne!"

Arabacı tünediği yerden inemedi kapı açıldı ve Ben kızını güvenli bir şekilde yere indirdikten sonra kendisi de kızının yanına atladı.

"Geldik! Büyük teyze Edith anneme bakıyor ve Carrie de ikisine bakıyor. Onlara zarar vermeye çalışan herkesi havlayıp korkutacak. Seni eve götüreceğiz. Benimle sahile gelip deniz kabuğu toplayabilirsin. Beni yüzerken izleyebilirsin."

Clarissa torununu kucaklamak ve öpmek için eğilirken, küçük çocukların neden bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda hissettiklerini merak etti.

"Yavaş ol Joy," dedi Ben. "Büyükanne sarılmam için bana zaman ver."

Bunu yapmaya devam etti. "Nasılsın anne?" diye sordu. "Seni Penallen'e zincirler içinde götürmeye gelmedik, bunu bilmekten mutluluk duyacaksın. Nasılsın, Taylor?" Matthew'un elini sıkmak için elini uzattı. "İki yıl önce ona yaptığınız tekerlekli sandalyenin başına gelen en iyi şey olduğunu karımdan duydum. Umarım benimle evlenmeyi bu abartılı iddiasına bir istisna yapar."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Matthew, Joy olduğu yerde hoplayıp zıplarken ve Clarissa'nın ellerinden birini kendi elleriyle tutarken. "Eve doğru yola çıkacağım, Clarissa."

"İzin verirseniz yarın sizi ziyaret etme cüretini göstereceğim," dedi Ben. "Ama eklemekte acele ediyorum, sizinle herhangi bir şekilde kavga etmek için değil."

"Yarın öğleden sonra iyi olacak," dedi Matthew ekipmanlarını toplamak için eğilirken, Joy tüm bunlara içten bir ilgiyle bakıyordu.

"Hoşça kal Matthew," dedi Clarissa. "Umarım yakında görüşürüz."

Arabacı, eve kadar sürecektir kısa yolculukta hep birlikte içeri girmelerini kolaylaştırmak için basamakları indirirken onun köprüye doğru adım atışını izledi. Joy içeri girmeye çabalarken Clarissa, gayrimeşru olduğunu her zaman kararlılıkla görmezden geldiği oğluna doğru döndü.

"Ben," dedi, "burada ne işin var senin?"

-

BEn'in bir saat kadar sonra, Owen uzun yolculuğunun ardından eve gelene kadar cevap verme şansı olmadı, Clarence'ı da yanında getirmişti. Bayanlara evlerine kadar eşlik etmişlerdi bile. İkisi de Ravenswood'a, Clarissa'yı Marian ve kayınbiraderi Charles'la yemeğe götürmek niyetiyle gelmişlerdi. Clarence, Owen'a babasının aldığı atı göstermek istiyordu.

Ancak bu plan kısa sürede değişti. İki genç adam Ben'le içtenlikle tokalaşıp sırtlarını sıvazladılar ama az önce büyükannesine anlattığı tüm haberleri en sevdiği amcasına da anlatmak için yanıp tutuşan Joy'un heyecanla zıplamasını görmezden gelmeleri imkânsızdı. Owen onu belinden kavradı, havaya kaldırdı ve korku ve neşeyle çığlık atarken tavana doğru fırlattı.

"Gel ve oyna," diye rica etti. "Kuzen Clarence da gelebilir."

Owen ve Clarence itaatkâr bir şekilde onunla birlikte odadan çıktılar. Joy'un en sevdiği oyunlardan birini oynamak için tepeye çıkıyorlardı; tapınaktan aşağıya doğru uzanan uzun yokuştan aşağı yuvarlanıyorlardı.

iki adamın. Clarissa, Clarence'ın burada, Ravenswood'da yemek yiyeceğini anladı ve mutfağa haber gönderdi.

Sessiz yalnız zamanları için çok fazla.

Ben'e, "Bana burada ne aradığını söyleyecektin," dedi.

"Öyle miydin?" Ama kız tekrar konuşacakken iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı.

Birdenbire tüm kızgınlığı geri gelmişti. Sırada kim vardı? Devlin ve Gwyneth, Galler'e giderken buraya uğramış olabilirler miydi? Elbette onun da fikrini değiştirip onlarla gideceği umuduyla. Bir kadın kendi fikrini bilmekten aciz miydi? Ellinci yaş günü dörtnala yaklaşırken bile mi?

"Önce ben konuşabilir miyim?" Ben sordu. "O zaman istersen boğazıma sarılabilirsin. Buraya bekçi köpeği olmak için gelmedim. Owen bu görev için atanmıştı ve ne kadar etkili olduğu da ortada. Kimse bu iş için daha az uygun olamazdı. Ve seni Penallen'e zorla götürmeye de gelmedim, aile buraya dönene kadar yaz boyunca seni orada eğlendirmek için. İstedğin buysa, elbette bir süre seve seve kalırım. Ve eğer istediğin buysa seni Penallen'e memnuniyetle geri götüreceğim. Ama görünüşe göre Londra'dan eve erken dönmeye karar verdiğinizde tercihinizi açıkça belirtmişsiniz. O zamandan beri fikrinizi değiştirmediğinizi varsayıyorum. Her zaman birilerinin annesi, kayınvalidesi, büyükannesi, kız kardeşi ve hatta arkadaşı olmak yerine kendin olmak, şımartılmak, dahil edilmek, korunmak ve ölesiye sevilme yerine kendine zaman ayırmak istedin."

Ah. Sonunda. Anlayan biri.

"Kimse bana inanmıyor," dedi. "Daha da kötüsü, kimse bana güvenmiyor."

"İnanıyorum anne," dedi. "Sana inanıyorum ve sana güveniyorum. Jennifer da öyle. Sevenin kendini boğulmuş hissedeceği kadar şiddetle sevilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor. İkimiz de bana başvurulduğu anda geleceğimi biliyorduk. Ama seni dizginlemek için değil. İkimiz de bizim tam onayımıza ve desteğimize sahip olduğunu bilmeni istiyoruz."

Yutkunurken ve gözyaşlarıyla savaşıırken boğazının arkasında bir ağrı vardı. "Yine de tüm alarm zillerini çaldıran sadece burada yalnız olmam değil," dedi. "Matthew Taylor ile olan arkadaşlığım."

"Jennifer ona tapıyor," dedi. "Ona sandalye yaptı ve hastalığından önceki çocukluğundan beri sahip olduğundan daha fazla özgürlük verdi. Ve ona bir koltuk değneği yaptı, bu da ayakkabıcı John Rogers'ın onun için yaptığı ayakkabıyla birlikte bir şekilde yürümesini sağladı. Hatta düğün günümüzde kilisenin koridorunda bana doğru yürüdü. Matthew Taylor'dan bir sanatçı olarak bahsediyor. Ona her zaman derin bir saygı duymuşumdur. Çalışkan, alçakgönüllü, zarif ve olağanüstü yetenekli biri. Bir beyefendi gibi konuşuyor ve gerçekten de bir beyefendi ile karısının oğlu - ki bu benim için söylenebileceklerden çok daha fazlası. Bu özelliklerin hiçbirinin senin davan için söyleyecek bir şeyi yok anne. Kim ya da ne olurlarsa olsunlar, kendi arkadaşlarınızı ve romantik partnerlerinizi seçmekte özgürsünüz. Matthew Taylor'ın sadece biri mi yoksa her ikisi de mi olduğunu bilmiyorum ve açıkçası bu beni ilgilendirmez. Ya da çocuklarınızdan herhangi birini."

"Şey," dedi. "El ele yürürken görüldük parkta el ele."

"Gerçekten de şok edici bir davranış," dedi. "Anne. İki yıl önce aile içinde alarm verildiğinde

Jennifer'la dost olmaya başladığımızı ve belki de sonunda bundan biraz daha fazlasını yapabileceğimizi gözlemledi. Wilby Dükü'nün kız kardeşi ve Stratton Kontu'nun gayrimeşru oğlu. Bu düşünülemezdi. başkalarının düşüncelerine boyun eğiyorduk. Neredeyse kendimizi ömür boyu sürecektir bir aşktan mahrum bırakıyorduk, ömürlerimiz ne kadar sürerse sürsün. Kabul görmüş normlara karşı çıkmak biraz cesaret isterdi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Ama başardık. Bizim için doğru olanı yaptık. Ve sonuç olarak gök kubbe başımıza yıkılmadı. Siz de kendiniz için doğru olanı yapmalısınız."

"Çayırın aşağısındaki nehrin kıyısında bir kulübe inşa edeceğim," dedi. "Yerini seçtim. Sadece ev için yer ve güzel bir çiçek bahçesi olacak. Parlak kırmızı bir ön kapısıyla yeryüzündeki cennet olacak."

Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. "Zavallı Dev," dedi.

"Oh," dedi, "parasını kendim ödemek niyetindeyim. Gelecek nesiller için mütevazı bir çeyiz evi olabilir. Ravenswood'un hiç böyle bir evi olmadı."

"Kastettiğim bu değildi," dedi. "Eğer Dev kendi arazisi üzerine inşa edilmesini kabul ederse, kesinlikle parasını kendisi ödemekte ısrar edecektir, Anne. Eğer bu konuda kendi bildiğini okumaya kalkarsan, tahminimce kazanamayacağın bir kavgayla karşı karşıya kalacaksın. Şimdiye kadar bir çeyiz evinin olmamasının bu evin büyüklüğüyle bir ilgisi olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Oldukça büyük," diye kabul etti. "Bu da sorunun bir parçası, Ben."

Ona gülümsedi. "Joy ve ben birkaç gün içinde eve döneceğiz," dedi. "Jennifer'dan uzak kalmaktan huzursuz olduğumu itiraf etmeliyim, her ne kadar Edith Teyze'nin mükemmel arkadaşlığı ve ilgisi olsa da. Tabii ki sen de bizimle gelebilirsin."

Dilerseniz. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bundan memnuniyet duyarız. Ama bu konuda ısrar etmeyeceğim. Yine de Owen'ı bizimle gelmesi için ikna edebilirim. Deniz kenarında olmayı her zaman sevmiştir. Burada yine yalnız olacaksınız."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben, hepinizi sevmediğimden değil. Seviyorum."

"Çocukların büyüdülerinde ebeveynlerinin besleyici sevgisinden uzakta kendi hayatlarını kurmalarının beklenmesi, hatta teşvik edilmesi garip değil mi?" dedi. Ancak ebeveynler aynı şeyi yapmaya çalıştıklarında, çocuklarında panik gibi bir şeye neden oluyorlar. Hepimiz yetişkin olduğumuza ve kendi seçtiğimiz hayatları yaşadığımıza göre neden sizin de kendinize ait bir hayatınız olmasın? Steph bile kanatlarını açıyor."

"Onun için endişeleniyorum," dedi.

"Bu gereksiz," dedi. "Kendine saygısı olmayan pek çok insan saygın bir yere yerleşmek için ilk fırsatı değerlendirir. Yine de Londra'da oldukça uygun iki teklifi reddettiğini duydum?"

"Öyle," dedi Clarissa. "Bir tanesi bir unvanla geldi."

"Sadece bu gerçek bile bana onun eninde sonunda güçlü bir benlik duygusuna sahip olacağını ve kendisini mutlu edecek şeyi bulacağını söylüyor" dedi.

"Ah, Ben," dedi kadın, "ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Belki de," dedi Ben, "dizinin dibindeyken başladı. Aynı durumda olan yüz kadından doksan dokuzu beni reddeder ve benimle hiçbir şey yapmayı kabul etmezken, ben onun karşısına çıkarıldığımda beni anında ve kayıtsız şartsız seven kadın."

Clarissa, misafir odasının kapısının aniden açılmasıyla cevap verme zorunluluğundan kurtuldu ve

Darmadağınık, pis, ot lekeli üç kişinin akınına uğradı.

"Owen Amca tepeden aşağı yuvarlanmaya çalışırken neredeyse bacağını ve kolunu kırıyordu," diye bağırdı Joy. "Doğru şekilde kıvrılmadı. Ona nasıl yapacağını göstermek zorunda kaldım."

Owen burnunu ovuşturarak, "Sanırım burnumu kırdım," dedi.

"Harika bir eğitmenisin Joy," dedi Clarence ona bakarak. "Bir aksilik olmadan aşağı yuvarlandım."

"Evet," dedi.

Clarissa ayağa kalkarken, asla bir münzevi olamayacağını düşündü. İnsanları çok seviyordu. Son derece eğleniyordu.

"Sanırım akşam yemeğine kalacaksın Clarence," dedi. "Hoş karşılanacaksın. Ama korkuluk gibi görünerek yemek salonuna gelersen kâhya sana hemen haber verecektir. Owen'la git ve temizlenip fırçalan. Joy, sen de babanla gidip temizlen."

Hepsi de uysalca odadan çıktılar. Clarissa onların arkasından akşam yemeği için üstünü değiştirmeye gitmeden önce, gülmeyi mi yoksa ağlamayı mı daha çok istediğine karar vermeye çalıştı. Bazen duygular birbirine çok benziyordu.

CHAPTER SEVENTEN

Ben Ellis planlandığı gibi ertesi gün öğleden sonra Matthew'un odasına geldi. Sürpriz olan şey yalnız geldi. Clarissa onunla birlikteydi. Kızı değildi. "Joy, Owen ve Clarissa ile gölde yüzmeye gitti. Clarence," diye açıkladı Clarissa. "Clarence Ware, yani. Dün gece burada kaldı."

Matthew, Owen, Ben, Clarence Ware, Joy diye düşündü. Zavallı Clarissa. Yalnız geçirdiği güzel bahar sonu ve yaz mevsimi hızla aile üyelerinin bir dizi ziyaretine dönüşmüştü. Daha fazlasının gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Ve hepsi onun suçuydu. Hepsi değil, diye düşündü. Ama bu hazırlıksız ziyaretlerin sebebi kesinlikle oydu.

"Geldim," dedi Ben, Matthew'un elini sıktıktan sonra, "kardeşlerime ve amcama seninle konuştuğumu ve durumu düzeltmek için elimden geleni yaptığımı dürüstçe söyleyebilmek için geldim. İşte çözüyorum. Annemi, babam beni üç yaşındayken Ravenswood'a getirdiğinden beri tanıyorum. Şimdi otuz beş yaşındayım. Tüm bu süre boyunca onun bir kez bile umursamaz ya da uygunsuz davrandığını görmedim. O her zaman mükemmel bir hanımefendi, mükemmel bir anne ve büyükanne olmuştur. Şimdi onun arkadaş seçimini ya da yaşam tarzını sorgulamaya cüret edemem. Sadece onu mutlu görmek istiyorum. Siz çocukluğumdan beri tanıdığım bir adamsınız. Yetenekleriniz ve becerileriniz için size her zaman en derin saygı ve hayranlıkla baktım. Ben olsam

Kendi hayatınızla ilgili yaptığınız herhangi bir seçim konusunda sizinle yüzleşmeye cüret etmeyeceğim. İşte, bu kadar. Şimdi, iki yıl önce eşim için tekerlekli sandalye ve baston yaptığınız sırada çalışma odanızda ahşap oymalarınızı sergilediğinizi hatırlıyor gibiyim. İzin verirsiniz gidip onlara bir göz atacağım. Arkadaşa ihtiyacım yok. Bazen sanat en iyi yalnızken ve kapalı bir kapının ardında izlenir ve takdir edilir."

Matthew Clarissa ile bakıştı. Clarissa kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Ben gerçek bir davet beklemeden çalışma odasına doğru yürüdü ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Matthew, bebeğin beşiği için yaptığı eskizleri, o sabah kestiği çerçeve parçalarıyla birlikte yatak odasına götürmüş olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Buluşmalarının onları çalışma odasına götürmesini beklemiyordu, ama insan asla bilemezdi. Gerçekten de asla bilemezdi.

"Ben senin refakatçin mi?" dedi.

"Sanırım benim yaşımda birine ihtiyacım olmadığına karar verdi," dedi Clarissa. "Ayrıca konuşmamız gerektiğini de anlıyor. Bütün bunlar için üzgünüm Matthew. Belki de bunu tahmin etmeliydim ama gerçekten edemedim. Umarım bu mesele burada kapanır ama ben olsam buna bahse girmezdim. Ben yarından sonraki gün Penallen'deki evine dönüyor. Owen da onunla birlikte gidiyor."

Masaya, geçen sefer oturduğu yere oturmaya gitti ve Matthew onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Belki de hayatınızda yapmaya karar verdiğiniz herhangi bir değişikliğe ailenizin vereceği tepki, keşfetmeniz gereken bir şeydir" dedi. "Zihnimin dış kenarlarında dolaşan bir alıntı var. Ah. Buldum. Hiç kimse bir ada değildir. Şair John Donne'dan.

şiiir değil. Belki de bu yaz ne yapmak istediğine hiçbir zaman tek başına karar veremeyecektin Clarissa."

"Her erkek ana paręanın bir paręasıdır," dedi, Donne'un o pasajının biraz ilerisindeki sۆzleri olabildiğince yakından hatırlayarak. "Herhalde her kadını da kastetmiştir. Sanırım benimle görüşmeyi bırakman senin huzurun için çok daha iyi olur Matthew. Bunu kesinlikle anlayışla karşılarım."

"İstediğin bu mu?" diye sordu ona.

Eli masanın bir ucuna kadar geldi ve sonra geri çekilmeye başladı. O bunu yapamadan adam elini iki elinin arasına aldı.

"Ailemin endişesi ve buradaki arkadaşlarımla ve komşularımla endişesi benim açımdan oldukça dokunaklı," dedi. "Bu bana hepsinin ne kadar önemsediğini gösteriyor. Ancak, sizin bakış açıınızdan bu biraz hakaretten de öte. Eğer filanca Lord Taylor olsaydınız, görkemli bir eviniz ve mülkünüz olsaydı bu kadar rahatsız olmazdınız. Ailem ilkbaharın başlarında Lord Keilly'ye kur yapma konusunda biraz cesaretlendiriciydi. Tüm bunlar sizin için aşağılayıcı olmalı. Yine de her şeyi bir kenara bıraktığımızda, ben sadece Clarissa Greenfield'im ve siz de Matthew Taylor, komşu soyluların çocuklarısınız."

Birkaç nefes aldı ama hâlâ ciğerlerini dolduramamış gibiydi. "Geri dönüyorum," dedi.

Kızın gözlerindeki anlayışsızlığın yerini anlayışa bıraktığını gördü. Boştaki elini onların kenetlenmiş ellerinin üzerine koydu. Ama hiçbir şey söylemedi. Her zamanki gibi onun devam etmesini bekledi.

"Reginald'la konuşacağım," dedi. "Tabii o da benimle konuşursa."

Philip'in ziyaretinden beri hissettiği gibi midесinin bulandığını hissetti. Yeni öğrendiklerini görmezden gelmeye çalışmıştı. Artık tüm o eski sorunları yeniden gündeme getirmenin pek bir anlamı yoktu. Kardeşi muhtemelen onsuz daha mutlu bir hayat yaşamıştı. Kendisi de ailesinden uzakta daha mutlu bir hayat yaşamıştı. Çocukluğu ve gençliği neredeyse hiçliğe dönüşmüş kötü bir rüya gibiydi. Kendisiyle ve dünyasıyla barış içindeydi. Burada geçirdiği yirmi yılı aşkın süre boyunca hayatı tam da istediği gibi olmuştu.

Şimdi bunu kelimelere döktüğü için daha da kötü hissediyordu - Reginald'la konuşacağım. Sanki arkasındaki birkaç köprüyü yakmıştı. Sanki artık fikrini değiştiremezmiş gibi.

"Ve onların mezarlarını ziyaret edeceğim," dedi. "Poppy'nin ve Helena'nın."

Tabii onları bulabilirse. Muhtemelen tamamen büyümüşlerdi. Onlar için bir mezar taşı bile yaptırmamıştı. Midesi oldukça sesli bir şekilde guruldadı.

"Oraya nasıl gideceksiniz?" diye sordu.

"Bir at ya da araba kiralayacağım," dedi. "Gideceğim mesafe ne zaman uzak olsa böyle yaparım."

"Ravenswood'dan gelen bir araba olsun," dedi. "Sizinle gelmemeye izin verin. İhtiyacınız olduğu sürece ailemi ziyaret edebilirim."

Gözleri masanın karşısında buluştu.

Garip bir şekilde, en çok korktuğu şey oraya yolculuk etmektir. Beklenti. Bunca yıl sonra kardeşini tekrar görmenin nasıl bir şey olacağı ve onun ne söyleyeceği dışında düşünecek hiçbir şey olmadan on mil. Kilise avlusuna girip, o kadar umursamaz davrandığı bir mezarı aramanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu ki, mezarı yaptırmak için gerekli düzenlemeleri bile yapmamıştı.

işaretlenmişti. Ve sonra Boscombe'a, düşünceleriyle yine baş başa kalacağı uzun bir yolculuk olacaktı.

"Yine de yarın ya da ertesi gün gidemem," dedi.

"Ondan sonraki gün mü?" dedi. "Ama bu senin iyi niyetine büyük bir saygısızlık olur."

"Matthew," dedi yumuşak bir sesle ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kendini korkunç derecede aşağılanmış hissetti. Ellerini onunkilerden çekti ve ayağa kalkmak için sandalyesini geriye doğru itti. Ama kadın ondan önce ayağa kalkmış ve masanın etrafından dolanmıştı. Kollarından biri beline, diğeri omuzlarına dolandı ve ona doğru hareket etti ve yüzüne bakmak için başını geriye eğdi.

"Sen benim arkadaşımsın," dedi şiddetle. "Seni seviyorum."

Alnını onun omzuyla boynu arasındaki çukura yasladı ve kolları ona dolanırken gözlerini kapattı. Tepelerde ve göl kenarında paylaştıkları öpücüklere rağmen romantik bir aşktan bahsetmiyordu elbette. Ama arkadaşlıktan biraz daha öte bir aşk vardı. Onu seviyordu. Ve tabii ki o da onu seviyordu. Her zaman sevmişti, her zaman da sevecekti. On sekiz yaşında olduğu ve tüm hayatını ham duygularla yaşadığı zamanlar hariç, bu aşkın türüne bir isim koymaktan kaçınmıştı. Aşk aşktı. Her zaman tanımlanmaya ya da alt bölümlere ayrılmaya ihtiyacı yoktu.

Bir iki dakika sonra başını kaldırıp onun yüzüne bakarak, "Özür dilerim," dedi. "Hayatımı aşırı duygulara kapılmadan yaşamayı öğrendim. Bu şekilde yaşamayı sevdim. Bu bana denge ve huzur verdi."

Bunca zaman boyunca, belki de gerçekte barış olmayan bir şey uğruna hayatta önemli olan pek çok şeyi bastırmış olabileceği aklına gelmemişti.

Adamın omuzlarına doladığı elini kaldırdı ve başının arkasına götürdü. Ona gülümsedi ve onu öptü. Adam da ona daha sıkı sarıldı ve onu geri öptü.

Çalışma odasının içinde biri öksürdü ve sonra kapıyı açmadan önce gürültülü bir şekilde kapı koluyla oynadı. Matthew, Ben'in hâlâ içeride olduğunu neredeyse unutmuştu. Clarissa'nın kendisini bırakmasıyla aynı anda o da Clarissa'yı bıraktı.

"Çalışmalarınızdan oluşan bir sergi açmayı hiç düşündünüz mü?" Ben sordu. "Örneğın bir yaz şenliğinde? Yoksa insanların aval aval bakması için mi tasarlanmadılar? Siz gerçek bir sanatçısınız, biliyorsunuz. Sıradan bir amatör değilsiniz."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Matthew. "Belki de düşünmeliyim."

"Şu baykuş," dedi Ben. "O bir şaheser. Satılık mı? Noel'de teyzeme vermeyi çok isterdim ama bu oldukça uzak bir ihtimal."

"Çok memnun olurum," dedi Matthew, yatak odasında sakladığından başka en sevdiği parçasından ayrılma düşüncesiyle hafif bir sızı duyarak. "Birkaç yıl önceki şenlik sırasında Ravenswood'da beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan teyze mi?"

"Annemin kız kardeşi," dedi Ben. "O güne kadar varlığı hakkında hiçbir şey bilmediğim kişi. Penallen'de bizimle birlikte yaşıyor. Bu hepimiz için mutlu bir anlaşmaya dönüştü."

"O zaman Noel'de baykuşunu alacak," dedi Matthew.

"Teşekkür ederim." Ben birinden diğerine baktı. "Yarın gelebilir miyim?"

kısa bir süre sonra ayrıldılar. Matthew merdivenlerin başında durup onların sokağa inişini izledi. Bir arabadan iz yoktu. Yürümüş olmalılar. Burada.

Ben Ellis için hayat, iki yıl önce Leydi Philippa'nın kocasının kız kardeşi Leydi Jennifer Arden'ın yaz için misafir olarak gelmesiyle kesinlikle değişmişti. Sonra da anne tarafındaki boş geçmişinin bir kısmını dolduracak bir teyze ve bir üvey kardeşin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasıyla. Görünüşe o zamana kadar annesi hakkında bildiği tek şey, Ben üç yaşındayken ölene kadar babası Kont'un metresi olduğuydu.

Ben'in hayatı o zamandan beri çok değişmişti.

Ama onunki? Ya Clarissa'nın? Bunu bilmek henüz imkânsızdı. Yapabilecekleri tek şey günden güne yaşamak ve her türlü değişikliklerle yüzleşmekti - ya ayrı ayrı ya da birlikte.

Birlikte kelimesi Clarissa ve kendisi için hiç de uygun bir kelime değildi. En azından on sekiz yaşından beri.

İçini çekti ve odasına geri dönüp ön kapıyı kapattı.

Parlak kırmızı bir kapı, diye düşündü, Clarissa'nın hayalindeki kulübe için henüz planlanan tek özellik. Önce gülümsedi, sonra da yüksek kıkırdadı; ahşap baykuşu getirip sarmaladı; baykuş hâlâ uçmaya hazırды ve bakışlarını kaçırmamak için inatçı bir kararlılıkla ona bakıyordu.

-

T Üç sabah sonra Ravenswood'dan gelen araba durdu.

Dışarıda ve Demirci. Matthew oldu zaten merdivenlerden aşağı iniyordu. Bir dakika içinde arabanın içindeydi ve araba yeniden hareket etmişti.

"Eve kadar yürüyebilirdim," dedi.

"Sana da günaydın Matthew," dedi Clarissa. "Dostluğumuz artık bir sır değil. Neden senin için burada, belki de köyün yarısı bakarken durmayayım? Önemli değil."

"Oğullarınız dün mü gitti?" diye sordu.

"Öyle yaptılar," dedi. "Onları daha uzun süre kalmaya teşvik etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Ama Ben'in en başta terk etmemesi gereken Jennifer'a dönmek için sabırsızlandığını biliyorum. Owen'ın deniz kenarında birkaç hafta geçirme olasılığı karşısında oldukça neşelendiğini de biliyorum. Joy onlarla gideceği için çok mutluydu. Onun için büyük planları var."

"Ve yeniden yalnız kaldığınız için mutlusunuz," dedi.

"Onların bu kadar çabuk gittiğini görmek ve buraya sadece yalnız olmadığımın emin olmak için geldiklerini bilmek beni gerçekten çok üzdü," dedi.

"Ve büyük, kötü bir kurt tarafından yutulmuyorduk," dedi.

"O da var." Gülümsedi. "Ama tekrar yalnız olduğum için mutluyum."

Biraz solgun görünüyordu, diye düşündü. Tavırları biraz gergindi. Son yirmi yıl ve daha uzun süredir burada yaşayan ve çalışan Matthew'dan çok eski Matthew'a benziyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Otuz yıldan fazla bir süredir hiç görüşmediği kardeşini görmeye ve onunla konuşmaya gidiyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Clarissa söyleyebileceği hiçbir şeyin onun aklını önündeki çetin sınavdan uzaklaştıramayacağını biliyordu. Eğer konuşmaya ihtiyacı varsa, eğer onun konuşmasına ihtiyacı varsa, o zaman inisiyatifi ele alırdı. Arkadaşlıklarını neredeyse her şey kadar karakterize eden uzun sessizlikleri Clarissa'nın unutmuş olması garipti, ama o unutmamıştı.

Yaptıkları yoğun konuşmalar ve daha rahat sohbet ve gülüşmeler. Son birkaç yıldır özlemini çektiği şey de buydu, öyle değil mi? Sessizliği artık daha bilinçli bir şekilde anlıyordu. Sessizlik sayesinde kendisiyle ve hayatının altı yıl önce Caleb'in ölümüyle aldığı geri dönülmez yönle daha rahat olmaya başlamıştı. Ailesinin üyeleri, geceleri yatağı dışında neredeyse hiç yalnız kalmamasını sağlayan, onu kendi aktivitelerine ve sohbetlerine dahil eden değerli sevgi ve ilgi cevherleri olmuştu. Yine de onların büyük nezaketi onun sorununun bir parçasıydı. İsterse hayatının geri kalanında bunun içinde mutlu bir şekilde yuvarlanabilirdi. Ama her şeyin sonunda, hayatının ikinci yarısını bir şekilde boşa harcadığını mı hissedecekti?

Matthew sonunda konuştu.

"Bir zamanlar," dedi, "tüm dünyada en sevdiğim kişiydi. Kahramanımdı, büyüyünce onun gibi olmak istediğim kişiydi."

"Reginald?" dedi.

"Reggie, evet," dedi. "Ben çocukken aradaki on yıllık yaş farkı çok büyük görünüyordu. Bana her zaman yetişkin, nazik, hoşgörülü ve... eğlenceli görünürdü."

Elini onun elinin içine koydu ve parmakları elini kavradı. "Eskiden beni balığa götürürdü," dedi. "Ve kuşçuluk. O

asla kuşlara ateş etmedi. Bana onların isimlerini, ayırt edici özelliklerini ve ötüşlerini öğretti. Benimle uçmanın mucizesi hakkında konuşurdu. Kanatlarını açıp gökyüzünde süzulebilmenin inanılmayacak kadar harika bir şey olduğunu söylerdi. Ve yüzlerce, belki de binlerce mil uçarak kış için daha sıcak bir iklime gidip yaz için geri dönmek. Eğer insan tek bir kuşun gizemini anlayabilseydi, derdi bana.

her şeyin gizemini anlamak için. Tüm evrenin."

Reginald Taylor mı söylemişti bunu? Clarissa'ya her zaman çok yavan görünmüştü, hayal gücü olmayan bir adam gibi.

"Beni ahırlarda ve ambarlarda kendisiyle birlikte çalışmaya götürürdü," dedi. "Çiftlikte gezinirken, ekinleri ya da koyunları ve inekleri kontrol ederken beni de ata bindirirdi. O zamanlar çok gençti ama çok vicdanlıydı. Babamız ona bir şey yapmasını söylediğinde yapardı. Bir şeyleri anlardı ve bana açıklardı. Dünyadaki her şeyden çok onun gibi olmak isterdim. Onunla birlikte olmak isterdim. Birlikte, yan yana, omuz omuza çalışabileceğimiz ve benim de onun kadar güçlü ve bilgili olacağım günün hayalini kurdum. Birlikte yaşayacak, birlikte çalışacak ve hayatımızın sonuna kadar birlikte mutlu olacaktık, başka hiç kimseye ihtiyacımız olmayacaktı."

Ve bu Matthew çok küçük bir çocukken mi olmuştu? Şüphesiz bu, onunla arkadaşlık kurdukları zamandan önce olmalıydı.

"Uzun zamandır unutulmuş bazı anıların birdenbire insanın aklına gelmesi çok garip," dedi. "Kaç yaşında olduğumu hatırlayamıyorum. Beş mi? Altı mı? Daha fazla değil. Reggie ve bizimkilerle birlikte masada oturuyordum. Her zaman onlarla birlikte yemezdim. Sanırım hala çok genç sayılırdım. Özel bir durum olmalı. Mutluluktan patlayacakmışım gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Belki de Reggie'ye yardım ediyordum ve o da beni övmüş ve bana küçük adam demişti. Bunu birden fazla kez söylediğini hatırlıyorum. O masada aileme tüm hayallerimi anlatmıştım."

Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Birçok ebeveyn benimle dalga geçebilir, gülebilir ve çiftlik işlerine yardım etmeye bu kadar hevesli olduğum için beni övebilirdi," dedi ve devam etti. "Ancak ailem her zaman doğruyu söylemekten gurur duyardı. Babam küçük bir çocuk olmanın ne demek olduğunu hatırlamıyor ya da anlamıyor gibiydi. O masada bana, on sekiz yaşından sonra evde kalmamın ya da çiftlikte kardeşimin yanında çalışmamın söz konusu olmadığını kesin bir dille söyledi. En büyükleri olarak Reggie mirasa konacaktı ve ben bunu kabul etmeyecektim. Dünyamın dibe vurduğunu hissettim. Tüm güvenliğim elimden alınmıştı. Büyür büyümez evimi terk etmek zorunda kalacaktım. Yapayalnız kalacaktım. Tark edilmiş. Evim ya da ailem olmadan. Sevgili kardeşim olmadan."

"Oh," dedi Clarissa. "Ama kimse sana bu konuda güvence vermedi mi?"

hiç de öyle olmazdı?" Elbette Reginald öyleydi. Reginald Matthew o zamandan hatırlıyordu zaten. "Bir insan hatırladığı şeyin gerçek olup olmadığını nasıl bilebilir? doğru mu değil mi?" diye sordu. "Yine de bana öyle geliyor ki, o andan itibaren her şey değişti. Reggie beni rahatlatmaya çalıştı ama babamız ona dilini tutmasını söyledi ve o da öyle yaptı."

"Annen mi?" Clarissa sordu.

"Annem ve babam her zaman bir ekip olarak çalıştılar," dedi. "Babam ertesi gün çalışma odasında benimle bir konuşma yaptı

-Bir hafta ya da bir ay. Tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim ama kısa bir süre sonraydı. Ve bana çıplak gerçeği -yaşadığı temel erdemi- söyledi. Bana Reggie'yi bir gölge gibi takip etmeyi, yoluna çıkıp onu yavaşlatmayı bırakma zamanının geldiğini söyledi. Bana ciddi bir şekilde okula başlamamın ve büyüdüğümde bilmem gereken şeyleri öğrenmemin zamanının geldiğini, böylece evden ayrıldıktan sonra bir beyefendi mesleği ve saygın bir iş sahibi olabileceğimi söyledi.

yaşayabileceğim bir gelir. O konuşurken hissettiğim dehşeti ve sonrasında Reggie'yle konuşmak için koştuğumda bana neredeyse babamızın her zaman baktığı kadar sert bir şekilde bakıp büyüdüğümde düzgün bir adam olabilmem için ailemi dinlemem ve bana söyleneni yapmam gerektiğini söylediğinde yaşadığım paniği hatırlıyorum. O zaman fark etmemiştim ama babamızın benimle konuşmadan önce onunla da konuştuğu neredeyse kesindi."

Clarissa onun elini sıktı. Matthew'un çocukken neden bu kadar asi ve kötü davrandığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Evet, onun hayal kırıklıklarını ve onu beslemek ve hem ona hem de kendilerine uygun bir yetişkinliğe doğru küçük derecelerle ikna etmek yerine, olmasını istedikleri kişi olmaya zorlamaya çalışan ebeveynlerinin eksikliklerini anlamıştı.

Ama henüz anlayamayacak kadar küçükken geleceğiyle ilgili apaçık gerçek kendisine söylenen küçük bir çocuğun yaşadığı kör dehşeti bilmiyordu. Ona, büyüdükten sonra evinin onun evi olarak kalmayacağı söylenmişti. Kardeşinin yaptığı iş asla onun işi olmayacaktı. Hayatını kendisinin planlayacağını yavaş yavaş idrak ederek büyümesine izin verilseydi heyecan verici bir olasılık olabilecek şey, onun için bir kabusla dönüşmüştü.

"Kötü davrandım," dedi Matthew. "Daha iyisini bilecek yaşayken bile. Babam iyi niyetliydi."

İyi niyetli olmak bazen mazeret sayılmazdı. Doğruyu söylemek de öyle.

"Annem de onu her zaman destekledi," dedi. "Bu yönden iyi bir ești."

Ve dünyanın en kötü annesi, diye düşündü Clarissa acımasızca.

"Yaramazlık yapmaya başladığımda Reggie beni ikna etmeye çalıştı," dedi. "Sonra iyiliklerini geri çekmeye başladı. Söz verdiği bir gün beni balığa götürmeyi reddetti, hava mükemmeldi ve ben erkenden yatağımdan kalkıp yola koyulmak için can atıyordum. Bir gün önce öğretmenim için yaptığım tüm hesapları yanlış yapmışım ve babam beni azarlayıp tekrar yapmam için çaysız odama gönderdiğinde, cevapların gitmesi gereken tüm yerlere arsız görünümlü sincaplar çizdim."

Clarissa kendine rağmen gülümsedi.

"Yaratıkları istediğim gibi gösterme konusunda ne kadar kötü olduğumu hatırlıyorsunuzdur," dedi. "Babam yüzünün bir karikatürünü çizdiğimi düşündü ve baktığımda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Hatta öyle söyledim."

Clarissa önce yüzünü buruşturdu, sonra da kahkahalarla güldü.

"Bir süre sonra Reggie tüm ikramları kesti," dedi. "Babama itaat etmeyi ve hayatı ciddiye almayı öğrenene kadar benimle bir daha hiçbir şey yapmayacağını söyledi. O günden sonra ona hiç Reggie demedim. En azından yakın zamana kadar."

Arabanın pencerelerinin önünden tarlalar ve çitler geçerken ve bulutlar ara sıra maviyi göstermek için tepelerinden geçerken bir süre sessizce oturdular.

"Bu nasıl başladı?" diye sordu. "Kendime acıdığım monologlarım nasıl başladı? Bunca yıl sonra bu anılar neden önemli olsun ki? Ben hayatımdan memnundum. Yapmak istediklerimi yaptım. Hayatımı kazandım ve kimseye yük olmadım. Geçmiş çoktan geride kaldı. Hiçbir önemi yok. Ben atlattım. Reginald da atlattı. Yeniden açılmaması en iyisi."

Ama tam da bunu yapmak için yoldaydı.

"Sence geri dönüp eve gitmeli miyiz?" dedi.

"Kardeşine geleceğini söylemek için mektup yazdın mı?" diye sordu.

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Belki de tam günlük bir geziye çıkmıştır."

"Ve belki de değil," dedi.

"Ve belki de değil," diye kabul etti iç çekerek. "Acaba bir insan kendi idamına giderken böyle mi hisseder? Dünyada bundan başka bir şey yapıyor olmayı tercih ederdim. Tanrım, her şey tanıdık gelmeye başladı. İstersen ailenin evinden buraya kadar yürüyebilirim Clarissa. Çocukken bunu yeterince sık yaptım. Muhtemelen kaybolmam."

"Araba sizi kardeşinizin kapısının önüne bırakacak," dedi ona. "İşin bittiğinde yürüyerek bize gelebilirsin."

Dönüp diğer elini de avucunun içine aldı ve ikisini de neredeyse acı verecek kadar sıktı. "Seni çok seviyorum Clarissa." Ne söylediğini fark ettiğinde adamın yüzündeki dehşeti gördü. "Kulağa geldiği gibi demek istemedim. Ben... ben sana çok teşekkür ederim. Bana karşı çok iyisin."

Gülümsedi ve ona doğru eğilip onu öptü.

Kendi mülkünün önünden geçtiklerini fark etti. Büyükçe bir malikâne olan ev, hatırladığından daha güzeldi. Genellikle ailesinin evine biraz daha farklı bir yoldan gidip gelirdi. Evin duvarlarında gülhatmi, sümbül ve sayısız başka çiçek açmış, üst kattaki pencerelerden rengârenk pencere kutuları sarkıyordu. Evi çevreleyen bahçe, düzgün çimler ve bakımlı çiçek tarhlarıyla aydınlıktı. Alt kattaki açık pencerelerden birinde beyaz perdeler dalgalanıyordu.

Ve sonra araba Taylor'ların evinin önünde durdu ve daha basamaklar inilmeden ön kapı açıldı ve Reginald ve Adelaide Taylor

dışarı çıktılar, oğulları Philip ve karısı da arkalarındaydı. Clarissa, gençlerin gülümsediğini, yaşlı çiftin ise gülümsemediğini gördü. Bu durum onlar için de en az Matthew için olduğu kadar zor olmalıydı elbette. Ama onlar bir günlük gezintiye . Ne de kapıyı ona karşı kapatmışlardı.

Arabanın penceresinden el sallayan Clarissa'yı selamlamak için hepsi bir el kaldırdı ve sonra dikkatlerini, elinde uzun şapkasıyla onları karşılamak için uzun yolda yürüyen Matthew'a çevirdiler. Arabacı basamakları çıkıp kapıyı kapattı ve araba yeniden hareket ederken Clarissa koltuğunda arkasına yaslandı. Pencereden dışarı bakmadı.

CHAPTER EIGHTEEN

T Matthew'un ziyaretinin ilk yarım saati gerçek dışı geldi.

Aslında düpedüz tuhaftı. Reginald, karısı, Philip ve karısıyla birlikte, tanıdık ama farklı görünen - hatırladığından daha aydınlık, daha parlak, daha büyük-salonda oturdu. Çaylarını yudumluyorlardı ama Adelaide ona öğle yemeğinin bir saat içinde hazır olacağını ve hepsinin de kalmasını umduklarını söylemişti.

Kibarca sohbet ettiler. Evet, çiftlik iyi gidiyordu, eskisinden çok daha iyi gidiyordu, artık daha modern yöntemler uygulanıyordu. Ve evet, küçük oğulları Anthony Londra'da iyi iş çıkarıyordu ve kızları Mabel mutlu bir eş ve anneydi.

Ve evet, Matthew'un işleri iyi gidiyordu, onu bunaltmadan düzenli bir iş akışı sunuyordu. Evet, Boscombe'da mutluydu. Orada iyi arkadaşları vardı. Dost canlısı bir yerdi, aslında yaşamak için iyi bir yerdi. Ve evet, Emily'nin geçen hafta eve getirdiği koyun oymasıyla gurur duyuyordu, tıpkı tüm çalışmalarıyla olduğu gibi. Evet, boş zamanlarında oyma yapıyordu.

Adelaide'e hediye olarak oymalarından bir tane daha getirmeliydi, diye düşündü çok geç. Eli boş gelmişti. Bu onun için bir kabalıktı.

Reginald ve Adelaide'in onları son gördüğünden bu yana yaşlandıklarını düşünüyordu. En son yirmili yaşlarının . Reginald artık altmış yaşındaydı. O da

Yine de iyi yaşlanmıştı. Hâlâ zayıftı. Saçlarının çoğu hâlâ duruyordu ama artık çelik grisi rengindeydi. Adelaide eskisine göre daha dolgunlaşmış ve daha kırmızı bir tene sahip olmuştu ama yine de hoş görünümlü bir kadındı.

Bu muydu yani? Anlamsız gevezeliklerle dolu bu rahatsız edici toplantı? Sohbeti, hepsinin zihninde açıkça ön planda olan konuya kaydırmayı imkânsız buluyordu. Sosyal bir ziyaretin beklenen sınırı yarım saatti. O halde şimdi ayağa , nazik misafirperverlikleri için onlara teşekkür etmeli ve Clarissa'ya o hazır olduğunda kendisinin de gitmeye hazır olduğunu söylemek için Greenfield'lerin evine doğru yürümeli miydi?

Ama öğle yemeğinde kalması için davet edilmişti. Bu sadece nazik bir teklif miydi ve reddetmesini mi bekliyorlardı? Gitmesini ve yaşadıkları utancı sona erdirmesini mi istiyorlardı? Ondan öylece gitmesini isteyemezlerdi, değil mi?

Emily ayağa kalktı ve Matthew'a gülümseyerek, "Bize izin verirsiniz," dedi. "Öğle yemeğinden önce çocukları dışarıda yürüyüşe çıkarmaya söz verdik."

Philip de kalktı. Adelaide de öyle.

"İzin verersen ben de seninle geleceğim, Emily," dedi. "Güneş çok güzel parlıyor. Ama seninle öğle yemeğinde tekrar görüşeceğiz, Matthew?"

"Teşekkür ederim," dedi aslında evet ya da hayır demeden. "Çok nazıksınız."

Birdenbire Reginald'la baş başa kalmışlardı ve odadaki sessizlik gürültüye dönüşmüştü.

Matthew yavaş bir nefes aldı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. Açıklama yok. Bağlam yok. Sadece otuz yıldan daha uzun bir süre önce olmuş bir şey hakkında yalın bir soru. "Bilmiyordum. "Bilmiyordum.

Ta ki Philip geçen hafta beni görmeye geldiğinde bundan bahsedinceye kadar. Bildiğimi sanıyordu. Ama bilmiyordum. Bunu neden yaptın?"

Reginald, "Sanırım büyükannemin vasiyetinden bahsediyorsunuz," dedi.

"Bunu hiçbir zaman anlayamadım," dedi Matthew. "Bunu kendime açıklayabilmemin tek yolu, Poppy'nin ve bebeğın iyiliğı için vasiyeti değıştirdiğı ve onlar öldükten sonra tekrar değıştirmeyi unuttuğuydu. Bunu duyduğumda, senin ve babamızın -özellikle de senin- korkunç bir hayal kırıklığına uğradığınızı ve muhtemelen çok öfkelenendiğınızı düşündüm. Her zaman kendinize ait bir eviniz ve çiftliğiniz olacağı günü ve zaman içinde iki mülkün birleşmesi ihtimalini özlemle beklemiştiniz. Gerçi büyükannemizin ve babamızın ölümlerini hiç özlememiştin sanırım. Ama neden bu hayalinizden vazgeçtiniz?"

"Bu her zaman benden çok babamın hayaliydi," dedi Reginald. dedi. "Ben hiçbir zaman hırslı bir adam olmadım. Bu konuda senin gibiydim. Hâlâ da öyleyim. Burada mutluyuz, Addie ve ben. İhtiyacımız olabilecek her şeye sahibiz. Ailemiz de mutlu bir şekilde yerleşmiş durumda. İyi komşularımız ve dostlarımız var."

Matthew, Reginald'ın hiçbir zaman hırslı bir adam olmadığı doğru muydu, diye merak etti. Ailenin büyük oğlu olarak her zaman görevini yapmıştı. Çok alışmıştı. Hoşgörölü, sevecen bir ağabey olmuştu, ta ki öyle olmayana kadar. Ama hırslı mıydı?

Reginald, "Büyükannem öldüğünde malını mülkünü ve diğerk her şeyi bana bırakma niyetinde olduğunu hiçbir zaman gizlemedi," dedi. "Bu onun hakkıydı elbette. İsteddiği kişiye bırakabilirdi. Ama vasiyetinin içeriğini gizli tutmak yerine bu konuda açıkça konuşması beni hiç rahatlatmadı. Babamla bu konuyu birkaç kez konuştum. Sadece iki çocuğın olduğu için

Torunları, diye açıkladım, onun her şeyi bana miras kalacaktı, büyükannemin her şeyini damadından miras kalmayacak birine bırakması daha iyi, daha nazik olmaz mıydı? Ne yazık ki babam olaylara bu şekilde bakmıyordu. Birleştirilmiş mülklerin sahibinin, refah ve sosyal şöhret açısından Greenfield'lara rakip olacağı bir zaman hayal ediyordu."

Matthew neden ağabeyinin tıpkı babaları gibi olduğunu düşünmüştü? Belki de babaları gibi davrandığı için?

Reginald, "O araziye sahip olmanı istedim," dedi. "Orada yaşamayı ve çiftçilik yapmayı istedim. Oraya sahip olmanın sonunda seni kendine getirebileceğini düşündüm. Küçük bir çocukken benimle birlikte çiftlikte olmaya bayılırdın. Bana ayak uydurmak için yorulana kadar çalışırdın. Sürekli gevezelik eder, bana şaşırtıcı derecede zekice sorular sorardın. Çok sevimliydin. Sana tapardım. Sanırım sendeki büyük değişim, sonsuza kadar burada yaşamayacağını ve burada benim ortağım olarak çalışmayacağını, büyüdüğünde bir beyefendiye uygun bir meslekle hayatta kendi yolunu bulman gerektiğini anladıktan sonra geldi. Ama bir çiftçi olarak değil, çünkü bir mülk sahibi olmayacaksın."

Sizdeki büyük değişim...

"Hiç anlamadım Reginald," dedi Matthew, tek kelimeyi vurgulayarak. "Sadece on sekiz yaşıma geldiğimde kendi başımın çaresine bakmam için dünyaya atılacağımı duydum. Reddedildim ve sevilmedim."

Reginald, "Babam patavatsız ve düşüncesiz olabiliyordu," dedi. "O demek istemedi-"

"Ve sonra beni sevmeyi bıraktın," dedi Matthew. Kendini yine huysuz bir çocuk gibi hissetti.

Reginald gözlerini kapadı ve gözle görülür bir şekilde ırkildi. "Asla öyle değil," dedi. "Oh, asla öyle değil. Ama imkansız hale geldin. Tamamen kontrolden çıktın. Aklıma gelen her şeyi denedim. Ama babam beni sorunun bir parçası olduğuma, senin kötü davranışlarına göz yumduğuma ve senin iyiliğin için bunu yapmayı bırakmam gerektiğine ikna etti. Hayal gücü olmayan bir adamdı Matt. Bunu hep fark ettim. Annem de ona karşı asla sesini çıkarmayacak kadar fare gibi bir kadındı. Ama kötü bir adam değildi. Senin ve geleceğin için gerçekten endişeleniyordu. Sadece tek bir yol görebiliyordu; sana karşı gittikçe daha katı olmak ve seni itaate zorlamak."

Matthew hiçbir şey söylemedi.

"Senin üzerinde etkisi varmış gibi görünen tek kişi Clarissa Greenfield'di," dedi Reginald. "Bunu nasıl yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyorum ama her gece ve sabah dualarımda onu kutsadım. Cesaret edemedim."

"Neye?" Matthew, kardeşi cümlesini tamamlamadan aniden durunca sordu.

Reginald omuz silkti. "Sadece seni sevmek için," dedi. "Ve sonra, sen on sekiz yaşındayken ve yuva kurmaya dair hiçbir belirti göstermezken, gittin ve... Poppy'yi hamile bıraktın ve geleceğinle ilgili hiçbir plan yapmadan onunla evlendin. Ve babam sonunda seninle başarısız olduğunu kabul etti, ancak bunu kendisine bu şekilde açıkladığını sanmıyorum. Seni evden kovdu ve büyükannemi seni yanına alması için ikna etmem için biraz yalvarmam gerekti."

Ah.

Bunu bilmiyordu. Yüce Tanrım!

"Sanırım," dedi Reginald, "bunu Clarissa Stratton'la evlendiği için yaptın. Bu senin için kötü bir darbe olmuş olmalı."

Matthew, "Onunla evlenmek gibi bir beklentim hiç olmadı," dedi. "Arkadaşlığımız bununla ilgili değildi."

"Hayır, sanırım değil," dedi Reginald. "Büyükanne mi vasiyetini değiştirmeye ikna ettim. Kolay olmadı. Sonunda bunu yaptığına inanıyorum çünkü garip bir nedenden ötürü Poppy'den hoşlanmaya başladı."

"Poppy hor görülecek bir kadın değildi," dedi Matthew. "O bir insandı. O benim karımdı."

"Evet. Özür dilerim." Reginald iç çekti. "Karın ve kızın öldükten ve sen iz bırakmadan ortadan kaybolduktan sonra büyükanne min vasiyetini orijinal haline çevirebileceğini düşündüm. Bu konuda hiç konuşmadık. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Ve sen İngiltere'ye döndükten sonra bile eve gelmedin. Eve hiç dönmedin."

"Hayır," dedi Matthew. "Bilmiyordum. Ne yaptığını yani. Buraya geri dönüp bir mirasyedi gibi karşılanmayı bekleyecek değildim. Ruhumu neredeyse yok edecek olan zehirli atmosfere geri dönmeyecektim. Evet, kötüydüm. Evet, kontrolden çıkmıştım. Her şey başladığında ben de bir çocuktum. Çocukların hayatı anlamaları için yavaş yavaş büyümeleri gerekir. Bu olurken sevmeye ihtiyaçları vardır. Sevginin saptırılmasıyla disipline edilmeye değil."

Reginald yine yüzünü buruşturdu.

"Babamı uzun zamandır affediyorum," dedi Matthew. "Ve annemi de. Onlar doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar ve ben de bunu onlar için kolaylaştırmadım."

"Peki ya ben?" Reginald söyledi. "Beni affettin mi?"

"Bana çok değerli bir hediye verdin," dedi Matthew. "Geçen haftaya kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hediye. Hırs hakkında söylediklerine rağmen, bunun büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum."

"Kardeşimin yakınımda olmasını ve gelişmesini istedim," dedi Reginald. "Çocukken hayalini kurduğun gibi neredeyse ortak olabilirdik. Mutluluğum tamamlanmış olurdu."

"Teşekkür ederim," dedi Matthew.

"Ama aşkın yerini tutamazdı, değil mi?" Reginald dedi ki. "Senin en çok ihtiyacın olduğu bir zamanda esirgediğim sevginin. Babamı dinlemek zorunda değildim, her ne kadar ona itaat etme ve kendimi onun en iyisini bildiğine ikna etme alışkanlığı içime işlemiş olsa da. Sana -hayatımın en kabus dolu gününde- gerektiği gibi davranmayı öğrenene kadar seninle daha fazla işim olmayacağını söylediğimde genç bir yetişkindim. Kendi tavsiyemi dinlemeliydim. Yapmam gerektiği gibi davranmayı öğrenmeliydim. Sen benim kardeşimdin, seni seviyor ve senin için üzülüyordum. Sana sevgi yerine mal mülk ve gelir vermek hiç de hediye sayılmazdı. Uzak durmakta haklıydın Matthew. Seninle bir ilişkiyi hak etmiyordum. Ama şimdi söyle bana, çünkü hep endişelendim, mutlu muydun?"

"Memnun," dedi Matthew.

"Sen ve Clarissa hâlâ arkadaş mısınız?" Reginald sordu.

"Yine arkadaşız," dedi Matthew.

"Sevindim," dedi kardeşi.

"Ben de öyle." Matthew ayağa kalktı. "Belki Adelaide'e özürlerimi . Teşekkür ederim. Ben Greenfield'ların evine gideceğim. Clarissa ailesiyle birlikte orada." Reginald neredeyse paniğe kapılmış gibi ayağa fırladı.

"Gitme Matt. Lütfen gitme," dedi. "Eğer bu seni teselli edecekse, kendimi asla affetmedim. Bunca yıldır buraya dönmemeni de anlıyorum. Sana olan sevgimi gösterebilmemin tek yolunun hayatından uzak durmak ve ailemi de bunun dışında tutmak olduğunu anladım. Philip tabii ki otuzlu yaşlarında. Onu yasaklayamazdım.

size birkaç hafta önce yazdım. Hiçbir zaman çocuklarım üzerinde bu tür bir kontrol uygulamaya çalışmazdım. Ama rahatsız olacağın için, bunca zaman sonra eski yaraların deşileceği için üzgündüm. Ve işte beni haklı çıkarmak istercesine buradasınız, belli ki her şeyden rahatsız olmuşsunuz. En azından öğle yemeğine kalır mısınız? Kalmazsanız Addy çok üzülür. Philip ve Emily de öyle."

"Ya sen?" Matthew sordu.

"Ben de," dedi Reginald. "Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu hayal bile edemezsin. Acı verici ama iyi."

Matthew kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni o kadar çok seviyordun," dedi. "Bunu bilmiyordum. Beni dünyanın en nankör zavallısı sanmış olmalısın."

"Evet, seni o kadar çok sevdim," dedi kardeşi. "Ama bunu önemli olan tek şekilde göstermedim. Hiç kimse sevgiyi satın alamaz. Bilmediğin için memnunum. Ve bana hiçbir şey borçlu değilsin, özellikle de teşekkür."

Birbirlerine bakarak durdular.

"Ne yazık ki," dedi Matthew, "işleri farklı şekilde yapmak için asla geri dönemeyiz, değil mi? İşleri doğru yapmak için. Sadece yaşamaya devam edebilir ve her gün bir önceki günden daha iyisini yapmaya çalışabiliriz. Kulağa çok klişe ve vaaz verir gibi geliyor. Reggie, kalbimde her zaman senin olduğun yerde bir boşluk oldu."

Kardeşinin gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. "Ah, Matt," dedi. "Benimkinde de. Senin olduğun yerde."

"Teşekkür ve bağışlamanın canı cehenneme," dedi Matthew. "Ve dindar basmakalıp sözler."

"Öğle yemeğine kalacak mısınız?" Reginald sordu. "Kalacağım," dedi Matthew.

Ve bir şekilde, dayanılmaz derecede utanç verici bir şekilde, birbirlerinin kollarındaydılar, boğuluyor, hıçkırıyor, bilinçli bir şekilde gülüyor ve birbirlerinin sırtını tokatlıyorlardı.

"Adelaide'e oymalarımından birini getirmeliydim," dedi Matthew sonunda tekrar net bir şekilde konuşabildiğinde.

Reginald geri çekilip burnunu sildikten sonra, "Bu hoşuna giderdi," dedi. "Hoşuna gidecektir. Bir dahaki gelişinde getirebilirsin."

"O zaman bir dahaki sefere?" Matthew sordu.

Reginald, "Aman Tanrım, evet," dedi. "Addy ve Emily'yi tanımıyorsun, Matt. İkisi de zorba. Senin onuruna büyük bir parti düzenleyeceklerini ve tanıdıkları herkesi davet edeceklerini tahmin ediyorum."

"Aman Tanrım," dedi Matthew.

"Evet," dedi kardeşi omzuna bir el vurarak ve odanın kapısını göstererek. "Korkunç, değil mi? Umarım iştahınızı da yanınızda getirmişsinizdir. Sanırım günün erken saatleri olmasına rağmen sizi bir ziyafet bekliyor. Tam olarak yağlı dana değil ama çok da uzak değil. Önden buyurun."

Kapıyı açtı ve Matthew'un baldızının ve yeğeninin seslerini duyabildiği yemek odasına doğru işaret etti.

"Aman Tanrım," dedi yine.

-

WZaman öğleden sonraya doğru ilerleyip de Matthew gelmeyince Clarissa onun uzun yokluğunu iyiye işaret olarak gördü. Kardeşiyle görüşmesi kötü geçseydi, neredeyse onun peşinden burada olurdu. Yine de huzursuzdu. Ailesinin oturma odasının penceresinde durmuş, araba yolundan dışarı bakıyor ve tırnaklarını pencere pervazına geçiriyordu.

Babası şöminenin yanındaki kanatlı koltuğunda uyuyakalmış, ellerini yeğeninin üzerinde kavuşturmuştu. O değildi

horluyordu. Annesi az önce onun nefes alırken çıkardığı sesi tıkırtı olarak tanımlamıştı.

"Ve bazen biraz can sıkıcı olabiliyor," dedi ona sevgiyle bakarak. "Eskiden çok nazik bir parmağımla ağzını kapatmaya çalışırdım. Ama her seferinde tam başardığımı sandığım anda sıçrayarak uyanır ve benimle ilgili gördüğü o nefis rüyanın nasıl sona erdiğini artık asla bilemeyeceğinden yakınırdı." Kızının yanında dururken hafifçe güldü. "Hâlâ bir işaret yok mu? Ama izlenen çömler hakkında neler söylendiğini biliyorsun Clarissa. Taylor'lar iyi komşular ve iyi insanlar. Yaşlı Taylor'lar daha püriten insanlardı, ruhları huzur içinde yatsın. Doğruluk uğruna hayatın pek çok zevkini kaçırdılar. Onları sevmek kolay değildi."

"Ne yazık ki," dedi Clarissa, "neşeyi yok ettiler. bakımları altındakiler için de."

"Yargılamamalıyız," dedi annesi, elini Clarissa'nın sırtında hafif bir daire çizerek. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hiçbirimiz her zaman akıllıca davranmıyoruz, özellikle de dünyada en çok sevdiğimiz kendi çocuklarımıza karşı." "Devlin'i uzağa gönderdiğim zaman olduğu gibi. Bitmek bilmeyen altı yıl boyunca bizden tamamen uzak durdu," dedi Clarissa.

"Ya da babanla benim, Caleb'in sadakatsizliğine duyduğumuz öfkeyle ona karşı çıkmamız gerekirken, uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermenin herkes için daha iyi olacağına karar verdiğimiz onca zaman," dedi annesi. "Ah, işte geliyor."

Matthew gerçekten de kardeşiyle birlikte eve doğru yürüyordu. Bir şeye gülüyorlardı ve Reginald bir elini Matthew'un sırtına vuruyordu. Clarissa, yaşadığını fark etmediği gerginliğin omuzlarından ve boynundan hafiflediğini hissetti.

"Reginald ve Matthew Taylor buraya geliyorlar Richard," dedi annesi sesini biraz yükselterek ve babası bir homurtuyla uyandı.

"Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi dinlendiriyorum," dedi. "Birlikteler, değil mi? Hem de tam zamanında."

Sonraki birkaç dakika neşeli selamlaşmalarla geçti. Her iki adam da çay ve kekleri reddetti.

"En azından yarına kadar başka bir kısıntı yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi Matthew karnını sıvazlayarak. "Az önce bir ziyafet çektim."

Reginald, "Daha fazla zamanınızı almayacağım, Bayan Greenfield," dedi. "Matt'i gereğinden fazla tuttuk. Gidecek çok yolunuz olduğunu biliyorum, Leydi Stratton."

"Clarissa," dedi.

"Clarissa." Başını salladı. "Yolunuza devam etmek isteyeceksiniz. Kardeşimi bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Annem ve babamla vakit geçirmek için bir bahanem olduğu için her zaman mutluyum," dedi.

Kardeşinin elini sıktı ama eve doğru yola çıkmadan önce dönüp hepsine baktı. "Umarım gelecek hafta Cuma akşamı hepiniz boşsunuzdur," dedi. "Karım ve gelinim Matt'in onuruna bir tür mahalle partisi planlıyorlar, gerçi o zamana kadar bu konuda kâbuslar göreceğini biliyorum. Umarım sen de gelirsin, La- Clarissa."

"Sadece Matthew'u getirecek arabayı sağlamak için mi?" dedi, gözleri ona parlayarak.

"Onu alması için kendi arabamı göndermekten mutluluk duyacağım," dedi. "Sen her zaman onun en iyi arkadaşıydın. Ve gerçekten de en iyisiydin. Sizi partimizde ağırlamaktan onur duyarız."

"Dünyalar verseler kaçırmam," dedi. "Teşekkür ."

Hepsine tekrar başıyla selam verdi ve gitti.

"Ne güzel bir fikir," dedi Clarissa Matthew'a gülümseyerek. "Kabuslara rağmen."

Kaşlarını çattı. "Kendimi zaten bir sahtekâr gibi hissediyorum," dedi. "Ama önümüzdeki hafta Cuma günü bugünden on kat daha kötü olacak."

"Bunu yüz kere söyle delikanlı," dedi babası. "Omurganı sağlamlaştır, dişlerini sık ve savaşa yiğitçe yürü."

"Richard!" Clarissa'nın annesi dedi ki. "Zavallı adamı korkutuyorsun."

Ama zavallı adam biraz hüznü de olsa gülüyordu.

Clarissa'nın annesi, öğleden sonra yaklaştığında ve kızının hava kararmadan önce Ravenswood'daki evine sağ salım varabilmesi için on mil yol kat etmesi gerektiğini bildiğinde her zaman yaptığı gibi, "Ve gerçekten de yola çıkma vaktin geldi," dedi. "Eğer yola çıkmadan önce bir şeyler içmeyeceğinden eminsen, Matthew."

"Gerçekten yapamadım, hanımefendi," dedi tekrar karnını sıvazlayarak. "Öğle yemeği sırasında bana daha fazla yemek için baskı yapan Adelaide değilse, Emily'ydi. Ve insanlar bu kadar nazik davranırken hayır demek çok zor."

On dakika sonra yola çıkmışlardı. Ancak doğrudan eve gitmek için değil. Matthew köyün uzak ucundaki kilisede durup duramayacaklarını sordu. Clarissa onun elini kendi elinin içine aldı. Sıkıca kavradı.

"Suçluluk ve masumiyet anlaşılması zor kavramlardır," dedi. "Affetme ihtiyacı ve affedilme ihtiyacı. Nadiren tamamen tek taraflı oldukları ortaya çıkıyor - bir suçlu taraf, bir masum taraf. Her şey birbirine durumda. İkisi de suçlu, ikisi de masum. İkisi de özür diliyor, ikisi de affediyor. Kimse diğerinden daha fazla suçlu değildir. Mantıklı konuşuyor muyum? Sadece bariz olanı mı ifade ediyorum?"

"Mantıklı konuşuyorsun," dedi. "Belki zamanla Caleb hakkında ne hissettiğimi -nasıl hissettiğimi- anlayacaksın."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi. "Bunun nasıl olup da bir tarafın suçlu, diğer tarafın masum olduğu bir dava olmadığını anlayamıyorum."

"Evliliğimin kalbindeki gerçek kanserle yüzleşmek yerine sevgili oğlumu sürgüne gönderdim," dedi. "Görünüğü sevginin önüne koydum. Ama şimdi bunu tartışmak istemiyorum. Sadece ne dediğinizi tam olarak anladığım konusunda sizi temin etmek istiyorum. Yani Reginald artık kara kalpli kötü adam değil mi?"

"Ben de değilim," dedi. "Bağışlama her zaman kişinin kendisine olduğu kadar karşısındakine de yapılmalıdır. Bunu yıllar yıllar önce öğrendim ve uyguladım - hayatımın çok önemli bir alanı hariç."

Yanağını onun omzuna yasladı ama araba kiliseye ve kilise bahçesine açılan kapının önünde yavaşlamaya başlamıştı bile. Adamın derin bir nefes aldığını ve bırakmadan önce bir süre tuttuğunu hissetti.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi.

Başını salladı. "Seni fazla tutmayacağım."

Basamakların inmesini beklemeden arabadan atlayan ve kapının çatısı altında kaybolan adama, "İstediğin kadar kal," dedi.

Adamın diğer tarafta görüş alanına girmesini, kiliseye giden patikadan ayrılıp birçoğu eski ve yosun tutmuş mezar taşlarının arasında yavaşça yürümesini izledi. Bir süre sonra adamın aradığı mezarın tam olarak nerede olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Kalbi onun için acıyordu ve daha fazla izleyemedi. Gözlerini kapadı ve başını arkasındaki minderli koltuğa yasladı.

-

He önce büyükannesinin ve anne babasının mezarını buldu ve onlar için duyduğu acıyı kabul etmek için durdu,

Gerçi uzun zaman önce anne ve babasının ölüm haberini aldığıında derin bir yas tutmasına izin vermemişti. Bugün öğrendiklerini düşündü ve tüm insanlığın kusurlu olduğunu anladı. Hiç kimse tamamen masum değildi. Hiç kimse tamamen suçlu değildi. Hepimiz grinin farklı tonlarıydık. Hiç kimse bir ada değildir... Büyükannesi onunla nadiren nazik bir şekilde konuşmuştu ama yine de evsizken ona bir ev vermişti. Karısına karşı nazik davranmıştı. Öldüğünde sahip olduğu her şeyi ona bırakmıştı.

Geniş, yayılmış bir mezarlıktı. Dağınık bir tümsek aradı. En azından bir tür tümsek olduğunu umuyordu. Tam olarak nerede olduğunu hafızasına kazınmış olması gerekirdi. Ama o sırada çok perişan haldeydi. Dışarıdan değil. Dışarıdan bakıldığında tüm duyguları, hatta kederi bile ölmüş gibiydi. Bunu biliyordu çünkü insanlar ona böyle söylemişlerdi - onaylamayan kaşlarla.

Yanlış şeyi aradığı için bir süre çifte mezarı gözden kaçırdı. Düzgün mezar taşını ve topraktan çıkan pembe hercai menekşe kümesiyle bakımlı mezarı gördüğünde, neredeyse boş boş orada ne yazdığına baktı. Nereye gömüldüklerini hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek olma ihtimalinden dolayı neredeyse umutsuzluğa kapılıyordu.

Poppy Taylor, diye okudu, Matthew'un sevgili eşi. Ve Onun altında da Helena Taylor, sevgili kızı. Ve tarihler, ilki Poppy'nin yirmi dört yaşında öldüğünü gösteriyordu - Matthew'dan beş yaş büyüktü. İkinci randevu tekti. Helena doğmuştu ve

aynı yıl, aynı gün öldü. Hiç nefes almamıştı, hiç yaşama şansı verilmemişti.

Ama yine de el üstünde tutulur.

Birisi mezar taşını buraya koymuştu. Birisi bu basit yazıyı yazmış. O zamandan beri, otuz yılı aşkın bir süredir biri mezara göz kulak oldu. Birisi çiçekleri dikmiş.

Birisi önemsemişti. Birisi önemsediydi. Geçmiş zaman değil, şimdiki zaman.

Matthew mezarın yanında diz ve elini taşa bastırdı, böylece avucunun tabanı Helena'nın ismine, parmaklarının ucu da Poppy'ninkine değdi.

Yüce Tanrım.

Hayatının geri kalanında sevmeye ve korumaya yemin ettiği iki kadın. Sorunlu bir çocukluktan ve yanlış bir romantik bağlılıktan sonra onun kurtuluşu olması gereken iki kadın. Hayat ne kadar farklı olabilirdi... Poppy, ebe ve doktor gittikten bir ya da iki saat sonra nereden geldiği belli olmayan gizemli bir ateş ve kasılmalar yüzünden yirmi dört yaşında ölmüştü. Ve Helena'nın hiç yaşama şansı yoktu. Onu beslenmesi için annesine bağlayan kordon boynuna dolanmıştı.

Onları sevme, değer verme ve güvende tutma sorumluluğu karşısında çaresiz kalmıştı. Ve bu yüzden akla gelebilecek her şekilde başarısız olmuştu. Ve kaçmıştı. İngiltere'den kanalı geçerken kısa bir süre için geminin küpeştesinden aşağıdaki kara sulara atlamayı düşünmüştü. Ama bu çok kolay bir çözümdü. Acı çekmeye, kendisiyle ve birçok şeytaniyle yüzleşmeye ihtiyacı vardı. Ve böylece kendini yaşamaya zorlamıştı.

"Poppy," diye mırıldandı şimdi. "Seni bir ömür boyu sevebilirdim. Bazen aşk bilinçli bir seçimdir. Ben seni

başardım. Başardım. Seni sevdim. Yeterli olmadığı için üzgünüm."

Kızının adının harflerini takip etmek için elini hareket ettirdi.

"Helena," dedi. "Seni kurtaramazdım. Senin yerine ölemezdim. Hayat bu şekilde işlemiyor. Ama sen öldüğünden beri aldığım her nefeste seni hep sevdim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için beni affet."

Elini ağzına bastırdı ve gözlerini kapatıp otuz yılı aşkın süredir biriken gözyaşlarını yuttu.

Sonunda ayağa kalktı, mezar taşının üstünü okşadı ve Clarissa'nın onu beklediği arabaya doğru ilerledi.

Hayatından geriye kalanlarla birlikte.

CHAPTER NINETEN

TYolun büyük bölümünde el ele tutuşmuş olsalar da, evlerine büyük ölçüde sessizlik içinde, kendi düşünceleriyle baş başa seyahat ettiler

ve ara sıra parmaklarını birleştirdiler. Kolları ve omuzları birbirine değiyordu. Clarissa bir süre başını Matthew'un omzuna yaslamak için yana eğdi. Ama günün ona getirdiği tüm duyguları anlatması için çok erken olduğunu biliyordu. Ve kendisi hakkında düşünmesi gereken çok şey vardı. Londra'dan döndüğünden beri çok şey olmuştu.

Araba Boscombe'a dönerken, "Önümüzdeki birkaç gün işe konsantre olmam gerekiyor," dedi.

Onun da tekrar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Okçuluğunuzu ihmal etmeyecek misiniz?" diye sordu araba demircinin önünde durduğunda.

Bir an tereddüt etti. "Üç gün sonra işim bittikten sonra gideceğim," dedi. "Hava izin verirse."

Onun pratik yapması gerektiğini biliyordu. Becerileri paslandığı için değil, son zamanlarda ciddi şekilde bozulmuş olan içindeki huzur ve denge kaynağını bulması gerektiği .

"İzlemeye gelmeyeceğim," dedi. "Ama çayı yazlık eve götüreceğim. İsterseniz işiniz bittiğinde orada bana katılabilirsiniz. Ama sadece istersen."

Ona gülümsedi ve öylece bıraktılar. İkisinin de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendilerini gerekiyordu.

Araba eve doğru yoluna devam ederken neden gözyaşlarına çok yakın hissettiğini tam olarak bilmiyordu.

Ya gerçekten de kendilerini çözdülerse ve ileriye giden yol birbirlerini içermiyorsa?

Ertesi gün yağmur yağdı. Buna rağmen yağmur çizmelerini giymiş ve Caleb'e ait olan büyük siyah şemsiyeyi başının üzerinde tutarak tepeden tapınağa doğru yürüdü. Bütün sabah tapınağın çatısı altında oturdu, ıslak toprak, yeşillik ve uzaktaki koyunların güzel kır kokularını içine çekti. Yanında bir kitap getirmemişti. Bir aydan fazla bir süredir kitap okumamıştı. Bir daha bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Belki de nehir kenarındaki kulübesinde yalnız ve rahat olduğunda...

Bu sabah teslim edilen mektupları düşündü. Bir pakette bir araya gelmişlerdi, biri Pippa'dan, diğeri Stephanie'den. Birbirleriyle onun hakkında konuşuyor olmalıydılar, çünkü ikisi de temelde aynı mesajı veriyordu. Onu seviyorlardı. Onu özliyorlardı. Greystone'a ne zaman isterse ve ne kadar isterse gelebilirdi; Pippa böyle düşünüyordu. Stephanie de annesi ona ihtiyaç duyarsa Ravenswood'a dönecek ve bütün yaz ve kış orada kalacaktı. Yine de her ikisi de Stephanie'nin bir süreliğine aileden, yükümlülüklerden ve hatta eğlencelerin dikkat dağıtıcılığından uzak kalma ihtiyacını anlıyordu -her ikisi de bu noktayı vurgulamıştı-. Hayatında bir dönüm noktasına ulaştığını ve bazı kararlar vermek için zamana ve yalnızlığa ihtiyacı olduğunu anlıyorlardı. Tüm sevgilerini gönderdiler.

Onların anlayışını hissetmek büyük bir rahatlamaydı ve Artık yaptıklarına şaşırmadıklarından ya da bundan rahatsız olmadıklarından emin olabilirdi. Belki de bunun nedeni, oğullarının sahip olduğu güçlü koruma içgüdüsüne sahip olmayan kızları olmalarıydı.

Hepsini nasıl da severdi!

Pippa ve Stephanie'nin, Stephanie'nin sürekli yanlarında birbirleriyle vakit geçirebilmeleri de ne kadar hoştu. Aralarında altı yaş fark vardı. Pippa yirmi beş, Steph ise on dokuz yaşındaydı. Bu yaş farkı onları gençken birbirlerinden uzaklaştırmıştı ama aralarında hiçbir zaman gerçek bir düşmanlık olmamıştı. Şimdi aralarındaki yaş farkının daha az önemi varmış gibi görünüyordu. Sıkı dost olmaya başlamışlardı.

Ben, Owen ve Joy Penallen'a sağ salim varmışlardı. Jennifer ona bunu bildirmek için kısa bir not yazmıştı. Not dün o yokken ulaşmıştı. Jennifer kocası ve kızı eve döndüğü için çok mutluydu - Joy'a asla üvey kızım demezdi - ve Owen'ın da onlarla birlikte gelmesine çok sevinmişti. Kayınvalidesi de gelseydi, mutluluğu tamamlanmış olacaktı. Ama kayınvalidesinin bir süreliğine yalnız kalma ihtiyacını tamamen anlıyordu. Ona başka bir davette bulunmayacak, sadece her zaman hoş karşılanacağını güvencesini verecekti.

Clarissa, bugünlerde hiç uzakta değilmiş gibi görünen gözyaşlarının arasından gülümsedi. bu kadar değer veren bir aileden nasıl uzaklaşabilirdi? Nasıl olur da istediği zaman tüm dünyaya karşı kapatabileceği parlak kırmızı bir ön kapısı olan kendine ait bir evin hayalini kurar ve bunun planlarını yapar?

Ama anladılar.

Sonunda anlamış görünüyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra kule odasında oturdu. Yağmur hafiflemişti ama tamamen durmamıştı. Buna aldırmadı. Çimenlerin neredeyse zümrüt rengine, kalın ve dokunulduğunda yay gibi olmasını sağlayan yağmurdu. Çayırda açan tüm kır çiçeklerine ve özenle otları ayıklanmış yataklarındaki ekili çiçeklere renk veren yağmurdu.

Ve aslında bugün tembellik etmek, evde oturup hayal kurmak için bahane bulduğu için mutluydu.

-

Devlin geldi ile Gwyneth ve ve Çocuklar aşağıdaki öğleden sonra sonra Clarissa vardı harcandı Sabah yağmur çizmeleriyle, göl arasındaki çukur arazide bir çiçekli köşeden diğerine dolaşıyordu. Küçük zambak havuzunun olduğu yerde bir saat kadar durmuş ve koltuğun hala ıslak olmadığını çünkü yağmurdan kontrol etmişti. O orada yetişen bezelyelerin kokusunu içime çektim.

Devlin, Galler'e giderken bir ya da iki günlüğüne uğradıklarını açıkladı. Ravenswood, Londra'dan normalde çok daha kısa yolun çok uzağındaydı. Ama Gwyneth bu gerçeği belirttiğinde, ona kendileriyle gelmesi için bir şans daha vermek istediklerini açıkladı. Bunu söylerken kayınvalidesine parıldayan bir gülümsemeyle baktı.

"Bu konuda baskı yapmayacağız anne," dedi. "Yalnız kalmak için eve gelmeyi bilinçli olarak seçtiğinizi ve muhtemelen dilediğiniz gibi gelip gitme ve istediğinizi yapma özgürlüğünüzün tadını çıkardığınızı biliyoruz. Huzurunuzla yapılan müdahalelerden dolayı biraz hayal kırıklığına uğradığınızı tahmin ediyoruz."

Clarissa ona sadece gülümsemekle yetindi. Buraya sapmak Devlin'in fikriydi, Gwyneth'in değil, anlıyordu.

Gwyneth, "Gareth ve Bethan uykularından uyandıklarında daha da fazla kesintiye uğrayacaklar," dedi.

Clarissa güldü. "Büyükannele ne içindir?" dedi. "Onları özlemişim. Bethan bir kereden fazla yürüdü mü?"

"Öyle bir şey yapmadı," dedi Devlin. "Yanlış soruyu sordun anne. Kaçıp kaçmadığını sorman gerekirdi."

"Ah." Clarissa yine güldü. "O halde eğlence başlasın."

Şaşılacak bir şey mi var?" dedi Gwyneth.
bizimle gelir misin?"

Sadece ertesi sabaha kadar kaldılar, bu süre zarfında Clarissa çocuklarla oynadı ve onlara yatmadan önce masallarını okudu. Ama Gwyneth onları yataklarına yatırmak ve uyuyana kadar yanlarında kalmak için çocuk odasında kalırken, Devlin salonda annesiyle konuştu.

"Geldik çünkü seninle yüz yüze konuşmaya ihtiyacım vardı anne," dedi. Anne konuşmak için nefesini tuttuğunda elini kaldırdı. "Muhtemelen tam olarak beklediğiniz gibi değil. Matthew Taylor'la aranızda olanlara itiraz etmeye gelmedim. Bana açıklama yapmana ya da ilişkini gerekçelendirmene bile gerek yok. Çeşitli kişilerin bize yazdıkları mektuplarda verdikleri ipuçlarına hepimiz oldukça gülünç bir telaşla tepki verdik. Sanki bir çocukmuşsunuz gibi. Ya da bir embesil. Yaz boyunca burada yalnız kalmanıza itiraz etmek için gelmedim. Buraya gelmeden önce bize söyledikleriniz bir yana, istediğinizin bu olduğundan eminim. Fikrinizi değiştirmeniz durumunda birkaç alternatif olduğunu biliyorsunuz, ancak değiştireceğinizi sanmıyorum. Buraya geldim çünkü hem Ben hem de Owen bana bir teklifte bulunacağınızı ve bu teklifi elimin tersiyle itmeden dikkatle dinlemem gerektiğini söylediler. İkisi de bu teklifin ne olduğuna dair herhangi bir ipucu vermedi."

Ve böylece ona, kendisi için bir kulübe inşa etme isteğinden bahsetti.

nehir kenarında, Ravenswood arazisi üzerinde olacağı için zamanından sonra bir çeyiz evi haline gelebilecek bir ev. Ona söyledi ona o vardı hiçbir dilek

Ne ailesinden uzaklaşmak ne de kendini onlardan koparmak istiyordu. Sadece kendine ait bir evi olsun istiyordu. Ona parasını kendisinin ödeyeceğini söyledi. Ona bir kuruşa bile mal olmayacaktı, sadece devam etmek için izin verecekti.

Konuşmasını bitirdiğinde yüz ifadesi kararmıştı. Ya da ona öyle gelmişti.

Pencereye bir göz attıktan sonra, "Dışarıda hava hâlâ aydınlık," dedi sert bir sesle. "Göster bana."

Kadın durana kadar araba yolundan aşağı ve nehir yolu boyunca sessizce yürüdüler.

"İşte," dedi. "Kulübe şuraya, çayırın hemen bu tarafına gidecek ve çiçek bahçesi için yer kalacak. Matthew su baskını ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu söylüyor. Ve eve çok yakın ama ondan ayrı olacak. Devlin-"

Hâlâ biraz gök gürültülü görünüyordu. Tekrar elini kaldırdı.

"Sadece bir şey var," dedi. "Benim arazimde olacak. Benim mülküm olacak. Parasını ben ödeyeceğim."

Açıkça hayır demiyor muydu?

"Bu benim fikrimdi," dedi. "Bu sizin yapmadığınız bir masraf olacaktı-"

Eli yine havadaydı.

"Bu pazarlığa açık bir konu değil anne," dedi. "Sadece tek bir konuda uzlaşacağım."

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Evin içine girenler için ödeme yapabilirsiniz," dedi. "Ve onu çevreleyen şey için. Mobilyalar ve dekorasyonlar. Çimler, çiçekler ve çitler. Sizin için hatırı sayılır bir masraf olacak."

"Evet diyorsun o zaman?" Ellerini kavuşturdu ve çenesinin altında tuttu.

"Bütün bunları anlamaya çalışıyorum anne," dedi. "Yalnız kalma ihtiyacı. Bazı komşularınızın muhtemelen arkadaşlıktan daha fazlası olduğuna inandığı yeni arkadaşlığınızı da ekleyebilirim. Ravenswood bir köyü yutacak kadar genişken kendine ait bir eve duyduğün ihtiyaç. Kendi çocuklarınızdan bağımsızlık. Gwyneth bunu bana sanki benden daha iyi anlıyormuş gibi anlatmaya çalıştı. Belki de anlıyordur. Anne... bizi hala sevdiğin konusunda ısrar ediyor."

Alacakaranlıkta birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. "Bir keresinde seni çok kötü hayal kırıklığına uğrattım, Devlin," dedi. "Seni gönderdim çünkü onurumu herkesin önünde savunmaya çalışmıştın. Bu kararın acısını altı uzun yıl boyunca çektim. Acı çektim çünkü seni seviyorum, tüm çocuklarımı sevdiğim gibi, belki de kendi hayatımı sevdiğimden daha fazla. Ama... ben de kendi hayatımı seviyorum. Ondan geriye kalan her şeyi kendi tarzımda yaşamak istiyorum. Ama bu hiçbirinizden ayrılmayı içermiyor. Sizi seviyorum."

Ona doğru adım atıp kısa ve şiddetli bir sarılmadan önce birkaç dakika boyunca bariz bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Karanlıkta yolumuzu bulmak zorunda kalmadan önce eve dönsek iyi olur," dedi. "Ve Gwyneth bir arama ekibi organize etmeden önce. İyi bir mimarla temasa geçip onu buraya göndereceğim anne. Vizyonunu ona açıklayabilirsin ve o da senin onayın için planlar hazırlar. Ona evin yapımına bu ay içinde başlanacağını ve kış gelmeden bitirilmesi gerektiğini açıklayacağım. Tüm düzenlemeleri o yapabilir."

"Ah," dedi onun uzattığı kolu tutarak. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Aman Tanrım."

Bazı rüyalar gerçekten gerçekleşebilir mi?

-

Matthew yıllar boyunca çalışmanın bazen onu neredeyse meditatif bir hale getirebildiğini keşfetmişti.

Özellikle de proje biraz yaratıcılık gerektiriyorsa. Bu, zihnini sakinleştirmesine, göreve odaklanmasına, hem becerinin hem de sanatın ellerinden ahşaba akmasına izin vermesine yardımcı oluyordu.

Kardeşini ziyaretini, karısının ve kızının yattığı kilise avlusunu ve Clarissa'yla yaptığı uzun araba yolculuğunu izleyen iki gün boyunca neredeyse hiç durmadan çalıştı. Bütün varlığı, gençliğinden beri tecrübe etmediği karmakarışık düşünceler ve ham duygularla dolup taşıyordu. Onları kontrol etmeye çalışmadı. Bunun yerine çalıştı, iki gün de öğle yemeği için durmayı unuttu ve sadece ilk akşam kendine kalın bir sandviç yapacak kadar durdu, çalışma odasına taşıdı ve bir saat kadar sonra ekmeğin sertleştiğini ve üstünün kuruduğunu fark etti. Başka bir şey almak yerine sandviçi yine de yedi. O gece yatağa gitmeyi unuttu, ta ki gözleri artık ne yaptığını net olarak göremeyecek kadar sulanana kadar.

İkinci akşam çalışmayı bıraktı çünkü Bayan Holland'ın ğretmen Alan Roberts'la evli olan kızı Sally için düzenlediği doğum günü partisine gideceğini söylemişti. Cam onu almaya geldi. Herkesin aynı anda konuşmak ister gibi göründüğü, herkesin sesini duymak için seslerini yükselttiği, konuşmayanların ise bunun yerine bol bol güldüğü gürültülü bir toplantıydı. Doktor George Isherwood'un yanı sıra terzi Bayan Proctor, dükkândaki Bayan Miller ve ayakkabıcı John Roberts da oradaydı. Matthew hepsinden çok hoşlanıyordu ve

Bayan Miller'ın partiye getirdiği haberlere rağmen hepsi gibi gülüyordu.

Stratton Kontu ve Kontesi ile çocukları günün erken saatlerinde Londra'dan evlerine dönmüşlerdi. Kız kardeşler onların arabasını dükkânın vitrininden, köyün yeşil alanının uzak tarafından geçerken kendi gözleriyle görmüşlerdi. Strattonlar Galler'e gitme konusundaki fikirlerini değiştirmiş olmalıydılar.

"Ama nedenini merak ediyorum," dedi Sally.

Alışılmadık bir şekilde, kimse bunun nedeni hakkında spe ulasyon yapabilecek ya da yapmak isteyecek gibi görünmüyordu ve konuklardan birkaçı bilinçli bir şekilde Matthew'a bakarken birkaç rahatsız edici sessiz an yaşandı.

Yine de akşamın tadını çıkardı ve o gece derin bir uyku çekti. Ertesi sabah kapısının vurulduğunu fark edene kadar çalıştı ve kapıyı a tığında Bayan Holland'ın elinde bir önceki geceden kalan yemeklerle dolu kapalı bir tabakla dışarıda durduğunu gördü.

Matthew itiraz ederek, "Ama dün gece eve biraz getirmem için ısrar etmiştin," dedi. "Kahvaltıda kek yedim."

"Ah,  yle mi?" dedi neredeyse komik bir şaşkınlıkla. "Unutmuşum. Yine de al. Oscar ve Cam'in bir hafta boyunca yiyeceği çok şey kaldı."

"Teşekkür ederim," diyerek tabağı ondan aldı. "Beni şımartıyorsunuz, Bayan Holland."

"Birinin yapması gerek," dedi, yemeği kendi tabaklarından birine aktaran ve kendi tabağını ona geri veren adamın elinin arkasını okşayarak. "Lord Hazretleri'nin arabası birkaç saat önce Ravenswood'dan ayrıldı. Görünüşe hanımefendinin Galler'deki akrabalarını ziyaret edecekler. Geceyi geçirmek için burada durdular sanırım. Kendi yatağında uyumaktan daha iyi bir şey yoktur, değil mi? Dowager Kontes'in

Onları. Onu kim suçlayabilir ki? Ne kadar iyi olsunlar, iki küçük çocukla birkaç yüz ya da birkaç bin mil, her neyse, seyahat etmekten hoşlanmazdım. O yüzden yine evde yalnız."

Bir gözünü sıkarak kapattı, boştaki elinin bir parmağıyla sanki bir toz zerresi saldırmış gibi ovuşturdu ve merdivenlerden sokağa geri döndü.

Matthew çalışma odasını temizledikten ve neredeyse bitmek üzere olan beşiğe eleştirel bir göz ve el attıktan sonra yayını ve okunu kavak sokağına götürdü. Ağaçlık sokağa vardığında ekipmanını kurdu, yalnız olduğunu hayal kırıklığına benzeyen bir şeyle fark etti ve çalışmaya başladı.

Bir süre için işler iyi gitmedi. Neredeyse hayal kırıklığı ve umutsuzluk içinde pes edecekti. Ama hayatında onu bu kadar rahatsız eden ne vardı? Bir süre daha çalışacaktı, hepsi de hem ilginç hem de zorlayıcıydı. Arkadaşları hâlâ onun arkadaşlarıydı. Dün akşam Bayan Miller, Devlin Ware ve ailesinin Ravenswood'a gelişinden bahsederken kendisine yöneltilen tedirgin bakışlar dışında, her zaman olduğu gibi muamele görüyordu. Herhangi bir dışlanmışlık yaşamamıştı. Ailesi ona yeniden kavuşmuştu ve o da en az onlar kadar bu ilişkiyi sürdürmeye, otuz yıldan fazla süren ayrılıktan sonra mümkünse normalleştirmeye kararlıydı. Poppy ve Helena temiz ve bakımlı mezarlarında huzur içinde yatıyorlardı. Onları düzenli olarak ziyaret edecek, asla unutulmayacaklarına dair güvence verecekti. Clarissa'yı seviyordu. Evet, bu kadar basitti. Clarissa'nın kendisine duyduğu sevginin tam olarak ne olduğundan emin değildi ama her zaman olduğu gibi dostluk bile yeterli olacaktı. Ve arkadaş olarak kalacaklardı. Bundan emindi.

O halde kendini keyifsiz hissetmek için hiçbir neden yoktu.

Kısa bir aradan sonra yayını tekrar kaldırdığında ve bir süre nefesini takip ettiğinde -tut, tut, bırak, tut- nihayet oradaydı, yayı, sadağı ve oklarıyla, hedefle ve aradaki boşlukla, ayaklarının altındaki hava ve çimenle ve yukarıdaki gökyüzüyle birdi.

Uzun bir alıştırma olmuştu, sonunda bedeninin içine geri döndüğünde yay kolunun sertleştiğini ve ağrıdığını, sadağından ok çekmekten parmaklarının ağrıdığını ve karıncalandığını, bacaklarının neredeyse dizlerinden kilitlemiş gibi görüldüğünü fark etti. Hedeften son okları da almaya gitti -hepsi hedefi bulmuştu- ve sokak boyunca ileriye, yazlığa doğru baktı. Gelmiş olsa bile, diye düşündü, şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

Ama çok geçmeden onun geldiğini ve gitmediğini gördü. Onu yazlık evin içinde açık renkli bir elbiseyle oturmuş, kendisine doğru bakarken görebiliyordu. Yayını ve sadağını ayaklarının dibine bıraktı, paltosunu almak için geri dönmemeye karar verdi ve ona doğru yürüdü.

Adam ona ulaştığında açık kapı aralığında duruyordu ve onu iki koluyla belinden yakalayıp tam bir daire çizerek savurdu. Kadın kendi kollarını onun boynuna doladı ve güldü.

"Özür dilerim," dedi. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Ve ceketini unutmuşsun," dedi. "Ama ben seni gömlek kollarınla seviyorum. Ve seni okçuluk yaparken sonsuza dek izleyebilir ve bundan bıkmayabilirim."

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak durdular, kolları hâlâ birbirlerine sarılıydı. Kadının üzerinde muslin bir yazlık elbise vardı, şalı ve bonesi yoktu. Pembe tenli ve parlak gözlüydü.

"Devlin dün Gwyneth ve çocuklarla birlikte geldi," dedi. "Bu sabah yine gittiler. Matthew,

Kulübem olacak. Devlin buraya bir mimar gönderecek, böylece ona tam olarak ne istediğimi söyleyebileceğim ve inşaat önümüzdeki birkaç hafta içinde başlayacak ve kışa kadar bitecek. Buna inanabiliyor musunuz?"

Zor bir durumdu. Oğlunun, hayaline her türlü itirazı yapmasını beklerdi.

"Evin parasını ödemekte ısrar ediyor," dedi, "çünkü açıkladığı gibi Ravenswood arazisi üzerinde olacak ve bu nedenle yasal olarak onun olacak. Ama tüm mobilyaları, bahçenin peyzajını ve ekimini ben karşılayacağım."

"Seni orada ziyaret etmeme izin verilecek mi?" diye sordu ona gülümseyerek. "Yoksa o kırmızı kapı bana karşı kilitli mi kalacak?"

"Oh," dedi, gülümsemesi yumuşayarak. "Kendine ait bir anahtarın olmalı, Matthew."

Güldü, ancak kadının sözleri ve yüzündeki ifade karşısında bir duygu saplanması hissetti.

"Davetiyeni aldın mı?" diye sordu ona.

"Ne kadar güzeldi," dedi. "Onur konuğu olmanıza rağmen size de bir tane gönderdiler mi? İçecekler, sohbet, kartlar ve eğer gençler ve genç kalpliler ısrar ederse dans için eşlik etmeniz rica olunur. Ve sonra, daha yavan bir şekilde, tarih ve saat ve Adelaide Taylor'ın imzası. Özel konuk olarak adınızdan söz edilmiyor."

"Bu ihmal için çok minnettarım," dedi. "Belki de Adelaide biraz korkak davranıp gitmeyeceğimden ve sonunda aptal durumuna düşeceğinden korkuyordur."

"Ve büyük bir hayal kırıklığına uğramış hissediyorum," dedi. "Gidecek misin Matthew?"

"Yapacağım," dedi. "Yapacak mısın?"

"Elbette," dedi. "Annem ve babam da orada olacak."

"Reggie benim için arabasını göndermekte ısrar ediyor," dedi. "Sanırım senin de onu kullanmandan mutluluk duyacaktır."

Kollarını adamın boynundan çekti ve ellerini adamın omuzlarına bastırdı. "İçeri gel," dedi. "Çay bir saat önce getirildi ama ben seni bekledim."

"Teşekkür ," dedi, kanepelerden birinde onun yanına oturarak. "Söyle bana. Eve bulmak için geldiğin şeyi keşfetmeye mı Clarissa? Tüm kesintilere rağmen?" "Evet," dedi Clarissa, adamın elini kendi elinin içine alıp parmaklarını birleştirerek. "Kendi hayatıma ve aile hayatıma da sahip olabileceğime inanıyorum. Denilebilir ki, ben her zaman

İkisi de vardı zaten, ama-"

"Anlıyorum," dedi.

"Hatta bu sabah Devlin, Gwyneth ve çocuklar gittikten sonra bir saat kitap okudum," dedi. "Bu kulağa çok önemsiz geliyor olmalı. Ama eve geldiğimden beri hiçbir kitaba konsantre olamıyorum."

"Ve bugün şut atabildim," dedi.

"Evet," dedi. "Gördüm. Kargaşa daha az... çalkantılı hissettirmeye mi başlıyor?"

"Öyle," dedi. "Bir erkek kardeşim, bir yengem ve etraflarını saran koca aile var. Her şeyi düzene sokmak kolay ya da rahat olmayacak ve önümüzdeki Cuma gününün gelmesinden, birkaç gün önceki ziyaretimden korktuğum kadar korkacağımı biliyorum. Ama..." Omuz silkti. "Halledilecek."

Kadın başını eğip adamın omzuna yasladı ve adam başını çevirip onu öptü -serbest kolu tekrar boynuna dolanıp eli başının arkasını kavrayıp parmakları saçlarını iterken sıcak ve derin bir şekilde.

O kadar güzeldi ki, diye düşündü, başını onunkinden biraz geriye çekip ona baktı, gözleri dalgındı ve ona hülyalı bir şekilde gülümsüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı.

Onunla sevişmek istediğini ve belki onun da bunu istediğini düşünüyordu. Ama... güpegündüz, bahçıvanlar parkta sürekli meşgulken, cam duvarlı bir yazlık evde mi?

"Düşünüyorum da," dedi, "eğer önce bir bardak dolusu istemezseniz, o limonata sürahisinin tamamını kendim içebilirim."

Güldü ve ondan uzaklaştı. "Ve eğer yakında yemezsek tüm bu yiyecekler bayatlayacak," dedi. "Bu utanç verici olur."

"Olur," dedi ve içkilerini doldurmak için kanepede ilerlerken ona bir önceki akşamki partiden, eve götürdüğü yiyecek paketinden ve Bayan Holland'ın daha önce ona getirdiği yemek artıklarından oluşan çift tabaktan bahsetti.

"Bu sabahki teklif, oğlunuzun arabasının Ravenswood'dan ayrıldığını ve muhtemelen Galler'e gittiğini bana bildirmesi için bir bahaneydi," dedi. "Bayan Miller dün akşamki toplantıya geliş haberini getirdi."

"Ah, küçük bir kırsal topluluğa ait olmanın zevkleri," dedi ve bardağını ve doldurması için boş bir tabak uzattı.

Matthew limonatasından bir yudum aldı ve önüne serilen ziyafeti düşündü.

CHAPTER TWENTY

CLarissa bir sonraki haftadan, ona öyle geliyordu ki, uzun hiç olmadığı kadar keyif almıştı.

Hem içeride hem de dışarıda saatlerce tek başına vakit geçiriyor ve kendi arkadaşlığında tamamen rahat ediyordu. Yine nakış işliyor ve kitap okuyordu, ancak zamanının büyük bir kısmını da sadece oturarak ya da yürüyerek ve etrafına bakarak, hayatta ve sağlıklı olduğu ve bencil olmadan kişisel olarak tatmin edici bir gelecek inşa edebileceği bol miktarda nimete sahip olduğu gerçeğini takdir ederek geçiriyordu. Mektuplar yazdı. Arkadaşlarını ve komşularını aradı ve onlar da kendisini aradıklarında onları kabul etti.

Devlin'in ayrılmasından sadece iki gün sonra Ravenswood'a gelen bir mimar, Devlin'in nehir kenarında seçtiği araziye bakıp incelemiş ve hanımefendinin ne istediğini not etmişti. Bundan iki gün sonra, sadece onun için yeterince rahat, ancak grupları ağırlamasına ve gece misafirlerini ağırlamasına izin verecek kadar büyük, iki katlı bir kulübenin ayrıntılı çizimleriyle geri döndü. Arka tarafta mutfak ve hizmetlilerin odaları için bir bölüm daha olacaktı. Millicent'ın da kendisiyle birlikte oraya taşınmasını bekliyordu ve bir kahya ve aşçıya, tercihen tek bir kişiye, bir bahçivana ve genel hizmetçiye ihtiyacı olacaktı. Belki de rolleri dolduracak evli bir çift bulabilirdi. Bir bahçe için yer olacaktı,

Çalı ve çiçeklerle doldurmayı planladığı bir bahçe ve bir de çim alan. Kulübenin doğusunda bir sebze ve bitki bahçesi hayal etti.

Mimar, ayrılırken başıyla selam vererek, hanımefendinin önümüzdeki birkaç hafta içinde işe başlamasını bekleyebileceğini söyledi. Clarissa biraz nefessiz kaldığını hissetti. Bütün bunlar gerçekten oluyor olabilir miydi? Hem de bu kadar çabuk? Kendine ait bir kır evi hayali de, mükemmel ortamı arayışı da daha yeni başlamıştı.

O hafta boyunca Matthew'u birkaç kez gördü. Arkadaşlıkları artık saklanacak gibi değildi. Çoğunlukla öğleden sonra ya da akşamüstü parkta buluşup geziniyorlardı, ama bir keresinde Clarissa köye girmiş ve önceden kararlaştırdıkları gibi onunla hanın önünde buluşup yemek salonunda bir demlik çayı paylaşmış, pencerenin yanındaki masalarından köyün yeşil manzarasının tadını çıkarmışlardı. Hatta ev sahibesi Bayan Berry'nin taze pişmiş raventli tartından çaylarıyla birlikte yemeleri için ikna edilmelerine bile izin verdiler. Daha sonra birlikte dükkâna gittiler, çünkü Matthew'un birkaç bakkala ihtiyacı vardı ve Clarissa da yeni gelen bir parti nakış ipeğine bakmak istiyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve suratları asık olan Miller Hanımlar, günün geri kalanında müşterileri arasında yayılacak sansasyonel haberleri neredeyse gözle görülür bir şekilde depoluyorlardı.

Dükkandan çıktıklarında Matthew ona kardeşini hatırlattı

onuruna verilecek partiden bir gün önce onu taşımak için kendi arabasını göndermekte ısrar ediyordu. Matthew, davet edildiği ve gitmeye tamamen niyetli olduğu için Clarissa'yı arabayı kendisiyle paylaşmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Biri diğerinin arkasında olmak üzere iki vagon almak biraz anlamsız görünüyor," dedi.

Ama Clarissa kabul etme konusunda kendini huzursuz hissediyordu. Reginald, kardeşiyle birlikte seyahat etmesini özellikle önermemişti.

Belki de bunu yapmanın gerekli olduğunu düşünmemiş, sadece onun yapacağını varsaymıştı. Yine de ona ve karısına Matthew'la bir çift oldukları izlenimini vermek istediğinden emin değildi. Öyle miydiler? Şimdiye kadar sadece arkadaş olduklarını kabul etmişlerdi, gerçi sık sık sarılıp öpüşmüşler, bir iki kez de ateşli bir şekilde kucaklaşmışlardı.

Onların bir çift olmasını isteyip istemediğini bilmiyordu. Onun da bunu isteyip istemediğini bilmediğinden şüpheleniyordu.

Orta yaşlıydılar ve kendi yollarını çizmişlerdi. Adam uzun yıllar boyunca bağımsızlığın tadını çıkarmıştı. O ise kendi özgürlüğünü yeni yeni keşfediyordu. Daha ileri gitmeye kalkarlarsa belki de ilişkilerinin tamamı mahvolurdu ve bu inanılmaz derecede üzücü olurdu.

Anlaşıldığı üzere, ailesinin bir başka üyesi -ve kesinlikle sonuncusu- Taylor'ların partisinden iki gün önce beklenmedik bir şekilde Ravenswood'a geldiğinde, Matthew'la birlikte kardeşinin arabasıyla mı yoksa kendi arabasıyla mı gideceğine karar verme ikileminden kurtulmuştu.

Clarissa kule odasında idi, son bir aydır geçmiş yıllara kıyasla çok daha fazla zaman geçirdiği bir yerdi bu. Kulübesini ve Noel'den kısa bir süre sonra doğacak torunlarını düşlüyordu. Nicholas'ın yakında İngiltere'ye döneceğini, kalacağını umuyordu. Owen'ın hayatta yolunu bulmasını ve Stephanie'nin mutluluğu yakalamasını hayal ediyordu. Yapmadığı tek şey, yanında getirdiği kitabı okumaktı. Kule odasında kitap okumak her zaman neredeyse imkânsızdı.

Ama atların nal seslerini ve at arabasının tekerleklerini duyunca koltukta öne doğru oturdu. Pencereden dışarı baktığında, araba yolundan bir at arabasının gelmekte olduğunu gördü.

kendi evlerine bu kadar yakın bir yerde kullanıyor olabilirlerdi. Altındaki ve solundaki ön kapıların önünde durdu ve önce kardeşi George, sonra da Kitty dışarı çıktılar. Ziyaretleri planlanmamıştı ve son mektuplarında da belirtilmemişti. Clarissa ayağa kalkıp aşağı inerken kendi kendine hafifçe güldü.

"Eve dönmeden önce annem ve babamla birkaç gün geçirmemiz gerektiğine karar verdik," dedi George birkaç dakika sonra, Clarissa onları selamlamak ve kucaklamak için aşağı indikten sonra. "Annemin doğum gününü kaçırdığım için kendimi suçlu hissediyordum. Hem de özel bir doğum gününü, yetmişinci yaş gününü."

"Doğum gününe geç kaldığımız için yine de gelmemiz konusunda ısrar ettim," dedi Kitty, Clarissa'ya gülümseyerek. "Ve oraya giderken sana da uğramamız için ısrar ettim. Seni çok özledim."

Buraya gelmek için kilometrelerce yol kat etmeleri gerekecekti. Ravenswood, Londra'dan ailesinin evine giden yol üzerinde değildi. Clarissa'yla çay içip bir saat kadar dinlendikten sonra yolculuklarına devam etmeyi planlıyorlardı.

"Annem ve babam sizi görmekten çok memnun olacaklar," diyerek hemen çay servisinin yapıldığı salona doğru ilerledi.

"Burada tek başına yalnız değil misin Clarissa?" diye sordu ağabeyi. "Gerçi yeni arkadaşlar edindiğini söyleyebilirim."

"Özellikle biri mi?" dedi Kitty, kocasının görmediği bir şekilde ona göz kırparken. "Annemle babamı görme isteğinin gerçek olduğuna emin olsam da seni buraya getiren mi? Matthew Taylor yeni bir arkadaş değil, senin de çok iyi bildiğin gibi George. Büyüme yıllarımızın çoğunda yakın arkadaştık ve yine arkadaşız."

George, "Komşularınızdan bazıları bu konuda biraz... endişeli," dedi.

"Ben de öyle duydum. Ama ben de onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim," dedi. "Bu gerçekten onları ilgilendirmez, değil mi?"

"Sanırım sen de bana ait olmadığını düşünüyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Clarissa-"

Ama Kitty onun kolunu okşuyordu. "Bay Taylor geçen yıl Jenny'ye o tekerlekli sandalyeyi yaptığında onun hayatını değiştirdi," dedi. "Bu aynı zamanda bir sanat eseri. Ve eskiden kullandığı o işe yaramaz koltuk değneklerinden kurtulmasını sağlayan bastonu da o yaptı. Sırf yeğenim için yaptıklarından dolayı ben de onunla arkadaş olmak isterim. Clarissa yetişkin bir kadın George, Ravenswood'a dönüş yolunda onu uğurladığımızdan beri sana açıkladığım gibi."

"Biliyorum," dedi. "Ve o benden beş yaş büyük. Sen de bana bunu hatırlatıyordun, Kit."

Önce ona, sonra da Clarissa'ya gülümsedi. "Bir an önce yola çıkmalıyız," dedi. "Daha on mil yolumuz var. Sanırım bizimle gelmek istemezsin, Clarissa? Hiçbir şey bizi daha mutlu edemez."

Clarissa, "Evet, öyle," dedi ve ikisinin de yüzünün aydınlanmasını izledi. "Zaten yarın oraya gidecektim. Reginald ve Adelaide Taylor'ın Cuma günü için düzenledikleri büyük bir partiye davet edildim. Matthew'un onuruna. Eminim siz de davet edileceksiniz."

George ayağa kalkarak, "İçimde bir his var," dedi, "burada anlatılacak bir hikâye var. Yolculuğumuza devam ettiğimizde bunu bize en ince ayrıntısına kadar anlatmalısın Clarissa. Bu arada bizimle gelmeye hazırlanmak için on beş dakikan var."

"Hep böyle zorba mıydın?" diye sordu gülümseyerek.

"Eski halimin bir gölgesi olduğumu fark etmedin mi?" Kitty ona sordu.

Clarissa gülerek odadan aceleyle çıktı. On beş dakika. Ama Millicent birkaç gün için ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamakta zorlanmayacaktı. Bu arada, sadece bir araba elbisesi giymesi ve Matthew'a iletilmek üzere hızlı bir not yazması gerekiyordu.

-

MClarissa'nın notunu aldığı anda Athew hayal kırıklığına uğradı. Yolculuk uzun ve sıkıcıydı.

Onun arkadaşlığını ve sohbetini özleyecekti. Ancak belki de Reggie'nin arabasıyla birlikte gelmemeleri daha iyi olacaktı. Ailesine, birbirleri için komşu ve arkadaşan öte bir şey oldukları izlenimini vermek istemiyordu. Aslında, çocukluklarında olduklarından daha fazla değillerdi.

Ertesi gün sadece kardeşinin arabasını değil Reggie'yi de getirdiğinde aslında kardeşi ve yengesiyile gittiğine sevinmişti.

"Ne?" dedi Matthew. Matthew ellerini sıktıktan ve Reggie odasının içinde durup gizlemediği bir ilgiyle etrafına baktıktan sonra, "Ne?" dedi. "Buraya gelip dönmek için yirmi millik bir yolculuk yapmaya mı karar verdin? Fikrimi değiştirmemden ve arabanızı boş olarak geri götürmemden mi korktunuz?"

Reginald onun sorularını duymazdan gelerek, "Bu odanın bir kulübeye benzemesi gerekirdi, Matt," dedi. "Onun yerine bir eve benziyor. Yaptığın işi görmek istiyorum, gerçi bu mobilyalarda ve Gamdanlarda birazını gördüğümünden Güpheleniyorum. Daha fazlasını görebilir miyim?"

Çalışma odasında yarım saatten fazla zaman geçirdiler. Reggie elini Matthew'un Ben Ellis'in çocuğu için yapmayı neredeyse bitirdiği beşiğin üzerinde gezdirdi.

"Sen çocukken gördüğün rüyaya güvenmiyordum Matt," dedi. "Yine de rüya gördüğün için çok mutluyum. Kendimi alçakgönüllü hissediyorum. Beni affeder misin?"

"Belki de suçlama ve affetme oyununu daha fazla oynamamalıyız," dedi Matthew. "Karımın ve kızımın mezarına bu kadar titizlikle bakanın sen olduğunu bilmiyordum ama şimdi tahmin ediyorum. Senin bu kadar önemseddiğini bilmiyordum."

Reggie, "Addy ve Emily yabancı otları temizleyen ve çiçeklerin açmasını sağlayan kişilerdir," dedi. "Umarım mezar taşındaki yazı yeterlidir. Sadece birkaç kısa kelime ama üzerinde haftalarca düşünmüş olmalıyım."

"Mükemmeller," dedi Matthew. "Teşekkür ederim."

Öğle yemeğini handa yediler ve öğleden sonra olmadan yola koyuldular. Kardeşinin gelişi Matthew'un son bir haftadır üzerinde dolaşan endişeyi hissetmesini engelledi. Aradaki mesafe düşünüldüğünde kardeşinin yaptığı cömert bir jestti. Ama Matthew şimdi bu partinin ailesinin onun için yapmak istediği bir şey olduğunu kabul edebileceğini düşünüyordu. Bu tür kefaretti ve her iki taraf için de geçerliydi. Onlar partiyi verecek, o da katılacak ve eğlenmek için elinden geleni yapacaktı.

Sevginin içine sızdığını hissetti. Ne kadar eksik olduğunu fark etmemişti. Yetişkinlik yıllarının çoğunda soyut olarak sevmişti ve evet, bu gerçek sevginin bir biçimiydi ve onun varlığı için gerekliydi. Ama kişisel değildi. Arkadaşları vardı, onlara değer veriyor ve onları seviyordu. Ama bazı bireyleri birbirine bağlayan o derin sevgi türünden -aile ve kalp sevgisinden- mahrum kalmıştı.

Şimdi manastırda öğrenmeye başladığı şeyi tamamlaması ya da en azından devam ettirmesi gerekiyordu. Yapması gereken

Zihnini, kalbini ve tüm varlığını tam ve koşulsuz sevmenin ve sevilmenin tüm risklerine açmak.

Bu pek de rahatlatıcı bir ihtimal değildi. Biraz kontrolsüz hissettirdi.

Ancak bütün olmak istiyorsa bu gerekli bir adımdı.

Şimdiye kadar kendisinin bir bütün olmasına asla izin vermediğini, incinmemek için büyük bir parçasını bastırdığını fark etmemişti.

Ailenin -onun ailesinin- onun gelişinden ve yarın akşamki büyük kutlama için yaptıkları hazırlıklardan heyecan duydukları çok açıktı; görünüşe göre civarda tanıdıkları neredeyse herkesi davet etmişlerdi.

Philip ve Emily varışından kısa bir süre sonra onu, çocuk odasının hazinelerini göstermeye devam eden iki erkek ve bir kız çocuklarıyla tanıştırmak üzere uğurladılar. Yeğeni Mabel, kısa bir süre sonra kocası Albert ve küçük oğulları ve kızlarıyla birlikte geldi ve tanışma, kucaklaşma, yüksek sesle konuşma ve kahkaha telaşı yaşandı. Adelaide, Matthew'un kendisine getirdiği, sallanan bir sandalyede rahatlamış ve hayal kuran bir kadın ile kucağında kıvrılmış bir kediye gösteren ahşap oyma için gözyaşı döktü.

"Bunu her zaman saklayacağım," dedi ona. "Bak, Reggie. Sandalye gerçekten sallanıyor. Ve eğer o kedi mırlamıyorsa, iç kulağımda bir sorun var demektir."

Matthew kendini mutlu hissetmesine izin verdi.

-

Clarissa harcandı ve gün önce ve parti Ailesi ve George ile durmadan konuşuyordu. her zaman yakın bir ilişkisi olmuştu, özellikle de Kitty ile. Sabahları birlikte parkta yürüyüşe çıkarlardı.

Öğleden sonra Kitty, Clarissa'nın koluna girerek Matthew Taylor hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istedi.

"Biliyorum," dedi, "onun mükemmel bir marangoz ve ahşap oymacısı olduğunu. İkinizin çocukken arkadaş olduğunuzu biliyorum. Şimdi de arkadaş olduğunuzu biliyorum. Konuşmamızı bu birkaç gerçeğe dayandırmana izin vermeyeceğim, Clarissa. Genç gelinler olarak Londra'da tanıştığımızdan beri çok yakın arkadaş olduk, ama ne yazık ki arkadaşlığımızın çoğu mektupla yürütüldü. Şimdi yüz yüzeyiz. En azından yan yanayız. Ve Matthew Taylor hakkında konuşmak istiyorum."

Clarissa cevabını biraz düşündükten sonra, "Dostlar ve arkadaşlar vardır," dedi. "Sıcak bir yakınlık hissettiğimiz, birlikte vakit geçirmekten hoşlandığımız kişiler vardır. Yanlarında rahat olduğumuz kişiler. Bir de sevginin ve iletişimin çok daha derinlere indiği, eğer çok abartılı bir iddia değilse, bir tür ruh bağı hissettiğimiz arkadaşlar var. En derin duygularımız da dahil olmak üzere güneşin altındaki her şey hakkında konuşabileceğimiz ve konuştuğumuz arkadaşlar. Herhangi bir rahatsızlık ya da kopukluk hissetmeden uzun süre sessiz kalabildiğimiz arkadaşlar. Sen benim için her zaman ikinci türden bir arkadaş oldun Kitty, her ne kadar birlikte sık sık sessiz kalmasak da, öyle değil mi? Birbirimizi bu kadar nadir gördüğümüzde her zaman konuşacak çok şey oluyor. Matthew da o türden bir arkadaş. Biz büyürken de öyleydi, şimdi de öyle."

"Ama bir arkadaştan biraz daha fazlası mı?" Kitty sordu.

"Belki de çok daha fazla mı?"

Clarissa bunu inkâr etmek üzereydi. Ama bu Kitty'ydi.

"Ben on yedi, Matthew on sekiz yaşındayken birbirimize biraz aşık olduk," dedi. "Ben evlenmeye karar verdiğimde

Caleb ile evlenmek tamamen hesaplanmış bir karar olmasa da ona gerçekten aşık oldum. Ve onunla evlendiğime hiç pişman olmadım. Belki de... Şey, bu biraz karışık. Bana taptığım çocuklarımı verdi. Bana Ravenswood'u, oradaki komşularımı ve arkadaşlarımı verdi ve onlar beni mutlu ediyor. Ve o gerçekten çekici ve sevecendi. Matthew ve benim aramda daha derin bir bağ olması zaten o zamanki halimizle pek mümkün olmazdı. İkimiz için de. Kendimizi ve birbirimizi mahvederdik. Belki de. Muhtemelen. Gerçekten kim bilir?"

"Elli yaşına gelene kadar beklemen gerekiyordu," dedi Kitty. "Artık o yaşa geldin."

"Evet," dedi Clarissa. "Neredeyse."

"Ravenswood'a dönmenin nedeni o muydu?" Kitty sordu.

Clarissa şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır," dedi. "Oraya kendimden başka kimseyi bulmak için gitmedim. Bazen bir kadın ailesinin içinde kendini kaybedebilir. Bu mutlu bir deneyim olabilir. Hayatımın büyük bölümünde benim için öyle oldu. Ama bazen bir kadının durup kendi içinde kim olduğunu sorması gerekir. Bazen hayatının kişisel olarak tatmin edici olup olmadığını keşfetmesi gerekir. Eve erken ve yalnız gittim çünkü özümde belli bir boşluk hissetmeye başlamıştım, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Stephanie'yi toplumun üzerine saldırm ve sonra çocuklarıma karşı tüm aktif yükümlülüklerimin yerine getirildiğini fark ettim. Geriye ne kalmıştı? Bu oldukça kasvetli bir duyguydu. Neredeyse korkutucuydu."

"Peki, Bay Taylor bu boşluğu dolduruyor mu? kendin mi?" Kitty sordu.

Clarissa kaşlarını çattı. "Bunu istediğimden emin değilim," dedi. "Benliğimin özü benimle dolu olmalı, her ne kadar ben

neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Söylemeye çalıştığım şey, kendim olarak tek başıma ayakta durabilmem gerektiğidir."

"Anlıyorum," dedi Kitty. "Ama o seni mutlu ediyor mu, Clarissa? Eğer hayatının geri kalanında senin arkadaşın - belki de arkadaşından daha fazlası- olursa hayatının ölçülemeyecek kadar zenginleGeceğini hissettiriyor mu?"

Clarissa içini çekti. "Ah evet," dedi ve Kitty onun kolunu sıktı.

"Yarın akşam sizi birlikte görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Peki ya sen ve George?" diye sordu Clarissa. "Evliliğiniz hayal ettiğin gibi mi Kitty? Senin özel hayatın beni ilgilendirmez. Ve o benim kardeşimken nasıl evetten başka bir şey söyleyebilirsin?"

Kitty güldü. "Gerçekten sormana gerek var mı?" dedi. "Ona sırılsıklam aşığım, Clarissa. Bazen bunun benim gibi orta yağılı bir kadına yakışmadığını düşünüyorum. Ama neden öyle olsun ki? Neden bir insan elli ya da yetmiş yaşında olduğu için kendini romantik aşkın mucizesinden mahrum bıraksın ki? Ya da doksan? İşin mucizesi, Clarissa, onun da bana aynı derinlikte aşık olması. Ben dünyanın en şanslı kadını değil miyim?"

"Hayır," dedi Clarissa. "Sadece en şanslılardan biriyim." İkisi de güldü.

-

Bertesi gün, partinin olduğu gün, Clarissa yine biraz yalnızlık istiyordu. George kütüphanedeydi.

Kitty annesinin giyinme odasıdaydı ve akşam için bir elbise seçmesine yardım ediyordu. Clarissa omuzlarına bir şal sardı ve tek başına dışarı çıktı. Hava taze ve serindi ve kulaklarına sadece doğanın sesleri çarpıyordu.

Kulübesine ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Her ne kadar arkadaşlığı, özellikle de ailesinin ve yakın arkadaşlarının arkadaşlığını sevse de, geçtiğimiz haftalarda yalnızlığa da ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Ve sessizliğe. En çok da sessizliğe.

Parkta bir yürüyüşe çıktı. Tamamen amaçsız değildi. Dün Kitty ile gezinirken bir şey fark etmişti. Fark etmeyi beklemediği ama fark ettiği bir şey. Hafızasında ne kadar derinlere gömülü olduğunu fark etmemişti. Belki hafızasını canlandıran Matthew'un tahta oymasıydı.

Dün, yıllar önce Matthew'a ertesi gün Caleb'den bir evlilik teklifi beklediğini söyledikten sonra yaslandığı ağacı tanımıştı. Bu olasılık onu heyecanlandırmış ve verdiği kararla Matthew'u ve kendisini incittiğini bilmek onu derinden üzmüştü. Sadece on yedi yaşındaki bir çocuğun hissedebileceği aşırı duygularla şaşkın bir şekilde ağacın dibinde durmuştu. İleriye bakıyor, geriye bakıyor, şimdiki zamanın coşkusunu ve acısını hissediyordu. Matthew'un çok uzakta sessizce durduğunun, hareket etmediğinin, hiçbir şey söylemediğinin, otuz yıldan fazla bir süre boyunca aralarında olacak mesafenin neredeyse elle tutulur bir şey olduğunun farkındaydı.

Ağacı şimdi buldu ve etrafına bakarak doğruladı. Evet, gerçekten de bu oydu. Şalını çimenlere bıraktıktan sonra tekrar ağaca yaslandı. İki eliyle arkasındaki gövdeye dokundu ve yer altındaki köklerden dallara doğru hareket ettiğini hissedebildiği yaşam gücünden beslendi. Başının arkasını ağaca yasladı ve gözlerini kapattı.

Tam burası. Çok şeyin bittiği yerde. Bir gün önce çok şey başlamıştı. İki adam, biri onun

Arkadaşı, ruh ikizi, diğeri ise kocası ve çocuklarının babası olmuştu.

O gün sevdiği iki adam. Hayat ikinci şanslar sunar mıydı?

Yine de o sırada Matthew yerine Caleb'i seçtiği için kendini azarlayamıyordu.

Şimdi doğru zaman mıydı?

Otuz yıldan daha uzun bir süre önce filizlenmek üzere olan bir aşkı yeniden yakalamaya çalışmak aptallık olur muydu? Gerçi belki de olan şey bu değildi. Belki de hiçbir şeyi yeniden yakalamaya çalışmıyorlardı. Belki de aralarında olanlar tamamen yeniydi.

Ah. Belki de bu duygu karmaşasını ve kararsızlığı yaşayan tek kişi oydu. Belki de Matthew için aralarındaki şey, birkaç hoş öpücüğün de dahil olduğu bir arkadaşlıktan başka bir şey değildi.

Gözlerini açtı ve etrafını saran ağaçlara ve yeşillığe baktı. Çevresinden huzur almaya, zihnini sakinleştirmeye çalıştı. Mutlu olacağı o kadar çok şey vardı ki.

-

Yeçen gün sohbet, kahkaha ve hikayelerle dolu bir gündü ve uzun süren boşluğun bir kısmını doldurmayı amaçlıyordu.

kayıp yıllar. Matthew ağabeyinin evinde kendini o kadar iyi hissetmişti ki, yaklaşan partiyle ilgili kaygılarını ve kendi bilincini çabucak unutmuştu. Çocukken kendisine ait olmayan bir yatak odasında rahat rahat uyumuştı; Reggie'nin düşünceli bir tavrı olduğunu tahmin ediyordu.

Bugün biraz farklıydı. Akşamki kutlamalar için hazırlıklar yapılırken her şey endişe ve yoğun bir faaliyet içindeydi ve Matthew sabahın büyük bir kısmını

Mabel'in kocası Albert'in da suç ortağı olmasıyla, herkesin yolundan çekilmeye çalışıyordu.

"Meşgul bir kadından daha fazla korkulacak bir şey yoktur," demişti o genç adam. "Her zaman çevresindeki erkekleri ya yoluna çıkmakla suçlayacak ya da onları meşgul edecek her türlü uygunsuz işi bulacaktır. Onun yolundan uzak durmak çok daha iyidir."

Ancak bu boş bir umuttu. Mabel kocasını ve Matthew'u kış bahçesindeki büyük bir saksı bitkisinin arkasında rahat rahat konuşurlarken buldu ve tüm erkek hizmetkârların ayakları yerden kesildiği için kocasını bir odadan diğerine sandalye taşıması için gönderdi. Matthew yardım etmeyi teklif ettiğinde dehşetle ona baktı.

"Onur konuğu sensin Matthew Amca," dedi. "Annem seni sandalye taşıırken görse utancından ölürdü."

Böylece Matthew dünden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Clarissa'yı ziyaret etmek için Greenfield'ların evine gitti ve onun yerine Clarissa'nın ailesi, George ve karısıyla kahve içti.

George'un karısı, "Anladığım kadarıyla Bay Taylor, bu akşam davet edildiğimiz toplantı sizin onurunuza düzenleniyor," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi yüzünü hafifçe buruşturarak. "Savurgan geri döndü. Çok yakın zamana kadar ailemin hiçbir üyesini otuz yıldan fazla bir süredir görmemiştim. Bu uzun bir hikâye."

"Uzun hikâyeleri severim," dedi gülümseyerek. "Ama... başka bir zaman. Clarissa'yı görmeye gelmiş olmalısınız."

"Bir süre önce gezmek için dışarı çıktı," dedi annesi.

"George'la birlikte oturduğum kütüphanenin penceresinin önünden geçti," dedi Bay Greenfield. "Sanırım siz

Burada beklemeyi tercih etmezseniz onu dışarıda bir yerde bulacaksınız. Sanırım Taylor kadınları sizi evden kovdular."

"Sadece sandalyeleri bir odadan diğerine taşıırken bile yardımımı reddederek," dedi Matthew. "Bana sanki özel biriymişim gibi davranmakta ısrar ediyorlar. İzin verirsiniz gidip Clarissa'yı arayacağım."

"," dedi Bayan Greenfield.

Dışarı çıktıktan sonra etrafına bakındı ama ondan hiçbir iz göremedi. Her yerde olabilirdi. Park Ravenswood'daki kadar büyük değildi ama görüşü engelleyecek daha fazla ağaç vardı. Gençken en sık gittikleri yöne doğru yola koyuldu. Sonra burada en son ne zaman yürüdüklerini düşündü. Terk edilmenin ve kederin ağır bir anıydı bu ve bir an için o zamanki çocuğun tüm ıssızlığını hissetti. Oysa ondan önceki yıllarda burada teselli bulmuş, kabul görmüş ve evde nadiren de olsa yaşadığı neşeyi bulmuştu.

Burada dostluk ve bir ölçüde sevgi bulmuştu.

aynı açıklama şimdi onlara uygulandı mı?

Arkadaşlık, evet. Ve... bir miktar sevgi?

Yeterli miydi?

Sonra aklına bir fikir geldi ve yönünü değiştirdi. Bir süre sonra adımları yavaşladı, tam olarak o ağacı aradı ve onu tanıyacağını ve hâlâ var olduğunu umdu. Sahneyi oymuştu ama buraya hiç geri dönmemişti. Hatırlayacak mıydı? Tam ağacı bulmaya çalışacak kadar önemli olabilir miydi? Oymayı çok sevmiştii ama acaba-

Sonra aniden yürümeyi bıraktı ve nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Sırtını ağaca dayamıştı -ki bunun ağaç olduğuna hiç şüphe yoktu- kollarını iki yanında hafifçe arkaya atmış, avuç içlerini ağaç kabuğuna bastırmıştı. Koyu renk saçları geçen seferki gibi dağınık değil, düzgün bir şekilde başının üzerinde duruyordu. Elbisesi daha az dolgundu ve önceki sefer giydiğinden daha Grek tarzındaydı. Artık o ince, güzel genç kız değil, orta yaşlarda, biçimli, zarif ve güzel bir kadındı. Ama yine de aynı kişiydi. O zaman olduğu gibi yine önüne bakıyordu ama yüz ifadesi kesinlikle daha okunaklıydı. Yüzünde hülyalı bir özlem vardı, ama o bunu sadece profilden görebiliyordu.

Daha önce durduğu yerde durmuyordu. Yakındaydı ama onun görüş alanının dışındaydı. Kıpırdamadan durdu ve onu seyre daldı. Onu arzuluyordu.

Onu göremiyordu. Ve onun geldiğini duyduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Ama birkaç dakika geçtikten sonra onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Başını yavaşça çevirdi ve birbirlerine baktılar. Kadın çok hafifçe gülümsedi.

Ona doğru ilerledi ve o zaman durduğu gibi önünde durdu. O konuşana kadar sessizce birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Seni öpmeyi çok istiyordum," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Bana bir süre önce söyledin ama o zaman da biliyordum. Ve beni öpmeni, elimi zorlamani, fikrimi değiştirmeni istedim. Bu benim hatamdı. İstemem gereken şey birbirimizi öpmemizdi. Eşitlerin karşılıklı kucaklaşması. Ne yazık ki kızlar böyle düşünmek ya da yapmak üzere yetiştirilmiyor. Bize karar ve sorumluluk eşitliği konusunda ısrar etmemiz öğretilmedi. Şimdi öpüşelim Matthew."

Kollarını ağaçtan uzaklaştırdı ve vücudu onunkine yaslanırken boynuna doladı. Kollarını ona doladı ve aşkının tüm coşkusuyla ve bedenini saran cinsel arzuyla onu öptü. Kız da onu aynı şekilde öptü, sonunda birbirlerinden ayrıldılar, kolları hâlâ gevşekçe birbirlerine sarılıydı.

Yavaşça bir nefes aldı ve kadın ona gülümserken nefesini bıraktı.

"Reggie, Kaptan ve Bayan Jakes'in evlerinin kira kontratı bittikten sonra gelecek yıl buraya geri taşınacağımı umuyor," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu ona.

"Bunu düşünüyorum," dedi. "Bir beyefendinin hayatını yaşayabilirim. Sunabileceğim uygun bir evim olur."

"Kime?" diye sordu ona.

"Sana," dedi. "Sana evlenme teklif ."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Gerçekten de olabilir," dedi. "Bir beyefendi ve mülk sahibi bir adam. Ve burada, ailenle birlikte mutlu olabilirsin."

"Evet," dedi.

Kendini onun kollarından kurtardı ve gözleri onun yüzünü ararken tekrar ağaca yaslandı.

"Ya da," dedi, "demirhanenin üstündeki odanda yaşamaya ve beni kulübemde ziyaret etmeye devam edebilirsin. Boscombe'un marangozu ve ahşap oymacısı olmaya devam edebilirsin. Hatta bana evlenme teklif edebilir ve benimle birlikte kulübede yaşamaya başlayabilirsin. Ve odalarını çalışma alanı olarak tutabilirsin."

Yutkundu. "Evet," dedi.

Uzun süre sessizce birbirlerine baktılar. "Gerçekten ne yapmak istiyorsun Matthew?" diye sordu. Sonuncusu.

"Size en azından alıştığınız benzer bir hayat sunabilmek istiyorum" dedi.

Başını iki yana salladı. "İstediğim bu değildi," dedi. "Ne istiyorsun? Burada bir beyefendinin hayatını mı yoksa son yirmi yıldır yaşadığın hayatı mı?"

Tereddüt etti, ancak tek bir doğru cevap vardı. "Seni istiyorum," dedi.

Haddini aşmış olabilir. Arkadaşlıklarını ve onunla farklı türde bir ilişki kurma umutlarını sonsuza dek yok ediyor olabilir.

"Eğer ben var olmasaydım," dedi, "kararınız ne olurdu?"

Sessizce ona bakmaya devam etti. Çünkü o gerçekten vardı. Hayatını bu gerçek olmadan hayal etmesi imkânsızdı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi sonunda, "ön kapısı kırmızı olan bir evde yaşama ihtimalinin belli bir cazibesi var."

Gözleri gülümsedi, sonra dudakları da gülümsedi ve usulca güldü.

"," dedi. "Alabiliriz."

Kadının iki elini de avuçlarının içine alıp sıkıca kavradı ve başını onların üzerine eğip alnını onlara yasladı.

Otuz yılı aşkın bir süredir imkânsız bir rüyaydı. Şimdi gerçekten mümkün müydü?

Ellerini bırakmadan önünde tek dizinin üzerine çöktü ve ona baktı. Gülümsemesi solmuştu ama gözleri hâlâ parlıyordu.

"Clarissa," dedi. "Benimle evlenmek gibi son derece aptalca bir adımı atacak mısın? Sana sunabileceğim tek şey sadık ve ömür boyu sürececek bir aşkken?"

Gülümsemenin yavaş ve yumuşak bir şekilde geri dönüşünü izledi.

"Bana yeterince iyi geliyor," dedi. "Özellikle de ben de seni sevdiğim için -sabit ve sonsuza dek. Evet Matthew, seveceğim."

Ellerinin arkasından öptü ve ayağa kalktı.

"Kocan olarak sadece bir marangoz bulman şartıyla," dedi.

"Ve müthiş yetenekli bir ahşap oymacısı," dedi. "Ve nehir kenarında içinde yaşayacağımız bir kulübemiz olacak," dedi. "Evet, olacak."

Kollarına geri döndü ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Kırmızı bir kapı ile," dedi. "Bu pazarlığa açık bir konu değil." Adam onu öptü.

Daha sonra birbirlerine gülümsediler ve kız gülerek kollarını adamın boynuna doladı.

"Stratton Galler'de olduğuna göre gidip babanla konuşsam iyi olacak," dedi. "Böyle durumlarda baba oğuldan daha mı önceliklidir acaba? O halde Reggie'lere geri dönmeliyim. Baldızım ve yeğenlerim onur konuğunun kaybolduğunu düşünürlerse paniğe kapılabilirler."

"misin?" diye sordu ona.

"Parti hakkında mı?" dedi. "Şu andan itibaren babanla ne zaman yüzleşmem gerekecek?"

"O tam bir dev." Bir kolunu onunkine doladı.

Her an gördüğü bu garip rüyadan uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu.

CHAPTER TWENTY-ONE

N Matthew, Greenfield'larla öğle yemeği yemeye ikna edilmiş olarak kardeşinin evine döndükten kısa bir süre sonra, hanımlar seçtikleri kıyafetleri giymeye başladıklarında ve eksik eşyalar yüzünden paniklediklerinde ve aynı anda saç maşasını istediklerinde ve ilk misafirlerin onları karşılamaya hazır olmadan gelmesinden endişe ettiklerinde ve kreşten kaçan iki küçük çocuk için telaşlandıklarında ve hemşirelerini gelip onları alması için çağırdıklarında ve sonra erkekler de gelip hazırlansın.

"Bunu yapmamız gerekenden en az bir saat önce," dedi Reggie, kardeşi ve oğlu için sahte bir iç çekiş yaparak. "Ama yine de hanımlar toplu bir felç geçirmeden önce yukarı çıksak iyi olur."

Matthew böyle durumlarda giydiği gece kıyafetlerini giydi ve belirlenen saatte aşağı indi. Tüm etkinliğin kendi onuruna düzenlendiği düşünüldüğünde, kendini beklediğinden çok daha sakin hissediyordu. Belki de bunun nedeni artık buradaki yaşamın resmiyet, kurallar ve işleri doğru yapmaktan çok sıcaklık, sevgi ve aile etkileşimleriyle ilgili olmasıydı. Reggie'nin evi Matthew'un beklediği gibi değildi. Ev çok az değişiklikle aynı olsa da, anne babasının yönetimi altında eskiden olduğu gibi değildi.

Misafir odası evin en büyük odasıydı. Onun ötesinde, çeşitli isimlerle anılan, makul bir oda daha vardı.

Çocukken salonda, kütüphanede ya da müzik odasında çok az kitap vardı ve oradaki tek enstrüman her zaman akordu bozuk olan ve nadiren çalınan yaşlı bir piyanoydu. İki odayı birbirine bağlayan geniş çift kapılar vardı. Matthew bu kapıların hiç açıldığını hatırlamıyordu. Ancak bu gece açılmışlardı ve birleşik alanın etkileyici derecede büyük olduğunu keşfederek şaşırdı. Küçük odadaki piyanoforte yeniydi ya da en azından yerini aldığı piyanodan daha yeniydi. Klavyenin üzerindeki kapak kaldırılmıştı. Klavyenin üstündeki sehpa da müzik aletleri ve enstrümanın üstünde de küçük bir yığın vardı. Arka duvar boyunca kitaplarla dolu bir kitaplık da vardı.

Misafir odasındaki mobilyalar duvarlara yaslanmış ve halılar kaldırılmıştı. Her iki odanın ahşap zemini de yeni bir kat cilayla parlıyordu. Her iki odanın tepesindeki şamdanlarda mumlar yanıyordu; Matthew'un çocukluğunda, akşamları çok fazla ışık yaratmanın günahkâr bir para ve mum israfı olarak görüldüğü zamanlarda bu nadir görülen bir durumdu.

Yatak odasından aşağı inerken önünden geçtiği yemek odasında, tüm yaprakları eklenmiş masa, tabaklar ve kâseler dolusu yiyeceklerle olabildiğince doluydu. İki yan masada çok çeşitli içecekler ve bir punç kasesi vardı.

Ama etrafı seyretmek için çok az zaman vardı. Aile de akşam kıyafetleriyle aşağıdaydı, şık giyimli hizmetkârlar harekete geçmeye hazır bekliyorlardı ve ilk araba evin önünde duruyordu.

Adelaide ona, "Reggie ile benim aramda durmalısın, Matthew," dedi. "Philip ve Emily, babamın diğer tarafında durun."

Matthew dehşet içinde fark etti ki, bir kabul kuyruğu olacaktı. Ona gösteriş yapmak için hiçbir çabadan kaçınılmayacaktı.

Sadece bir marangoz olmasına rağmen komşuları tarafından ailenin değerli bir üyesi olarak görülüyordu. Ailesinin onu tekrar aralarında görmekten duyduğu mutluluğu ona da hissettirmek için hiçbir çabadan kaçınılmayacaktı. Bunun farkına varmak boğazına dökülmemiş gözyaşlarının acısını getirdi ve bazılarını çocukken tanıdığı komşularının bu büyük jest karşısında ne hissedeceklerini merak ederken yoğun bir utanç duydu.

Ve tabii bir de Clarissa'yla nişanlanması meselesi vardı ki bunu Reggie ve Adelaide'e açmış, ama evdeki başka kimseye açmamıştı.

Ama şimdi bunun üzerinde durmanın ya da haberi karşıladıkları sevincin -ve şaşırtıcı bir şokun- üzerinde durmanın zamanı değildi.

-

D İki ev arasındaki kısa mesafeye rağmen, Clarissa rode için Reginald Taylor's ev ile George ve Kitty ile birlikte. Arabanın içinde biraz sıkışmışlardı, ama dışarıda bir rüzgâr esiyordu ve Clarissa'nın kardeşi ve baldızıyla birlikte Taylor'ların evine yürüme planından, parlak yanaklar, burun ve saçlarla gelmemek için vazgeçildi. asi bir çalıya dönüşmüş.

Erken gelmişlerdi; bu, anne babasının dışarı davet edildiklerinde her zaman yaptıkları bir şeydi ve Clarissa'nın hâlâ yapma eğiliminde olduğu bir şeydi. Yine de ilk gelenler onlar değildi. İçeri alındıklarında ev neşeli sohbet ve kahkaha sesleriyle çınılıyordu. Ayrıca, kızlık yıllarında buraya yaptığı birkaç ziyaretten hatırladığı kasvetten çok farklı olarak ışıkla dolu görünüyordu. Neredeyse aynı yer gibi görünüyordu.

Misafir odasının kapısında bir karşılama kuyruğu görmek onu eğlendirmişti. Zavallı Matthew utancından yerin dibine giriyor olmalıydı. Yine de o özellikle bakmadı.

rahatsızdı. Reginald ve Adelaide'in arasında dururken her zamanki sakin ve neşeli haliyle görünüyordu; Adelaide ona gülümsüyor ve onu daha önce hiç tanışmadığı arkadaşları ve komşularıyla tanıştırtıyordu. El sıkışıyor, gülümsüyor ve konuşuyordu.

Onu bu gece, şimdi ağaçları olarak düşündüğü yerde karşılaşmalarından sadece birkaç saat sonra, aralarında her şeyin değiştiğini bilerek görmek garipti. Evleneceklerdi. Nişanlanmışlardı.

Henüz kimseye söyleyip söylemediğini merak etti.

Kitty bir kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Bunu görmek çok güzel, değil mi?" dedi. "George bana bu evin eskiden nasıl olduğuna dair bazı hikâyeler anlattı. Nişanlının küçükken ne kadar asi bir çocuk olduğunu anlattı. Kulağa harika gelmiyor mu nişanlınız? Marangoz kişiliğiyle oldukça yakışıklı. Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Ama gece kıyafetleri içinde düpedüz yakışıklı görünüyor. Oh, Clarissa, sonunda hayatında romantizmi bulmana çok sevindim. O zamanlar bilmesen de Londra'dan eve bunu keşfetmek için dönmüştün. George bana hep umutsuz bir romantik der. Ama o da öyle, yani tencere dibin kara, seninki benden kara. Ah, sıra bizde. Bu akşamı dört gözle bekliyorum."

George'la birlikte kabul sırasına geçmek için Clarissa'nın kolunu bıraktı.

Adelaide birkaç dakika sonra, "Geldiğinize çok sevindim, Leydi Stratton," dedi. Biraz öne eğildi ve sesini alçalttı. "Ama yakında size Clarissa diye hitap etmek için izin isteyeceğim. Sen benim baldızım olacaksın ve ben bundan daha mutlu olamazdım. Reggie de daha mutlu olamazdı."

Ah. O zaman biliyorlardı.

Clarissa, "Lütfen artık bana gerçek adımla hitap edin," dedi ve Matthew'un önünde durup elini onun elinin içine koydu. Birbirlerine uzun uzun gülümsediler.

"Pişman değil misin?" diye mırıldandı. "Henüz değil," dedi kadın.

Ama Reginald'a geçme vakti gelmişti, onun ellerinden birini tuttu ve yanağından öptü.

"Bu gece mutlu bir adamım," dedi.

Salonda bulunanlar gruplar halinde durmuş konuşuyorlardı. George anne ve babalarını bir duvarın önündeki boş sandalyelere götürdü ve Kitty'yi diğerkonuklarla tanıştırmaya başladı. Clarissa sosyal toplantılarda deti olduğu üzere gruptan gruba geçti. Ama sezon boyunca Londra'daki gösterişli partilerden çok, taşradaki partilerden hoşlanıyordu.

Bir süre sonra davetlilerin hepsi gelmiş gibi görünüyordu. Artık kabul sırası yoktu ve hem misafir odası hem de onun ötesindeki daha küçük oda neşeyle ve oldukça yüksek sesle sohbet eden insanlarla doluydu. Reginald, gurur ve sevgiyle dolup taştığı her halinden belli olan kardeşini gezdirdi.

Ne kadar dokunaklı ve beklenmedikti. Clarissa, Reginald'ı, o daha çocukken hep o kadar asık suratlı ve onaylamaz görünen genç adam olarak zor tanıdı -Aslında babasına çok benziyordu. Annesinin doğum günü partisinde bile ona karşı biraz sert davranmıştı. Ondan hoşlanmamıştı. şimdi hoşlanmamak zordu.

Konuklar kısa süre içinde üç tanídık gruba ayrıldılar. Kâğıt oynamak isteyenler, masaların onlar için hazırlandığı ve yeni kâğıt paketlerinin kullanılmayı beklediği, misafir salonuna yakın bir salona geçtiler. Konuşmak isteyenler ise duvarlara yakın gruplarda oturuyor ya da ayakta duruyor ya da yemek odasına geçerek bir tabak yemek ya da bir bardak sevdikleri bir içeceklerle doluyordu. Clarissa'nın tanımadığı genç bir bayan diğerkonuk odadaki piyanonun başına oturdu ve dans etmek isteyen gençler müzik ve dans setleri öneren enstrümanın etrafında kümelendi. Reginald onlarla bir iki dakika sohbet ettikten sonra Sir Roger de Coverley'i anons etti. Sıralar oluştu ve dans bir anda başladı.

kullanmayı tercih eden çiftleri ağırlamaya yetecek büyüklükte bir zemin.

Clarissa bir fincan çay içmek isteyen annesiyle birlikte yemek odasına geçmeden önce bir süre dans edenleri izledi. Papazın karısı ve Bayan Jakes ile sohbet etmek ve lezzetli yemeklerden birkaçını tatmak için kaldılar. Salona döndüklerinde Matthew'un Yüzbaşı Jakes ile derin bir sohbe dalmış olduğunu gördü, ama kısa süre sonra diğer konuklar da onlara katıldı. Görünüşe göre herkes onunla konuşmak istiyordu.

Bir süre sonra, hizmetkârlar ellerinde herkese ikram ettikleri şampanya tepsileriyle odanın çevresinde dolaşırken bir ara verildi. Kâğıt oynayanlar içeri girerek kalabalığı çoğalttı ve Reginald bir elinde dolu bir kadehle boş olan ortaya doğru ilerledi. Herkesin dikkatini çekmek için diğer elini havaya kaldırdı.

"Umarım hepiniz bu akşamın tadını çıkarıyorsunuzdur," dedi. Herkesin gerçekten de eğlendiğini belirten bir mırıltı duyuldu. "Ama ben sözünüzü kesmeden önce yaptığınız işe devam etmeden önce, hepinizi otuz yılı aşkın bir sürenin ardından eve dönen ve aramıza yeniden katılan kardeşim Matthew'un şerefine kadeh kaldırmaya davet ediyorum."

Herkes kadehlerini kaldırıp kadeh kaldırırken ilkinden daha yüksek bir mırıltı daha duyuldu. Clarissa açıkça ağlamamak için gözlerini kırptırdı. Hizmetçiler tekrar odada dolaşp bardakları doldurmaya başladılar. Matthew başıyla kadeh kaldırmayı onayladı ve biraz mahcup görünüyordu. Gözleri odanın diğer ucundaki Clarissa'nınkilerle buluştu ve sırttı.

"Teşekkür ederim," dedi odanın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktüğünde. "Bugün benim için mutlu bir gün oldu. Ancak, artık herkesin ilgi odağı olmadığım zaman daha da mutlu olacağım."

Reginald tekrar sessizlik için elini kaldırdığında sözlerini kahkahalar karşıladı.

"Ve bir duyuru daha yapmaktan onur duyuyorum," dedi. "İlgili kişilerin izniyle."

Ah. O zaman olacaktı, değil mi? Bir yeğeni dışında Matthew'un tüm ailesi buradaydı. Ve çocuklarından hiçbiri olmasa da Clarissa'nın kendi ailesi de buradaydı.

"Kardeşim yeni nişanlandı," dedi Reginald, "birçoğunuzun Clarissa Greenfield olarak hatırlayacağı bayanla, şimdi Clarissa Ware, Stratton'ın Dul Kontesi. Lütfen bu çiftin şerefine kadeh kaldırırken bana eşlik edin."

Ancak son sözleri, şaşkınlık ve memnuniyet dolu haykırışlar arasında yarı yarıya kayboldu. Çok geçmeden herkesin kadehi yeni kadeh için tekrar kalktı ve Matthew konukların arasından geçerek Clarissa'nın önünde durdu, elini kendi elinin içine aldı ve eğilerek selam verdi.

"Sanırım artık tamamen kendimizi adadık," diye mırıldandı ona.

"Ama bu öğleden sonra kararlıydım," dedi.

Sonra etrafları Matthew'un elini sıkmak, omzunu sıkmak, sırtını sıvazlamak, Clarissa'nın yanağından öpmek, ikisine de mutluluk ve uzun ömür dilemek ve düğün planlarını sormak için gelen iyi dilekçilerle çevrildi.

Clarissa, çocuklarından hiçbiri henüz nişanlandığını bile bilmiyorken, tüm bunların bu gece gerçekleşiyor olmasından dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu. Ama yakında öğreneceklerdi. Matthew ile olan arkadaşlığını ne kadar çabuk öğrendiklerini düşünmesi yeterliydi. Üstelik eve döner dönmez, hatta belki da önce, her birine mektup yazacaktı. Ayrıca anne ve babası da bu geceyi biliyorlardı ve onları kutlamaya gelen herkese gülümsüyorlardı. Erkek kardeşi de buradaydı ve mutlu görünüyordu.

Oh, ve mutluydu. Mutluluktan havalara uçuyordu.

Hâlâ salonun ortasında duran Reginald bir süre sonra bir kez daha elini kaldırdı ve odaya bir tür sessizlik çöktü.

"Gençler bütün akşam vals yapmak istediler," dedi, "ama anladığım kadarıyla çok azı adımları biliyor. Kendileri deneyebilmek için birilerinin onlara göstermesini bekliyorlar. George Greenfield ve karısı valsi bildiklerini itiraf ettiler. Anladığım kadarıyla bu günlerde Londra balolarında oldukça popüler. Leydi Stratton da dahil olmak üzere diğer konuklarımızdan birkaçı da dans etti. Ve genç Bayan Greenfield'dan öğrendiğime göre, bir ya da iki yıl önce Ravenswood'daki bir toplantıda, dul kontes benim erkek kardeşimden başkasıyla vals yapmamış. Yine de kanıtı ihtiyacım var. Şimdi, daha fazla gecikmeden."

Clarissa, Matthew'un yüzündeki dehşet ifadesini yakalayınca bir kahkaha koptu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı saygısızca. Ya da belki de bu gerçekten onu kurtarması için ilahi olana bir yakarıştı.

Clarissa güldü.

"Şimdi birlikte vals yapmalarını izleyeceğiz," dedi Reginald. "Onlara katılmak isteyen diğer herkes ilk bir iki dakikadan sonra bunu yapabilir. Matt? Nişanlını piste götür lütfen."

Dans alanını genişletmek için herkes duvarlara daha da yaklaştı.

Matthew hemen harekete geçmeyince biri yavaşça alkışlamaya başladı ve diğerleri de onu takip etti. Biri tezahürat yaptı. Bir başkası ıslık çaldı.

Matthew başını salladı, Clarissa'nın elini tuttu ve onu dans pistinin açık alanına götürdü.

-

Fya da pek çok taşralı için vals hala bilinmiyordu, öyle görünüyordu, ya da sadece olmayan bir dansın söylentisiydi.

Çünkü iki partnerin sadece birbirleriyle dans etmesini ve dans boyunca birbirlerine dokunmalarını içeriyordu. Öte yandan, bunun şimdiye kadar düşünülmüş en romantik dans olduğunu duyanlar da vardı.

Matthew dansın yok olmasını diledi. Evet, uzun zaman önce kalabalık bir balo salonunda bir kez vals yapmıştı. Ama Reggie'nin eve dönüşünü ve şimdi de Dul Leydi Stratton'la nişanlanmasını kutlamak için toplanmış olan konukları onu ilgiyle izliyorlardı ve Matthew onların bu içten karşılamasından etkilendi. Gözlerinin kendisine ve Clarissa'ya dikildiğini hissedebiliyordu, bu hiç de rahatlatıcı bir duygu değildi. Ama onlara bir şey borçluydu. Daha da önemlisi, Reggie ve Adelaide'e bir şey borçluydu. Clarissa'dan bahsetmiyorum bile.

Ona gülümsüyordu.

"Umarım sizi rezil etmek zorunda kalmam," dedi. Ama böyle bir şey yapmayı reddetti. Odadaki en güzel kadınla, hayat boyu arkadaşıyla, yıllar önce acı bir şekilde aşık olduğu kızla, şimdi derinden aşık olduğu kadınla dans etmek üzereydi. Ve bir mucize eseri kadın da onu seviyordu. Teklifi yapmış olmasına rağmen, onu daha belirgin ve saygın bir beyefendiye dönüştürmeye çalışmadan, olduğu gibi onunla evlenmeyi kabul etmişti.

Tıpkı onun olduğu gibi, o da onun dünyasıydı.

"Yapmayacaksın," dedi, bir elini sırtına koyup diğer eliyle bir elini tutarken gözlerinin içine usulca gülümseyerek. Boşta kalan elini adamın omzuna koydu ve toplanan konuklar bir tür iç çekiş yaşadı. Kart oyuncuları bile henüz salona ve oyunlarına dönmemişti.

Genç piyanist bir akor yakaladı ve nispeten sakın bir vals melodisi çalmaya başladı; adımları hatırlamasını ve partnerini biraz güvenle yönlendirmesini sağlayan bir melodi.

Birkaç dakika boyunca, birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken, seyircilerinin, kendi adımlarının ve onunkilerin farkındaydı. Ama vals - Ravenswood'da onunla dans ettiği setten hatırlıyordu bunu - sihrini dokumanın bir yolu vardı ve kısa süre sonra müzik, ayaklarının altındaki pırıl pırıl zemin ve onu odanın bir köşesinde döndürürken tepedeki şamdanda parlayan ve bir ışık çemberine dönüşen mumlar dışında her şeyi unuttu. Pastel tonların kaleydoskopik bir girdabına dönüşen gece elbiselerinin ve ışıpta göz kırpan gerçek ya da sadece yapıştırma mücevherlerin farkındaydı. Bir süre sonra onlara katılan diğer dansçıların da farkındaydı. Ama kendi dünyası onların, kendisinin ve partnerinin kollarıyla sınırlıydı ve birbirlerine yakın ama dokunmayan bedenlerinde merkezlenmişti. Odak noktası Clarissa'nın kendisi ve gülümsemesiydi. Ve kendi taşan mutluluğuna.

Vals gerçekten de şimdiye kadar en romantik dansı. Bitmesini istemedi. Ama tabii ki bitti.

-Coşkulu alkışlar eşliğinde.

Artık Reggie ve Adelaide'in konukları arasında tek başına dolaşmak zorunda hissetmiyordu. Clarissa kolundayken, hem hatırladığı eski komşularıyla hem de bu geceden önce hiç tanışmadığı yeni komşularıyla, herkesle konuştu. Aklının bir köşesinde yeni nişanı olmasına rağmen, eve dönüşün sıcaklığını da hissediyordu.

Sanki hayatının yapbozunda, eksik olduğunu bile fark etmediği son parça da yerine oturmuş, böylece resim tamamlanmış ve artık tamamen huzur içinde olabilirmiş gibi hissediyordu. Elbette hayat hiçbir zaman bu kadar basit ve düzenli olamazdı ama bu gece kendini bütün bir insan gibi hissediyordu ve teşekkür etmesi gereken ailesi, Clarissa ve onun

Ailesi ve hatta kendisi bile rahat kozasına bu kadar uzun süre bağılı kaldıktan sonra zihnini ve kalbini yeni olasılıklara açtığı için.

Kısa bir süre sonra yemek odasına giden koridorda Reggie ve Adelaide ile karşılaştıklarında, "Tüm bunlar için size teşekkür etmek istiyorum," dedi. Baldızına sarıldı ve kardeşinin elini sıktı. "Koşulsuz kabulünüzün beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

"Bütün sokakların iki yüzü vardır Matt," dedi Reggie. "Geldiğiniz için size de minnettarız. Ve sana da Clarissa. Bu geceki planlarımızın kargaşayla sonuçlanmayacağından hiç emin değildik."

Adelaide onlara gülümseyerek, "İkimizi de çok mutlu ettiniz," dedi. "Gelin ve bir şeyler yiyin. Önümüzdeki hafta boyunca bu ziyafetten arta kalanları servis etmek istemiyorum."

Bir saat kadar sonra George Greenfield gelip Kitty'yle birlikte ailesini eve götüreceğini söylediğinde parti hâlâ canlı bir şekilde devam ediyordu.

"Yorgunlar," dedi. "Bizimle birlikte arabaya sıkışacak mısın Clarissa?"

Matthew konuşmak için ağzını açtı ama önce o cevap verdi.

"Hayır," dedi. "Sen git George. Matthew benimle eve kadar yürüyecek."

"Ah," dedi George. "O zaman evde görüşürüz."

"Öyleyim, değil mi?" Matthew, George anne ve babasına arabalarına kadar yardım etmek için uzaklaştıktan sonra sordu.

"Elbette," dedi. "Nişanlı bir erkeğin başlıca görevlerinden biri, sevgilisinin kullanımına sunulan araba zaten başka çiftlerle doluyken onu evine götürmektir."

"Kural 647, sanırım?" dedi.

"Kural 648," dedi. "647 numara, ev sahipleriyle vedalaşırken önce onun şapkasını, şalını ve retikülünü getirmesiyle ilgili olan."

"Doğru," dedi. "Şimdi hatırladım. Ve 649, onu kendi kapısına teslim ettikten sonra ona iyi geceler öpücüğü vereceğini kesin bir dille belirtiyor. İki dakika içinde koridorda görüşürüz."

On dakika geçmeden, onları uğurlamak için salonda toplanmış olan tüm akrabaları tarafından görkemli bir vedayla evden ayrıldılar. O sırada yakınlardaki salonda oynanan kâğıt oyunları dağılıyor gibiydi. Salonda müzik durmuştu ve komşuların birbirleriyle vedalaştığı o kendine özgü akşam sonu sesleri duyuluyordu. Saat neredeyse on bir buçuktu, bir kır partisi için çok geç bir saatti ve herkesin akşamın tadını çıkardığının ve sona erdiğini görmek istemediğinin kesin bir işaretiydi. Adelaide ve Emily partilerinin başarısından dolayı mutluluktan havalara uçuyorlardı.

-

TGökyüzü açıktı ve ay neredeyse dolunay halindeydi. Yıldızlar en parlak hallerindeydi. Matthew kardeşinin evinden yanına fener almamıştı. Buna gerek yoktu. Önce el ele, sonra da kollarını birbirlerinin beline dolayarak Greenfield'lerin evine giden bildik yolda yürüdüler. Bir süre hiç konuşmadılar. Bunun yerine havanın serinliğinin tadını çıkardılar -hâlâ sürekli bir meltem esiyordu- ve geceleyin vızıldayan böceklerin ve uzaklarda öten bir baykuşun sesini içlerine çektiler.

O ve Caleb hiç böyle yürümemişlerdi. Ama bu düşüncayı daha fazla gelişmeden zihninden kovdu. Karşılaştırma yapmak istemiyordu ve yapmayacaktı da. Şu anda mutluydu ve önemli olan da buydu.

Bir süre sonra ona, "Geldiğine pişman değil misin?" diye sordu. "Bu parti konusunda gergin olduğunu biliyorum."

"Bunun yıllar önce olması gerekirdi," dedi. "Reggie ile uzlaşmam, yani parti olması gerekmiyordu. Ama belki de ikimiz de şu ana kadar tam olarak hazır değildik, tıpkı senin ve benim olmadığımız gibi. Hayatı aceleye getirmeye çalışmak her zaman akıllıca değildir. Hayır, üzgün değilim Clarissa. Bu yıl olan hiçbir şey için değil."

"Prudence Wexford'un masası bile mi?" diye sordu.

Güldü. "Bu onu mutlu etti," dedi. "Ve ona hayal ettiği şeyi verirken elimden geldiğince zevkli hale getirdim."

"Ben de üzgün değilim," dedi. "Hayatımın gelecekte nereye gitmesi gerektiğine karar vermek için uzun ve yalnız bir bakış atmak üzere eve geldiğimde, arayışımın beni size ya da nehir kıyısındaki bir kulübeye götüreceğini ya da çocuklarımın bana karşı çok korumacı olmalarına rağmen, ne olduklarını anladıklarında isteklerime saygı duyduklarını keşfedeceğimi bilmiyordum. Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemi ve babamı her zaman düzenli olarak ziyaret ettim ve ara sıra bazı komşularıyla tanıştım. Ama elimden geldiğince kardeşiniz ve eşinden uzak durdum. Bana huysuz bir çift gibi görünüyordlardı ve Reginald'ı, sen küçük bir çocukken seni gerektiği gibi sevmediği için suçluyordum. Yanıldığının kanıtlanacağını ve onları fazlasıyla seveceğimi beklemiyordum."

"Doğrudan eve mi gitmek istiyorsun Clarissa?" diye sordu babasının evi görüldüğünde.

"Alternatif olarak aklınızda başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ay ışığında ağacımızın nasıl görüldüğünü merak ediyordum," dedi.

"Pekala," dedi, "bunu öğrenmek için mükemmel bir gecemiz var."

Yönlerini değiştirdiler ve parkın ilerisindeki çimenliklere ve ağaçlara doğru sessizce yürüdüler. O kadar da

Bugün gün ışığında olduğu gibi tam hedeflerini bulmak kolaydı. Ağaçlar sık olmasa da ay ve yıldız ışığının bir kısmını kesecek kadar çoktu. Ama sonunda ağacı buldular; birkaç yıl önce büyük bir ustalık ve duygu yoğunluğuyla oyduğu ağacı. Caleb'e yarı aşık olmasına ve onun da kendisine yarıdan fazla aşık olduğunu bilmesine rağmen Caleb'e onunla evleneceğini söylediği yer. Bu öğleden sonra ona evlenme teklif ederek yeni anılar yaratmıştı. Yoksa ona evlenme teklif eden kendisi miydi? Bunun bir önemi var mıydı? Birbirlerine sormuşlar ve cevaplamışlardı ve artık bu yerle ilişkilendirilecek bir melankoli yoktu.

Onu sırtı ağaca dönük olacak şekilde, daha önce sağ elini uzattığı tarafa çevirdi ve kendi bedeniyle onu ağaca bastırdı. Kendi ağzıyla onun ağzını aradı ve buldu ve onu serbest bırakılmış bir tutku ve ivedilikle öptü. Kızın kolları adamın omuzlarına dolandı ve parmakları adamın saçlarını okşarken, adamın elleri kızın vücudunu incelikten uzak bir cesaretle keşfetti.

Onu istiyordu. Ve neredeyse anında o da onu istedi. "Beni düşünümüze kadar bekletecek misin? Gece mi?" diye sordu, ağzı hâlâ onunkinin üzerindeydi. "Ne zaman olursa olsun."

"Ne zaman herkes bizimle kutlama yapmak için çağrılırsa," dedi. "Belki nehir kenarında bir kulübe inşa edilip döşendikten sonra. Belki birkaç bebek doğduktan ve anneleri seyahat edebilecek duruma geldikten sonra. Kim bilir? Ama ne zaman olursa olsun, beklemek için çok ama çok uzun bir süre var."

Çok uzun zaman olmuştu. Yarım on yıldan uzun bir süredir bekârdı ve bundan önce bir süre sınırsız tutkunun keyfini yaşamamıştı. Merak ediyordu

Kısaca Matthew... Ama bilmek istemiyordu. Önemli değildi.

Geçmişin bir önemi yoktu. Geleceğin de. Bu gece önemliydi. Şimdi önemliydi.

"Benimle seviş," dedi.

Daha sonra bunun dünyanın en rahat karşılaşması olmadığını düşündü. Zemin sert ve engebeliydi. Üzerlerine uzanabilecekleri sadece adamın paltosu ve daha sonra örtünebilecekleri kadının şalı vardı. Rüzgâr biraz serindi. Birkaç böcek etraflarında vızıldayarak ve hatta üzerlerine sürünerek meraklarını gidermek zorundaydı. Kıyafetlerinin hepsini çıkarmadan onlarla uğraşmak zordu.

Ama ancak daha sonra böyle düşündü. Her şey olup biterken, hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı.

Adam onu zeminin sertliğinden korumak için üstüne almak istediğinde başını salladı. Onun ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu. Onu yukarıdan almasını istiyordu. Ve bu muhteşemdi, harikaydı ve aklının ona sunmak istediği diğer tüm üstünlüklerdi. Ön sevişme ağaca yaslandıkları sırada gerçekleşmişti. Yerdeyken neredeyse hemen içine girmişti, elleri onu yastıklamak için altına yayılmış, bacakları onunkilere dolanmış, leğen kemiği eğilmişti, böylece daha derine inebilecekti. Ve acele etmedi. Kız da onun itişine karşılık verirken acele etmediler, bir süre neredeyse tembellik ettiler ve birleşmelerinin tüm yabancılığının ve tüm zevkinin tadını çıkardılar. Bir süre sonra sevişmeleri daha acil, daha çılgınca, daha derin ve daha hızlı hale geldi, ta ki kadın içeride sıcak ve kaygan olana ve ikisi de nefes nefese kalıp tekrar birbirlerinin ağızlarını arayana kadar.

Ve sonra son bir enerji ve tutku patlamasıyla, dayanılmaz bir zevk anıyla bitti - yoksa acı mıydı?

-Birlikte doruğa ulaştıklarında ve doyurulmuş bir arzunun mutlak rahatlamasına doğru inişe geçtiklerinde.

"Aşkım," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Matthew."

Uyumadılar. Çok uzun süre oyalanmadılar bile. Babasının evinde onu bekleyen biri mutlaka olacaktı. Ve oraya gitmeden önce muhtemelen nafile bir çabayla kendilerini toparlamaları gerekecekti, böylece kimse gerçeklerden şüphelenmeyecekti. Ama bir iki dakika boyunca birbirlerine yaslanarak rahatladılar ve Clarissa'nın sonradan hatırlayamadığı aşk sözcükleri mırıldandılar. Bunun bir önemi yoktu. Bazı şeyler kelimelerin ötesindeydi.

Parmakları birbirine dolanmış ve omuzları birbirine değmiş halde eve doğru yürüdüler.

Onlar gelmeden önce, "Kaçarak evlenebiliriz," demişti.

Güldü, ama bu öneri şaşırtıcı derecede cazipti. "Gretna Green'e mi?" dedi. "Ailen büyük hayal kırıklığına uğrar. Benimki de öyle."

"Sanırım," dedi, "düğünler aileler içindir, öyle değil mi? Kendi hayatımla bağlantılı olarak aileleri düşünmeye alışık değilim. Yetişkinliğim boyunca istediğim zaman istediğimi yaptım."

"Bu yılın benim için de böyle sonuçlanacağını düşünmüştüm" dedi. Ve belli bir dereceye kadar da öyle. Ama ailem hayatımın merkezinde yer alıyor. Onlardan tamamen bağımsız ya da onların duygularını göz ardı ederek yaşayamam. İnanıyorum ki sen de kardeşin, yengen ve yeğenlerin için aynı şeyi öğreneceksin Matthew, şimdi onları yeniden buldun. Zaman zaman can sıkıcı olabiliyor ama ödülleri ölçülemeyecek kadar fazla."

"Yani kaçmak yok," dedi. "Ve acele bir düğün de yok." "Sıkıcı, değil mi?" dedi kadın ve ikisi de güldü.

Kapının önünde durdular ve kollarını tekrar birbirlerine doladılar.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ben seni daha çok seviyorum" dedi.

"Çoğu."

"En çok."

"Bir üstünlük daha eklenemez. Ben kazandım," dedi ve öpücüğü derinleştirdi.

George kapıyı açtı ve bunu yaparken boğazını temizledi. Kapının arkasında durmuş, onları bekliyor olmalı, diye düşündü Clarissa. Kitty onun yanında durmuş, ikisine de göz kırpıyordu.

"Ravenswood'a kadar yürüyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi George.

CHAPTER TWENTY-TWO

Tyeni bina Ravenswood arazisi üzerinde, nehrin karşısında ve bir miktar doğusunda inşa ediliyor. Boscombe köyü, sonraki aylarda büyük ilgi gördü.

Buranın bir malikane olacağı söylentisi hızla yayıldı, ancak kısa süre içinde büyük arazilerdeki bu tür evlerin çoğu gibi küçük bir malikane olmadığı anlaşıldı. Malikane kelimesi bile biraz abartılı olurdu. Burası sadece alt ve üst katları olan ve sazdan çatısıyla inanılmaz derecede pitoresk bir görünüme sahip, oldukça büyük bir kulübeydi. Belli ki çok sayıda gece misafirini ağırlamak için tasarlanmamıştı. Ama zaten Ravenswood adlı devasa malikâne kısa bir yürüyüş mesafesindeyken kimin orada kalmaya ihtiyacı olabilirdi ki?

Kulübe şaşırtıcı bir hızla yükseldi, Stratton Kontu mimara oyalanmaması ve kış bastırmadan önce tamamlanması talimatını vermişti. Koyunların otlamaya devam ettiği çayırın fonunda, gün boyu testereyle kesen, çekiçleyen, talimatlar ve sorularla bağırان işçilerin gürültüsü ve telaşından etkilenmeyen mükemmel bir görüntü oluşturunuyordu. Kulübenin bittiğinde ve bahçenin haritası çıkarılıp çimler, çiçekler, çalılar ve belki de birkaç ağaç, ve gülhatmi ve ile dikildiğinde ne kadar mükemmel görüneceği hayal edilebilirdi.

Evin duvarlarında sümbüller ve diğer uzun çiçekler yetişirdi. Ve rustik bir çit olacak mıydı?

Bir masal kitabının kapağına layık bir kır evi olacaktı.

Burası Kont'un annesi olan Stratton Kontesi'nin yeni evi olacaktı. Bu söylenti gerçek olarak doğrulandığında, köy sakinlerinden bazıları rahatsız oldu, hatta öfkелendi. On yıl önce yaz şenliğindeki balonun felaketle sonuçlanmasının ardından olduğu gibi aile içinde bir çatlak mı vardı? Hanımefendi, o balodan sonra kendisinin de sürgün ettiği intikamcı oğlu tarafından Ravenswood'dan sürgün mü ediliyordu? Ana evin görüş alanından uzakta, nehir kıyısında mı saklanacaktı?

Kontun intikamcı bir adam olmadığı belirtilince sağduyu kısa sürede galip geldi. Kontesin geçtiğimiz yaz yalnızlığı tercih ettiği ve Matthew Taylor'la olan arkadaşlığı hatırlatıldı. Söylentilere göre çift nişanlanmıştı ve yakın gelecekte bir düğün yapılacaktı. Tabiri caizse, yazlık onların aşk yuvası olacaktı.

Köylülerin çoğu tüm bu romantizmden büyülenmişti. Bazıları, iki beklenmedik aşığın gelecekteki evi olan bu güzel yeni binayı inşa eden küçük işçi ordusunu seyretmek dışında hiçbir sebepleri olmadığı halde Boscombe tarafındaki nehir kıyısı boyunca gezinmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Düğün Noel'den önce köy kilisesinde yapılacaktı. Bu haber de resmi olarak duyurulmadan çok önce genel bir bilgi haline gelmişti. Ve tıpkı şimdiki kontun birkaç yıl önce Gwyneth Rhys ile evlendiğinde olduğu gibi herkes kutlamalara dahil edilecekti.

önce. Düğünden bir gece önce Ravenswood'daki balo salonunda herkes için büyük bir ziyafet verilecekti. Her ne kadar kilise düğün için davetlilere ayrılmış olsa da, dışarıda durup gelin ve damadı ve düğün kıyafetlerini giymiş tüm süslü konukları görebilecekleri bolca alan vardı. Kilisenin orgcusu ve koro şefi Sir Ifor Rhys, ertesi gün kilisenin içindeki düğün süslemeleri indirilmeden önce bir org resitali verecekti.

Matthew Taylor'ın nişanlandığı aylar boyunca, yazlık inşa edilirken, dul kontesle evlenme planları yapılırken ve köy bunun heyecanıyla çalkalanırken hiç değişmemiş olması pek çok kişi için bir mucizeydi. Birdenbire doğuştan olduğu gibi bir beyefendi haline gelmedi. Tembelleşmedi ya da kibirlenmedi. Demirci dükkanının üstündeki mütevazı odalarında yaşamaya ve çalışmaya devam etti. Miller kardeşlerin dükkânından yiyecek almaya ve köy hanında ara sıra bir bardak bira içmeye devam etti. Yüksek ya da alçak sınıftan olsun herkesle kaynaşmaya devam etti ve hiçbir daveti geri çevirmedi.

Dul kontese gelince, o her zamanki gibi çekici ve nazikti. Bazılarına göre, sonbaharda ellinci yaş günü kutlanmış olsa da, belki de her zamankinden daha güzeldi.

-

CLarissa, kulübe inşa edilirken gündüzleri kulübeden uzak durmak için kendini zorladı. O yaptı İnşaatı için büyük bir gayretle çalışan işçilerin ayaklarının altına girmek istemiyordu. Yine de çoğu akşam, karanlık erken çökmeye başladığında bile ne kadar ilerleme kaydedildiğine bakmak için aşağı iniyordu. Bazen Gwyneth, Devlin ya da Owen da onunla birlikte gidiyordu.

Sonbaharda Ravenswood'a dönmüşlerdi. Matthew onu sık sık orada karşılar ve Matthewun kolları beline dolanırken o da Matthew'un göğsüne yaslanır, büyüyen hayaline hayretle bakar ve onunla birlikte gelecek baharda nihayet üzerinde çalışmaya başladığında bahçenin nasıl görüneceğini planlardı.

"Nergis almalıyım," dedi. "Ve kardelen," dedi adam.

Bir bahçıvanı vardı. Aynı zamanda genel bir tamirciydi. Millicent bir akşam yatmadan önce Clarissa'nın saçını tararken boğazını temizlemiş ve konuşmuştu. Kendisine kulübeden söz edilip Clarissa'nın özel hizmetçisi olarak devam edip etmeyeceği sorulduktan bir hafta kadar sonraydı. Bir erkek kardeşi olduğunu, çok iyi bir bahçıvan olduğunu ama yeni baş bahçıvanla yaşadığı anlaşmazlıklar yüzünden başka bir büyük evdeki görevinden ayrılmak üzere olduğunu anlattı. Kardeşinin karısı da aynı evde aşçı yardımcısı olarak çalışıyordu ama uzun zamandır kendi mutfağından tamamen sorumlu olmayı ve hatta daha küçük bir yönetmeyi hayal ediyordu. Millicent onlarla konuşmuştu ve Leydi Stratton'ın kulübesindeki pozisyon için değerlendirilmeye can atıyorlardı.

"Kardeşim ve ben her zaman çok yakın olduk, Hanımefendi," demişti. "Ve baldızımla da çok iyi anlaşıyoruz."

Clarissa çiftle görüşmüş, onları beğenmiş ve yazlık biter bitmez onları işe almayı kabul etmişti. Bu, Matthew'la Aralık ayının ilk haftası için belirledikleri düğünden önce olacaktı. Düğün gecesini yeni evlerinde geçirmek istiyordu. Ve bu sadece onun değil, onların da eviydi. Her ne kadar Devlin evin masraflarını karşılıyor olsa da, ev mülke ait olacaktı.

Clarissa ve Matthew döşemişti. Ve tüm masrafları paylaşmak için ısrar etti.

"Aksi takdirde," diye açıkladı Clarissa itiraz edince, "burası asla benim evim gibi görünmeyecek, Clarissa."

Yemek masasını ve diğer mobilyaları kendisi yaptı. Kadın yeni kumaşlar işledi. İkisinin de yapamadığı şeyleri satın aldılar.

Devlin ve Gwyneth yazın sonlarına doğru Galler'den, Owen da kısa bir süre sonra Penallen'den dönmüştü. Sonunda İngiltere'de kalmaya başlayan Nicholas'ın sonbaharın başında Ravenswood'da geçirmek üzere bir haftalık izni vardı. Clarissa'yı ayaklarından kaldırdı ve onu selamlamak ve bacağındaki eski savaş yarasına rağmen hafifçe topallaması için döndürdü. Köye varışından kısa bir süre sonra Matthew'u sorguya çekmek -onun deyimiyle- ve sonra her kemiğini kırmaya yaklaşan bir tutuşla elini sıkmak için yola koyuldu. Ya da Matthew daha sonra Clarissa'ya böyle rapor etmişti.

Nicholas neredeyse acı verici bir şekilde babasına benziyordu. Aynı sert, sarı saçlı yakışıklılığa ve aynı açık yürekli çekiciliğe sahipti. Ama o Caleb değildi. Çenesinde bir sertlik, duruşunda askeri bir diklik, gözlerinde onu daha sağlam karakterli bir adam ilan eden bir sertlik vardı.

Bu arada Taylor'lar Matthew'u ihmal etmediler. Bazen Reginald ve Adelaide, bazen Philip ve Emily, bir keresinde de Mabel ve Albert onu ziyarete gelmişlerdi. Bir keresinde ağabeyi ve yengesi, Londra'da yaşayan küçük oğulları Anthony'yi de getirmişlerdi. Ailesine kısa bir ziyarette bulunduğunu, eşi ve oğullarının ise eşi hapse girdikten sonra kız kardeşiyle vakit geçirmeye gittiklerini anlattı. Görünüşe göre

Amcasıyla tanıştığına memnun olsa da, demircinin üstündeki odalara belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı.

Ve sonunda kulübe tamamlanmıştı. Yeni mobilyalar taşındı ve düzenlendi, kilimler yere serildi, resimler duvarlara asıldı, kitaplar kitaplıkta düzgün bir şekilde düzenlendi, en sevilen oymalar sergilendi, özellikle de oturma odasındaki şöminenin üstündeki şeref yerinde ağaca karşı duran kızınki -buraya misafir odası demek çok iddialı olurdu, diye hemfikir oldular. Ve her şey hazırды.

Kulübe, Clarissa'nın hayallerinde olduğundan bile çok daha harikaydı. Çünkü bu sadece bir rüya evi değildi. İçinde yaşanacak bir evdi. Ve sevicecek. Ve anılar biriktirmek için. Henüz bahçe yoktu, sadece kırmızı kapının ötesindeki geniş nehir kıyısı, işçiler ve malzemeleri tarafından biraz çalkalanmıştı. Ama bu önemli değildi. Geriye daha kurulacak hayaller ve ulaşılmaya çalışılacak hedefler kalmıştı.

Ancak Clarissa ve Matthew eve yerleşmeden önce bir düğün olacaktı.

Herkes geliyordu, Matthew'un ve Clarissa'nın bütün ailesi. Nicholas Atlı Muhafızlar'daki yeni görevinden iki hafta izin almıştı. Jennifer bile Penallen'den Ben, Joy ve Ben'in teyzesiyle birlikte geliyordu. Philippa da ta Greystone'dan Lucas ve ikizlerle birlikte geliyordu, her ne kadar o ve Jennifer yeni yıla kısa bir süre kala bebeklerini bekliyor olsalar da. Geliyorlardı çünkü... nasıl ki? Ben onu arabadan indirip tekerlekli sandalyesine oturtttuktan sonra Jennifer bunu böyle açıklamıştı. Stephanie kız kardeşi ve ailesiyle birlikte gelmişti.

Jennifer, Philippa'nın kocası Lucas'ın kız kardeşiydi. Onun ve Pippa'nın çocukları kuzen olacaklardı ve yaşları da birbirine çok yakındı. Clarissa bunun gelecekte aile toplantılarında onlar için çok hoř olacağını dűřündü. Kulübenin oturma odasında çıtırdayan bir ateşin önünde birlikte oynarkenki halleri gözünün önüne geldi.

Çok geçmeden Ravenswood'da büyük bir davete bilindik cılgınlığı yaşanmaya başladı, ancak artık tüm planlamanın sorumluluğunu Gwyneth üstlenmişti ve kayınvalidesinin gelin rolüyle ilgili olanlar dışında hiçbir şey yapmasına izin verilmemesi konusunda ısrar ediyordu - örneğin gelinliğini ve Joy ile Matthew'un büyük yeğenlerini nedimeleri olarak seçmesi gibi. Ve Matthew'la birlikte Sir Ifor'la tartıştıkları müzik.

Clarissa tüm planlama ve düzenleme işlerini başkalarına bırakmaktan oldukça memnundu. Birkaç kez Matthew'un şaka yollu, kaçarak evlenmeleri önerisini dűřündü. Ama düğünlerin gelin ve damattan çok aileler için olduğunu da hatırlıyordu. O halde bırakalım eğlensinler.

Bu arada gelecekle ilgili hayaller kurarak ve Matthew'un işi bittikten sonra öğleden sonraları onunla el ele parkta dolaşarak eğleniyordu.

CHAPTER TWENTY-THREE

Matthew yeni paltosu ve pantolonu -yeni her şeyi- içinde kendini şık ve biraz da rahatsız hissediyordu, Aslında düğünü için gerekli olduğuna karar vermişti. Lord Hardington ve Reggie'yle birlikte Londra'ya gidip ölçülerini ve almıştı.

Son birkaç yıldır her akşam etkinliğinde giydiği gece kıyafetlerinin bu durum için uygun olmadığını biraz da hayıflanarak kendi kendine itiraf etmişti; gerçi dün akşam Ravenswood'daki balo salonunda düzenlenen düğün arifesi ziyafetinde de giymişti. Stratton Kontu ve Kontesi'nin ev sahipliği yaptığı ziyafet büyük ve neşeli geçmişti. Hem kendi ailesi hem de Clarissa'nın ailesi oradaydı ama kilometrelerce ötedeki komşulardan sayıca çok daha fazlaydılar. Gerçekten de Matthew orada bulunmayan hiç kimseyi düşünemiyordu.

Son derece eğlenerek kendisini şaşırtmıştı. Vücudunu saran kırmızı elbisesi içinde kızarmış ve göz kamaştırıcı bir görünüme bürünmüş olan Clarissa da çok eğlenmişti. Kesinlikle dünyadan elini eteğini çekmek isteyen bir çift gibi davranmamışlardı. Ama bugünden sonra her ikisini de yapabilecek olmalarının ne kadar harika olduğunu fark etti; hem başkalarıyla sosyalleşmenin hem de birlikte yalnız kalmanın tadını çıkarıyorlardı.

Reggie, Matthew'un oturma odasının kapısından içeri girerek, "Gerçekten de çok şık görünüyorsun," dedi.

yatak odası. Kapının girişinde durmuş, kardeşinin görünüşüne hayranlıkla bakıyordu.

Kuyruklu ceketı siyahtı, pantolonu devetüyü rengindeydi, çizmeleri siyah ve parlaktı. Gümleği ve boyunluğu beyaz, ipek yeleği ise fildişıydi. Yakasına kırmızı bir gül goncası ilıstirilmıstı.

Reggie, "Ve tüm bunlar bir vale hizmeti olmadan yapıldı," dedi.

"Kendimi aptal gibi hissederdım," dedi Matthew. Stratton kendi uşasının hizmetini teklif etmişti. Albay Wexford ve Lord Hardington da öyle.

"Kiliseye doğru yürüyelim mi?" Reggie söyledi.

Matthew'un sağdıcıydı. Bütün ailesiyle birlikte kaldığı Ravenswood'dan yürüyerek gelmişti bile. Clarissa'nın tüm ailesi de oradaydı; anne babası, erkek kardeşı ve karısı, tüm Wares'lar, hatta Wilby Düşesi ve Leydi Jennifer Ellis bile oradaydı; her ikisi de dün akşam çocuklarıyla oldukça iri görünüyorlardı ama sağlıkları yerindeydi.

"Biraz erken," dedi. "Ama belki şimdi gidersek kimse bizi görmeden içeri sızabiliriz."

Ağabeyi gülererek başını salladı ve omzuna bir tokat attı. "Burada aristokrasiyle uğraşıyorsun Matt," dedi.

Matthew'un daha odalarının önündeki merdivenlerden inerlerken gördüğü gibi, elbette hiçbir şeyden kaçmayacaklardı. Aşağıya inip caddenin ilerisindeki kiliseyi görmesine gerek yoktu. Köyün yeşili zaten yarı yarıya insanla doluydu. Sokağın kendisi de öyle. Soğuk bir Aralık sabahıydı, ancak güneş parlıyor ve rüzgâr hafifliyordu. Ancak soğuk, konukların kiliseye gelişini izlemek isteyenleri caydırmamıştı.

gelin ve damat düğün töreninden sonra kiliseden ayrılır.

Birisi biraz tezahürat yaptı ve sokakta duranlar Matthew ve Reggie'nin geçmesi için bir tür yol açtı. Matthew sırtarak kalabalığa el salladı ve kilise avlusuna dönüp kilisenin içine girdi. Kilise beyaz zambaklar, kırmızı güller ve kış yeşillikleriyle süslenmişti ve o anın tüm gerçekliği Matthew'un yüzüne fiziksel bir şey gibi çarptı.

"Bugün benim düğün günüm," dedi yüksek sesle.

Reggie gülerek, "Hatırladığın için çok rahatladım," dedi.

Orgun başına oturmuş olan Sir Ifor Rhys, karmaşık trillerle dolu bir parça çalışıyordu.

-

CLarissa sadelikte karar kılmıştı. Fildişi renginde kadife bir elbise giymişti, kolları uzun, yakası ve beli yüksek, eteği önden ve yanlardan dar ama hareket kolaylığı sağlamak için arkadan dökümlü. Evden çıkmadan önce ona uygun bir pelerin ve bone takacaktı. Kırmızı güller ve eğretili otlarından oluşan oldukça gösterişli bir buket taşıyacaktı. Joy ve Matthew'un iki büyük yeğeni kırmızı kadife giyeceklerdi.

Erkenden giyinmişti. Millicent saçını yapmayı bitirmişti. Şimdi özel oturma odasında durmuş, soluk mavi gökyüzüne karşı ağaçların dallarının çıplak olduğu kış manzarasına bakıyordu. Mevsimlerin değişmesini seviyordu. Kışı severdi. Önünde daha birkaç ay olduğu için mutluydu.

Burada bu şekilde, bu odaya, bu eve ait olarak son kez duracaktı. Aylar önce Londra'dan tek başına döndükten sonra burada durmuştu,

Geleceğin onun için ne sakladığını merak ediyor, onu anlamlı bir şeye, onu mutlu edecek ve ona yeniden yaşama şevki verecek bir şeye dönüştürebilecek mi diye merak ediyordu.

Ve işte düğün günündeydi. Bunlar yalnızlığının son birkaç anıydı - en azından düğünden sonrasına kadar. Ve o zaman aradığı yalnızlık olmayacaktı.

Gülümsedi ve kapıdaki tıkırtı Stephanie ve Pippa'nın gelişini ve Jennifer'ın sandalyesinde döndüğünü haber verdiğinde pencereden döndü.

"Ah, anne," dedi Stephanie, ona sarılmak için odanın öbür ucuna koşarak. "Çok güzel görünüyorsun."

"Benim gibi süslenmemiş olsan bile mi?" Clarissa sordu.

"Senin süslenmeye ihtiyacın yok anne," dedi Jennifer.

Hepsi de düğün için şık giyinmişlerdi. Çok geçmeden Ben ve kırmızı üniforması içinde görkemli ve biraz da ürkütücü görünen Nicholas ile Owen ve Gwyneth de onları izleyerek odaya girdiler.

"Küçük kızları geride tutuyordum," dedi Gwyneth. "Senin yoluna çıkmalarını istemedim anne. Çok heyecanlılar. Onları da getirebilir miyim? Bu arada, muhteşem görünüyorsun." Sıcak bir şekilde gülümsedi.

Clarissa nedimelerinin gül goncalarına benzediğini düşündü, ama bu çiçeklerle özdeşleştirdiği dinginlikten yoksundular. Görünüşe göre Joy diğer iki kıza zıplamayı öğretmişti ya da belki de heyecanlandıklarında bunu yapmak genç kızların doğasında vardı. Pippa da böyle miydi? Ya Stephanie? O da öyle miydi?

"Kiliseye doğru yola çıksak iyi olur," dedi Gwyneth. "Annem biz gidene kadar gidemez ve geç kalmak istemeyecektir."

Odadan çıkmadan önce herkes ona sarılırken büyük bir gürültü koptu. Ben Joy'u elinden tutup dışarı çıkarırken Gwyneth de Matthew'un yeğenlerini aldı.

Clarissa, "Daha sonra kilisenin arka tarafında buluşacağız," dedi.

Ve sonra tekrar yalnız kaldı, sadece birkaç dakikalığına da olsa soyunma odasına gitti ve Millicent pelerinini giymesine yardım edip buketi ona uzattı. Döndüğünde Devlin kapının girişinde duruyordu.

"Seni bilmem anne," dedi onu yavaşça tepeden tırnağa süzdükten sonra. "Ama ben biraz duygusal hissediyorum. Gerçekten de son birkaç aydır görüldüğün kadar mutlu musun?"

"Öyleyim," dedi. "En azından hepiniz benim seçtiğim hayatı kabul ettiğiniz için. Sizin için kolay olmadı, biliyorum."

"İtiraf etmeliyim ki ilk başta biraz şok oldum," dedi. "Ama sana en başından beri güvenmeliydim anne. Senin için mükemmel olan bir hayat seçtin. O iyi bir adam. Bence senin her zaman hak ettiğin koca olduğunu kanıtlayacak." Bir an durakladı ve babasını hatırlar gibi kaşlarını çatı, ama başını sertçe salladı ve gülümsedi. "Ben mutluyum. Hepimiz mutluyuz."

O da ona gülümsedi.

"Tek umudum," dedi, "seni vermek zorunda kaldığımda kilisede ağlamaya başlamamak."

İkisi de güldü.

"Anne," dedi, "seni seviyorum."

"Ve eğer beni zamanında kiliseye götürürsen ben de seni seveceğim," dedi.

Elini kolunun arasından geçirip onu aşağıya, bekleyen arabaya doğru götürürken, bunun gerçekliği

hepsi onu yeniden vurdu.

Bu onun düğün günüydü.

-

Mkilisenin ön sıralarında otururken ve arkasındaki kalabalığı hayal ederken her zamankinden daha fazla Evlilik töreni yaklaştıkça Matthew, düğünlerin gerçekten de gelin ve damadın aileleri, arkadaşları ve komşuları için olduğunu fark etti. Clarissa ve kendisi kaçmadıkları için memnundu, gerçi bunu yapmaları yönündeki önerisi ciddi bir öneri değildi.

Dün önce Reggie ve tüm ailesinin gelişiyle, ardından da dün akşamki ziyafetle etrafı mutlulukla sarılmıştı. Kendisini de bundan ayrı tutmamıştı. O da mutluydu. Clarissa da öyle.

Kendinden daha büyük bir şeyin ayrılmaz bir parçası olmak gerçekten de çok iyi hissettiriyordu. Ailesini çok uzun zamandır görmezden gelmişti. Yetişkinlik hayatı boyunca, tam olarak fark etmemiş olsa da, kendini herkesle duygusal bir mesafede tutmuştu. Memnun ve huzurluydu ve mutluluğu aramamıştı. Şimdi mutluluğu bulmuştu; kendisinde, Clarissa'yla olan ilişkisinde, aileleri, komşuları ve arkadaşlarıyla olan .

Gergin hissediyordu. Aynı zamanda mutlu hissediyordu.

Kilisenin arka tarafından gelen telaşlı hareketlilik sesleri, içerideki konuşmaların yumuşak uğultusunun üzerine çıkınca Clarissa'nın geldiğini anladı. Peder Danver, kilise giysileri içinde ona ayağa kalkmasını işaret ediyordu. Reggie yüzüğün olması gereken yerde olup olmadığını kontrol etmek için bir cebini yokluyordu. Yüksek sesli bir müzik akoru diğer tüm sesleri susturdu ve org çalmaya başladı.

Matthew dönüp gelininin, oğlu Stratton Kontu'nun koluna girmiş bir şekilde nef boyunca yaklaşmasını izledi.

Ve evet, iki aileyi ve yaşadıkları tüm mahalleyi ilgilendiren bir şeyin parçasıydı. Ama bu başka bir şeydi de. Sadece ikisi için olan bir şeydi. Clarissa ve onun içindi. Evlenmek üzereydiler.

Ve sonra tek gördüğü o oldu.

Müzik sona erdi ve cemaat tekrar yerine oturdu. Genç nedimeler Clarissa'nın etrafına dizildiler ve Joy onun buketini aldı. Devlin elini Matthew'a verdi ve ön sırada Gwyneth'in yanındaki yerini aldı.

"Sevgili dostlarım..." diye başladı Rahip Danver.

-

T Ondan sonraki gün bir etkinlik ve kutlama kasırgasıydı - düğünün kendisi; toplanan kalabalığın tezahüratı ve sallanan mendiller ve kayıt defterinin imzalanması sırasında dışarı çıkıp kilise kapılarının iki tarafında bekleyen bazı genç misafirlerin yaprak yağmurları için dışarı adım atmak; güzelce dekore edilmiş ama aynı zamanda sağır edici derecede gürültülü bir arabada Ravenswood'a dönüş yolculuğu, tüm tencere ve tavaların altına bağlanması; tüm konuklar da geri dönerken sarılmalar ve öpücükler; her iki aile için düğün kahvaltısı; konuşmalar ve tostlar.

Yetişkinlik yıllarının çoğunu bir köy demircisinin üstündeki iki küçük odada sessizce yaşayarak geçirmiş, asla dikkat çekmemiş, heyecan aramamış ve sahip olduğundan daha fazlasını beklememiş bir adam için tüm bunlar biraz bunaltıcıydı.

Ama değişimle geçen bir yaz ve sonbahardan sonra Şimdi sahip olduğu Şey, hayal edebileceği her Şeydi - eğer hayal etmesine izin verseydi. Artık çocukluğunda olduğu gibi hayatın kıyısında köşesinde yaşıyan, belki de dayanabileceğinden daha fazla incinmemek için hayatın içine dalmaktan korkan bir adam değildi. Şimdi, bugőn, iki ailenin, Taylor'ların ve Wares'ların tam kalbindeydi. Onlardan biriydi. Onlara aitti. Onlar için ne kadar önemliyse, o da onlar için o kadar önemliydi.

Bu, geçtiğimiz ayların ona getirdiği ölçőlemez bir armağandı.

Ama Şimdi, bugőn, çok daha fazlası vardı çünkü onu güne bağlayan ve tamamen bunalmasını engelleyen Şey Clarissa'ydı. Hayatının aşkı. Kalbinin neşesi.

Karısı.

Gőzel, canlı, çekici ve mutlu. Ve onun.

Buna inanmak zordu. Bir ya da iki kez kendini çimdikleme istedi. Yine de ne zaman ona baksa, ki bunu sık sık yapıyordu, tıpkı onun kendisine baktığı gibi, parlayan gözlerinde ve kızarmış yanaklarında gerçeği görüyordu.

O hayatının aşkıydı. Kalbinin neşesiydi.

Kocası.

Konuşmalar bitip de herkes aynı anda konuşarak salona geçmek için ayağa kalktığında onun eline dokundu.

"Eve gidelim mi?" diye sordu ona.

Gözleri yumuőadı ve dudakları aralandı. Ama Şimdi bile eski alışkanlıkları yeniden kendini gösteriyordu.

"Ve tüm misafirleri terk mi edelim?" dedi.

"Ama onlar sizin misafiriniz değil, değil mi?" dedi.

"Onlar Gwyneth ve Devlin'in misafirleri."

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu doğru," dedi. "Ben özgürüm. Ne kadar da muhteşem. Oh evet Matthew, eve gidelim."

-

TElbette öylece sıvışıp gidemezdi. Bu terbiyesizlik olurdu. Ve basitçe adım atamazdı Evden dışarı. Aralık ayıydı. Matthew Devlin'le sakın bir konuşma yaparken, eski odasından pelerinini alması için bir hizmetçi göndermek zorunda kaldı.

Hayır, öylece sıvışıp gidemezlerdi, çünkü pelerin getirilip Gwyneth'e sarılıp kahvaltı ve bu günü mükemmel kılmak için yaptığı diğer her şey için teşekkür ettiğinde ve Matthew Reginald'ın elini sıkıp Adelaide'e sarıldığında, herkes gelinle damadın gitmek üzere olduğunu fark etmiş ve herkes el sıkışmak, sırt tokatlamak, yanak öpmek, nefes aldırmayacak kadar sıkı sarılmak, konuşmak, gülmek ve iyi dileklerde bulunmak için koridorda toplanmıştı. Çocuklar bile çocuk odasından dışarı dökülmüştü, nedimeler biraz dağınık gül goncaları gibi görünüyordu. Yetişkinlerin bacakları arasında dolaşıyor, kıkırdıyor, çığlık atıyor ve genellikle ayak altında dolaşıyorlardı.

Ama sonunda Ravenswood'dan uzaklaşıyorlardı, Genç aşıklar gibi el ele tutuşup teras boyunca, neredeyse köprüye kadar inen araba yolundan ve ardından yazdan beri biraz genişletilmiş ve asfaltlanmış olan nehir yolundan bildik rotayı izlediler.

Kulübeleri onları bekliyordu. Ev bitmiş ve tamamen döşenmişti ama Millicent'ın erkek kardeşi ve baldızı Bay ve Bayan Hoover'ın birkaç gün önce evin hizmetli kanadına yerleşip her yerin tozunu almaları, fırçalamaları ve cilalamaları dışında henüz oturulmamıştı.

Millicent'a göre, o zamandan beri iç mekânın her santimetrekaresi, ön kapı, kapı tokmağı, ön basamaklar ve dışarıdaki pencereler.

Pencereler şimdi ikinci güneşinin ışığında onlara göz kırpıyordu. Kırmızı kapı, etraftaki sessiz kış renklerinin aksine parlıyor gibiydi. Ve bacadan kıvrıla kıvrıla çıkan duman, keskin bir kış gününde hoş bir manzaraydı.

"Ev," dedi.

"Ev," diye kabul etti.

Karşılıklı rıza ile durup baktılar, baharın sonlarında eve yalnız geldiğinde hayalini bile kurmadığı kulübeye. Birkaç gün önce gülerek ona, köydeki odalarından sonra ona bir saray gibi görünen kulübeyi anlatmıştı.

"Bay Hoover oturma odasında bir ateş yakmış olmalı," dedi. "İçeri girelim mi Matthew? Burada durmak çok soğuk."

Garip bir şekilde, biraz gergin hissetti.

"Umarım yatak odamızda da bir tane yakmıştır," dedi.

Biraz da nefesi kesilmişti.

Nişanlandıkları gece ağaçlarının yanında beceriksizce, biraz acı çekerek ama tamamen harika bir şekilde sevişmişlerdi. O zamandan beri sevişmemişlerdi. Günlük hayatın iyi yetiştirilmiş bir hanımefendiye ve onun itibarına saygı duyan onurlu bir erkeğe bu kadar az fırsat sunması şaşırtıcıydı.

Kâhyalarının/bahçıvanlarının/uşaklarının öğleden sonra yatak odasını ısıtmayı düşünüp düşünmediklerini merak etti. Ya da Bayan Hoover'ın. Ya da Millicent.

Ön kapı, ona çıkan iki basamağa ulaştıklarında açıldı. Bay Hoover, herhangi bir uşağa yakışır siyah-beyaz üniforması içinde çok sert ve resmi bir şekilde kapıyı tuttu

Onları selamladı. Bayan Hoover onun arkasında ısılt ısılt duruyordu ve Millicent da neredeyse gülümseyerek onun yanındaydı.

"Evinize hoş geldiniz, hanımefendi, efendim," dedi uşak, sanki bir malikânenin geniş salonuymuş gibi içinde durduğu küçük verandayı göstererek.

Clarissa ona ve iki kadına gülümsedi.

"Teşekkür ederim Bay Hoover," dedi Matthew. "Ama lütfen geri çekilin. Biraz daha yere ihtiyacım var."

Ve hiç beklenmedik bir anda Clarissa'yı kollarının arasına almak için döndü. Adam onunla birlikte merdivenleri tırmanırken ve ayaklarını yere koymadan önce onu kulübenin eşiğinden geçirirken Clarissa çığlık attı.

Yeni evleri. Bugün görkemli bir şekilde başlayan hayatlarının yeni bölümü.

Millicent'in artık tamamen gülümsediğini fark etti.

Bayan Hoover, "Oturma odasında ve ana yatak odasında ateş var, efendim," dedi. "İhtiyacınız olursa diye her iki odada da ocağın yanında fazladan kömür var. Hemen bir tepsi çay ve taze pişmiş çörek ister misiniz hanımefendi?"

Clarissa ve Matthew birlikte, "Hayır," dediler.

"Belki daha sonra," dedi Clarissa. "Kokusunu şimdi alabiliyorum ve çok lezzetli kokuyorlar. Bir süre sana ihtiyacım olmayacak Millicent. Neden ağabeyin ve yengenle çay içmiyorsun?"

Üç hizmetçinin daha fazla iknaya ihtiyacı yoktu. Mutfığa doğru gözden kayboldular ve Clarissa onu kollarına alan Matthew'a döndü.

"Onları seveceğim," dedi. "Bir iki şeyden anlıyorlar. Belki de yukarı çıkıp yangına müdahale etmek gerekip gerekmediğine baksak iyi olur."

"Öyle olduğuna eminim," dedi.

Burnunu öpmeden önce ona gülümsedi. "Kırmızı," dedi.
"Ön kapımız gibi."

"Neden başka hiç kimsenin burnu soğuk havayı duyunca kızarmıyor?" diye sordu.

"Belki de Çünkü sen vardır benzersiz," o
dedi. "Ve eşsiz güzellikte. Ve eşsiz
karım."

"Sonunda," dedi iç çekerek. "Uzun, çok uzun zaman ,
Matthew."

"Sonunda," diye kabul etti ve onu merdivenlere ve
sazdan çatının altındaki odalarına doğru çevirdi.

Yazar Hakkında

Mary Balogh yüzden fazla tarihi roman ve novella yazmıştır ve bunların kırktan fazlası New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer almıştır. Bunlar arasında Bedwyn destanı, Simply dörtlüsü, Huxtable beşlisi, yedi bölümlük Survivors' Club serisi, Westcott serisi ve Ravenswood serisi bulunmaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.